

Giới thiệu Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên

Truyện Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên, một mối tình quen rất nhiều năm làm sao nói có thể buông xuống là buông xuống liền được. Anh tưởng rằng có thể quên đi cô ấy nhưng không ngờ lại không thể được, một mối tình khắc cốt ghi tâm.

Nhiều năm trước chính anh đã làm cho gia đình cô tan rã, cô rất hận anh hận một người vô tâm như anh. Cho dù cô có đổi xưa tệ bạc với anh nhường nào thì cũng không thể không ngừng yêu cô bởi chính anh là người gây ra tội ác đó. Cô biến mất sau nhiều năm trở lại thì làm cho anh thân bại danh liệt, cô vì con tức giận nên đã làm lỗi với anh.

Cô muốn chuộc lỗi với anh nhưng vĩnh viễn cô cũng không thể bước vào thế giới của anh được nữa. Mối tình đáng lẽ không nên đặt làm chỗ này sẽ khắc cốt ghi tâm hay tan theo mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mộng cũ tỉnh lặng

Trong những cuộc thi như thế này, hai người đồng tâm hiệp lực hành động bao giờ cũng tốt hơn phải một mình đơn thương độc mã đối diện với tương lai. Nhất là khi cuộc thi trước mắt sẽ còn ngày càng khốc liệt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

Đến lúc đó, những ký ức đau thương được chôn giấu trong tâm khảm bao lâu nay sẽ bị “bóc ra” từng lớp từng lớp một. Giống như khi ta bóc một củ hành tây, cái vị cay xè của hành khiến cho ta vừa bóc mà vừa khóc cho cả thế giới nhìn.

Đây chính là quy tắc của làng giải trí.

Chẳng ai có thể thoát ra được.

1. Mộng cũ tỉnh lặng

8:55 phút tối, còn 5 phút nữa là tới giờ hẹn xem mặt.

Trời đã về khuya, nhưng đường phố Bắc Kinh vẫn rực rỡ ánh đèn.

Trên đường không còn cảnh tượng xe cộ nối đuôi nhau thành hàng dài hơn chục cây số như ban ngày nữa. Phố xá cũng đã hết ồn ào, chỉ còn lại không gian tĩnh lặng hiếm có.

Nhưng ngay sau đó, sự yên tĩnh nhanh chóng bị phá tan bởi âm thanh chói tai của bánh xe rít trên mặt đường khi cua gấp.

Hai chiếc xe, một ghi, một trắng từ đầu lao như bay tới, dẫn đầu là chiếc BMW hạng sang tinh xảo, bốn bánh xe xoay chuyển một cách thần tốc. Lúc via trái, lúc via phải, trông chẳng khác nào một tên say rượu đi đứng loạng choạng trên đường, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng phanh chói tai, hồng cật đuôi chiếc xe đằng sau. Nhưng chiếc SUV trắng vẫn kiên trì bám sát. Cảnh rượt đuổi bằng ô tô nguy hiểm hệt như trong những bộ phim hành động của Mỹ, làm cả con phố tĩnh lặng bỗng chốc bụi mù. Rồi hai chiếc xe biến mất trong nháy mắt, khiến người hai bên đường ngệt ra giương mắt đứng nhìn, ngay lập tức hoài nghi liệu có phải mắt mình có vấn đề hay không?

“Trác Tiểu Băng! Cậu giải thích cho mình nghe tại sao lại không đến chỗ hẹn? Mình khó khăn lắm mới giúp cậu hẹn được một đối tượng tốt như thế...”

Tiếng hét tức giận của Từ Tuệ Tuệ trong điện thoại khiến tai của Trác Tiểu Băng đau nhói. Tuy đã quen với tính khí nóng như lửa của cô bạn thân nhưng lúc này nàng không thể không cau mày, một tay nắm chắc vô lăng, tay kia đưa lên dụi dụi tai.

“Tuệ Tuệ à, mình đang làm việc! Có người đàn ông bí ẩn xuất hiện bên cạnh đại minh tinh Hà Lệ... Tin tức này đáng giá bao nhiêu tiền chứ! Mình còn tâm trí đâu mà nghĩ đến buổi hẹn hò xem mặt nữa đây!”

Vừa nói nàng vừa bóp thái dương, trông Tiểu Băng lúc này giống con mèo bị người ta giẫm vào đuôi, phồng má lên bất bình tức giận.

“Tiểu Băng, mình xin cậu đấy, tiền không phải vạn năng, Cậu cũng phải lo cho chuyện tình cảm của bản thân mình chứ?”

“Ừ, tiền không phải vạn năng, vì đôi lúc chúng ta còn cần cả thế tín dụng nữa”.

Trác Tiểu Băng nói rất bình thản, mắt vẫn dán chặt vào chiếc BMW phía trước đang rờ ga, chuyển hướng... Nàng không dám một phút lơ là. Trong khi đó, người ở đầu dây bên kia nghe thấy câu trả lời của nàng sém chút ngắt điện thoại.

“Trác Tiểu Băng, mình nói cho cậu biết, mình còn giúp cậu giới thiệu bạn trai thì mình theo họ cậu luôn!”

Tiếng hét tức giận từ đầu dây bên kia vọng lại khiến cho màng nhĩ Tiểu Băng ong ong, nàng bắt đầu đi bừa mỗi tay gõ tai nghe điện thoại vút xuống ghế ngồi bên cạnh.

Bạn trai thì đáng giá bao nhiêu tiền? Tiền nợ còn chưa trả hết, nàng đã nghèo tới mức sắp phải hít gió đông bắc để sống rồi. Huống hồ bây giờ là mùa hè, đến gió đông bắc cũng chẳng có mà hít đây. *Hít gió Đông Bắc: Ở đây ám chỉ người có cuộc sống khó khăn, đói khổ.*

Là một phóng viên trong làng giải trí, đuôi theo đại minh tinh Hà Lệ và “gian phu” của cô ta rồi chụp được những tấm ảnh độc quyền đôi lầy tiền. Đó mới là điều thiết thực.

Nhìn chiếc BMW Z8 phía trước vẫn kiên trì tìm cách cắt đuôi mình một cách không mệt mỏi, nàng mím môi mỉm cười lạnh lùng, quay mạnh vô lăng, nhả ga, cho xe lao vút đi.

Trên đời này làm gì có tin tức độc quyền nào thoát khỏi tay Trác Tiểu Băng này chứ! Đó là chuyện chưa từng xảy ra!.

Nửa tiếng sau, Trác Tiểu Băng đã đắc ý ngồi bên bàn máy tính trả giá tấm ảnh mà nàng chụp được với biên tập viên trên mạng.

Mùa hè nóng nực, trời Bắc Kinh về đêm ngột ngạt tới mức chẳng có lấy một ngọn gió. Cửa sổ phòng mở rộng, tấm rèm lụa nhạt màu buồng hờ hững như không chút sức sống, không máy may rung động, có lẽ trời sắp mưa...

Trác Tiểu Băng ngồi trước màn hình máy tính vừa lướt web, vừa chờ thư trả lời trên MSN một cách nhàn rỗi. Thần sắc nàng bình thản tới mức có cảm giác như thể cuộc rượt đuổi tốc độ chóng mặt vừa rồi chẳng liên quan gì đến mình cả.

Trên MSN, một avatar quen thuộc nhảy lên nhanh chóng, rồi đột nhiên cửa sổ nói chuyện hiện ra trước mặt Trác Tiểu Băng.

“Cô hai, xin cô tha cho tôi đi...”

“Chị hai, là em cầu xin chị tha cho em mới phải, nói suốt nửa ngày rồi có 10 tệ mà chị cũng tiếc không cho thêm, chị yêu tiền đến thế sao? Ảnh của em dù gì cũng là hàng độc mà.”

Trác Tiểu Băng nhanh chóng trả lời, những ngón tay gõ như bay trên bàn phím, âm thanh lách cách nghe thật vui tai.

“Cô mới là chị hai của tôi... Cô hai ạ! Rốt cuộc thì ai là người đeo bám tôi cả buổi tôi chỉ để mặc cả thêm mười tệ há? Mức giá tôi đưa ra đủ cao rồi...”

“Ai bảo chị trả em hai trăm năm mươi tệ tiền nhuận ảnh chứ! Chị biết rõ em ghét nhất hai trăm rưỡi còn gì”. *Hai trăm rưỡi (二百五): trong tiếng Trung, nếu viết là 250 hoặc nói hai trăm năm mươi tệ (二百五十) thì chỉ có nghĩa là 250 thôi, nhưng khi viết 二百五 thì còn có ý chỉ một ai đó ngớ ngẩn.*

“Vậy sao phải thêm mười tệ làm gì? Được rồi... Được rồi! Vậy tôi trả thêm cho cô một tệ nữa nhé, được không?”

Trác Tiểu Băng lắc đầu, xua tay, gửi cho đối phương một dòng chữ.

“Hai trăm năm một em cũng không thích”.

“Trác Tiểu Băng! Chị là mười đồng thôi mà !”

Trác Tiểu Băng vẫn lắc đầu, trước nay nàng vốn luôn công bằng, đối với chuyện tiền nong cũng vậy. Thế nên, ngay lập tức nàng đổi status trên MSN của mình thành “mười tệ cũng là tiền”.

Cuối cùng cũng thương lượng xong chuyện giá cả. Tắt MSN, Trác Tiểu Băng vỗ vỗ tay một cách vui vẻ.

Trên màn hình máy tính vẫn đang mở trang tin nói về vụ Scandal của Hà Lệ. Khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng của người đàn ông trong bức ảnh ngay lập tức phóng to lên vô số lần trước mắt nàng. Đôi lông mày thẳng tắp. Đôi mắt đó, sâu thăm thẳm như một hồ nước và lạnh như băng giá. Có cảm giác trong đôi mắt đó đột nhiên dâng lên một vòng xoáy, xoáy tít, chỉ cần nhìn vào đó trong chớp lát là cả người nàng sẽ bị hút vào vậy...

Đoàng...!

Tiếng sấm lớn làm Trác Tiểu Băng run rẩy, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại. Nàng vội vàng nhấp chuột đóng trang web.

“Bên cạnh ngôi sao Hà Lệ bất ngờ xuất hiện một người đàn ông bí ẩn, hai người cùng bỏ chạy trên ô tô với những hành động thân mật”.

Đoàng...!

Tiếp sau đó lại là một âm thanh dữ dội, âm thanh lớn đến mức dường như làm chao đảo cả thành phố.

Tốc độ lan truyền tin đồn scandal của các ngôi sao thậm chí còn nhanh hơn cả ánh chớp vừa rồi ngoài cửa sổ. Chắc chắn ngày mai, trên mạng sẽ tràn

ngập các loại tin tức và hình ảnh về Hà Lệ và người đàn ông bí ẩn kia. Nào là nắm tay, hôn hít, rồi vào khách sạn, và lên giường ...

Muốn gì có vậy...

Đây chính là ma lực của truyền thông internet. Giống như một đàn cá mập sống ở nơi sâu thẳm của đại dương, chỉ cần có người ném cho chúng một miếng thịt còn tươi máu, chúng sẽ điên cuồng lao tới, xé miếng thịt thành muôn nghìn mảnh nhỏ chỉ trong chớp mắt.

Và Tiểu Băng chính là kẻ vứt miếng thịt xuống biển.

Đoàng...!

Lại một tiếng sấm lớn khác, Tiểu Băng đi đến bên giường, ngẩng đầu kéo rèm cửa. Bên ngoài cửa sổ là hình ảnh thành phố Bắc Kinh về đêm phồn hoa, rực rỡ bởi sắc màu của đủ loại ánh đèn nhấp nháy. Trong khoảnh khắc, không khí ngập tràn mùi nước mưa xen lẫn mùi đất bao vây lấy thành phố nhộn nhịp. Bỗng chốc cái oi bức của mùa hè bị thổi bay không còn để lại chút dấu vết.

Không hiểu sao nàng cứ có cảm giác như đã từng quen biết người đàn ông xuất hiện bên cạnh Hà Lệ.

Hình như đôi mắt đó, từ trước đây rất lâu... rất lâu đã in vào trí óc của Tiểu Băng. Nàng ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng những gì nàng nhìn thấy chỉ là màn mưa dày đặc giữa không gian của trời và đất. Lúc này bên tai nàng chỉ có âm thanh của tiếng mưa rơi rào rào.

Giống như một thảm họa kéo dài...

Dữ dội và bất ổn. Có cảm giác sẽ cứ mưa thế này cho đến ngày tận thế.

Tiểu Băng dựa vào cửa sổ nghe tiếng mưa rơi, chậm chậm nhắm mắt lại, bên tai không dứt những tiếng nổ đùng đoàng. Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng phanh xe chổi tai.

Tìm nàng thót lại, còn chưa kịp phản ứng, thì tiếng nổ sau vụ đâm xe liên tục dội vào tai nàng như những đợt sóng liên tiếp. Sau đó nàng ngửi thấy mùi xăng xe nồng nặc, tiếng rít của thép cháy. Nàng chỉ có thể đứng đó nhìn mà không thể làm gì được. Nàng cảm thấy máu tươi từ khuôn mặt mình đang ào ào chảy xuống, cả một màu đỏ quạch bao phủ hết đất trời.

Một cơn đau dữ dội lập tức lan khắp tứ chi. Trác Tiểu Băng giật mình hoảng loạn, ngay sau đó phát hiện mình vẫn kẹt trong xe, người ngồi bên cạnh nàng mở to hai mắt, tuy máu đang chảy khắp mặt nhưng vẫn nhìn nàng mỉm cười một cách bình tĩnh đến lạ thường.

Đó là hai người thân quan trọng nhất trong cuộc đời nàng. Bố và mẹ.

“Bố ơi, mẹ ơi...”

Tiểu Băng gọi đến khản cả giọng, nàng muốn cứu bố mẹ, muốn giữ họ lại, không muốn để họ rời đi. Nhưng cho dù nàng kêu gào, lay gọi thế nào, cũng không thể ngăn việc hai khuôn mặt hiện từ ấy vẫn cứ mờ dần, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

“uuu...”

Tiếng rung gập gáp của chiếc điện thoại khiến Tiểu Băng bừng tỉnh thoát khỏi cơn ác mộng. Nàng lập tức mở choàng mắt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ – đã 7 giờ sáng.

Có vẻ vẫn chưa tỉnh táo trở lại sau cơn ác mộng vừa rồi. Nàng sờ đầu với điện thoại di động đưa lên nghe. Tất cả những gì nàng lơ mơ nghe được chỉ là mấy từ “Đồ Luân”, “bữa tiệc hợp báo”. Một đêm ác mộng đúng là khiến con người ta bải hoải rồi. Không còn chút sức lực, nàng dụi mắt ngáp dài một cái, trong lòng có chút cảm giác không yên.

Tối nay mới mở tiệc cơ mà, làm gì mà mới sáng ngày ra đã gọi điện cho người ta chứ?

Tiểu Băng vừa lẩm bẩm vừa quăng di động sang một bên, chồm chắn kín đầu định ngủ tiếp.

Không đúng...!

Nàng tung chăn ngồi bật dậy, đầu tóc rối bù, mắt mở lớn nhìn về phía trước.

Bữa tiệc hợp báo khai trương “Công ty giải trí Đồ Luân” không phải từ trước đến nay vẫn do Tiểu Thiên phụ trách ư? Tại sao tự nhiên lại đổ lên đầu nàng thế này? Hơn nữa, trước nay nàng đâu có nghe nói gì về kế hoạch thay đổi nhiệm vụ đâu.

Lẽ nào...

Khi thật, à đàn bà đó không phải là nổi con điên gì đấy chứ?!

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, nàng chẳng kịp nghĩ thêm được gì nữa, vội vàng thu xếp đồ đạc, rồi lao ra khỏi nhà, phóng xe như bay đến tòa soạn.

Đúng như nàng nghĩ!

“Tiểu Thiên phải đi phỏng vấn ở Hàng Châu đột xuất, nhưng cô ấy không cẩn thận lại cầm theo luôn cả thiệp mời đến dự buổi tiệc chiêu đãi của công ty Đô Luân... Nên lần này, lại phải để phóng viên chủ lực như cô vất vả rồi, tôi đã thay cô hẹn phỏng vấn riêng với ông chủ mới của công ty Đô Luân rồi đây! Đừng có bỏ lỡ cơ hội này nhé...”

Lúc ra khỏi phòng Phó Tổng biên tập Đồng Vi, nụ cười trên gương mặt Tiểu Băng cứng đờ lại giống như đang bị ai đó xiết chặt cổ. Nàng nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ mình một cách tức giận, lấy hết sức thờ ắt ra một tiếng.

Trong mắt những người khác, khuôn mặt của Đồng Vi lúc nào cũng được trang điểm một cách tinh tế, ăn mặc hợp thời trang, khí chất nho nhã, nụ cười thân thiện. Nhưng trong mắt của Tiểu Băng, cô ta lại giống như một con yêu tinh khoác bên ngoài cái vỏ bọc mỹ lệ.

Khoảnh khắc đó, trong mắt Tiểu Băng thực sự đã lóe lên chút giận dữ. Nhưng chút giận dữ nhỏ nhoi đó giống như một viên đá ném xuống mặt hồ, chỉ dọn lên những gợn sóng nhẹ. Trong chớp mắt đã biến mất không còn chút dấu vết. Là cấp trên của Tiểu Băng, Đồng Vi nói gì nàng phải làm nấy, không có quyền phản bác. Tiểu Băng rào bước về bàn làm việc của mình, nhanh chóng mở máy tính, đăng nhập MSN.

Tức giận cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ bằng tìm người quen để kiếm một tấm thiệp mời còn thực tế hơn.

“Tiểu Băng, cô giỏi thật đấy, nghe nói tối qua cô phóng xe rượt đuổi rồi chụp được ảnh Hà Lệ với người tình của cô ta !”

Có ai đó bên cạnh ló đầu ra nói.

Nhưng Tiểu Băng cảm thấy ánh mắt cô ta hấp háy, như thể đang nhìn một con cóc ba chân vậy. *Con cóc ba chân ý chỉ sự không bình thường, quái dị*

Trác Tiểu Băng nhìn cô ta mỉm cười một cách lịch thiệp, ngón tay gõ nhịp nhịp trên mặt bàn, bắt đầu liên kết lần lượt các sự kiện với nhau, kể lại cho cô ta nghe.

“Đô Luân” là tập đoàn giải trí lớn nhất Hồng Kông. Một tháng trước, họ vừa mở thêm một công ty con ở Đại lục— lấy tên là Đô Luân Trung Quốc. Đêm nay, Tổng Giám đốc Đô Luân Trung Quốc lần đầu tiên sẽ công khai lộ diện, mở tiệc chiêu đãi các phóng viên trong giới truyền thông. Không có giấy mời đồng nghĩa với việc không có tư cách tham gia bữa tiệc.

Từ trước đến nay Tiểu Thiên chưa bao giờ bất cẩn như thế này.

Thực ra, nguyên nhân toàn bộ sự việc này rất dễ hiểu. Tất cả đều là do Đồng Vi cả thôi. Đồng Vi! cô ta muốn chơi xấu với nàng đây mà.

Tiểu Băng nhanh chóng tìm được nick name một phóng viên cô quen trên MSN, chỉ trong giây lát nàng đã kiếm được cho mình một tấm vé mời. Mời nàng cong lên thành một nụ cười, xem ra lại phải tốn một bữa cơm rồi đây.

Nhưng ai bảo bao nhiêu người nàng không chụp, lại đi chụp bạn thân nhất trong làng giải trí của Đồng Vi là Hà Lệ làm gì kia chứ! Thế giới này, báo ứng đến nhanh như vậy đấy! Có điều, nàng – Trác Tiểu Băng – chẳng sợ gì hết.

Buổi họp báo của “Đô Luân Trung Quốc” không chỉ có sự xuất hiện của giới truyền thông, mà rất nhiều công ty lớn cũng cử đại diện cấp cao của mình tới dự. Nam thanh nữ tú khoác trên mình những bộ lễ phục sang trọng và đắt tiền, cầm trên tay những ly rượu vang xinh xắn, đi đi lại lại với tư thế hết sức nho nhã. Trang sức kim cương trên người các cô gái cùng với đồng hồ, kẹp cravat bằng vàng của các chàng trai cùng lúc ánh lên rực rỡ khiến cho có cảm giác sáng chói còn hơn cả ánh mặt trời vào buổi ban trưa. Họ nâng ly chúc tụng rồi say sưa bàn tán. Mở miệng ra là kinh doanh, là cổ phiếu, thậm chí còn có cả những ý tưởng đầu tư và kế hoạch phát triển nữa.

Chính trong đám đông lộn xộn và hào nhoáng ấy, Tiểu Băng nhanh chóng nhìn ra Giám đốc điều hành Đô Luân Trung Quốc – Đường Chính Hằng. Anh ta mặc một chiếc comple kiểu dáng mới nhất của hãng Gucci, làm nổi bật thân hình cao lớn rắn rỏi. Gương mặt góc cạnh và sắc nét, duy chỉ có đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng sắc bén lạnh lùng tựa như băng giá.

Ngay khi nhìn thấy anh ta, Tiểu Băng bất giác khẽ rung mình, một dự cảm không được tốt lành đột nhiên hiện ra trong tâm trí nàng.

Sao lại như thế được? Đường Chính Hằng lại chính là nhân tình bí ẩn của Hà Lệ sao?

Vừa hay, nhân vật chính bước vào. Lúc này mới chính thức bắt đầu buổi tiệc. Theo chương trình, Đường Chính Hằng sẽ phát biểu, tiếp đó là đến thời gian phỏng vấn của các phóng viên, cuối cùng sẽ là tiệc đứng và khiêu vũ.

Đến lúc khiêu vũ, trong khi nam nữ tay trong tay dập dìu theo điệu nhạc, thì Trác Tiểu Băng lại ngồi cau mày trong phòng nghỉ, bẻ đốt ngón tay kêu răng rắc.

Đường Chính Hằng lúc này đang ngồi đối diện nàng, khuôn mặt không một chút biểu cảm, đôi mắt lạnh giá nhìn nàng chằm chằm. Ánh nhìn như đang đánh giá một món đồ, không có lấy một chút sinh khí. Tiểu Băng cảm thấy từng sợi lông tơ sau lưng nàng dựng đứng hết cả, toàn thân lạnh toát.

Đồng Vi đã sắp xếp cuộc phỏng vấn riêng với Đường Chính Hằng, cử nàng đến đây lúc này tuyệt đối không phải với ý định tốt đẹp gì. Chính là có ý giao nàng đến tận tay của Đường Chính Hằng đây mà.

Trác Tiểu Băng mặc kệ, cố hết sức tỏ ra thoải mái, sau đó bắt đầu tiến hành phỏng vấn theo như kế hoạch đã định.

“Tôi sẽ không trả lời bất kì câu hỏi nào”.

Khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, Đường Chính Hằng bất ngờ lên tiếng, chặn ngang câu hỏi mới được thốt ra có một nửa của Tiểu Băng.

Tiểu Băng sớm đã biết trước không dễ đối phó với Đường Chính Hằng. Sắc mặt nàng không hề thay đổi, đảo mắt một vòng, môi nàng cong lên, đáp lại đối phương bằng một nụ cười rạng rỡ.

“Vậy thì xin hỏi, tại sao Đường tiên sinh lại nhận lời mời tham gia phỏng vấn của tạp chí chúng tôi?”

Đường Chính Hằng không trả lời, chỉ nhướn đôi mày nhìn Tiểu Băng trước mặt anh một cách thích thú.

Thì ra đã nhanh như vậy rồi, ba năm đã trôi qua. Ba năm trước, lần đầu anh gặp nàng, nàng vẫn còn là một cô bé nhõng nhẽo bên cha mẹ. Còn giờ đây, nàng ngày càng trưởng thành và duyên dáng. Nghĩ lại đã tròn ba năm anh không gặp nàng rồi. Tới qua, vừa nhìn là anh đã nhận ra nàng ngay, nhưng không ngờ công việc của nàng lúc này là một phóng viên chuyên đi săn lùng tin của các ngôi sao (papazzi).

Xem ra, nàng đã thực sự thay đổi rất nhiều.

Từ lúc Đường Chính Hằng chẳng nói gì, chỉ ngồi ngây ra nhìn mình, Trác Tiểu Băng thấy có gì đó bất an. Trong phòng không khí bỗng im lặng đến đáng sợ, có cảm giác đến tiếng một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Người đàn ông mang vẻ mặt lạnh lùng đó bỗng nhiên đứng bật dậy, bước những bước dài đến trước mặt Tiểu Băng.

Nàng vẫn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị một bàn tay nắm lấy thật chặt, lôi bật nàng ra khỏi ghế. Đường Chính Hằng bước rất nhanh, Tiểu Băng lại bị anh ta nắm chặt tay, nên phải chạy nhanh mới theo kịp được.

Bên ngoài phòng nghỉ là một hành lang dài, cứ thế đi thẳng đến cuối hành lang sẽ đến hội trường tổ chức bữa tiệc. Tiểu Băng không biết Đường Chính Hằng rốt cuộc muốn làm gì, muốn xử lý nàng ra sao. Dù là châm chọc cạnh khóe hay làm nhục nàng trước mặt mọi người thì nàng cũng đã mất đi cái quyền kháng cự rồi.

Đường Chính Hằng bước thêm mấy bước rồi dừng lại ngay chính giữa hành lang, lạnh lùng nhìn điệu bộ đang cúi gập người thở hổn hển của Tiểu Băng. Đã có người trong hội trường nhìn thấy bộ dạng khác thường của họ, không hẹn mà cùng ùn ùn đổ ra hành lang, mở to mắt đầy vẻ hiếu kỳ chăm chú theo dõi tất cả mọi việc đang xảy ra.

“Đường tiên sinh, rốt cuộc là anh muốn...”

Tiểu Băng vừa thở hổn hển vừa ngẩng đầu lên hỏi, không ngờ một bóng đen đột ngột ập tới, nàng còn chưa kịp phản ứng thì lưng đã bị ấn sát vào tường. Làn da ấm nóng chỉ cách một lớp áo mỏng là đến bức tường lạnh lẽo khiến Tiểu Băng run lên bần bật.

“Đừng động đây!”

Giọng nói trầm thì của Đường Chính Hằng mang một uy lực không thể kháng cự.

Đột nhiên một hương thơm lành lạnh nhưng dễ chịu sộc vào mũi Tiểu Băng, là mùi hương nước hoa Hugo Boss loại chỉ sản xuất với số lượng hạn chế trên toàn thế giới. Tiểu Băng còn chưa kịp nói loại nước hoa này quả là đắt tiền, thì đột nhiên cảm thấy một đôi môi mềm mại ấm nóng đặt lên môi mình, khuôn mặt điển trai của Đường Chính Hằng chỉ trong phút chốc tiến sát gần mặt nàng. Ngay lập tức trí óc nàng hết như bị sét đánh trúng, hoàn toàn trống rỗng.

Anh ta đang làm cái gì thế này? Tại sao lại thế này?

Đường Chính Hằng tuy bề ngoài trông lạnh lùng như một ngọn núi băng, nhưng đôi môi lại cực kì nóng bỏng.

Trác Tiểu Băng mở to mắt đờ đẫn, hoàn toàn mất hết phương hướng.

Nhưng nụ hôn bất ngờ ấy cũng giống như chuồn chuồn đập nước, không sâu mà cũng không nông. Lúc Tiểu Băng ý thức được hơi ấm của đôi môi đó bắt đầu lạnh dần thì người đàn ông vừa hôn nàng đã sai bước rồi khỏi chỗ đó rồi.

Bên tai chỉ còn vọng lại âm thanh trầm thì khàn khàn của anh “Chúng ta chờ xem sao nhé!”

Sau đó, cái người bị bỏ rơi – là nàng – liền nghe thấy những âm thanh “tách, tách”, những ánh đèn flash lóe lên liên tục từ đám đông xung quanh. Tiểu Băng bị chói đến nỗi không mở mắt ra được, chỉ có thể giơ tay ra sức che chắn. Nàng có cảm giác chỉ cần che chắn được bản thân thì cả thế giới này sẽ không bao giờ nhìn thấy bộ dạng khốn đốn lúc này của nàng nữa.

Nàng kinh ngạc phát hiện ra rằng, hóa ra nàng căm ghét thứ ánh sáng chói lòa phát ra từ ánh đèn flash như vậy. Tất cả mọi điều bất ngờ như thế này, quả thực khiến con người ta không thể chấp nhận được, cho đến tận lúc đấy Tiểu Băng mới hiểu rõ bản thân mình đã bị rơi vào tình cảnh như thế nào.

Đường Chính Hằng dùng chiêu gây ông đập lưng ông này đúng là lợi hại.

Anh ta không thèm giải thích quan hệ giữa mình với Hà Lệ, thay vào đó, trong bữa tiệc cao cấp của tầng lớp thượng lưu lại cố ý gây ra một scandal tương tự, liên lụy đến cả nàng. Xảy ra scandal với ông chủ lớn trong làng giải trí, Tiểu Băng biết từ giờ trở đi nàng sẽ bị giới báo chí đeo bám không tha. Như vậy nàng cũng không thể tiếp tục theo đuổi vụ scandal giữa Đường Chính Hằng và Hà Lệ nữa.

Nghĩ đến đây, Tiểu Băng khẽ nghiêng răng. Chỉ cần tưởng tượng lại cái hôn vừa rồi, trong lòng Tiểu Băng bỗng dâng lên một đợt sóng dữ dội.

Trong ánh mắt Đường Chính Hằng nhìn nàng giây phút đó, thoáng ánh lên một chút do dự, không nỡ. Rốt cuộc, anh ta đang do dự điều gì, không nỡ điều gì? Nàng ấy không biết. Nàng chỉ biết rằng sau bữa tiệc này, nàng sẽ trở thành tâm điểm của làng giải trí, với tư cách là một trong những bạn gái của Giám đốc điều hành Đô Luân Trung Quốc.

Mỗi ngày có vô số cuộc điện thoại gọi đến tòa soạn và di động của Tiểu Băng. Phóng viên săn ảnh cũng nhiều không đếm xuể. Được thể Đồng Vi gọi nàng đến văn phòng giáo huấn, đề nghị nàng tạm thời rời khỏi Bắc Kinh để tránh vụ tai tiếng.

“Tôi sẽ đi Thượng Hải, Trung Đảng đang tổ chức một cuộc thi tuyển chọn ca sỹ tài năng, Phuong Văn mới gửi email đến bảo tôi đến xem thế nào, chiều nay tôi sẽ đi”.

Tiểu Băng không muốn tranh cãi hay giải thích, nàng chỉ nói mỗi câu ấy rồi quay đầu rời khỏi văn phòng của Đồng Vi một cách dứt khoát.

Mặt trời mùa hè thật là gay gắt, lại đang lúc giữa trưa không khí ngột ngạt đến nỗi không thể thở nổi. Tiểu Băng bước đi rất nhanh, dường như mỗi bước đi của nàng đang dẫm lên những hòn than rực lửa, đau nhói cả ruột gan.

Đối với một tạp chí lớn thì hoạt động tuyển chọn ca sỹ chỉ là chuyện tầm phào con con. Thực ra chẳng có tí ti giá trị nào. Thông thường những hoạt động như thế này do người mới phụ trách. Nhưng lần này, nàng không thể không rời khỏi Bắc Kinh.

Xem ra Đồng Vi rất đắc chí, Tiểu Băng biết từ lâu cô ta đã muốn đuổi nàng khỏi Bắc Kinh. Lần này thì đúng là cầu gì được nấy. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không khỏi dấy lên chút phẫn nộ.

Tiếng điện thoại vẫn vang lên không ngừng, lại là mấy tay paparazzi đeo đuổi scandal ráo riết y như nàng đây mà. Tiểu Băng nhấn phím từ chối cuộc gọi, nhắn tin cho Phuong Văn – Giám đốc truyền thông của Trung Đảng – nói về thời gian chuyến bay của nàng, rồi không do dự tắt điện thoại, rút sim vứt đi một cách không ngần ngại.

Chiếc sim điện thoại bay thành một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, rồi nhẹ nhàng rơi vào thùng rác. Sau lưng, Đồng Vi đang đứng ở cửa phòng làm việc nhìn theo bóng nàng, nụ cười đắc ý dần hiện rõ trên gương mặt được trang điểm một cách kỹ lưỡng.

11 giờ đêm.

Tiểu Băng mệt mỏi xách hành lý ngồi vào taxi. Trời Thượng Hải sương mù dày đặc, máy bay trễ chuyến báo hại nàng giờ này mới lết được từ sân bay về đến khách sạn.

Tiểu Băng thở phào một tiếng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì Phuong Văn đã đặt phòng cho nàng. Kết quả là vừa mới ngẩng đầu lên, nàng lập tức bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi đến mức muốn nhảy lên ngay tại chỗ. Không ngờ trước cửa khách sạn vẫn còn không ít fan đang đứng chờ, bọn họ túm năm tụm ba thành từng nhóm nhỏ. Những chiếc đèn nhấp nháy đủ màu xanh, hồng, trắng... trong đó tóe tóe màu vàng là nổi bật hơn cả. Tiểu Băng chợt hiểu ra, hóa ra khách sạn mà Phuong Văn sắp xếp cho nàng chính là nơi ở của các thí sinh tham gia tuyển chọn ca sỹ đợt này.

Ánh đèn trong hành lang hơi tối, Tiểu Băng men theo hành lang dài tiếp tục đi về phía trước. Nhìn thẻ phòng trong tay, nàng liên tục ngẩng đầu tìm số phòng của mình. Tiếng vali lăn trên nền hành lang phát ra những tiếng ma sát nhẹ nhẹ. Đi hết một khúc ngoặt mà Tiểu Băng vẫn chưa tìm thấy phòng mình. Nàng đang định tìm một ai đó để hỏi xem sao, nhưng nghĩ lại, muộn thế này chắc mọi người cũng ngủ hết rồi nên lại thôi. Tiểu Băng còn đang chán nản, bất giác cúi đầu, bỗng nhiên cảnh tượng trước mắt làm nàng giật mình tới mức phải lùi lại mấy bước.

Bên cạnh cửa sổ phía cuối hành lang, có một cậu thiếu niên rất tuấn tú đang ngồi ôm gối. Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đêm thanh bình, tĩnh mịch mà tuyệt đẹp, ánh trăng như một làn sương mỏng buông xuống, phủ lên người cậu một lớp ánh sáng mờ ảo. Cậu đang ôm trong lòng một con gấu bông rất to, màu trắng pha đen, con gấu đang giương đôi mắt vô tội, nhìn mơ hồ xa xăm.

Trong phút chốc, Tiểu Băng cứ ngỡ như nàng đang nhìn thấy một thiên sứ.

Có vẻ như tiếng chiếc vali lăn trên nền hành lang đã làm phiền đến cậu thiếu niên đó, Tiểu Băng thấy cậu ta từ từ quay đầu lại phía mình. Cậu có một đôi mắt rất dài, hơi xếch, hiện lên một vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng. Nhưng cậu lại có một khuôn mặt rất đáng yêu, hai thứ đó kết hợp với nhau tạo nên một sức hút kì lạ.

Tiểu Băng bất giác ngây người, rồi đột nhiên nhớ ra nàng phải hỏi đường, liền lịch sự hỏi:

“Thật ngại quá, em có thể chỉ cho chị phòng 1298 ở đâu không?”

“Phòng 1298? Chị cứ đi thẳng phía trước, rẽ phải, phòng ấy là phòng thứ hai chị ạ”.

Cậu thiếu niên nở nụ cười rạng rỡ với Tiểu Băng, giơ tay chỉ đường cho nàng, giọng nói ấm và hay đến lạ thường.

Tiểu Băng cảm ơn rồi vội vàng kéo hành lý đi luôn. Có lẽ tại ánh đèn quá tối và ánh trăng quá mờ ảo nên nàng không để ý thấy phía dưới khoe mắt trái của cậu có một nốt ruồi màu hạt dẻ nhân nhạ. Hình như cậu đang muốn tâm sự vài điều bí mật.

Nàng đã bỏ lỡ...

Mãi đến ngày hôm sau, Trác Tiểu Băng mới hiểu ra rốt cuộc nàng đã bỏ lỡ điều gì.

Ngày hôm sau, nhận lời mời của Phương Văn – Giám đốc truyền thông công ty Trung Đăng, Tiểu Băng đến một quán KTV (Karaoke) để tham dự bữa tiệc sinh nhật của một thí sinh trong top mười.

Nàng gặp rắc rối trên đường nên tới muộn một chút. Kết quả là anh chàng Phương Văn rồi cả lên, gọi điện hết lần này đến lần khác giục nàng. Tiểu Băng đang nói với anh ta là mình sắp đến rồi thì cửa thang máy bật mở, lúc nàng vội vã bước ra thì bị một cậu thanh niên vốc dáng cao lớn va vào làm nàng lao đảo.

Tiểu Băng tức giận nhìn cậu ta, đối phương đeo kính gọng đen, khe khẽ môi đầy ác ý, tóc tai dựng ngược, ăn mặc theo phong cách Punk dị hợm đã hết thời. Phát hiện ra mình va phải người khác, cậu ta chỉ quan sát Tiểu Băng từ đầu đến chân vài lượt, rồi nhìn nàng chăm chăm một cách kiêu ngạo, không hề có ý định xin lỗi.

Sợ Phương Văn giục, Tiểu Băng cũng không để ý nữa, vội vàng ra khỏi thang máy, đến KTV tìm phòng mà Phương Văn đã nói cho cô.

Đẩy cửa bước vào, mọi người đang nói chuyện ăn uống ca hát rôm rả. Có một nhóm thanh niên chừng mười tám đôi mươi, đang ở cái tuổi bướng bỉnh nghịch ngợm, liên tục cười đùa ầm ĩ, đùa nọ câu véo đùa kia, rồi đùa kia cũng ăn miếng trả miếng, đánh lại.

–“Ái, ái...đau... mau kéo Tiểu Lượng ra khỏi đó nào! Nhanh lên...!”

Giọng cậu thanh niên đang nói nghe thật lạnh lốt, nước da trắng nõn sáng sủa và khô ngo, khuôn mặt còn đẹp hơn cả con gái. Có điều, khuôn mặt thanh tú của cậu lúc này đang nhăn hết cả lại, tay chân giãy giụa khuỷu không ngừng.

Một cậu khác mặc áo T-shirt xanh nhạt đang ra sức can tay cậu thanh niên khi này, trông như một con cún con ngậm chặt không chịu thả khúc xương của nó ra

Tiểu Băng vừa bước vào, đã bị cảnh tượng lạ lùng này làm cho không thể nhìn được, bật cười thành tiếng.

Đám đông, có kẻ vừa cười vừa kéo cậu áo xanh ra, kẻ khác thì chỉ ngồi vắt chân bên cạnh quan sát trò vui. Có kẻ còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nhân thể xông vào đánh cậu thanh niên bị can, rồi chạy trốn. Cả đám cười đùa lớn tiếng, thật là vô cùng náo nhiệt.

“Chuyện gì thế này anh Văn, buổi tiệc sao lại đến mức cần người thế?”

Tiểu Băng nhìn thấy Phương Văn đang đứng một góc xem trò vui, liền rào bước lại gần, anh ta đang cười nhăn hết cả mặt, ánh mắt tràn ngập một niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng.

“Chẳng phải đều do Tiểu Lượng sao, không hiểu sao thằng nhóc này lại thích cần người thế chứ, mà lại còn đặc biệt thích cần Tiểu Lỗi nữa.”

Phương Văn cười cười phàn nàn đôi câu chiếu lệ. Tiểu Băng cũng cười, nhìn theo hướng anh ta đang nhìn, định nói gì nhưng chợt ngáy người ra.

Bởi vì “Tiểu Lượng” mà Phương Văn nói vừa bị cả hội kéo ra khỏi Tiểu Lỗi, khuôn mặt đẹp đẽ thanh tú của cậu ngay cả trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Chính là cậu thanh niên tối qua đã chỉ đường cho nàng.

“Chị Tiểu Băng muốn uống coca không?”

“Chị Tiểu Băng, bím bím này, chị ăn đi, ăn đi mà...”

“Sao chị Tiểu Băng không hát thế...hát một bài đi, được không?”

Tiểu Băng hoàn toàn không ngờ rằng, ‘cậu chàng thiên sứ’ mà nàng gặp tối qua hóa ra lại là một tên nhóc nghịch ngợm thích đeo bám người khác như vậy.

Cách đó không xa, cậu thanh niên bị cần đang chăm chú nhìn vào màn hình hát bài “Mười năm” của Trần Dịch Tấn, cổ tay đeo băng tay màu đen của Nike.

“Nếu đã không thể níu giữ được cái ôm

Thì giờ phút chia tay

Sao không vừa ôm nhau vừa rơi nước mắt....”

Giai điệu chậm chậm êm ái làm lan tỏa một nỗi buồn man mác, chất giọng cậu rất trong trẻo, đôi mắt mơ hồ mà đầy tình cảm, trong phút chốc đôi mắt đó đã ngân ngấn lệ.

Đó chính là Hà Phong Lỗi, đến từ Tây An, đứng thứ hai vòng tuyển chọn khu vực Hàng Châu.

Tiểu Băng bỗng nhớ ra Tiểu Lượng vừa hào hứng giới thiệu Hà Phong Lỗi như thế cho mình, nhưng nàng lại quên hỏi tên cậu ta. Quay đầu lại nhìn, dưới ánh đèn mờ ảo, nàng bắt gặp đôi mắt đang trĩu xuống của cậu, hàng mi khẽ rung rung, trong đôi mắt thoáng ánh lên một nỗi buồn.

Lúc ấy nàng không để ý, chỉ nghĩ rằng đó là do mình bị hoa mắt.

“Chị nghe mọi người gọi em là Tiểu Lượng, đó là nick name của em à?”

“Dạ?... Vâng. Lúc đầu một anh cùng khu vực thi với em gọi như thế, sau đó mọi người nghe thấy nên cũng gọi thế luôn...”.

Câu hỏi của Tiểu Băng đã làm gián đoạn sự suy nghĩ của cậu. Cậu nhanh chóng lấy lại vẻ hoạt bát khi nãy, trả lời đồng đặc, đôi môi sáng lóng lánh như thạch trái cây.

Tiểu Băng bất giác cảm thấy giọng điệu của cậu có chút gì đó rất quen thuộc.

“Nghe giọng em, có phải em là người Thẩm Dương không?”

“Đúng ạ, giọng Đông Bắc của em là lúc vừa nãy...”.

Đôi mắt cậu ta lấp lánh ánh cười, vừa nói vừa khoa chân múa tay, nói đến đoạn hào hứng, lại càng bộc lộ rõ hơn chất giọng Đông Bắc vô cùng quen thuộc mà không hề kiêng dè gì cả.

Cuối cùng Tiểu Băng cũng nhìn thấy cái nốt ruồi màu hạt dẻ nhàn nhạt dưới khóe mắt trái của cậu, rất rõ ràng, đột nhiên nó khiến nàng nhức mắt. Nàng ngáy ra một lúc, có một cảm xúc gì đó rất mãnh liệt dâng lên ào ạt trong cơ thể. Nàng mím môi, cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng mình. Ngón tay nàng khẽ run, nhưng sau đó bàn tay nhanh chóng nắm chặt lại.

“Tiểu Lượng, tên đầy đủ của em là gì?”

Tiểu Băng cố kiềm nén để giọng mình không run, sau lưng cô, Hà Phong Lỗi vẫn đang lặp lại đoạn điệp khúc, cả căn phòng bỗng nhiên tràn ngập một nỗi buồn vô cớ.

“Mười năm trước

Anh không quen biết em

Em cũng không thuộc về anh

Chúng ta đều giống nhau, ở bên một người xa lạ

Đi qua con đường dần trở nên quen thuộc...”

Ánh đèn mờ nhạt, dường như tất cả con người và sự vật đều trở nên mơ hồ, chỉ còn mỗi khuôn mặt của cậu thiếu niên áo xanh là rõ ràng hơn bao giờ hết. Nụ cười trên khuôn mặt ấy mới trong sáng làm sao.

Vẫn như trước kia.

Tiểu Băng nhìn đôi môi lóng lánh của cậu thanh niên ấy, trong lòng dấy lên muôn ngàn cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời.

Là cậu ta, hóa ra chính là cậu ta.

Đáng lẽ nàng phải nhận ra sớm hơn rồi chứ.

Lúc này, nhạc đã dừng, Hà Phong Lỗi hát xong liền trả lại micro, ngồi xuống cùng mấy cậu thanh niên khác đang chơi trò chơi ăn bánh snack. Đã có người đang chờ hát bài tiếp theo.

Trong giây phút chờ đợi yên lặng đó, giọng nói vốn đã vang của cậu nhóc cất lên trong phòng kín âm vang rõ hơn bao giờ hết. Tiểu Băng gần như đã đoán được câu trả lời của cậu nhóc, thậm chí câu trả lời ngắn gọn đó gần như vang lên cùng một lúc với câu trả lời trong lòng nàng.

“Em tên ... Đồng Cảnh Lượng”.

Chúng ta có lẽ gần mười năm chưa gặp lại đấy nhỉ?

Cho nên, giữa chúng ta đã trở nên xa lạ đến nỗi không nhận ra nhau nữa rồi.

Không sao, có lẽ thế này lại tốt hơn.

Ít nhất thì chị cũng nhận ra em, thế là đủ.

Các thí sinh chơi đùa rất vui vẻ, đang từ ca hát chuyển sang nhảy múa, cả một đám hồ hết âm ỉ náo loạn hết cả lên. Nhưng trong cảnh tượng hỗn loạn đó, Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi lại ngồi thu mình trong một góc ghế sofa, dựa vai vào nhau mà ngủ say sưa.

Nhìn từ xa, hai cậu đều có gương mặt tuấn tú và đôi hàng mi dài đẹp. Điều khác biệt duy nhất là Đồng Cảnh Lượng thì có vẻ đẹp trong sáng dễ thương, còn Hà Phong Lỗi lại có vẻ đẹp rất nam tính. Hai người ở cạnh nhau, lại càng tạo nên một cảnh tượng khiến người khác phải ngấm ngấm đến trầm trồ ngưỡng mộ.

Trong lòng Tiểu Băng có đôi chút thấp thỏm, ngón tay cuộn lại, ánh mắt nàng dù thế nào cũng không thể rời khỏi Đồng Cảnh Lượng. Hãy tha thứ cho chị vì đã không thực hiện lời hứa, là chị đã không giữ lời, chưa từng quay lại đó thăm em.

Tiểu Lượng, em có thể tha thứ cho chị không?

Miên man suy nghĩ, mắt nàng bỗng thấy cay cay, Tiểu Băng chớp chớp mắt để ngăn con xúc động. Lúc này nàng mới nhìn thấy có tin nhắn từ phía ban biên tập gửi đến giục bản thảo, tuy không muốn nhưng nàng đành phải rời ánh mắt khỏi Đồng Cảnh Lượng.

Nàng vội vàng cáo từ Phương Văn rồi gọi một chiếc taxi về thẳng khách sạn.

Ngồi trong xe vốn hơi chóng mặt nên Tiểu Băng một tay đỡ đầu một tay quờ quạng trong túi tìm ví tiền. Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng tự nhiên hút vào một điểm cách đó không xa.

Mắt nàng mở to hơn. Môi nh่อ một nụ cười, tâm trạng bỗng bừng phấn khởi trở lại. Xem ra, lại sắp có tiền rồi. Đầu óc mụ mị trước đó của Tiểu Băng trong chốc lát đã trở nên linh hoạt, nàng nhanh chóng rút mấy ảnh trong túi ra, mở ống kính, tay nắm chắc máy ảnh, tìm điểm ngắm chuẩn.

Một chiếc Honda Accord màu trắng đang đi tới, lái xe là một phụ nữ. Cô ta đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo rất thấp. Mặc dù không nhìn thấy mặt, chỉ cần nhìn dáng người, nhưng Tiểu Băng đã nhận ra cô ta là ai.

Người đó là Hà Lệ.

Điều bất ngờ hơn là ngồi bên cạnh Hà Lệ còn có một chàng trai trẻ đeo kính gọng đen. Tiểu Băng mơ hồ thấy cậu ta rất quen, bỗng nhiên nhớ ra cậu ta chính là người đã va vào mình lúc ở thang máy. Nghe Phương Văn kể, cậu ta là thí sinh duy nhất trong mười người rời đi trước khi bữa tiệc kết thúc.

Chiếc Honda Accord chỉ dừng trước cửa khách sạn một lát, fan hâm mộ nữ đứng chờ ở cửa ngay lập tức xúm lấy vây quanh, vui sướng la hét. Hai tiếng còi réo lên, lập tức các nhân viên bảo vệ chạy đến, đẩy các fan tránh sang một bên nhường đường cho chiếc Honda.

Lúc này chiếc xe mới từ từ chạy vào, lái về hướng bãi đỗ xe dưới tầng hầm khách sạn.

Tiểu Băng nhếch mép cười, không cần che giấu, tay nàng liên tục bấm nút chụp. Trong lòng nàng giờ đây như có một con ngựa hoang đang phi điên cuồng. Tiểu Băng hưng phấn tới mức tìm nàng như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Bởi vì ảnh Hà Lệ hẹn hò riêng tư, đã bị cô chụp lại. Cơ hội kiếm tiền béo bở lại đến rồi.

Lúc Phương Văn tất tả chạy đến thì Tiểu Băng đang ngồi trong quán cafe rồi, trước mặt là cốc cafe đen. Nàng đang ngồi ung dung khuấy cafe một cách nhô nhả, nghe thấy tiếng thở hỏn hển của Phương Văn, nàng vui vẻ ngẩng đầu lên, cẩn thận dò xét khuôn mặt béo trắng đầy ngấn thịt của anh. Giờ khuôn mặt ấy đang lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Tiểu ... Tiểu Băng, bức... bức ảnh đó là... là thế nào vậy?”

Phương Văn tì một tay lên bàn, thậm chí Tiểu Băng còn nghe thấy tiếng cọt két phát ra từ chiếc bàn vì không chịu nổi sức nặng đang đè lên nó. Nàng không nhin nổi, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Chỉ là tình cờ mà tôi đã chụp được”.

Tiểu Băng nheo nheo mắt nhìn Phương Văn đang ngồi đối diện, nàng đẩy cho Phương Văn cốc thủy tinh đầy nước đang đặt cạnh mình, nhẹ nhàng nói: “Sau đó tôi mới phát hiện người ngồi bên cạnh Hà Lệ hóa ra chính là Đỗ Hiểu, quán quân khu vực Thượng Hải”.

“VẬY CÔ... ?”

Phương Văn thấy miệng mình khô khốc, bèn cầm cốc nước lên tu ừng ực mấy hơi liền. Đặt cốc xuống, Phương Văn vẫn không thể hiểu nổi vì sao Tiểu Băng lại gửi ảnh cho mình.

“Nghe nói Đỗ Hiểu hiện tại rất hot! Thế nên nếu tôi bán những tấm ảnh này cho báo mạng, bọn họ nhất định sẽ trả giá cao !”

Tiểu Băng thư thái đưa cốc cafe lên uống một ngụm, thoáng nhìn sang nét mặt cứng đờ của Phương Văn, những thớ thịt bên miệng đang rung lên bần bật.

“Không được !”

Phương Văn uống một ngụm nước to nũa, đập tay mạnh xuống bàn, chỉ thiếu mỗi nước nhảy dựng lên nũa mà thôi.

Tiểu Băng phì cười, cái anh chàng Phương Văn này đúng là không thể kiềm chế cảm xúc, cũng như tính khí nóng như lửa ấy, làm gì cũng vội vàng, anh ta còn chưa nghe nằng nói hết câu mà.

“Ấy anh Văn đừng nóng... !”

Dường như Tiểu Băng cố ý trêu tức Phương Văn. Mồ hôi trên khuôn mặt phát tướng của anh ta lại dày thêm một lớp, chỉ còn cách đành ngồi xuống, không ngừng lấy tay lau mồ hôi trên mặt và trán.

“Tiểu Băng à, rốt cuộc cô muốn gì thì mau nói nhanh đi !”

Tiểu Băng nhướn đôi lông mày, lông mày nằng cong cong, rất dày và đen, trông như một mảnh trăng khuyết.

“Lúc đầu tôi vốn định bán bức ảnh này, có điều tôi cũng biết rằng như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc thi thố sau này của Đỗ Hiểu”. Vừa nói, Tiểu Băng vừa gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn thủy tinh trong suốt.

Đối diện là gương mặt căng thẳng mất hết thần sắc của Phương Văn. Nằng đang cân nhắc đắn đo xem tiếp theo sẽ nói gì thì chợt nhớ ra lần trước nằng bắt gặp cảnh Hà Lệ và Đường Chính Hằng cùng nhau, nay lại gặp Hà Lệ và Đỗ Hiểu.

Hà Lệ, cuộc thi tuyển ca sỹ, Đỗ Hiểu, Đường Chính Hằng, Đô Luân...

Trong cái mớ hỗn độn này dường như có một sợi dây nào đó liên kết tất cả những mắt xích này lại với nhau, có uẩn khúc gì đây... Có lẽ nào?

Tiểu Băng chợt bừng tỉnh nhận ra một sự thật, trong đầu nằng dâng lên niềm vui sướng như điên: Ta sắp phát tài rồi!

“Nhưng dạo này tôi đang rất túng, nếu không bán tấm ảnh này thì chẳng lấy đâu ra tiền...”. Tiểu Băng làm bộ cau mày, tiếp tục nói với gương mặt chán nản.

“Thế nên nếu anh Văn không thấy phiền, thì có tin tức gì nổi bật, như kí hợp đồng giữa Đô Luân và Đỗ Hiểu chẳng hạn, anh có thể thông báo trước với tôi một tiếng được không ?” Vừa nói, nằng vừa đưa ánh mắt sang nhìn Phương Văn, “Cũng tiện cho tôi...”

“Làm sao cô biết ?”

Phương Văn tròn mắt ngạc nhiên. Tiểu Băng trong lòng khẽ vui sướng, từ bộ dạng kinh ngạc của anh ta có thể thấy nằng đã đoán trúng. Nằng bèn nhẹ nhàng cười cười nói tiếp: “Điều này đối với tôi đã không còn là bí mật nữa rồi”. Thực ra, về chuyện quan hệ giữa Hà Lệ, Đường Chính Hằng và Đỗ Hiểu, trong lòng Tiểu Băng cũng không chắc chắn một trăm phần trăm.

Vừa rồi chẳng qua nằng chỉ thuận miệng thăm dò thế thôi. Nào ngờ phản ứng của Phương Văn đã nói lên tất cả. Việc Hà Lệ và Đường Chính Hằng gặp gỡ thường xuyên chính là dọn đường cho việc Đô Luân kí kết hợp đồng với Đỗ Hiểu.

“Tiểu Băng, chuyện này cô nhất định không được đăng báo đâu đấy... càng không được nói là do tôi cung cấp thông tin...”. Phương Văn lo đến nỗi mồ hôi túa ra đầm đìa, quần áo bị thấm ướt hết như bị dội nước.

“Xem ra, Trung Đảng và Đô Luân đã đi đến thỏa thuận, định trước Đỗ Hiểu giành quán quân rồi ư ?” Mắt Tiểu Băng càng lúc càng sáng lên, lông mày nhướn cao, hiện rõ một nụ cười đắc ý trên gương mặt.

Đường tiên sinh, anh đã khiến tôi không thể ở lại Bắc Kinh để kiếm tiền nữa. Bây giờ đã đến lúc anh phải bồi thường tiền cho tôi rồi đây! Tiểu Băng ung dung đưa tay gõ nhẹ vào mặt bàn thủy tinh trong suốt. Không phải vội, nằng đã có dự tính cả rồi.

Từ sau khi gặp riêng Tiểu Băng, Phương Văn cứ thấy thấp thỏm không yên. Không biết tại trời nóng quá hay trong lòng lo lắng, anh liên tục đổ mồ hôi, quần áo khô rồi lại ướt đầm, ướt rồi lại khô...

Việc Trung Đảng và Đô Luân định trước Đỗ Hiểu sẽ là quán quân bị người khác biết được, Phương Văn chỉ còn cách vội vàng báo cáo với ông chủ mà thôi. Anh có cảm giác Trác Tiểu Băng kiểu gì thì kiểu, nhất định có chết cũng sẽ không bỏ qua vụ này. Hơn nữa, người trong làng giải trí ai cũng biết, Trác Tiểu Băng xưa nay chỉ xem tiền chứ không xem người.

Mà tin này thì lại đáng giá như thế.

Nhưng điều làm cho Phương Văn không ngờ tới nhất là Tiểu Băng lại im lặng đến đáng sợ.

Sáng nào Tiểu Băng cũng đến nhà hàng uống một cốc cà phê. Sau đó nếu không đến coi tin tức ở lớp học của các thí sinh, thì sẽ đến xem tình hình luyện tập của họ. Có lúc nàng lại còn tìm thí sinh nào đó để phỏng vấn riêng.

Càng như thế, Phương Văn càng thấy sợ. Anh lo lắng một ngày nào đó Tiểu Băng sẽ đột ngột lạnh lùng ra tay không hề báo trước. Như vậy sẽ khiến anh không tài nào chống đỡ nổi.

Đương nhiên Tiểu Băng lại càng thấu hiểu điều này. Giống như khi một tuyệt đỉnh cao thủ đối mặt với kẻ thù rất mạnh thì tốt nhất anh ta chỉ nên án binh bất động, đợi lúc kẻ thù tự hoang mang rối loạn, lúc đó liền nhanh chóng ra một đòn chí mạng.

Trong không gian tối tăm của làng giải trí, người thông minh là người phải biết cách che giấu tài năng. Thế nên, Tiểu Băng, nàng ấy đang chờ đợi một cơ hội tốt.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đối đầu gay gắt

Mười thí sinh xuất sắc nhất tập trung tại một nơi, những thanh niên đầy nhiệt huyết này như những con thú nhỏ bị nhốt trong lồng, vừa không được bắt mồi, vừa không có bầu bạn. Sau khi trải qua những hoang mang luống cuống ban đầu, liền bắt đầu lặng lẽ mài giũa nanh vuốt cho thật sắc nhọn, tích tụ sức mạnh, chờ lần mở cửa lồng tiếp theo sẽ dùng hết sức cho trận đấu sống còn.

Lúc các thí sinh nhận được thông báo cũng là lúc trời đã nhá nhem tối. Đúng lúc mặt trời lặn, chiếc xe đưa đón thí sinh có mặt trước cửa khách sạn. Các fan hâm mộ đã đứng chờ sẵn theo từng khu vực ủng hộ cho từng thí sinh, hô to khẩu hiệu một cách đồng loạt, dưới sự chỉ huy của hội trưởng. Nhưng các đội hình ngay trật tự ban đầu đó lập tức trở nên tán loạn ngay khi cánh cửa xe được mở ra. Nào là áp phích, biển hiệu, hoa tươi, hộp quà... ào đến dữ dội như một đợt sóng biển, các fan mặc những bộ đồng phục đủ màu sắc chen lấn xô đẩy lẫn nhau, dùng hết sức đẩy đôi phương để nhào lên phía trước.

“Lùi ra nào, lùi ra nào!”

Nhân viên phục vụ bước xuống xe trước, hung hãn dẹp các fan sang một bên, giang rộng tay mở đường. Dưới sự thúc giục của chị phụ trách, các thí sinh lần lượt xuống xe, không một chút nấn ná với fan hâm mộ và đi thẳng vào khách sạn.

Các fan hâm mộ bị nhân viên phục vụ và bảo vệ hợp sức ngăn lại ở bên ngoài, nhìn các thần tượng của mình đi qua nhanh trước mặt mà không làm gì được, chỉ có cách đứng tại chỗ dậm chân đầy hậm hực.

Vừa ngẩng đầu lên, các fan bỗng nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai nhưng rất lạnh lùng đang lững thững qua đường hướng về phía họ. Thế là họ bỗng hét ầm lên với niềm sung sướng tột độ, vừa hét vừa vỗ tay.

“Aaaa!!!! Đỗ Hiếu kia!!!!”.

Rồi không cần nghĩ ngợi gì tất cả cùng nhào lên.

Đỗ Hiếu thoát ra khỏi sự bao vây của fan với nụ cười trên môi, đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo. Nụ cười của cậu là nụ cười đã thành công thức, cao ngạo ngang tang. Đối với những món quà mà fan đem tới, cậu chỉ nhìn với ánh mắt thờ ơ.

“Đỗ Hiếu! Đỗ Hiếu! Đỗ Hiếu!”.

Các fan hò hét la ó tên của cậu, điều này lại càng khiến Đỗ Hiếu thêm phần đắc ý. Lúc bước qua cửa khách sạn, Đỗ Hiếu quay người lại vỗ tay với các fan ở bên ngoài một cách đầy lịch thiệp, hành động này của cậu thêm một lần nữa làm dậy lên những tiếng la hét cuồng. Trên môi cậu thấp thoáng một nụ cười mơ hồ, còn trong mắt cậu – có thể thấy rõ – một nụ cười đầy kiêu ngạo.

Có một vài phóng viên đang nghi ngờ về sự nổi tiếng và thực lực của cậu. Giờ hãy nhìn đi, những điều đó còn cần phải nói nữa không?

“Đỗ... Đỗ Hiếu kia...!”

Đỗ Hiếu đang bước về hướng thang máy, thì liếc mắt thấy mấy nhân viên nữ của khách sạn đang hướng về mình chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán gì đó và cứ khúc kha khúc khích không ngừng, cậu liền mỉm cười với họ.

Quả nhiên, họ cũng đều là fan của mình cả!

Đang mãi nghĩ ngợi thì một người trong đám bọn họ dường như bị đẩy ra, cô gái xấu hổ đến nỗi đỏ bừng hết cả mặt, cứ đứng nguyên tại chỗ mân mê vạt áo, mím môi đầy ngượng ngùng, con thú bông trong tay cô đưa qua đưa lại, với đôi mắt giương to ngây thơ.

“À... Đỗ... Đỗ Hiểu à,... cái này...”

Cô gái thận trọng đưa món quà cho Đỗ Hiểu, ánh mắt nhìn lên lấp lánh đầy hy vọng. Đỗ Hiểu nheo nheo mắt, lông mày vô tình nhướn lên. Cô gái đứng đợi ở đó trông thật tội nghiệp, đột nhiên có chút gì đó khiến cậu động lòng. Cậu đưa tay ra định đón lấy món quà từ tay cô gái.

“Đỗ Hiểu, đây là món quà mấy người bọn em mua chung. Anh có thể... có thể giúp bọn em chuyển đến cho Tiểu Lượng được không? Xin anh đấy...”. Cô gái ấn con thú bông vào tay Đỗ Hiểu, rồi ngượng ngùng chạy mất...

“Àm” một tiếng cực lớn, Đỗ Hiểu cảm giác như có một tiếng sấm vừa nổ bên tai, sắc mặt cậu lập tức từ quang đăng chuyển sang âm u rồi chuyển tiếp sang mưa kèm với bão.

Quà không phải tặng cho mình, hóa ra bọn họ không phải là fan của mình ư? Cái tên Tiểu Lượng kia là ai? Đỗ Hiểu lơ mơ nhớ ra hình như chính là tên nhóc còn chưa đến tuổi vị thành niên. Cả ngày chỉ biết chạy chơi rồi quậy tung lên cắn người lung tung thì phải? Cậu ta có gì hay ho khiến đám người kia thích mà lại không thích mình chứ?

Con gấu bông trước mặt giương to đôi mắt đen vô tội. Càng nhìn cậu càng thấy nó giống hệt đôi mắt vừa dài vừa đen của Đồng Cảnh Lượng, dường như cái miệng nó đang ngoác ra nụ cười đầy chế nhạo.

Còn chuyện gì mất mặt hơn chuyện này nữa đây? Đỗ Hiểu chỉ cảm thấy ngọn lửa tức giận của mình như bốc từ dưới chân lên đỉnh đầu. Không thể bộc lộ ra sự tức giận mà cũng không thể từ chối, cậu chỉ còn cách tức giận giật lấy con gấu bông rồi quay người đi thẳng.

Bừng bưng nộ khí rẽ vào hành lang, từ đằng xa xập đã nghe thấy cái giọng Đông Bắc (mỗi tỉnh của Trung Quốc lại có một khẩu âm khác nhau, người Đông Bắc có khẩu âm rất nặng) đặc sệt đầy khó chịu, Đồng Cảnh Lượng lao ra khỏi phòng, vừa xua tay vừa hét to.

“Anh Lỗi ơi, anh đừng đánh em nữa... em thề.. em thề sẽ không cắn anh nữa mà!”.

Hà Phong Lỗi cũng lao ra theo, ép Đồng Cảnh Lượng vào góc tường, trợn mắt lên đầy hăm dọa.

“Có thật không? Lần này thì nói thật phải không?”.

“... Aaa!!! Thằng nhóc chết tiệt này! Lại cắn anh!”.

Tiếng cười trong hành lang vang lên không dứt, mọi người trong các phòng đều kéo ra xem, Cảnh tượng Cảnh Lượng cắn vào vai Phong Lỗi khiến cho tất cả mọi người đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Chị phụ trách vừa cười vừa phát bản kế hoạch tuần tiếp theo cho các thí sinh. Cảnh Lượng đẩy được Phong Lỗi ra liền lao ngay ra sau lưng chị phụ trách, vừa cười vừa nói:

“Chị Trương ơi! Cứu em với, anh Lỗi đang định giết người diệt khẩu kia!”.

Về mặt vừa đáng thương lại vừa đáng yêu của Cảnh Lượng khiến mọi người không cầm lòng được. Chị Trương liền nhẹ nhàng đưa tay vuốt mái tóc cậu rồi nhét tờ giấy thông báo kế hoạch vào tay.

“Không đùa nữa! Nhanh về tắm rồi ngủ mau!”.

“Chị Trương đừng để ý đến cậu ta, cậu ta đáng bị đánh!”

Phong Lỗi lao người đuổi theo, vờn tay một cái là bắt được Cảnh Lượng, túm cổ lôi đi. Mọi người lại tiếp tục cười nghiêng ngả. Đỗ Hiểu nhìn cảnh Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi xô xô đẩy đẩy chạy càng lúc càng khuất dần, nắm tay cậu cũng càng lúc càng nắm chặt.

Trong lúc tất cả mọi người đều cùng nhau nói nói cười cười thì cậu – mãi mãi là người bị tách biệt ra bên ngoài.

Rốt cuộc thì Đồng Cảnh Lượng có sức hút gì mà từ fan đến các thí sinh khác, thậm chí đến các nhân viên đều yêu quý cậu ta hết mực như thế?

Xem ra thì mình phải “hiểu cho rõ” đối thủ này mới được.

Trong lòng nghĩ như vậy rồi, Đỗ Hiểu sai bước đi nhanh khỏi đó. Trên thùng rác ở góc hành lang, có một con gấu bông màu đen trắng đang nằm đó, mở to đôi mắt ngây thơ vô tội.

Sáng thứ sáu các thí sinh đều nhận được thông báo sẽ đi chụp một bộ ảnh cho tạp chí ẩm thực.

Tâm trạng Hà Phong Lỗi có vẻ như không được tốt, Mặc dù trước mặt cậu là một là một đĩa mỳ Ý rất hấp dẫn nhưng nụ cười của cậu lại vô cùng gượng

gao.

Vì thế mà cậu bị nhiếp ảnh gia mắng cho một trận rồi bị bắt ra ngồi riêng một góc xem các bạn khác chụp.

Tinh thần Đỗ Hiểu thì lại rất tốt, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin, nụ cười trên môi đầy vẻ ngang tang. Lúc nhìn thấy Tiểu Băng, cậu ta bắt gặp ánh mắt.

Lúc đi lướt qua nhau, Tiểu Băng nheo nheo mắt. Nàng luôn có cảm giác có sự thù địch nào đó toát ra từ người Đỗ Hiểu, không phải chỉ riêng với nàng mà còn với những người khác nữa.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, quay đầu lại nàng đã thấy Hà Phong Lỗi ù dột đi về phía mình, nàng liền vẫy tay gọi. Đồng Cảnh Lượng đang chụp ảnh cũng ngoác qua, thẳng nhóc liếc Phong Lỗi một cái rồi lại bận bịu tạo dáng.

Có thể thấy rõ tâm trạng rối bời trong ánh mắt của Hà Phong Lỗi.

“Tâm trạng không vui à, sao tinh thần của em hôm nay lại kém thế? Trước giờ em đâu có như vậy.” Tiễn tay Tiểu Băng đưa chai nước cho Phong Lỗi. Mặt cậu trang điểm nhẹ, nhưng ánh mắt vô hồn khiến cậu trông tiêu tụy hơn.

“Tiểu Lượng bị vào vòng nguy hiểm rồi.”

Phong Lỗi vận nắp chai uống một hớp nước, rồi đặt chai xuống thờ dài. Mi mắt sụp xuống, đôi mắt vốn sáng long lanh của cậu giờ u tối không một chút ánh sáng.

“Chị biết rồi.”

Tiểu Băng trả lời, nàng biết vào vòng nguy hiểm đồng nghĩa với việc tỉ lệ bị loại lên đến năm mươi phần trăm. Nhưng giờ nàng lại không quá lo lắng về Cảnh Lượng. Bởi nàng sớm đã nhận được tin, ban tổ chức đã ngầm ngầm đón người nhà của Cảnh Lượng đến Thượng Hải, chẳng qua chưa thông báo cho các thí sinh biết mà thôi.

Vòng mười người vừa mới bắt đầu, Đồng Cảnh Lượng lại là thí sinh được yêu thích như thế, tuyệt đối không có chuyện sẽ bị loại ngay từ vòng đầu.

Xem ra ban tổ chức chỉ nhân cơ hội này thử xem độ nổi tiếng của cậu có thể tăng cao đến mức nào mà thôi.

Nếu như lượng ủng hộ dành cho Đồng Cảnh Lượng tăng mạnh, chứng tỏ cậu có lượng fan không bỏ phiếu cho, thế thì đương nhiên ban tổ chức sẽ không loại bỏ một “cây cây hái tiền” sớm như vậy.

“Nếu em muốn giúp Tiểu Lượng thì hãy giúp vận động bầu phiếu cho cậu ấy trên blog là được, không phải thế sao?”. Trác Tiểu Băng mỉm cười, ngón tay chỉ vu vơ vào không trung.

Nghe xong câu nói của Trác Tiểu Băng, hai mắt Phong Lỗi chợt sáng bừng trở lại.

“Đúng rồi, thế mà em không nghĩ ra, thực ra fan hâm mộ của cả hai bọn em có thể liên kết với nhau bỏ phiếu đúng không chị?”.

Cuối cùng thì khuôn mặt cậu cũng lộ ra một nụ cười rạng rỡ, xóa tan đi sự u ám trước đó. Có cảm giác đôi mắt đào hoa kia sắp phát ra ánh lửa của sự hưng phấn, niềng vẫn còn lâm bâm “Tốt quá rồi! Tiểu Lượng sẽ không bị loại... Tốt quá rồi, tốt quá rồi!”.

Nhìn điệu bộ của cậu, chắc thực lòng cậu ấy rất quan tâm đến Đồng Cảnh Lượng. Tiểu Băng thầm nghĩ, trong những cuộc thi như thế này, hai người cùng đồng hành bao giờ cũng tốt hơn là một mình đơn thương độc mã đối diện với tương lai, nhất là khi cuộc thi trước mắt chắc chắn sẽ còn khốc liệt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

Đến lúc đó, những quá khứ đau buồn chôn giấu trong lòng bao lâu sẽ bị “bóc ra” từng lớp từng lớp một. Giống như khi ta bóc một củ hành tây, cái vị cay xè của nó khiến cho ta vừa bóc mà vừa phải khóc cho cả thế giới nhìn.

Đây chính là quy tắc của làng giải trí.

Không ai trong bọn họ có thể thoát ra được.

Đúng như những gì Tiểu Băng nghĩ, quả nhiên Phong Lỗi đã vận động bỏ phiếu cho Cảnh Lượng trên blog của mình. Dưới sự hướng dẫn của thần tượng, fan hâm mộ của hai bên đã bắt đầu ngầm kết hợp với nhau, giao ước hai bên sẽ cùng tiến cùng lùi. Tiểu Băng xem lần lượt từng trang web có liên quan đến cả hai, đưa tay xoa nhẹ đuôi mắt. Sau đó nàng nhanh chóng viết một dòng chữ vào chiếc laptop màu đen với nét mặt khó dò cảm xúc.

Những ngón tay gõ rất nhanh, vậy là sẽ có một kì tích.

“Nếu hai đứa trẻ đó có thể kết hợp lại thì tốt quá, chúng ta có thể gọi chúng là “Phong Cảnh”.

Đôi khi ta chỉ cần tạo ra một chủ đề và ngay sau đó có vô số người quan tâm sẽ đến và giúp chúng ta thổi phồng nó lên.

Hà Phong Lỗi và Đồng Cảnh Lượng, hai cậu thiếu niên đẹp tựa những đóa hoa. Chúng đứng cạnh nhau sẽ tạo ra một cảnh tượng đẹp nhất.

Một “Phong Cảnh” không gì có thể so sánh nổi. Một sự kết hợp mà trước nay chưa từng xuất hiện và lúc này đang làm chấn động làng giải trí.

Tốc độ lan tin qua internet còn nhanh hơn gấp nhiều lần so với tưởng tượng của Tiểu Băng. Đến vòng loại trực tiếp mười chọn tám, cả hội trường tràn ngập những tấm biển mang dòng chữ “Phong Cảnh”, kết hợp với sự hòa trộn của những quả bóng bay màu xanh và hồng bắt mắt, làm chấn động cả hội trường.

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống.

Thượng Hải về đêm lung linh ánh đèn, xa hoa tựa như chốn thiên đường tại trần gian.

Hậu đài hội trường thu âm của đài truyền hình giờ bận rộn kinh khủng. Các nhân viên nữ với những đôi giày cao gót vừa cao vừa mỏng đi qua đi lại trong hậu đài với vận tốc điên cuồng đến chóng cả mặt. Một mặt thúc giục các thí sinh hóa trang, thay đồ, mặt khác tíu tít chuẩn bị âm thanh ánh sáng và đủ thứ lật vật khác nữa.

Tiểu Băng đứng trước ô cửa sổ bằng thủy tinh được thiết kế sát mặt đất của đài truyền hình. Nàng khoanh hai tay trước ngực nhìn ra phía bên ngoài. Thành phố về đêm, bầu trời đen kịt một màu, đối lập hoàn toàn với những chiếc đèn nê ông nhân tạo đang phát ra thứ ánh sáng rực rỡ đến mê hồn.

Đó chính là hình ảnh tương phản giữa cực sáng và cực tối.

Giống hệt như làng giải trí vậy.

Trên sân khấu, các ngôi sao luôn được bao bọc bởi ánh sáng trắng – thứ ánh sáng thuần khiết đến mức chói lòa, nhưng những thứ đen tối tới mức một chút ánh sáng cũng không thể xuyên qua được lại tồn tại đằng sau sân khấu – Mà điều đó thì người bình thường không bao giờ có thể thấy được.

Trong không khí bỗng dấy lên mùi khói nhân nhạ, sân khấu và chỗ ngồi của khán giả bị ngăn cách bởi một làn khói nhẹ. Các nhóm fan đều đang ra sức hò hét để ủng hộ cho thần tượng của mình. Băng rôn, áp phích đủ màu làm sáng bừng cả hội trường. Cuộc chiến trên sân khấu còn chưa bắt đầu, cuộc chiến dưới sân khấu đã bước vào giai đoạn cạnh tranh gay gắt.

Cuộc thi nào cũng có người phải ngậm ngùi dừng cuộc chơi để ra đi, từ đây cũng tạm biệt luôn ánh đèn sân khấu. Sau đó chỉ có thể lặng lẽ nhìn người khác thành công rực rỡ, còn bản thân mình lại lạc trong dòng người xô bồ của cuộc đời.

Bản chất thực sự của một cuộc thi tuyển tài năng không bao giờ đẹp đẽ như vẻ bề ngoài vốn có của nó. Duy nhất chỉ có một người, chỉ sau một đêm đã trở thành nổi tiếng, cũng từ giờ phút đó tất cả mọi sự quan tâm và sùng ái đều dồn vào người đó.

Đó chẳng qua chỉ là một câu chuyện cổ tích mà giới báo chí dùng ngôn từ thêu dệt nên mà thôi. Muốn được nổi tiếng, có khi bạn phải đánh đổi bằng chính thứ quý giá nhất của mình.

Đây mới chính là quy luật của làng giải trí.

Đang mãi nghĩ ngợi thì tiếng nhạc cất lên không hề báo trước, tiếng guitar gỗ trong trẻo gọi lên một nỗi buồn man mác. Dây đàn rung lên, từng âm từng âm khiến trái tim của người nghe cũng bắt đầu run rẩy.

Tiếng hát vọng lại từ trên sân khấu dường như có một sức mê hoặc phi thường, Tiểu Băng hiểu kì bước nhanh tới hội trường thu hình, ngay lập tức nàng ngã ra tại chỗ.

Hóa ra người đang hát chính là Cảnh Lượng.

Cậu thiếu niên mới chỉ mười tám tuổi có chất giọng chứa đựng đầy vẻ tang thương buồn thảm, nghe giọng cậu có sự trải nghiệm của một người đã gần ba mươi.

Vòng một là vòng thi tài năng, Hứa Khải có số phiếu thấp nhất, theo luật, hiển nhiên Hứa Khải phải PK (Trong các cuộc thi tuyển chọn tài năng của Trung Quốc, PK là vòng thi giữa hai đối thủ có số phiếu thấp hoặc bị xếp vào vòng nguy hiểm, ai thua sẽ bị loại trực tiếp) với người đang trong vòng nguy hiểm là Cảnh Lượng, thông qua việc gửi tin nhắn quyết định số phiếu của hai bên. Kết quả Cảnh Lượng thắng.

Vòng hai là biểu diễn tiểu phẩm, sau khi các thí sinh diễn xong, hai thí sinh có biểu hiện kém nhất do hội đồng nghệ thuật bầu ra sẽ PK lần hai với Đồng Cảnh Lượng.

Đến vòng thi sau cùng.

Trước khi bắt đầu PK là phần kêu gọi bỏ phiếu. Đồng Cảnh Lượng mắt mở to, bắt đầu rung rung, cậu cố kìm nén để nước mắt không trào ra, cố hết sức để nở một nụ cười. Trước ánh mắt kinh ngạc của khán giả tại hội trường, người dẫn chương trình tươi cười mời một bà lão lên sân khấu.

Đây là điều bất ngờ dành cho một thí sinh, đồng thời cũng là một chiêu lăng xê đầy cảm động rất thu hút. Sống trong cái giới này, tất cả mọi bí mật, người thân, bạn bè, tình yêu... đều không còn là bí mật nữa. Tất cả những gì bạn có đều sẽ bị phơi bày dưới ánh đèn sân khấu. Trong lúc những bí mật đó lấy được những giọt nước mắt của mọi người thì cũng đồng thời là lúc lặng lẽ đi vào lòng người.

Dưới sự hướng dẫn khéo léo của người dẫn chương trình, bà của Cảnh Lượng kể về thời thơ ấu đầy bất hạnh của cậu. Vừa ra đời được hai mươi tám ngày, cha mẹ cậu quyết định li dị, nên từ nhỏ cậu đã sống với bà. Trước giờ cậu chưa từng được hưởng sự ấm áp của tình thương người mẹ. Nhưng cậu luôn tin rằng mẹ vẫn rất yêu cậu, chỉ là vì lý do gì đó không thể không rời xa cậu mà thôi.

Cứ như vậy cậu chờ đợi hết ngày này qua ngày khác, hết năm này sang năm khác, đến khi trưởng thành. Đến một ngày, cậu tự nhủ với chính mình rằng chỉ cần đứng trên sân khấu dưới ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, trong biển người mê mông, mẹ nhất định sẽ nhìn thấy, và sẽ đến tìm cậu.

Người bà với mái tóc hoa râm nghẹn ngào kể lại.

Tất cả khán giả có mặt tại trường quay vì cảm động mà khóc đến sưng cả mắt, các fan hâm mộ thậm chí ôm nhau khóc không thành tiếng. Đồng Cảnh Lượng quệt nước mắt, nói trong tiếng nức: “Em có thể đến ôm bà được không?”. Giờ đây bộ dạng hoang mang và thận trọng của thằng bé cút trên sân khấu hoàn toàn làm tan nát trái tim của tất cả mọi người đang có mặt ở trường quay.

Đêm nay Đồng Cảnh Lượng đã làm cảm động tất cả mọi người, làm rơi không biết bao nhiêu giọt nước mắt. Sau đêm nay, sẽ có rất nhiều người sẵn sàng cam tâm tình nguyện bù đắp cho thằng bé những tình cảm mà nó đã thiếu thốn từ bé.

Cậu mất đi tình cảm của mẹ, vậy hãy để cho chúng tôi được yêu thương cậu!

Cảnh Lượng ôm bà khóc rất lâu, cuối cùng cũng quay lại và hát bài “Lỗ Băng Hoa”. Cậu đưa tay quệt nước mắt trên má, cố gắng giữ nụ cười trên môi. Tuy trên đôi môi cậu vẫn là cái màu sáng long lanh đó, nhưng đôi mắt lại đượm một nỗi bi thương không thể nào hóa giải. Cậu nói đây là bài đầu tiên mà cậu hát từ khi còn nhỏ đến lớn, cậu hi vọng rằng mẹ có thể nghe thấy bài hát này của cậu.

Tiểu Băng cảm giác có thứ gì đó trong lòng đột nhiên vỡ vụn, từng mảnh, từng mảnh một sắc nhọn cứa vào trái tim khiến nàng đau nhói.

Không biết từ lúc nào, ánh đèn trên sân khấu lần lượt bị tắt đi, những người không liên quan đến câu chuyện đều đã chìm vào trong bóng tối, chỉ còn lại một luồng ánh sáng trắng của chiếc đèn tụ quang đang nhẹ nhàng chiếu vào Đồng Cảnh Lượng.

Toàn bộ hội trường im phăng phắc, không có tiếng đệm nhạc, chỉ có tiếng hát khàn khàn của cậu thanh niên vang lên...

“những vì sao trên trời không nói, búp bê dưới mặt đất nhớ mẹ....”

Cảnh Lượng cứ hát... cứ hát... trong đôi mắt thon dài của cậu lại ánh lên tia sáng long lanh lấp lánh. Tiếng hát đó chạm đến tận nơi sâu thẳm của tâm hồn người nghe.

Âm nhạc đúng là có thể tạo ra kì tích trong chớp mắt... Kỳ thực, thứ khiến cho con người ta không kìm nén được nước mắt đó chính là tình yêu...

“Ta biết những vì sao trong đêm biết hát

Những đêm nhớ nhà

Chúng sẽ hát cùng ta như thể

Ta biết những cơn gió ban trưa biết hát

Tiếng ve thời ấu thơ

Chúng vẫn luôn cất lời cùng với gió...

“Khi tay ta nắm bắt được ánh sáng

Thì trong lòng lại trở nên hoang mang

Lúc đó mới phát hiện ra rằng trên đời này tất cả đều sẽ thay đổi

Quyển nhật ký của một thời tuổi trẻ

Mái tóc đen sẽ biến thành màu trắng

Chỉ có bài hát đó là không bao giờ thay đổi

Cứ hát lên những kỷ niệm mãi trong ta...

Tiểu Băng dùng hết sức bịt miệng tránh bật tiếng khóc nghẹn ngào, ánh đèn sân khấu vẫn chói lòa như thế, nhưng nàng lại có cảm giác thế giới của mình lúc này đã âm ỉ chìm vào bóng tối. Cảnh Lượng chọn bài hát này để PK là ý kiến của Phong Lỗi. Nhưng không ai biết được người đưa ra chủ ý này với Phong Lỗi, chính là Tiểu Băng...

Cuộc thi này thật quá ư tàn nhẫn.

Bởi để đạt được mục đích trong cuộc độ sức đây hoa mỹ này, nó bắt một đứa trẻ phải sử dụng đến tình yêu của chính mình dành cho mẹ làm chiêu thức.

Giờ phút bỏ phiếu quan trọng nhất, trên khán đài thi đấu, Đồng Cảnh Lượng chấp hai tay sau lưng, hai mắt nhìn xuống, không nói thêm bất cứ lời nào. Các fan bên dưới vẫn khóc, nhưng qua làn nước mắt vẫn hiện lên nụ cười kiên cường, động viên khích lệ. Khán giả không ngừng cổ vũ, la ó, gào thét, giờ cao những tấm áp phích và đèn hiệu mang tên cậu.

“Tiểu Lượng cố lên! Tiểu Lượng cố lên!”.

Các fan gào thét âm ỉ, nhưng Cảnh Lượng gần như không nghe thấy gì cả. Kí ức đau thương nhất của nó đã bị đem ra mổ xẻ không chút giấu giếm trước tất cả ống kính máy quay. Đến cả sự tôn nghiêm và niềm kiêu hãnh nó cũng từ bỏ, giờ thì còn gì không thể mất nữa đây.

Thế nên, nó thắng rồi!

Nhìn cuộc độ sức khốc liệt dần dần bước vào hồi kết, Tiểu Băng không kiềm được nước mắt, nàng cúi thấp đầu chạy ra bên ngoài. Nàng không muốn bị ai bắt gặp bộ dạng của mình lúc này.

“A!”

Đến tận khi phát hiện ra mình đâm phải thứ gì đó, Tiểu Băng la lên một tiếng, lúc này đôi chân vội vã của nàng mới dừng lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn. Bộ âu phục màu đen trắng thướt tha, một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nhưng lạnh giá vô cùng hiện ngay trước mắt. Tiểu Băng có cảm giác thật sự bất ngờ. Sao lại là Đường Chính Hằng được?!

“Là cô sao?”. Chính Hằng mấp máy môi, đang định giơ tay ra đỡ cô. Nhưng cả người Tiểu Băng dường như bị thứ gì đó làm cho chấn động, vô cùng cảnh giác, lùi lại phía sau một bước lớn giống như một con thỏ bị kinh động mà sợ hãi.

Đường Chính Hằng vẫn đứng im, chỉ đưa khăn giấy đến trước mặt Tiểu Băng.

“Cảm ơn...”

Tiểu Băng thả lỏng người, nhận lấy khăn giấy, nhanh chóng quay người đi lau vội nước mắt. Lúc nàng quay người lại, khuôn mặt nàng lại hiện lên vẻ thần nhiên vốn có, nàng hơi nhướn mày lên hỏi, “Tình cờ thật đấy, không ngờ Đường tiên sinh lại đến Thượng Hải xem cuộc thi tuyển này à?”. Trong ngữ điệu của nàng còn mang một vẻ gì đó khác lạ.

“Cô biết chuyện của Đỗ Hiểu?”.

Đường Chính Hằng không buồn để ý đến câu hỏi của Tiểu Băng, mà lạnh lùng chuyển sang một vấn đề khác, giọng nói và ngữ khí của anh còn lạnh hơn cả băng, Tiểu Băng có cảm giác ít nhất cũng phải đến âm ba mươi độ.

Đương nhiên Tiểu Băng cũng không dễ dàng để đối phương lấn át. Nàng mím môi, cười đắc ý, bước lên trước một bước, hạ thấp giọng nói bên tai anh, giọng điệu rất khiêu khích.

“Không biết chuyện mà Đường tiên sinh đang nói, liệu có phải là chuyện thu xếp để cho Đỗ Hiểu làm quán quân không?”

Nàng nhanh nhẹn lùi lại đằng sau hai bước, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, âm vực giọng nói cũng bắt đầu cao lên, “Nếu như chuyện anh nói là chuyện này, thì, tôi thừa nhận, tôi biết”.

Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt của Đường Chính Hằng lạnh giá, nhưng Tiểu Băng nhìn thẳng anh không chút sợ sệt. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, bí mật về Đỗ Hiểu nàng đang nắm trong tay chính là chìa khóa của sự chiến thắng, nàng không sợ ai hết. Dù cho đó có là con người lạnh hơn băng như Đường Chính Hằng cũng phải trả một cái giá xứng đáng như bao người khác.

Trong quy tắc sinh tồn của Tiểu Băng, mỗi mẩu tin đều có một cái giá tương ứng. Nhưng lần này những điều nàng làm không đơn giản chỉ là vì tiền.

Sắc mặt của Đường Chính Hằng đột nhiên sầm xuống, thái độ không lạnh không nhạt của Tiểu Băng lúc này khiến trong lòng anh có chút gì đó không thoải mái. Cuộc thi lần này tuy là do Trung Đẳng tổ chức, nhưng thật ra tất cả đều do Đô Luân Trung Quốc thao túng từ phía sau. Và việc chọn luôn Đỗ Hiểu làm quán quân là một nước cờ anh không thể không đi.

Nhưng vòng thi mười người vừa mới bắt đầu chưa bao lâu Tiểu Băng đã biết được tin nội bộ chọn Đỗ Hiểu làm quán quân. Dựa theo đúng cách làm việc xưa nay coi tiền như sinh mạng của Tiểu Băng thì lúc nào nàng cũng có thể đem tin này bán. Như vậy Đô Luân Trung Quốc lập tức sẽ rơi vào thế bị

động. Đối thủ vẫn đang lăm le chờ đợi thời cơ là Âm Nhạc Thiên Dật sẽ thừa cơ ra tay chia chác thị trường thi đấu béo bở này.

Nghĩ đến đây, trong đầu Đường Chính Hằng lóe lên một ý định mới. Anh bất ngờ bước lên trước một bước lớn, Tiểu Băng bị anh ép tới mức chỉ có cách liên tục lui về đằng sau. Một cảm giác sợ hãi lóe lên, cảnh tượng bị cưỡng hôn lần trước trong buổi họp báo vẫn còn chưa phai, giờ anh ta lại định làm gì nữa đây?

“Đường tiên sinh, đây không phải là buổi họp báo đâu”.

Tiểu Băng cố hết sức nói thật nhỏ nhẹ, hoảng loạn nhìn bốn phía, thấy xung quanh vẫn có vài nhân viên đi qua đi lại nhưng không ai để ý đến mình và Đường Chính Hằng. Nàng nở một nụ cười gượng gạo: “Thế nên lần này anh có làm trò gì thì cũng không ai để ý đâu! Tôi thấy anh đừng phí sức làm gì!”. Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “phí sức”, giọng nói mang đầy vẻ chế giễu như để trả đũa.

Trong mắt hiện lên một tia sáng đầy giao hoạt, Tiểu Băng nói xong quay người sai bước định đi về phía trước. Nhưng một bàn tay từ đằng sau đột nhiên gỡ ra túm lấy cánh tay nàng.

“Đi theo tôi!”.

Tiếng người đàn ông nói một cách lạnh lùng. Tiểu Băng dùng hết sức để thoát ra mà không thể nào thoát ra nổi.

“Tôi nghĩ không cần thiết phải như thế đâu Đường tiên sinh!”.

Tiểu Băng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, quay người lại nhìn Đường Chính Hằng, lắc lắc đầu.

“Đi theo tôi!”.

Đường Chính Hằng như không nghe thấy câu từ chối của Tiểu Băng, nhắc lại câu nói của mình một lần nữa.

Tiểu Băng có cảm giác nàng bị người đàn ông này đánh bại hoàn toàn rồi. Giọng điệu của anh có một thứ uy nghiêm không thể xâm phạm được, con người này, căn bản không hiểu sự từ chối của người khác.

Nàng sợ rằng Đường Chính Hằng lại làm điều gì đó giống với buổi họp báo lần trước. Cái cảm giác hoảng loạn vô phương trước cả thế giới đó, nàng thật sự không muốn lặp lại. Cúi thấp đầu, hai mắt sụp xuống, Tiểu Băng không muốn đối phương nhìn thấy những cảm xúc rối ren trong mắt mình. Nàng chỉ còn cách lặng lẽ đi theo anh, điểm đến của họ là tòa nhà 50 tầng nhà hàng CJW ở trung tâm của Ngoại Than[1]. Đây là nhà hàng Âu cao cấp của giới thượng lưu ở Thượng Hải, bên cạnh là quán bar với những ánh đèn xanh đỏ rực rỡ, sự ồn ào và tình lạng đan xen vào nhau. Tiểu Băng bị Đường Chính Hằng lôi vào nhà hàng với sự kinh ngạc hiện rõ trên mặt. Nàng lao đảo vài bước mới đứng vững được, xuyên qua cửa sổ bằng kính trong suốt được thiết kế chạm đất, cảnh đêm lung linh của sông Hoàng Phố bên ngoài tức khắc đập vào mắt nàng.

Người hầu bàn lịch thiệp đến bên cạnh Đường Chính Hằng, trang phục sơ mi trắng và ghi lê đen trông rất lịch sự thanh nhã.

“Thưa Đường tiên sinh, vẫn dùng món như mọi khi chứ ạ?”

Đường Chính Hằng gật đầu lạnh lùng, sự căng thẳng trên gương mặt giờ mới giãn ra.

Tiểu Băng ngó nghiêng nhìn xung quanh, những gì nàng thấy là những đôi nam nữ ăn mặc vô cùng sang trọng đang sử dụng dao đĩa một cách thành thục. Một cây đàn piano được bày ở giữa phòng ăn, nhạc công mặc một bộ lễ phục đen trắng phối hợp hài hòa, áo vest đuôi tôm, đôi bàn tay uyển chuyển lướt nhẹ trên phím đàn.

Tiểu Băng nhìn cây đàn piano với những phím đàn đen trắng xen nhau, khẽ nheo mắt, những ngón tay nàng thoáng run rẩy. Đầu cúi xuống, sụt qua khoeo mắt nàng một tia nhìn buồn bã. Nàng giả bộ lật giờ menu để che giấu cảm xúc, càng xem nàng càng có cảm giác mắt mình sắp rơi ra ngoài.

Có nhầm lẫn gì không, chỉ là một món ăn thôi, sao có thể... nhiều số 0 như thế!

“Món ăn ở đây đắt quá...”, Tiểu Băng hít sâu một hơi, phát ra một tiếng cảm thán. Thế này quả là lãng phí, không được, phải ngăn anh ta lại!

Trong lòng nghĩ vậy, Tiểu Băng lấy tay xoa xoa mũi, ngẩng đầu lên nhìn Đường Chính Hằng, nói một cách thận trọng.

“Đường tiên sinh, đồ ăn ở đây đắt thế này, chúng ta qua chỗ khác ăn được không?”

Nghe câu này của nàng, Chính Hằng đột nhiên ngẩng người ra, trong mắt anh vụt hiện lên một chút gì đó xao động. Mỏi anh khẽ nhếch lên, một nụ cười đột ngột nở ra.

“Đồ ngốc...”

Tiểu Băng nghe rất rõ câu nói của Đường Chính Hằng, không phải là cái giọng điệu lạnh lùng mà là một giọng điệu hơi có chút gì đó dịu dàng ảm áp. Sau đó, cả người nàng chìm vào trong nụ cười khiến cho người khác say mê đó. Trên người Đường Chính Hằng toát lên một vẻ nho nhã, đôi mắt cong lên đầy tự nhiên, hai đồng tử lấp lánh như sao, khuôn mặt đẹp trai khô ngô tuấn tú, sống mũi dài thanh thoát. Vì có được niềm vui hiếm hoi, sự lạnh lùng băng giá cũng biến mất, đôi môi anh hơi cong lên nở một nụ cười...

Điều này khiến Tiểu Băng nhớ ngay đến nụ hôn bất ngờ lần trước. Giờ nghĩ lại, đôi môi ấm nóng đó của anh khiến nàng có cảm giác ấm áp từ tận đáy lòng.

Dùng hết sức lấy tay phải cầu vào tay trái đến đau điếng, Tiểu Băng cảm thấy có lẽ thần kinh nàng có vấn đề mất rồi. Tại sao nàng lại như thế này chứ? Món bít tết vừa chín tới kiểu Pháp thơm ngon vừa miệng, nhưng nàng lại thấy như mình đang ăn một khúc gỗ. Ngồi đối diện người đàn ông đó cứ im lặng từ đầu tới giờ, lúc nào cũng giữ nét mặt trầm mặc. Anh mặc bộ comple rất thích hợp, cử chỉ tao nhã, như một công tước quyền quý mặc bộ trang phục đắt tiền sống trong lâu đài cổ.

Tiểu Băng không hiểu anh ta lôi nàng tới đây là có ý gì, nếu chỉ đơn giản là mời nàng ăn một bữa cơm, thì cách thức này quá là kì quái!

Sau món chính là món tráng miệng, bày trong đĩa là món quả màu đỏ đỏ. Tiểu Băng dùng đĩa xiên món tráng miệng một cách vô thức, miễn cưỡng giữ nụ cười trên môi. Miếng lê vừa đưa vào miệng, mùi thơm lan tỏa, đột nhiên trong lòng Tiểu Băng lộ lên một cảm giác bất an.

“Món tráng miệng này...” nàng cố gắng nuốt miếng lê, chỉ chi đĩa hoa quả rồi hỏi người hầu bàn, về mặt hoang mang hoảng hốt, “có phải có rượu vang bên trong không?”

“Đúng vậy thưa quý cô, món này gọi là lê nhân rượu vang.”

Giọng điệu của người hầu bàn vẫn lịch thiệp, nhưng trên mặt Tiểu Băng nhanh chóng hiện lên một màu hồng ửng – màu hồng không bình thường chút nào.

“King cong”

Con dao trong tay Tiểu Băng rơi lèng xèng ngay xuống đĩa

Đối với một người chỉ cần ăn một miếng chocolate nhân rượu đã say mà nói, “lê nhân rượu vang” là một món tráng miệng vô cùng đáng sợ.

“Đường tiên sinh...”

Tiểu Băng cảm thấy lưỡi của nàng tê rần, cái cảm giác tê tê này lan dần từ đầu lưỡi lên đến tận đỉnh đầu. Thực ra điều mà nàng muốn nói là: Anh phải chịu trách nhiệm đưa tôi về đây... nhưng, lời muốn nói không thể thốt ra được nữa rồi.

Thế giới giống như những đám mây tự thay đổi hình dạng không theo một quy luật nào cả, cảnh sắc trước mắt hòa trộn vào với nhau tạo thành một mớ hỗn độn mơ hồ. Tiểu Băng nằm bò trên bàn mơ mơ hồ hồ, đầu nàng nặng trĩu, buồn ngủ và mệt mỏi. Đường Chính Hằng ngơ ngàng nhìn người con gái đang say ngất trên bàn, mỉm cười, hàng mi đen và rậm nhấp nháy, tạo nên một dáng vẻ tuyệt đẹp. Anh ngừng lại, đắn đo một lát, nhưng vẫn đưa tay áp vào trán nàng.

Tiểu Băng cứ lằm lằm như đang nói điều gì đó. Vì tác dụng của rượu, má nàng ửng lên một sắc hồng khiến nàng lúc này trông xinh đẹp kiểu diễm lệ thường.

“Mọi người... đừng... đừng để con lại một mình... đừng...”

Trong cơn mê nàng đang lằm lằm điều gì đó, bàn tay nàng túm lấy tay anh một cách vô thức, ngón tay nàng lạnh ngắt. Đường Chính Hằng lặng đi trong chốc lát, rồi lật tay nắm lấy bàn tay lạnh giá của Tiểu Băng, trong lòng không kìm nổi một chút đau đớn. Ba năm nay phải sống một mình, lại phải kiểm tra tiền trả nợ, nàng ấy sống rất vất vả đúng không? Thế nên ngay cả trong giấc ngủ nàng ấy cũng không muốn bị bỏ lại một mình đơn độc.

Trong cơn mơ màng, Tiểu Băng có cảm giác nàng nhìn thấy một cậu bé với đôi mắt sáng long lanh, một bà lão hiền từ, một người con gái trẻ xinh đẹp, một người đàn ông trung niên với gương mặt u sầu... những kí ức nàng luôn giữ trong lòng cứ dần dần quy tụ lại, sau đó lại dạt đi như những con sóng rút ra tận ngoài biển xa. Những người đó cứ thoát ản thoát hiện trước mặt nàng, dần dần tạo thành một màn sương dày đặc.

“Mọi người... đừng... đừng đi...”

Tiểu Băng mơ hồ tỉnh lại, cảnh tượng trong mơ không hiện ra nữa, cái nàng nhìn thấy chỉ là một căn phòng lạ hoắc, và người đàn ông đang nằm bên cạnh. Đầu óc loạn hết rồi, thế giới này cũng loạn hết cả rồi chỉ sau một giấc ngủ.

Tiểu Băng cẩn thận ngồi dậy, vỗ nhẹ đầu, cố gắng nhớ lại, rốt cuộc thì tối hôm qua xảy ra chuyện gì. Hình như là, Tiểu Lượng hát bài “Lỗ Băng Hoa”, em ấy đã thắng cuộc, nàng khóc nức nở, sau đó thì gặp Đường Chính Hằng.

Sau đó hai người cùng ăn tối.

Sau đó nữa...

Hình như nàng say, sống chết bám lấy Đường Chính Hằng không cho anh ta đi. Nghĩ đến đây, nàng kinh hoàng cúi đầu nhìn lại mình một lượt, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, may mà quần áo trên người nàng vẫn còn nguyên. Lúc này Tiểu Băng mới khe khẽ nhìn sang người đàn ông đang ngủ say bên cạnh. Anh ta giống như một vị quý tộc, phong thái lạnh lùng tới mức có cảm giác anh ta không nhuốm cái khói lửa của chốn nhân gian. Long mi anh rất dài, rất dài, mũi anh rất cao, đôi môi mềm mại, làn da nhẵn mịn...

Tiểu Băng có cảm giác trái tim nàng đang run rẩy, bất giác cơ thể nàng càng lúc càng tiến gần đến anh ta.

“Muốn hôn trộm tôi sao?”

Một đôi mắt đầy vẻ lạnh lẽo đột ngột đập vào tầm nhìn của Tiểu Băng, đôi mắt ấy sâu thẳm như một hồ nước, trong chớp lát nó như nuốt chửng lấy nàng. Trái tim nàng lúc này đập loạn không còn theo nhịp nào nữa rồi.

“Có phải cô muốn hôn trộm tôi không?”

Giọng nói của Đường Chính Hằng mang đầy vẻ đe dọa, Tiểu Băng ngẩng ra nhìn anh chăm chăm, một mùi thơm lạnh lạnh sộc tới. Đôi môi của Đường Chính Hằng đã ấn lên môi nàng, tràn tới hơi thở mang sự xâm chiếm, có cảm giác không một chút tình cảm, không một chút ảm áp.

Khoảnh khắc đó Tiểu Băng sợ sệt hoảng loạn hết một chú hươu non.

Trong lúc nàng còn đang trong cơn hoảng loạn, bàn tay của người đàn ông ấy đã luồn ra sau gáy nàng, kéo chặt nàng vào lồng ngực của anh, tiếp tục hôn không một chút dịu dàng, cũng không một chút mềm mại. Tiểu Băng chỉ cảm thấy vô cùng hoảng loạn, lí trí bảo nàng, chỉ cần cắn anh ta một cái thật đau là có thể đẩy anh ta ra được. Nhưng không hiểu sao, Tiểu Băng cứ chần chừ không thực hiện việc đó.

Bị một cảm xúc kì lạ tác động, thúc giục, không hiểu từ lúc nào tay nàng đã đặt trên thắt lưng của đối phương, nàng cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh. Không hề kháng cự. Ngay đến trái tim nàng cũng không ngừng chất vấn, tại sao nàng lại ập ủ một hy vọng phi thực tế với người đàn ông điển trai này chứ. Nàng ao ước được ôm anh như thế này, hôn anh như thế này.

Cho đến khi thời gian ngừng lại.

“Theo tôi đi!”

Rất lâu sau, Đường Chính Hằng mới kết thúc nụ hôn, anh đưa tay lên vuốt đôi má đang ửng hồng của Tiểu Băng, một nụ cười vụt hiện trên môi. Nhưng đôi mắt đó vẫn thâm sâu như một hồ nước lớn, đóng trên đó cả một lớp băng dày, không cho ai có thể nhìn thấy đáy. Lí trí bảo anh, vừa rồi đáng lẽ không nên ở gần Tiểu Băng như thế, nhưng trong lòng anh lại muốn ở gần nàng hơn chút nữa, thật là mâu thuẫn.

“Anh nói cái gì?”

Tiểu Băng chỉ cảm thấy có thứ gì đó nổ “đùng” bên tai, cả thế giới trong chớp lát lặng thinh không một tiếng động.

“Theo tôi đi!”

Đường Chính Hằng lặp lại một lần nữa. Trong đôi mắt lạnh lùng đó vẫn không có một chút biểu cảm nào. Trong lòng Tiểu Băng bắt đầu hoài nghi liệu anh ta có còn sống hay không.

“Anh cho rằng tôi sẽ đồng ý sao?”

Tiểu Băng ngheh mắt lên hỏi vặn lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đường Chính Hằng. Đó không phải là tình yêu, chẳng qua đó chỉ là chút kích động bởi men rượu, giống như con thiêu thân lao vào lửa vậy thôi. Nàng không cho phép bản thân phạm một sai lầm ngu ngốc như vậy.

“Xin lỗi, tôi từ chối!”

Tiểu Băng dùng hết sức cản mạnh môi, nhanh chóng quay người đi ra bên ngoài, nhưng đột nhiên cánh tay nàng bị Đường Chính Hằng giật lại.

“Theo tôi!”

Lần thứ ba, vẫn là một câu nói đó. Không phải là đề nghị, mà là mệnh lệnh. Trong mắt anh thấp thoáng hiện lên một thôi thúc mãnh liệt, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả những điều đó lại được che đậy một cách hoàn hảo. Tiểu Băng khẽ rên lên một tiếng, sau đó nói hết sức nhẹ nhàng và lịch sự:

“Xin Đường tiên sinh đừng làm khó tôi, có được không?”

Có lẽ không ngờ rằng nàng lại từ chối dứt khoát như thế, anh nhìn nàng có chút ngỡ ngàng, trong mắt đột nhiên có chút dao động, sau đó cúi đầu, lặng lẽ buông tay nàng. Cuối cùng vẫn là thế này. Cái đợt sóng cuộn cuộn trong lòng vừa rồi đột nhiên lắng xuống, Đường Chính Hằng lặng lẽ cúi thấp đầu, nhìn Tiểu Băng ngạo mạn rời khỏi nhà, vung tay đóng sầm cửa lại. Lớp cánh cửa dày đó ngăn cách anh và nàng, giống như bức tường ngăn cách hai thế giới khác biệt. Anh nhét tay vào túi quần, quờ quạng nắm lấy một thứ, cái thứ bằng vàng không có sinh mệnh đó nằm nhẹ nhàng trong lòng bàn tay anh lạnh lẽo.

Lúc nhìn thấy nàng khóc, anh đã muốn được ở bên cạnh để bảo vệ nàng, nhưng lại sợ nàng ở quá gần anh, không cẩn thận sẽ yêu anh. Tới lúc đó, vết thương của đôi bên sẽ càng sâu hơn. Không thể tiến, cũng không thể lùi, càng nghĩ càng mâu thuẫn.

Rốt cuộc anh nên làm thế nào đây?

Đi trên con đường nhỏ giữa hàng cây yên tĩnh, Tiểu Băng lấy hết sức chui miệng, nước mắt cứ thế là chảy rơi xuống. Ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu sao đột nhiên lại không kiềm chế được cảm xúc. Rõ ràng biết là sai lầm, lí trí mách bảo nàng phải trốn đi thật xa, nhưng trái tim nàng sớm đã đi

ngược lại.

Phía sau lưng, biệt thự của Đường Chính Hằng nằm giữa sự bao bọc của những hàng cây, yên tĩnh mà dễ chịu.

Quần áo nàng dường như vẫn còn vương lại chút mùi hương của Đường Chính Hằng, bao bọc lấy nàng, dịu dàng mà đẹp đẽ. Tiểu Băng vừa hít thở sâu, vừa lấy tay quạt nước mắt. Bỗng có cảm giác điện thoại trong túi đang rung, nàng mở điện thoại ra xem, ra là tin nhắn của đồng nghiệp.

Có những lúc, các phóng viên giải trí âm thầm trao đổi tin tình báo với nhau. Đây cũng là một thói quen của giới phóng viên từ lâu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào trên bầu trời đã lấp đầy những tầng mây, những cơn gió từng đợt, từng đợt thổi qua hàng cây, phát ra âm thanh xào xạc đến đau lòng.

Nước mắt còn chưa khô, trái tim Tiểu Băng đã nặng trĩu.

Từng câu từng chữ hiện lên trên màn hình di động đều giống như những nhát dao cứa vào tim nàng, cho đến khi rỉ máu.

—— Đồng Cảnh Lượng muốn rút khỏi cuộc thi.

Tin tức này lan truyền rất nhanh trong làng giải trí.

Trung Đảng đã âm thầm ngừng tất cả mọi hoạt động và thông báo của Đồng Cảnh Lượng, phong tỏa mọi tin tức có liên quan, đồng thời vội vã tìm phương án xử lý. Tiểu Băng gửi cho Phương Văn một tin nhắn, không ngờ đối phương gửi cho nàng liền một lúc ba tin, ý rằng xin nàng đừng có hỏi sâu thêm về chuyện này làm gì.

Tiểu Băng biết, đây nhất định là một tin tức đáng giá.

Vội vàng đi vào phòng khách của khách sạn, ánh đèn rực rỡ, lúc Tiểu Băng chạy vào thang máy, chiếc móc khóa hình một con gấu nhỏ móc trên túi nàng đang đưa qua lại, chú gấu nhỏ mở to hai mắt, nụ cười trên mặt dường như có chút gì đó ngượng ngùng.

Cúi đầu xuống nhìn, ngay tức khắc đôi mắt vô tội của chú gấu nhỏ đập vào mắt, Tiểu Lượng đã tự tay móc nó vào túi nàng, nhìn nụ cười ngây thơ vô tội của nó, nàng không kìm chế được sự vui mừng trong lòng, quay người đi, những giọt nước mắt vui mừng bắt đầu rơi xuống.

Có lẽ cậu chỉ coi nàng là một người bạn tình cò mà cậu đã gặp mà thôi, nhưng nàng luôn ghi nhớ những lời hẹn ước khắc cốt ghi tâm đó...

Vừa rẽ vào hành lang nàng đã thấy Cảnh Lượng ngồi bên cửa sổ lần trước, vòng hai tay ôm lấy đầu gối, ánh sáng mặt trời rọi trên gương mặt thanh tú của cậu, u uất mà quạnh quẽ.

“Tiểu Lượng, em có thể nói chị biết chuyện gì đã xảy ra được không?”

Ánh mắt Tiểu Băng lướt trên chiếc áo sơ mi trắng của Cảnh Lượng, đột nhiên hiện lên một sự đau đớn.

Nàng đã lờ mờ đoán ra được nguyên nhân rồi.

Cảnh Lượng nhẹ nhàng quay đầu lại phía nàng, sau đó hai mắt trĩu xuống lác lác đầu. Cậu quay đầu lại nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, nghiêng nghiêng một góc bốn mươi độ.

Không muốn nhớ lại gì cả, cũng không muốn nói gì hết.

Dù bạn có bị đối xử tàn nhẫn thế nào, nếu như không có khả năng đề kháng cự thì hãy ngậm miệng lại, chờ đợi sự bỏ thí hào phóng của người khác. Đây cũng chính là quy tắc ngầm của giới giải trí.

Lòng bàn tay của Tiểu Băng mở ra rồi lại nắm chặt lại. Mặc cho móng tay cắm vào lòng bàn tay tới mức rỉ máu.

“Vậy sao em lại muốn bỏ cuộc?” Tiểu Băng lại hỏi.

Cảnh Lượng vẫn tiếp tục im lặng, giống như một thứ đồ chơi đẹp đẽ chỉ biết cử động mà không biết nói.

“Vậy em nói chị nghe, đây là cái gì?”

Tiểu Băng nhướn đôi lông mày, giật mạnh cổ chiếc áo sơ mi màu trắng của Cảnh Lượng. Trên đôi vai trắng nõn của cậu còn in một vết tích nhỏ màu đỏ, không ngờ nó lại đỏ đến mức đau cả mắt. Cảnh Lượng dùng hết sức giữ lấy vai giống như một con mèo nhỏ bị làm cho kinh động, nhanh chóng thu người lại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Băng với một vẻ đầy kinh hãi.

Quả nhiên là thế này.

Tiểu Băng nheo mắt, hạ thấp người xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay đang run rẩy của Cảnh Lượng. Giọng nàng sắc lạnh khác hẳn mọi khi.

“Tiểu Lượng, nói chị nghe, bọn họ rốt cuộc đã làm gì...”

“Chị Tiểu Băng... em... em sợ.”

Cảnh Lượng im lặng một hồi lâu, mới thốt ra một câu, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống, khàn khàn nói tiếp...

“Ông Đồng ép em... ngủ với ông ấy...”

Sau khi chửi thề trong lòng Tổng Giám đốc Đồng Bàn của Trung Đảng đến trăm lần, nào là “đồ tồi”, “đồ biến thái”, Tiểu Băng bình tĩnh trở lại nghĩ cách đối phó. Trong làng giải trí ở Thượng Hải, Đồng Bàn cũng là một nhân vật tai to mặt lớn, trông bề ngoài cũng khá phong độ, nói năng văn vẻ. Ông ta còn có một người vợ là một ngôi sao nổi tiếng tình nguyện rút khỏi ánh đèn hào nhoáng để làm một người vợ hiền cho ông ta. Một người như thế không ngờ lại có thứ “sở thích” này, chắc hẳn không ai có thể ngờ được.

“Tiểu Lượng, em đừng lo lắng quá.”

Nàng nói để an ủi cậu. Cảnh Lượng ngẩng đầu lên, hai đồng tử trong đôi mắt dài đỏ hiện lên sự bất an và kinh hoàng. Ngón tay Tiểu Băng cong lên đầy duyên dáng đặt lên cổ tay kia, gõ nhịp theo thói quen, một tia gió quyết thoáng hiện lên trong mắt nàng. Tiểu Băng khẽ cười nhẹ. Nàng biết, mối quan hệ mà mẹ nàng để lại giờ đã đến lúc dùng đến rồi. Tiếp sau đây chỉ là còn chờ xem sự thể hiện của bản thân mà thôi.

Nàng lại nở một nụ cười, dịu dàng xoa đầu Cảnh Lượng: “Không sao đâu, Tiểu Lượng, em không phải lo, chị sẽ giúp em.”

Trên đường Tân Giang ở Thượng Hải, có một tiệm hoa nhỏ. Bên trong cánh cửa kính rộng rãi và sáng lóa kia bày rất nhiều những bông hoa tươi đang nở rộ khoe sắc.

Tiểu Băng đứng trước cửa tiệm hoa, thờ dãi một tiếng, một tay nhét vào túi áo, cuối cùng nàng cũng lấy hết can đảm để đẩy cửa bước vào.

“Ding dong”

Cánh cửa mở ra, một mùi hương thơm ngát bỗng ùa tới. Bà chủ xinh đẹp đang bận bịu trong cửa tiệm, dáng người mảnh mai giống như một đóa hoa bách hợp đang đua theo gió, thuần khiết và tự nhiên.

“Xin chào.”

Giọng nói của Tiểu Băng nghe có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng thì có chút thấp thỏm không yên.

“Xin chào, cô muốn mua hoa gì?”

Giọng nói của bà chủ dịu dàng mềm mại như ánh trăng. Tiểu Băng khẽ cụp mắt xuống, nàng không thể không thừa nhận, giọng nói này khiến cho nàng có một cảm giác thần thuộc đến kì lạ.

“Tôi... muốn mua hoa tặng cho em trai Đồng Cảnh Lượng của tôi.”

Đối với một phóng viên thuộc lĩnh vực giải trí mà nói, việc nhận mình mà anh em bạn bè hay người thân của một ngôi sao thực ra là một việc hết sức bình thường. Có những lúc, để moi được một tin tức nội bộ nào đó, người phóng viên cần phải nói không những mười mà cả trăm nghìn lời nói dối.

Tiểu Băng thản nhiên bật ra khỏi miệng hai chữ “em trai”, điều này cũng dễ dàng như khi nàng nói những lời nói dối khác. Chỉ là khi nói lên hai từ đó trái tim nàng vẫn bất giác khẽ run rẩy.

“Đồng Cảnh Lượng? Là cậu thí sinh trong cuộc thi tuyển chọn ca sĩ đó hả?”

Hai mắt bà chủ sáng lên, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng ấm áp.

Tiểu Băng nhẹ nhàng gật đầu, chỉ hơi mỉm cười.

“Là để chúc mừng cậu bé thi đấu thành công phải không? Vậy chọn bách hợp phối hợp mãn thiên tinh được không? Hoặc là cẩm chương hồng cũng không tồi...” Bà chủ tiệm vừa nói, vừa quay người đi lấy từ trong bình ra một cành bách hợp trắng, đặt lên mặt bàn.

“Là... để an ủi em ấy, nó đang muốn rút khỏi cuộc thi.”

Tiểu Băng mỉm mỉm môi, hướng về phía bà chủ xua xua tay, sau đó buồn bã cúi đầu xuống, lấy ngón tay quệt khóe mắt.

“Hả? Thi đấu tốt thế sao tự dưng lại quyết định bỏ cuộc chứ?”

Bà chủ tiệm ngạc nhiên, bàn tay cầm mãn thiên tinh đột ngột cứng đờ. Mãi một lúc bà mới cảm thấy thế này có gì đó không ổn, liền thu tay về.

“Tôi nghĩ bà biết nguyên nhân tôi đến đây.”

Một tay của Tiểu Băng vẫn đặt trong túi, nàng ngẩng đầu lên, nhìn đối phương với đôi mắt long lanh sắc sảo.

“Cô... thật ra là có ý đến tìm tôi phải không?”. Bà chủ tiệm lại cười, nụ cười vẫn tuyệt đẹp và dịu dàng, có cảm giác giống hệt những bông mận thiên tình thuần khiết tự nhiên trên đôi tay của bà vậy. Bà chủ đi về phía cửa kính, lật lại tấm biển treo trước cửa, quay ra ngoài đồng chữ “Trong giờ nghỉ”.

“Đúng thế”. Tiểu Băng gật đầu dứt khoát, tiếp tục lời nói dối của nàng, “Vì tôi biết giờ chỉ có bà mới giúp được em trai tôi, Đồng phu nhân...”.

Nàng gọi bà ấy là Đồng phu nhân. Vốn dĩ bà chủ tiệm hoa xinh đẹp này là vợ của Đồng Bân – cũng chính là ngôi sao Lương Viên từng nổi tiếng một thời nhưng vì gia đình mà rời xa làng giải trí lui vào hậu trường.

“Nhờ tôi giúp đỡ? Không biết tôi có thể giúp gì được cô đây?”. Lương Viên nhẹ nhàng hỏi, trên mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng. Tuy đã rút khỏi giới giải trí nhiều năm, nhưng dung mạo của bà vẫn không thay đổi, vẫn đẹp rạng rỡ như ngày nào.

Tiểu Băng chớp chớp mắt, cau mày, hai mắt nhìn xuống, để mặc cho ánh sáng làm rõ sự u ám trên mặt mình.

“Tiểu Lương muốn bỏ cuộc, thực ra là để trốn tránh Đồng tiên sinh”.

Lương Viên chờ ra một lúc, liền ngay sau đó lại nở nụ cười tuyệt đẹp, ánh mắt lấp lánh như không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi nghĩ chắc là cô hiểu lầm rồi. Sao Đồng Bân lại làm khó dễ với một đứa trẻ được chứ?”.

“Tôi nghĩ chuyện của Đồng tiên sinh chắc Đồng phu nhân hiểu rõ hơn tôi”. Tiểu Băng khẽ nheo mắt, cong môi lạnh lùng nói ra bốn chữ, “chẳng hạn, Lạc Hoan...”.

Nghe xong hai chữ cuối cùng, cả người Lương Viên chao đảo, giật lui về phía sau một bước lớn. Trong chốc lát, bà ngẩng đầu lên, nụ cười hiền hòa trên gương mặt giờ đã bị thế chỗ bằng sự hoang mang có phần hoảng loạn.

“Mười ba năm trước, người... con trai cặp với Đồng tiên sinh”. Tiểu Băng nói từng từ từng chữ một cách rõ ràng.

Biểu cảm bất thường của Lương Viên cho nàng biết rằng những tin tức nàng nhận được là chính xác. Mười ba năm trước, việc Đồng Bân cặp với một người đàn ông tên Lạc Hoan là có thật.

Đầu Lương Viên cúi thấp xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, có thể thấy rõ sự đấu tranh phức tạp trong nội tâm bà lúc này. Tiểu Băng quan sát bà một cách chăm chú. Ánh mắt Lương Viên chuyển từ hoảng loạn sang buồn bã, cuối cùng hiện lên trong đôi mắt ấy là sự bình thản phẳng lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

Đây thực chất là một sự đấu tranh trong thâm lặng. Và hiển nhiên, Tiểu Băng là người chiến thắng.

“Tôi hy vọng sau này Đồng tiên sinh sẽ không tìm đến Tiểu Lương nữa”. Tiểu Băng nhẹ nhàng nói, rồi khẽ quan sát thăm dò phản ứng của Lương Viên.

Người phụ nữ xinh đẹp vẫn yên lặng đứng đó, biểu cảm trên mặt bà không lộ ra một chút gì kinh ngạc hay bất ngờ như lúc trước mà thay vào đó là sự bình thản đến ngạc nhiên “Được, cô yên tâm, tôi sẽ nói với ông ấy”.

Bàn tay đang nắm chiếc máy thu âm vẫn đặt trong túi áo của Tiểu Băng từ lúc bắt đầu cuộc nói chuyện đến giờ bất giác run rẩy, nàng cố không cử động mạnh.

“Nhưng tôi hy vọng cô có thể đáp ứng tôi một chuyện”. Lương Viên lạnh lẽo nói, đôi tay vẫn cử động không ngừng bó hoa cho Tiểu Băng. Bách hợp cộng thêm mận thiên tình, được bọc cẩn thận bằng giấy gói hoa màu đỏ nhạt, thắt thêm chiếc nơ màu đỏ hoa hồng, trên tay bà giờ đây là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

“Xin bà cứ nói”. Tiểu Băng nói một cách thoải mái.

“Tôi không cần biết ai nói cho cô biết chuyện này, nhưng xin cô đừng bao giờ nhắc đến Lạc Hoan nữa, nhất là trước mặt Đồng Bân. Vì chuyện đó... ông ấy cũng đã tổn thương rất nhiều rồi”.

Lương Viên đưa bó hoa tới trước mặt Tiểu Băng, nhoẻn miệng cười, nụ cười của bà vẫn hiền hòa và ấm áp như thế, giống như một vầng trăng khuyết sáng ngời xua tan đi bóng đêm.

Tiểu Băng đưa tay đỡ lấy bó hoa rồi ôm vào lòng, trong phút chốc nàng có thể cảm nhận rõ rệt cái mùi thơm ngát đặc trưng của hoa bách hợp. Nàng không kìm được sự tò mò, ngẩng đầu lên hỏi: “Bà biết hết mọi việc như vậy sao còn chịu lấy ông ấy?”.

Lương Viên chỉ cười nhẹ, nụ cười thuần khiết như không vướng chút bụi trần. Bà không trả lời, đi về phía cửa lật lại tấm biển, sau đó lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình. Đến tận khi Tiểu Băng ôm bó hoa bước ra khỏi cánh cửa kính nàng mới nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lương Viên vang lên phía sau, giọng nói nhuốm đầy vẻ thương cảm.

“Vì tôi đã hứa với Lạc Hoan sẽ thay anh ấy chăm sóc người đó suốt cả cuộc đời này”.

Ánh sáng rọi vào người bà, làm ấm áp cả một vùng không gian xung quanh chỗ bà đang đứng. Bà chủ tiệm hoa tâm sự với một giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, dần dần đắm mình vào những chuyện đã thuộc về dĩ vãng. Thứ bà nghĩ là đã bị chôn vùi bấy lâu nay.

Bỏ hoa bách hợp đó hai ngày sau thì tàn.

Đồng Bản cũng không còn tìm đến quấy rầy Cảnh Lượng nữa. Con sóng gió đòi rút khỏi cuộc thi của Đồng Cảnh Lượng cuối cùng đã được hóa giải hết sức nhẹ nhàng. Chỉ có một việc không nằm trong dự kiến, đó là Tiểu Băng không hề bán cho bất cứ ai mẫu tin mà nàng đã khai thác được từ bà chủ tiệm hoa. Đoạn băng thu âm cuộc nói chuyện với Lương Viên nàng cũng chỉ gửi riêng cho Đồng Bản qua email, sau đó nhấn phím delete.

Nhưng sự trao đổi giữa nàng và Đồng Bản chưa hẳn đã kết thúc.

Tấm hình của Cảnh Lượng hiện ra trên màn hình máy tính, nụ cười của cậu trước mắt nàng rực rỡ và đẹp tuyệt. Tiểu Băng ngấm nhìn bức hình một hồi lâu, một chút đau thương vô tình ánh lên trong mắt nàng. Có một bí mật nàng luôn chôn vùi tận đáy lòng, bí mật không thể nói với bất cứ ai, đặc biệt là Cảnh Lượng.

Nàng tự lẩm bẩm với mình. “Lần này, chị nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mười năm về trước. Nếu em quyết tâm lựa chọn bước vào làng giải trí này, Tiểu Lượng à, chị sẽ dùng mọi cách để bảo vệ em đến cùng.”

“Ding dong...”

Một icon quen thuộc trên MSN hiện lên, nhìn cách nói chuyện quen thuộc, Tiểu Băng liền mỉm cười vui vẻ.

“Tiểu Băng, mình đã gửi chuyển phát nhanh cho cậu bản nhạc và nhạc mẫu mà cậu cần, mình nghĩ sáng sớm mai là tới nơi thôi”.

Nick hiện lên là “Hương Tinh”, đó là MSN trong công việc của cô ấy, muộn thế này mà vẫn còn online, Tiểu Băng khẽ nhăn mặt, cái tên Vũ Chí Tân đáng chết này lại bắt Tiểu Tinh làm lao động khổ sai không công rồi đây mà.

Ngón tay Tiểu Băng lướt nhanh trên bàn phím máy tính.

“Cũng muộn rồi, cậu nghỉ ngơi đi”.

“Không sao, lát nữa là mình về nhà rồi...”.

Tiểu Tinh trả lời rất nhanh, Tiểu Băng cau mày nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên mắt nàng sáng rực lên, rồi nở một nụ cười nhẹ. Nếu cách này có thể khiến cô ấy thoát khỏi Vũ Chí Tân... thì nàng sẽ thử xem sao.

Buổi chiều ngày hôm sau thì nàng nhận được gói hàng chuyển phát nhanh.

Trước vòng thi 8 loại 4, Trung Đẳng tổ chức một buổi hoạt động xã hội cho tám thí sinh, Tiểu Băng sớm đã nhận được thông báo này từ phía Phương Văn, liền phi ngựa đến địa điểm của buổi hoạt động.

Một sân khấu hình tròn được thiết kế ngay giữa trung tâm quảng trường. Phía sau sân khấu giăng kín những tấm áp phích lớn in hình của các thí sinh, dù là hình ảnh gương mặt nhìn thẳng hay nhìn nghiêng đều thể hiện sự tuần tú của các chàng trai, người nào cũng khôi ngô rạng rỡ. Mỗi người có một nét quyến rũ riêng. Hoặc phong độ, hoặc lạnh lùng và cả vẻ đẹp hồn nhiên trong sáng nữa...

Đỗ Hiểu ở ngay chính giữa, cặp kính gọng đen không che giấu nổi ánh mắt đầy ngạo mạn của cậu, cái cằm hếch lên, nụ cười vẫn ngang tàng và cao ngạo như thế, đó là vị trí bất mất nhất trong tất cả những tấm áp phích. Có thể thấy vị trí của Đỗ Hiểu trong số tất cả các thí sinh không phải tầm thường. Hai bên trái phải của Đỗ Hiểu lần lượt là Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi, tư thế chụp ảnh của hai cậu đều là đứng nghiêng người để lộ ra một bên mặt. Một người có nụ cười hiền hòa như nước, một người lại lạnh lùng như băng, tuy đứng bên cạnh Đỗ Hiểu nhưng cả hai không hề tỏ ra thua kém.

Tuy cuộc thi còn chưa đến phần phân đua thắng bại cuối cùng, nhưng nhìn vị trí của những tấm áp phích không khỏi khiến người ta suy nghĩ. Bắt đầu từ vòng loại khu vực sự ái mộ dành cho Đỗ Hiểu, chỉ có tăng chứ chưa hề giảm. Cậu thuận lợi vượt qua vòng 10 chọn 8, mỗi lần thi đấu hội trường đều đông nghẹt các fan đến cổ vũ cho cậu. Ngay đến màu sắc fan-club của cậu dùng cũng là cái màu thể hiện vị trí độc nhất vô nhị – màu vàng kim.

“Đỗ Hiểu! Đỗ Hiểu! Đỗ Hiểu!”.

Quảng trường nhỏ bé gần như bị lấp kín bởi hàng ngàn người, trong dòng người đang chen chúc đó nhóm mặc áo màu vàng kim là nổi bật nhất, thứ màu sắc rực rỡ đó xán lạn như ánh sáng mặt trời chói chang, thậm chí đến cả khí thế cũng trội hơn hẳn các fan-club khác.

Trên sân khấu, Đỗ Hiểu vừa đánh ghi ta vừa hát bài “Tôi không rẽ ngoặt”, bài hát của Ngũ Nguyệt Thiên (五月天): một nhóm nhạc của Đài Loan. Các ca khúc nổi bật: “Thiên sứ” (天使), “Thỏa mãn” (知足), “Bỏ trốn tới mặt trăng” (私奔到月球)... vang lên khiến người ta hưng phấn, nhiệt huyết sục sôi. Cậu lúc nào cũng nhập tâm hết sức khi biểu diễn trên sân khấu, không hề quan tâm tới việc người khác nói gì, cậu chỉ muốn được hát mà thôi.

“Tôi không rẽ ngoặt... Tôi không rẽ ngoặt... Tôi không rẽ ngoặt!”.

Hòa theo tiếng nhạc, tiếng hát của cậu trên sân khấu, các fan bên dưới khán đài cũng cất tiếng hát theo, tay đưa trên không theo điệu nhạc, hò hét cuồng nhiệt. Cứ coi như chẳng có ai nghe thấy cũng không sao, Đỗ Hiểu nghĩ, chỉ cần phút giây này sôi động thế là đủ.

Hát xong bài hát, Đỗ Hiếu ôm đàn rời khỏi sân khấu. Người đang bước tới trước mặt cậu là Đồng Cảnh Lượng với bộ trang phục màu trắng, hết như một chàng hoàng tử cao quý điềm tĩnh bước ra từ một câu chuyện cổ tích, Cảnh Lượng nở một nụ cười lễ phép với Đỗ Hiếu, nhưng Đỗ Hiếu chỉ như mảy không đáp lại, sau đó héch mặt lên đi thẳng.

Sau lưng Đỗ Hiếu, đám người vừa tĩnh lặng chưa được bao lâu giờ đã lại dậy lên một đợt hò reo la hét mới còn cuồng nhiệt hơn trước.

Từ sau vòng 10 chọn 8, số fan hâm mộ trên mạng của Đồng Cảnh Lượng cứ thế tăng vùn vụt, nhiều fan không một chút do dự đã nghiêng hẳn về phía chàng trai mười tám tuổi này vì cảm động bởi hoàn cảnh gia đình và thân thế của cậu. Tiểu Lượng sớm đã trở thành đối thủ nặng ký đe dọa chức quán quân khu vực Thượng Hải là Đỗ Hiếu.

“AAA.....!” Đỗ Hiếu bị âm thanh này làm giật bắn cả người, quay đầu lại nhìn, cậu thấy các fan hâm mộ đều cổ vũ đến mức điên loạn hết cả rồi. Không chỉ là fan-club của Đồng Cảnh Lượng, những fan-club khác cũng không kìm chế được đều hòa theo vỗ tay và la ó, có cảm giác bản thân họ sớm đã thuộc về đội ngũ của đối phương mất rồi.

Đỗ Hiếu nghiêng răng tức tối, kéo xềnh xệch cây đàn ghi ta đi về phía hậu đài.

“Love you love you may I love you...”

Trên sân khấu, Cảnh Lượng vừa hát vừa vẩy tay nhịp nhàng theo tiếng nhạc, tất cả khán giả bên dưới khán đài cũng đung đưa theo, vừa cảm động, vừa say mê. Giọng hát của cậu có một sức hút không thể diễn tả được bằng lời, giống như thứ cảm giác khi ta uống một cốc nước đá giữa mùa hè nóng bức, sự sáng khoái sẽ lan tỏa xuyên suốt từ miệng đến tận đáy lòng, toàn thân cũng dần dần trở nên sáng khoái dễ chịu.

Ngay đến cả người chỉ đi ngang qua sân khấu biểu diễn chốc lát như Tiểu Băng cũng bị thu hút, khe khẽ cất tiếng hát theo điệu nhạc. Vừa nhận tin vừa liếc nhìn Cảnh Lượng đang hát “May I love you” trên sân khấu xong, nàng liền đi ngay vào trong hậu đài, tiến thẳng về phía phòng chờ của VIP.

Hôm nay, nàng cố ý gửi email hẹn gặp Đồng Bàn. Cánh cửa khép lại, trong phòng dành cho khách VIP chỉ còn lại hai người là nàng và Đồng Bàn. Tiểu Băng nhìn Đồng Bàn giờ đang ngồi uống cafe, rồi không hề khách khí nàng ngồi luôn vào phía đối diện.

“Cô nghĩ thế nào mà lại đến tìm tôi?”.

Đồng Bàn hạ tách cafe xuống, nghiêng đầu nhìn Tiểu Băng mỉm cười, có ý tìm kiếm một hình bóng quen thuộc. Nhưng nàng không hề giống người đó một chút nào, người con gái trong kí ức của Đồng Bàn yếu ớt mà kiên cường, còn Trác Tiểu Băng đang ngồi trước mặt ông lúc này đây từ đầu tới cuối lúc nào cũng mang một nụ cười duyên dáng, lạnh lùng tới mức ông có cảm giác mọi việc chẳng hề liên quan gì tới nàng cả.

“Tôi tới tìm ông là hy vọng ông có thể giúp tôi một chuyện”.

Tiểu Băng vừa cười vừa đưa cho Đồng Bàn bản nhạc và bản Demo “Cái này, là Hường Tinh nhờ tôi chuyển cho ông...”

“Hường Tinh? Cô quen cả Hường Tinh sao?”. Đồng Bàn nghe xong câu này ngây người ra trong một lát.

Hường Tinh là một truyền kì của giới ca nhạc đang thịnh hành hiện giờ. Không ai biết cô là ai, nhưng những bài hát cô viết đã khiến cho ba ca sĩ trẻ vô danh lần lượt bước lên vị trí thiên vương, thiên hậu của làng âm nhạc châu Á.

Đồng Bàn vội vàng mở bản nhạc ra, khi nhìn thấy chữ kí và con dấu mới phát hiện ra đây là bài hát Hường Tinh sáng tác riêng cho hai thí sinh đang tham dự cuộc thi.

Tiểu Băng gần như không có ý trả lời câu hỏi của Đồng Bàn, nàng chỉ nhìn ông khẽ mỉm cười, từ biểu hiện kinh ngạc của đối phương, nàng biết giờ thì quyền chủ động đàm phán gần như nàng đã nắm chắc trong tay. Con át chủ bài của thiên hậu truyền kì âm nhạc quả nhiên có hiệu quả không tầm thường.

“Tôi nghĩ, không phải tự nhiên vô duyên vô cớ mà Hường Tinh sáng tác cho các thí sinh của chúng ta, vậy điều kiện ở đây là gì?”

Đồng Bàn nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh khi trước, ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Băng cất giọng hỏi.

“Điều kiện? Tôi nghĩ đối với Đồng tiên sinh mà nói, việc này rất dễ dàng...”.

Tiểu Băng lặng lẽ gật gật đầu, ngón tay gõ nhịp nhịp lên mặt bàn làm phát ra những tiếng lách cách vui tai.

Đồng Bàn chẳng qua chỉ là một mắt xích trong kế hoạch này mà thôi. Nàng tin rằng chỉ cần là việc đó có lợi cho chương trình thì ông ta sẽ không phản đối điều kiện nàng đưa ra. Nhưng ngoài ông ta ra lại còn có một người khác nữa vì thế việc này quả thật không hề dễ dàng gì. Chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng như núi băng của anh, Tiểu Băng đã rung cả mình, mặt nàng hơi nheo lại, trận chiến này với Đường Chính Hằng, nếu không tránh được thì nàng chỉ còn cách liều mình mà thôi.

Sau khi tiễn Tiểu Băng đi khỏi, Đồng Bàn nhìn đồng tài liệu trong tay, hít một hơi thật sâu. Lúc ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy Phương Văn, ông cất tiếng bảo luôn: “Đứng rồi, cậu đi tìm Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi cho tôi, bảo là tôi có việc muốn nói với hai đứa, gọi hai đứa nó đến phòng làm

việc của tôi một lúc!”.

Phương Văn dở ra một lúc, sau đó tắt tuổi chạy đi. Đồng Bàn ngay lập tức nhắc điện thoại gọi cho Đường Chính Hằng, sau đó thuật lại hết một lượt cho anh nghe chuyện Tiểu Băng đã yêu cầu ông những gì.

“Được, tôi biết rồi”. Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Đường Chính Hằng vẫn điềm tĩnh như không, trong lời nói còn có chút lạnh lùng khó hiểu.

Đường Chính Hằng không thể hiện thái độ gì khiến Đồng Bàn khó có thể đoán được ý của anh, ông do dự không biết có nên hỏi thêm cho chắc hay không. Dù sao thì cuộc thi này, tuy trên danh nghĩa là do Trung Đảng tổ chức, nhưng thực chất đều do một tay Đồ Luân Trung Quốc thao túng, ngay đến cả quán quân cũng đều do Đường Chính Hằng chỉ định ngay từ lúc mới bắt đầu.

Nhưng không thể ngờ việc đột nhiên xuất hiện một Trác Tiểu Băng đã làm rối loạn hết những dự định ban đầu của họ. “Vậy theo ý anh...”, Đồng Bàn dò hỏi một cách thận trọng, quyết định làm cho rõ ý của Đường Chính Hằng.

“Cứ làm theo ý của cô ấy đi!”. Đường Chính Hằng như hiểu được ý của Đồng Bàn liền cắt lời cắt ngang giữa chừng câu nói của ông.

Nghe xong những gì Đồng Bàn nói, ngay tức khắc Đường Chính Hằng đã hiểu ra dụng ý của Tiểu Băng, chỉ có một điều anh không hiểu, đó là tại sao Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi, hai cậu thiếu niên đó không hề có chút quan hệ nào với Tiểu Băng, lại trở thành kẻ có lợi nhất trong chuyện này? Đây chỉ là việc ngẫu nhiên hay còn có một ẩn ý nào khác? Càng nghĩ, sắc mặt của Đường Chính Hằng càng tối sầm xuống. Anh rất muốn đợi xem tới lúc đó Tiểu Băng sẽ đưa ra những điều kiện gì.

Lần đàm phán này, anh thực sự vô cùng trông đợi.

Buổi tối trước khi đêm bán kết diễn ra, thời tiết của Thượng Hải đột ngột thay đổi hẳn so với một tháng trước đó. Mưa gió bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một lớn, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng sấm dữ dội cùng với những tia sét nhoáng lên rạch ngang bầu trời.

Đỗ Hiểu lạnh lùng liếc qua cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, sau đó ôm đàn ghi ta tiến thẳng về phòng thu âm. Những ngày này các thí sinh không có hoạt động ở bên ngoài, chỉ dồn tâm sức vào việc luyện hát và tập vũ đạo. Thậm chí đến bản thân cậu cũng không tránh khỏi chuyện để tâm vào việc chuẩn bị, cậu còn tự tay sáng tác một bài hát để dành tới lúc thi đấu sẽ dùng. Nhắm tính thời gian, giờ này chắc thầy giáo thanh nhạc đã nghe xong hết bản thu âm bài luyện tập của tất cả các thí sinh. Chắc là thầy sẽ có thời gian chỉ bảo vài thứ cho cậu. Nghĩ tới việc trước giờ thầy giáo lúc nào cũng khen ngợi tài năng âm nhạc của mình, Đỗ Hiểu không nén được chút đắc ý trong lòng. Dừng lại lấy giọng, đang định đẩy cửa bước vào thì đột nhiên nghe thấy tiếng hát vọng ra từ phòng thu âm.

Tiết tấu đó vừa khoan thai lại vừa vui vẻ, cộng thêm sự kết hợp của tiếng ghi ta thùng và đàn dương cầm, mang cái sôi động trữ tình của nhạc đồng quê châu Âu, khiến người nghe không nén nổi sự thích thú cảm động.

Bài hát này... cậu chưa từng được nghe.

Đỗ Hiểu càng nghe càng thấy kinh ngạc, cậu khẽ nhếch mép, cẩn thận mở hé cánh cửa ra một chút, tiếp tục lắng nghe. Giọng hát trầm trầm ấm áp của một thiếu niên vang lên bên tai cậu, cái giọng trầm ấm của Đồng Cảnh Lượng rất riêng biệt, thoáng nghe là Đỗ Hiểu đã có thể nhận ra ai đang hát, cậu dùng hết sức siết chặt lấy cây đàn ghi ta.

Lại là nó, không ngờ lại lại nó!

“Đoạn này dừng lại một chút!”. Thầy giáo thanh nhạc đột nhiên cắt lời ngắt ngang giai điệu khoan thai, sau đó bắt đầu nghiêm giọng chỉ bảo.

“Đoạn điệp khúc này em phải hát nhanh lên một chút, và phải cười! Giờ em đang hát bài hát của Hường Tinh đó, các thí sinh khác có muốn cũng không được đâu! Em có thể tập trung tinh thần hơn được không hả?”.

“Em xin lỗi, em xin lỗi ạ!” Đồng Cảnh Lượng cuống quýt xin lỗi với giọng đã hơi khàn vì luyện âm quá lâu. Đỗ Hiểu nghe xong cái tên “Hường Tinh” lập tức ngây người, miệng cậu há hốc như thể không ngậm vào được, Thiên Hậu âm nhạc trong truyền thuyết lại hạ cố sáng tác bài hát cho thí sinh dự thi sao?

Tại sao người có được bản nhạc lại là Đồng Cảnh Lượng chứ không phải mình? Đỗ Hiểu có cảm giác huyết khí toàn thân đang cuộn cuộn bốc lên đỉnh đầu. Dựa vào thân thể của cậu, tài năng của cậu, biểu hiện trên sân khấu của cậu, có điểm nào không bằng cái kẻ suốt ngày chỉ biết cấn người gây chuyện là Đồng Cảnh Lượng kia chứ?

Chưa bao giờ cậu thêm đề nất đến Đồng Cảnh Lượng, một thằng nhóc còn chưa đến tuổi vị thành niên, chẳng có gia thế, cũng chẳng có ô dù che chắn, về căn bản chẳng có chút điều kiện nào so sánh được với cậu. Nhưng cái tên Hà Phong Lỗi không nóng không lạnh mà luôn giữ được sự ổn định đó chả hiểu sao lại đi liên kết hai fan club với nhau. Không những bảo vệ được Đồng Cảnh Lượng, còn khiến cho bản thân hắn được hâm mộ hơn gấp bội. Đơn cử, trong cuộc thi của top 10, Đồng Cảnh Lượng dựa vào câu chuyện thân thể bị đất đá lấy đi không biết bao nhiêu nước mắt của người hâm mộ.

Giờ đây, đến cả những thứ đáng lẽ thuộc về cậu mà nó cũng dám giật lấy? Sự yêu mến của Hường Tinh, sự tán tụng của người hâm mộ, sự công nhận của báo chí, ngôi vị quán quân, tất cả mọi thứ đều phải thuộc về cậu mới đúng. Không ai có thể giành mất được, không ai có thể!

Đồng Cảnh Lượng thì sao nào, người đã không biết lượng sức mình như vậy, chúng ta cứ chờ xem sao! Nghĩ vậy, Đỗ Hiểu cố nén ngọn lửa tức giận đang bùng cháy trong lòng, lặng lẽ khép lại cánh cửa phòng thu âm, sau đó ôm đàn bước đi. Bên ngoài cửa sổ, mưa vẫn trút xuống không ngừng, không ai nhìn thấy được những âm mưu và sự đố kỵ ẩn dưới vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú kia, lại càng không thể biết được những chuyện gì sắp sửa ập đến.

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn, tấm rèm cửa màu đỏ tía đã được buông xuống, Đường Chính Hằng lặng lẽ đọc email, lấp lánh trong mắt anh thứ ánh sáng lạnh như băng giá.

Tiếng điện thoại đột ngột vang lên, là giọng nói đầy vẻ kiêu căng ngạo mạn không hề khách khí đó.

“Đưa tôi bài hát của Hường Tinh!”.

Giọng điệu ra lệnh, không chứa đựng bất cứ sự nghi vấn hay phân bác nào, trước giờ chưa có ai dám nói với Đường Chính Hằng như thế này, nhưng Đỗ Hiểu lại chẳng hề khách khí.

“Đây là ý của Đồng Bàn”. Đường Chính Hằng không hề tức giận, trên gương mặt anh vẫn là sự lạnh lùng điềm tĩnh như mọi khi, anh vừa đọc email vừa trả lời Đỗ Hiểu.

“Nhưng ông ta nói đây là ý của ông, họ Đường kia đừng có mà chối! Tôi biết thừa đây là trò của ông, ông mà không đồng ý Đồng Bàn dám làm cái quái gì chứ! Đường Chính Hằng, giờ ông làm thế này rõ ràng là muốn tôi bị mất mặt, bị người ta khinh cho có đúng không?”.

Đỗ Hiểu tuôn ra một tràng, càng nói càng nhanh, thái độ của Đường Chính Hằng vẫn không hề thay đổi, anh vẫn ngồi đó, bất động và lạnh lùng như một ngọn núi băng.

“Đây không phải ý của tôi”. Anh lạnh lùng giải thích, quanh đi quẩn lại cũng chỉ mỗi một câu nói đó.

“Tôi nói lại một lần nữa, đổi bài hát đó cho tôi!”.

“Tôi không làm được”.

Đỗ Hiểu gào lên trong điện thoại. Đường Chính Hằng nhú mày, nói xong liền ngắt điện thoại, để mặc cho Đỗ Hiểu vẫn không ngừng gào thét một cách tức giận.

“Đường Chính Hằng, đồ tồi! Ông không xong với tôi đâu!”.

Đến cả ông cũng bao bọc cho thẳng oắt Đồng Cảnh Lượng chết tiệt đó! Các người đều chiều chuộng nó, yêu mến nó, chăm lo cho nó. Để xem xem, nếu nó không còn gương mặt đó thì còn tư cách gì tranh giành với tôi? Đỗ Hiểu vừa nghĩ vừa dựa vào góc tường gửi đi một tin nhắn. Xong việc, buông điện thoại xuống, nó nhếch mép cười một nụ cười đầy gian ác, sau đó ôm đàn bắt đầu tập bài hát mới.

Mọi thứ sắp bắt đầu, mọi thứ sắp đến hồi kết thúc.

Trận mưa lớn điên cuồng trút xuống thành phố phồn hoa, nước mưa làm ướt đầm những tòa nhà chọc trời, những giọt nước li ti như trên châu động trên cửa kính tạo thành từng vệt nước dài, trong chớp mắt lại lao xuống mặt đường nhựa đen bóng, như xóa tan đi những quá khứ đau buồn không ai muốn nhìn lại từ tận nơi sâu thẳm của trái tim mỗi con người. Lúc mưa ngừng rơi cũng đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

Quảng trường Thời đại của Thượng Hải, buổi vận động bỏ phiếu cho top 4.

Trên khán đài, Đỗ Hiểu và Trần Tường Vũ hò hét đến lạc cả giọng, bài hát “Ngày tận cùng của thế giới” đang vang lên, có chút gì đó rất điên cuồng trong giọng hát của hai chàng trai trẻ.

Dường như không cảm nhận được sự khốc liệt của cuộc chiến sắp đến gần, Cảnh Lượng vẫn giương đôi mắt đẹp ngây thơ của mình, đuổi theo căn Phong Lỗi ở phòng hóa trang. Cuối cùng cậu bị Phong Lỗi dùng một tay lôi tới trước mặt thầy trang điểm để hóa trang lại.

“Tiểu Lượng này, em mà thành đại minh tinh rồi thì không tìm tôi để trang điểm nữa đâu nhĩ?”. Thầy trang điểm vừa đánh phấn cho Cảnh Lượng vừa nói đùa.

“Không đâu, không đâu...”. Cảnh Lượng lại bộc lộ cái chất giọng Đông Bắc đặc sệt của cậu, lắc đầu nguầy nguậy như một chú cún. Phong Lỗi đứng bên cạnh nhìn bộ dạng của cậu cười ngặt nghẽo.

“Đừng có động đây!”.

Hành động ngó ngoáy này khiến thầy trang điểm lỡ tay đập nguyên lớp phấn vào cổ Cảnh Lượng, thầy tức giận quát ầm lên.

“Vâng”. Cảnh Lượng le lưỡi, hai mắt cậu mở to đầy vẻ vô tội khiến người khác không nỡ mắng mỏ.

“Nhắm mắt lại!”. Suýt nữa thì thầy trang điểm lại đánh phấn vào mắt Cảnh Lượng, thế là thầy lại tiếp tục mắng.

“Tiểu Lượng ơi, bên ngoài có người nói là fan của em, muốn tặng quà cho em kia!”. Tiếng của một nhân viên từ ngoài vọng vào.

“Đại diện của fan đến tặng quà này”.

“Thật ả?”.

Ngay lập tức hai mắt Cảnh Lượng sáng bừng, không còn quan tâm đến việc hóa trang mới xong có một nửa, một bên mặt hồng hồng, một bên mặt vẫn còn trắng nguyên, cứ thế lao ra ngoài.

“Tiểu Lượng, quay lại đây ngay...”.

Thầy trang điểm đang định đuổi theo Cảnh Lượng, nhưng vừa đuổi tới cửa thì đâm sầm vào Tiểu Băng, người vừa mới bước vào. Phong Lỗi cũng bị chặn lại không ra được, chỉ còn có thể phồng má lên tức giận.

Tiểu Băng bàn công việc trên MSN suốt một đêm còn chưa ngủ đủ giấc, giờ vừa mới vào đã bị đâm trúng, nàng xoa xoa chỗ trán vừa bị đau, đang định phàn nàn thì đột nhiên nghe thấy một tiếng la thất thanh vang lên ở bên ngoài.

Tay Tiểu Băng trong phút chốc run lẩy bẩy, chiếc điện thoại trong tay nàng rơi lèng xèng dưới nền đất. Sắc mặt của Phong Lỗi trở nên trắng bệch, vì tiếng hét đó quen thuộc vô cùng – đó chính là tiếng của Cảnh Lượng.

Trên sân khấu lúc này, tiếng hát của Đỗ Hiểu và Trần Tường Vũ vẫn rền rĩ bên tai, dường như ngày tận cùng của thế giới sắp tới thật.

“Ngày tận thế đang ở rất gần

Nhưng đó không phải là ngày cuối cùng tôi yêu em

đù cho mắt không nhìn thấy được

bàn tay tôi vẫn nhớ rõ từng nét khuôn mặt em...”.

Ngay sau đó, Phong Lỗi lao như điên ra khỏi phòng hóa trang, Tiểu Băng đứng lặng ra một lúc, rồi cũng lao ra theo.

Ngoài hành lang đã đông nghẹt người, xuyên qua khe hở hiếm hoi của đám đông là hình ảnh một thiếu niên thanh tú đang lặng lẽ cuộn tròn người lại. Cậu dùng một bàn tay giữ chặt bên má trái, những giọt máu tươi không ngừng tuôn qua kẽ những ngón tay, lan khắp mu bàn tay chảy xuống đất. Chiếc áo T-shirt kẻ xanh trắng của cậu chỉ trong phút chốc đã thấm tím những vệt máu tươi, trong khi đó ánh mắt cậu không biết đang lạc mất nơi nào.

Rõ ràng là người hâm mộ với nụ cười rạng rỡ, tay ôm một con gấu bông to thật to. Nhưng sao đột nhiên hung hãn rút ra con dao lam sáng lóa lao đến rạch mặt cậu như vậy. Cậu thì không hề có chút đề phòng nào để mà tránh kịp.

Bọn họ không muốn lấy mạng của cậu, mà chỉ muốn phá hủy gương mặt đáng tự hào này. Máu trên những đầu ngón tay vừa uơn ướt, vừa trơn trượt, Cảnh Lượng lúc này không cảm nhận thấy bất cứ sự đau đớn nào. Giống như hồi tám tuổi, lần đầu tiên được gặp mẹ và chị gái, rồi bất ngờ chia ly sau sự gặp gỡ ngắn ngủi. Trái tim của nó đã không có thứ cảm xúc mãnh liệt nào nữa, cũng không còn cảm giác tiếc nuối không nỡ rời xa nữa, mà chỉ còn lại là sự cô đơn như từ trước tới nay vẫn thế.

“Tiểu Lượng!”.

Phong Lỗi dùng hết sức lách qua đám đông, quỳ xuống bên cạnh chỗ Cảnh Lượng nằm. Nhìn một lượt, cậu vòng tay qua lưng Cảnh Lượng bế xốc thẳng bé lên, quay người lại quát lớn: “Tránh đường!”.

Cảnh Lượng cứ thế lặng lẽ nằm yên trong lòng Phong Lỗi, hai mắt vô hồn trống rỗng, giống như con búp bê làm bằng thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ vào sẽ vỡ.

Đỗ Hiểu rẽ cây đàn bước từng bước xuống cầu thang, nhìn thấy rõ vũng máu trước mắt liền cười đắc ý, bộ dạng càng lúc càng ngạo mạn ngang tàng hơn.

Phương Văn không biết từ đâu hỗn hển chạy tới, còn chưa kịp đứng vững thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi đến toát mồ hôi hột, sau đó vội vàng gọi Hà Phong Lỗi lên xe của anh đến bệnh viện. Nhìn theo bóng dáng họ, Tiểu Băng từ từ lui lại sau vài bước. Thời gian như quay ngược lại, trong kí ức lúc này màu đỏ tươi ngập trời, hết như năm đó.

Hành lang yên tĩnh tới mức dường như nghe được cả tiếng thở nhè nhẹ của mỗi người. Đột nhiên Tiểu Băng lấy hết sức bặm chặt miệng, cắn đầu chạy lao thẳng ra phía ngoài. Trong lòng, một giọng nói cứ vang lên lặp đi lặp lại: “Tại sao, tại sao không bảo vệ thẳng bé? Tại sao chỉ có thể giương mắt nhìn nó bị tổn thương?”.

Trong tầm nhìn của nàng, cả thế giới giờ đây mang một màu đỏ máu. Tiểu Băng cố gắng kìm nén sự nôn nao đang dâng trào trong lồng ngực, lao thẳng vào nhà vệ sinh. Nàng bấu hai tay vào thành bồn rửa mặt, gập người nôn thốc nôn tháo, bụng nàng thắt lại, đau nhức, cả thế giới bỗng chốc quay cuồng. Vẫn là cái màu đỏ che lấp cả đất trời, làm điên đảo cái thế giới vốn đang yên ả. Suốt ba năm qua, cái nàng quên đi chỉ là sự đau đớn, nhưng từ tận sâu thẳm trong trái tim lại là con ác mộng không thể xua tan được.

Thế nên, nàng cứ nôn đến trống rỗng cả ruột gan.

Vặn vòi, Tiểu Băng vãi nước vào mặt, nước lạnh và nước mắt hòa vào với nhau, trong lòng nàng giờ đây đầy ắp sự tuyệt vọng.

Tại sao lại như thế này.

Muốn quên đi, nhưng không thể nào quên được.

Muốn bảo vệ, nhưng cũng không thể bảo vệ được.

“Này!” Tiếng bước chân nặng nề vang lên bên cạnh, một chiếc khăn giấy chia ra trước mặt Tiểu Băng. Hương thơm đó, giọng nói đó, vẫn lạnh lùng như thế.

“Cám ơn Đường tiên sinh, tôi không sao”.

Tiểu Băng đỡ lấy chiếc khăn giấy lau những vệt nước còn sót lại trên mặt, nàng ngẩng lên, cố gắng nở ra một nụ cười, lác lác đầu, nhưng nước mắt không nén được vẫn tiếp tục tuôn rơi. Nàng không muốn người khác thấy được bộ dạng yếu đuối của mình lúc này. Bởi vì trước mặt tất cả mọi người, Trắc Tiểu Băng luôn là một người điềm tĩnh và kiên cường.

“Cô sợ máu sao?”.

Giọng nói của Đường Chính Hằng vẫn lạnh lùng băng giá không có một chút cảm giác ấm áp nào, Tiểu Băng không muốn trả lời câu hỏi đó, chỉ khẽ mỉm cười: “Đường tiên sinh không nhiều chuyện tới mức muốn hỏi dò cả chuyện riêng tư của tôi đấy chứ?” Nàng đưa tay quệt nước mắt, sau đó thuận tay vứt luôn miếng khăn giấy mà Đường Chính Hằng đưa cho – giờ đã bị vo viên – vào thùng rác.

“Không có chuyện gì hết, Đường tiên sinh, tôi xin phép đi trước đây”.

Tiểu Băng ưỡn thẳng người, quay đi, đột nhiên nàng có cảm giác trời đất quay mòng mòng, chân nàng trượt một đường dài! Ngay sau đó lại đột ngột bị người đàn ông ôm chặt lấy nàng kéo vào lòng.

“Đường tiên sinh, này, Đường tiên sinh xin đừng...”.

Tiểu Băng cố gắng vùng vẫy một lúc, Đường Chính Hằng dường như không có ý định buông tay, thậm chí càng ôm nàng chặt hơn, khiến nàng không thể thoát ra được. Vòng tay anh vừa rộng lại vừa ấm áp, khiến Tiểu Băng cảm thấy an toàn một cách kì lạ. Thế là nàng chỉ vùng vẫy một lúc, rồi sau đó bất giác vùi đầu vào lòng anh, nước mắt thấm ướt bộ comple đen đất tiền của anh.

“Bé con, như thế này có phải tốt hơn không...?”.

Đường Chính Hằng vừa thì thầm bên tai Tiểu Băng, vừa vỗ nhẹ lên vai nàng. Lúc nàng đau khổ nhất, anh cứ luôn muốn ở bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng, mang đến cho nàng tất cả mọi hy vọng ấm áp và sự dịu dàng.

Tiếng nói này, giọng điệu này, cách anh gọi nàng thật khác lạ không giống với bất cứ ai, cứ như là hai người đã từng quen biết. Giọng nói của Đường Chính Hằng lúc này trở nên dịu dàng ấm áp đến lạ thường. Anh dịu dàng ôm trọn Tiểu Băng vào lòng. Cuối cùng nàng cũng khẽ nhắm mắt bình tâm trở lại. Trước khi ý thức nàng trở nên mơ hồ, trong trái tim nàng lại vang lên một câu nói.

“Mẹ, con xin lỗi, không phải con không muốn kiên cường, nhưng lần này thật sự con không thể chịu đựng được nữa”.

Cảnh Lượng được đưa đến bệnh viện khâu lại vết thương, vết thương trên mặt cậu dài đến ba cm, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi đau lòng. Thí sinh bị tấn công, Trung Đảng không thể ngăn nổi những tin đồn ngày càng hoang đường đành phải báo vụ việc với cảnh sát. Nhưng không cách nào tìm được đôi nam nữ giấu dao trong bó hoa đã ra tay sát thương Đồng Cảnh Lượng.

Đêm bán kết hôm đó, Cảnh Lượng đeo mặt nạ lên sân khấu.

Cậu mặc một bộ trang phục đen lấp lánh, đeo chiếc mặt nạ màu trắng chỉ che nửa khuôn mặt, chàng thiếu niên đẹp kì lạ, giống như vị thần Thủy Tiên yêu cái bóng của chính mình dưới nước của thần thoại La Mã cổ đại.

Nhưng điều khiến tất cả những người có mặt ở hội trường kinh ngạc và bất ngờ hơn nữa, đó là bài hát mà cậu biểu diễn trước giờ chưa ai từng nghe.

Giai điệu mơ màng cứ chỉ quyến rũ– “Tôi không làm thiên sứ”.

“Tôi không muốn làm thiên sứ, chỉ muốn làm Lucifer, để đi đến tận cùng thế giới với người tôi yêu”.

Dưới khán đài, Phong Lỗi đứng đưa hai cánh tay hết sức nhiệt tình theo tiếng hát, ngắm nhìn chàng thiếu niên đang biểu diễn trên sân khấu, ánh mắt trong vắt, hệt như ngôi sao sáng chói nhất trên bầu trời.

Hai mắt Cảnh Lượng hướng ánh nhìn xuống người con trai đang cười với mình ở bên dưới khán đài. Dung mạo của người đó quá đẹp, làm điên đảo lòng người, nhưng lại có một đôi mắt trong veo không chút tí vết. Khi nhìn thấy nụ cười của người đó sẽ có cảm giác, cho dù thế giới này có xảy ra nhiều điều đáng sợ hơn nữa, chỉ cần kiên cường, chỉ cần nương tựa lẫn nhau thì sẽ vượt qua tất cả mà chẳng sợ gì hết.

Cảnh Lượng khẽ cong môi lên, đáp trả bằng một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời.

Để có thể lưu lại ở sân khấu này, mỗi một thí sinh dự thi đều phải trả giá bằng tuổi thanh xuân của chính mình. Họ có khi còn phải trả giá bằng cả máu và nước mắt, để rồi mới có thể chậm chậm tiến về phía trước.

Điều đó thật tàn khốc biết bao!

Những điều này đối với người bình thường đều thật là bí ẩn. Tất cả thí sinh bị nhốt lại trong một cái lồng lớn, chờ đợi lần mở cửa lồng tiếp theo. Người may mắn được ở lại đến cuối cùng chỉ có một. Ngày mai có thể người phải rời cuộc chơi chính là bạn, và cũng có thể là tôi. Nhưng có người chỉ vì một người mà hy sinh quá nhiều. Sự hy sinh này có thật sự đáng giá không?

Vào lúc Cảnh Lượng đang hát “Tôi không muốn làm thiên sứ”, thì trong quán cafe, Tiểu Băng đang ngồi đối diện với người đàn ông mặc bộ comple đen lịch lãm. Ánh mắt anh vẫn quá đỗi lạnh lùng, nhưng không hiểu sao bất chợt trong một khoảnh khắc lại ánh lên chút gì đó rất mê ly. Nàng cứ nắm chặt tay lại rồi lại thả lỏng tay ra đến mấy lần mới bắt đầu bình tĩnh trở lại.

“Hai cốc cappuccino”. Đường Chính Hằng mở lời không một chút cảm xúc, động tác của anh lịch thiệp nho nhã như một quý tộc cao quý.

Tiểu Băng ngẩng người ra một lúc, khi thấy người phục vụ cầm menu chuẩn bị rời đi, nàng bèn vẫy tay không chút do dự, giọng nói thanh thoát, trong trẻo cất lên “Một cốc chỉ cho sữa không cho đường, cảm ơn!”.

Quay đầu lại nhìn Đường Chính Hằng, thấy trong ánh mắt anh có chút dao động, nàng cười nhẹ nhàng giải thích: “Tôi rất ít ăn đồ ngọt, hy vọng Đường tiên sinh không để bụng”.

Điều cười của nàng thờ ơ, lịch thiệp và bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Đây mới chính là Trác Tiểu Băng mạnh mẽ nhất, dù cho tình thế xung quanh có hỗn loạn đến đâu thì nàng cũng phải giữ được khí thế, không thể để người khác ảnh hưởng đến mình.

Chỉ có điều, ngồi trước mặt nàng lúc này, là người đàn ông vốn lạnh lùng trầm tĩnh như một ngọn núi băng – Đường Chính Hằng. Tiểu Băng có chút e dè, nhưng chỉ cần nghĩ tới lời hứa trước đây của mình với Cảnh Lượng là nàng lại thấy ấm lòng trở lại và có thêm dũng khí. Nàng ngoảnh đầu lại nhìn, trên túi xách vẫn còn treo lủng lẳng cái móc chìa khóa hình con gấu mà Cảnh Lượng tặng cho nàng. Đó chính là món quà mà nàng vô cùng yêu thích. Tiểu Băng tự nhủ trong lòng “Cô lên!”, nghĩ đoạn, nàng lại thăm nhủ thêm một câu nữa “Không thể thua được!”.

Đường Chính Hằng vẫn im lặng trước câu nói của Tiểu Băng, không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn nàng như thể anh muốn dùng ánh mắt đó để nhìn thấu nàng vậy. Anh đã đoán trước được dụng ý của Tiểu Băng khi muốn gặp riêng anh để nói chuyện. Thậm chí anh còn chờ đợi cuộc nói chuyện này nữa kia. Ba năm không gặp, thực lực của Tiểu Băng lúc này ra sao, anh thật sự muốn biết.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong đôi mắt lạnh như băng của đối phương, Tiểu Băng đột nhiên thấy được một tia nhìn sắc bén, tia nhìn đó khiến Tiểu Băng không mở nổi mắt, nàng bất giác quay đầu trốn tránh ánh mắt đó. Nàng nhìn ra xung quanh, giả bộ như đang xem xét cách bày trí của quán cafe.

“Cô nói đi”. Đường Chính Hằng nhìn Tiểu Băng một hồi, sau đó đưa tay cời hai nút khuy áo của chiếc comple ra.

Tiểu Băng thấy Đường Chính Hằng mở lời, không ngần ngại quay đầu lại đáp lời.

“Tôi nghĩ, Đồng tiên sinh đã chuyển ý của tôi đến anh rồi đúng không?”.

“Đúng”. Câu trả lời của Đường Chính Hằng vẫn hết sức ngắn gọn. Trước giờ anh vốn ít lời, nhưng từng câu từng chữ anh nói ra đều rất có uy lực. Trong lòng Tiểu Băng có chút ức chế không thoải mái. Thậm chí nàng đã chuẩn bị xong câu trả lời, chỉ cần Đường Chính Hằng đưa ra câu hỏi về vấn đề mà Đồng Bân đã truyền đạt, nàng đều có thể ứng phó được, sau đó sẽ đưa ra điều kiện cho anh.

Nhưng đằng này Đường Chính Hằng lại chẳng hỏi gì cả, chỉ trả lời hờ hững một tiếng thờ ơ, thế là chặn luôn những gì Tiểu Băng định nói tiếp đó.

Hai người đều không mở lời, không khí bỗng chốc trở nên im lặng.

Nhắm tính một lúc, Tiểu Băng quyết định không vòng vo với Đường Chính Hằng thêm nữa, mà đi thẳng luôn vào vấn đề: “Tôi tin rằng Đường tiên sinh cũng biết, hợp đồng giữa Hường Tinh và Thiên Dật đến tháng sau là hết hạn. Không biết liệu Đô Luân Trung Quốc có hứng thú với cô ấy không?”.

“Cô cho rằng chúng tôi sẽ có hứng thú sao?”.

Đường Chính Hằng hỏi vặn lại một câu. Từ lúc bước vào đây đến giờ đây là câu dài nhất mà anh đã nói. Biểu cảm trên mặt vẫn rất thờ ơ, đột nhiên Tiểu Băng rất tò mò, tại sao anh lại có thể giữ được bộ mặt đó suốt như thế, mặt anh không bị cứng lại hay sao?

“Thiên hậu âm nhạc trong truyền thuyết Hường Tinh, tôi nghĩ có rất nhiều công ty âm nhạc sẽ có hứng thú với bản hợp đồng này”.

“VẬY ĐỒNG CẢNH LƯỢNG THÌ SAO?”.

Đường Chính Hằng mở to mắt, câu hỏi bật ra một cách đột ngột. Tiểu Băng bị câu nói của anh làm giật mình, trong lòng thầm khen tư duy của anh cũng nhanh nhạy và sắc bén thật. Có vẻ không cần dùng đến phi thuyền vũ trụ cũng có thể bay vào không gian ba chiều được ý chứ!

“ĐỒNG CẢNH LƯỢNG...”.

Tiểu Băng thầm mấp máy môi nhắc tên cậu nhóc, nàng phải giải thích với người đàn ông xa lạ này như thế nào về mối quan hệ của nàng và Tiểu Lượng đây?

“Đường tiên sinh đã chọn Đỗ Hiểu, tôi cũng phải tìm một người có thực lực ngang ngửa với cậu ấy thôi! Băng không Đường tiên sinh sao có thể giải quyết ổn thỏa với công ty được, đúng không?”.

Tiểu Băng nhanh chóng nghĩ ra một lý do, bằng mọi cách không thể để anh nghi ngờ được. Đường Chính Hằng là một người trong chốn kinh doanh thương trường, cách để đối phó với một thương nhân đó chính là khiến anh ta tin rằng anh ta sẽ không hề bị thiệt trong mỗi làm ăn này.

“Cô chắc chắn là tôi nhất định sẽ đáp ứng điều kiện với cô, từ bỏ Đỗ Hiểu, kí hợp đồng với Hường Tinh sao?”.

Đường Chính Hằng đột ngột nói chậm lại, lời nói cũng nhiều hơn, trên môi anh thoáng hiện một nụ cười. Xem ra Tiểu Băng không hiểu rõ mối quan hệ lợi hại ở đây. Việc mua lại hợp đồng của Hường Tinh đương nhiên là một sự đầu tư đáng giá. Nhưng Đỗ Hiểu cũng là một khoản đầu tư đáng giá không kém. Xem ra nàng hoàn toàn không biết gì về lai lịch và xuất thân của Đỗ Hiểu, cũng không biết được đối với các công ty giải trí lớn thì Đỗ Hiểu có ý nghĩa như thế nào.

Lúc này đây, nàng đưa ra con át chủ bài là Hường Tinh hòng mong thay đổi được chức quán quân của cuộc thi. Hành động này có vẻ là để giúp Hường Tinh kí được hợp đồng. Nhưng người được lợi nhất lại không phải là Hường Tinh, mà là Đồng Cảnh Lượng, vì điều kiện để Hường Tinh kí hợp đồng là chức quán quân của Đồng Cảnh Lượng.

Nhưng tại sao lại là Đồng Cảnh Lượng? Đường Chính Hằng vẫn không thể tìm được câu trả lời cho câu hỏi này.

“Tôi chắc chắn, vụ làm ăn này rất có lợi cho Đường tiên sinh”.

Tiểu Băng không hề biết trong lòng Đường Chính Hằng lúc này đang nghĩ gì, ngón tay nàng gõ nhẹ lên mặt bàn, nghĩ về điều sắp nói.

“Phải nói là, rất có lợi cho Đồng Cảnh Lượng mới đúng”.

Đường Chính Hằng vặn lại câu nói của nàng, lần này nhất định anh phải nhấn tâm chỉ cho nàng thấy anh đã nhìn thấu những uẩn khúc đằng sau chuyện này rồi ép nàng phải nói ra sự thật.

“Thế sao?”.

Bên ngoài Tiểu Băng vẫn tỏ ra không có chuyện gì, nhưng trong lòng nàng bắt đầu lo sợ, thực ra không phải nàng chưa nghĩ tới điều này. Dựa vào khả năng của Đường Chính Hằng, anh sẽ nhanh chóng nhìn ra người được lợi nhất trong kế hoạch này là ai. Nhưng cái khoảnh khắc bị vạch trần đó nàng vẫn không tránh khỏi sự kinh ngạc ngỡ ngàng.

“Có thể Đồng Cảnh Lượng sẽ được lợi ích lớn trong chuyện này, nhưng Đô Luân Trung Quốc cũng không thiệt thòi gì. Hơn nữa, cho đến lúc này, trên danh nghĩa chính thức, trong nước vẫn chưa có một cặp thần tượng nào, đây là một thị trường rất rộng lớn, mà lợi nhuận thì không hề nhỏ chút nào, rất là khả quan đấy”.

Rất bình tĩnh, Tiểu Băng đưa ra phương án thứ hai của nàng.

“Nói thẳng ra, trong nội bộ Đô Luân, thực lực về âm nhạc vô cùng non nớt, không thể sánh được với đối thủ là Thiên Dật. Hường Tinh ngoài tài năng sáng tác còn có không ít hợp đồng của các ca sĩ trẻ khác. Nếu có được sự hợp tác của Hường Tinh, không chỉ Đô Luân Trung Quốc mà cả tập đoàn Đô Luân đều có sự bổ sung nhân tài vô cùng lí tưởng”.

Nàng đính đạc nói, Đường Chính Hằng nhanh chóng làm một phân tích lợi hại về các mối quan hệ. Anh dựng Đỗ Hiểu lên làm quán quân không phải vì Hà Lệ, mà là vì xuất thân, vì gia thế hùng hậu của cậu ta. Nhưng nếu chọn Hường Tinh, thì quả thật sẽ gia tăng được thực lực âm nhạc của công ty.

Tiểu Băng à! Tiểu Băng, em đưa ra cho tôi một lựa chọn quá khó.

Thấy Đường Chính Hằng cau mày, Tiểu Băng cũng nhẹ nhõm phần nào. Xem ra, một phần của núi băng đã bị rung động rồi. Nhưng chỉ vừa nhẹ nhõm được một lúc, Đường Chính Hằng đột ngột nói một câu khiến Tiểu Băng có cảm giác bị đập cả một gậy vào đầu, khiến đầu óc nàng quay cuồng mụ mị.

“Hợp đồng của Hường Tinh tôi có thể xem xét, nhưng để Đồng Cảnh Lượng làm quán quân thì không thể...”.

“Tại sao?”.

Tiểu Băng bật ra một tiếng thất thanh, âm thanh sắc nhọn cắt tan bầu không khí vốn tĩnh lặng, giống như một hòn đá lao vào mặt nước, cứ thế chìm tới tận đáy. Thái độ vừa rồi của Đường Chính Hằng không phải đã bắt đầu dao động rồi sao? Sao đột nhiên lại cứng nhắc trở lại thế chứ?

Đường như phát hiện ra sự mất bình tĩnh của mình, Tiểu Băng nhanh chóng lấy lại tư thế ban đầu, giấu đi vẻ kinh ngạc vừa hiện lên trên mặt, nàng ngồi thẳng người lại nhìn Đường Chính Hằng. Mỗi nàng lại khẽ cong lên nở ra một nụ cười.

“Vậy xin hỏi Đường tiên sinh, anh có thể cho tôi một lý do không?”.

“Bởi vì, không cần thiết phải làm vậy”.

Đường Chính Hằng im lặng một lúc, cuối cùng cũng chậm chậm mở lời, vừa hay nhân viên phục vụ mang tới hai tách cà phê tới. Anh lạnh lùng đẩy một tách tới trước mặt Tiểu Băng. Ngược mặt lên đã bắt gặp ánh mắt Tiểu Băng đang nhìn anh lạnh lẽo. Tuy biểu cảm của nàng không thay đổi nhiều, nhưng so với ban nãy có thêm chút gì đó phiền muộn. Không thể không thừa nhận giờ đây nàng vô cùng bình tĩnh, ngoài tiếng kêu có phản kháng thốt vừa rồi, tất cả những biểu hiện khác đều không lộ ra chút yếu đuối nào.

Trắc Tiểu Băng bây giờ thật sự khiến anh ngạc nhiên vô cùng. Nàng đã không còn là cô gái bé nhỏ chỉ biết làm nũng với bố mẹ nữa rồi.

“Theo tôi biết, trước mặt Hường Tinh còn nợ Thiên Dật 700 vạn, nếu cô ấy muốn rời đi ắt sẽ phải trả xong món nợ đó. Thế nên Hường Tinh mới đòi 700 vạn tiền kí kết hợp đồng.”

Đường Chính Hằng nhấp một ngụm cà phê, nhanh chóng lật con bài cuối cùng của mình. Anh muốn cho Tiểu Băng biết, những chi tiết trong bản hợp đồng giữa Hường Tinh và Thiên Dật, anh sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi.

“Đáng tiếc là, hiện giờ chẳng có công ty nào muốn trả cho Hường Tinh khoản tiền hợp đồng lớn như vậy, trừ chúng tôi”.

Anh hạ thấp giọng, nhưng khí thế càng lúc càng lấn át, anh muốn ép Tiểu Băng vào đường cùng.

“Thế nên, quyền lựa chọn nằm trong tay tôi... chứ không phải cô”.

Đường Chính Hằng dò xét nét mặt của Tiểu Băng, hòng tìm ra sự hoảng loạn của nàng. Giờ đây anh đã hoàn toàn nắm bắt được thế cục, cứ thế này thì Tiểu Băng chẳng có phản kháng nào cả. Nhưng người con gái ngồi đối diện chỉ lạnh lẽo nhấp một ngụm cà phê, vẫn nở một nụ cười thản nhiên không chút kinh động, dường như nàng chẳng hề bị tác động bởi lời anh nói chút nào cả.

Thực ra trong lòng Tiểu Băng vô cùng thấp thỏm, cuộc đàm phán giữa nàng và Đường Chính Hằng không khác gì một màn đánh cược. Nàng phải tính toán cẩn thận, đi từng bước một, thế cục rõ ràng đã có một chút ánh sáng, nhưng hy vọng duy nhất đột ngột bị đối phương đập đổ một cách dễ dàng, mà trong tay nàng hiện giờ chỉ còn sót lại một con bài không chắc chắn khả năng thắng lợi. Đây không chỉ đơn giản là một cuộc đàm phán lợi ích của đôi bên, mà nó giống một cuộc chiến tâm lý dai dẳng, ai kiên trì tới cùng, người đó chính là kẻ thắng cuộc.

Tiểu Băng khẽ nghiêng răng, đưa tách cà phê lên nhấp một ngụm, rồi từ từ đặt tách cà phê xuống, cố hết sức không để đối phương nhìn thấy sự run rẩy của nàng, chỉ khẽ mỉm cười. Nếu trong lòng đã bị kinh động hoang mang thì nụ cười chính là cách che giấu cảm xúc tốt nhất.

“Có một việc, tôi nghĩ Đường tiên sinh chắc chưa biết”.

Nàng hạ thấp giọng, hết sức thoải mái cất lời, dường như chẳng hề quan tâm tới những điều Đường Chính Hằng vừa nói.

“Tổng Giám đốc của Thiên Dật, Vũ Chí Bán, hiện giờ đang ở Thượng Hải, hơn nữa...”, nàng kéo dài giọng, để lộ ra còn có ý khác đằng sau câu nói, “có người nhìn thấy ông ta cùng ra vào khách sạn với một người phụ nữ thân phận bí ẩn, Đường tiên sinh thử đoán xem, Tổng Giám đốc Vũ đột ngột đến Thượng Hải là vì lý do gì đây?”.

Rõ ràng không hề có động tĩnh gì, vậy mà đột nhiên như có một hòn đá bị ném xuống mặt hồ vốn tĩnh lặng. Giọng điệu của Tiểu Băng rất bình thản, nhưng Đường Chính Hằng nghe xong đột nhiên ngẩng người ra một lúc. Chẳng lẽ, chuyện anh lo sợ nhất đã xảy ra rồi? Tiểu Băng thấy ánh mắt Đường Chính Hằng thoáng do dự, trong lòng có chút đắc ý, nhưng nàng vẫn không dám để lộ ra mặt, vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng bình thản.

Con bài cuối cùng này, nàng đem sự tin tưởng của Đường Chính Hằng với Hà Lệ ra đánh cược.

Ánh mắt của Đường Chính Hằng trong thoáng chốc nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh trước đó. Anh không nói gì, chỉ nhấp một ngụm cà phê, một mặt âm thầm dò xét Tiểu Băng. Cách đây không lâu, anh từng nâng mắt không ít nghệ nhân của Thiên Dật, thiết nghĩ đối phương ắt sẽ phải hành động gì đó. Hơn nữa Đỗ Hiểu luôn bắt mắt với anh, dưới sự tác động của nó, Hà Lệ cũng không phải không có khả năng ngầm câu kết với Thiên Dật.

“Điều kiện cô đưa ra...”. Ánh mắt Đường Chính Hằng hạ thấp xuống, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì, một lát sau ngược mặt lên nói, “Tôi sẽ xem xét”.

Nhìn thấy biểu hiện có phần do dự của anh, trong lòng Tiểu Băng nắm chắc nhiều hơn phần nào sự chắc chắn. Nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu lên bắt gặp ngay ánh mắt của Đường Chính Hằng, ánh mắt anh sáng lấp lánh, nhưng dường như lại chứa đựng một tâm tư tình cảm khác. Tiểu Băng tự nhiên cảm thấy nàng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt đó, liền vội vã cầm tách cà phê lên, cúi đầu lẩn tránh.

Lúc này, bên ngoài trời màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Buổi tối tháng bảy của Thượng Hải, phồn hoa nhưng bức bối.

Trong cái thành phố phồn hoa tráng lệ này, thời thời khắc khắc đều có vô số người đang tính toán cạnh tranh lẫn nhau, chà đạp lên nhau, bọn họ đều nín thở chờ đợi giây phút cánh cửa lớn mở ra để đẩy đối phương xuống dưới. Bọn họ nhìn nhau chòng chọc bằng con mắt thù địch, mỗi một sai lầm đều có thể trở thành tai họa chết người.

Tháng bảy đúng là khoảng thời gian tàn nhẫn, cũng may mà nó sắp kết thúc.

Dường như cuộc sống lại sắp quay về cái quỹ đạo trước kia của nó, Tiểu Băng vẫn ngày ngày đến xem các thí sinh luyện tập, hỏi han, phỏng vấn, viết bài kiểm tiền, bận rộn không khác gì một chiếc đồng hồ đã được lên dây cót sẵn, tới mức ngày thi chung kết đang đến gần nàng cũng không biết nữa.

Ngày diễn ra cuộc thi chung kết cuối cùng cũng tới.

Tiểu Băng nhận được điện thoại từ Bắc Kinh, cuối cùng Đồng Vi cũng không chịu đựng được “sự tung hoành” của nàng ở Thượng Hải, cô ta muốn nàng quay về tòa soạn báo cáo tình hình. Dù sao chức vị của Đồng Vi cũng cao hơn nàng, nàng không nói gì, đặt một vé trở về Bắc Kinh vào ngày hôm sau, sau đó đứng đĩnh đi xem trận chung kết.

Phòng hóa trang hôm nay bỗng trở nên hỗn loạn, tất cả các thí sinh đều tập hợp ở đây để trang điểm. Trong cái không gian nhỏ bé này, mùi của phấn lót, gôm và son môi hòa quyện vào nhau thành cái mùi hương kỳ lạ, khác thường. Và trong này còn có những người phụ trách trang phục ăn mặc hở hang cứ đi đi lại lại, bận rộn hết những chú bướm sặc sỡ.

Tất cả đều vì sự tỏa sáng tuyệt nhất trên sân khấu.

Vào lúc này, Tiểu Băng đang rảo bước thật nhanh qua hành lang, đôi giày thể thao dẫm lên nền gạch lát hoa phát ra thứ âm thanh trầm buồn. Trên bậc thang dẫn lên khán đài, Đồng Cảnh Lượng đang bước từng bước đi lên, chiếc mặt nạ che mắt nửa khuôn mặt nhưng vẫn toát lên vẻ khôi ngô tuấn tú, dáng vẻ chăm chú, vô cùng cẩn thận.

Ở hàng ghế khách mời, Hà Lệ đang nhìn chăm chú nhìn vào một hướng nào đó. Nhìn theo ánh mắt của Hà Lệ, có thể thấy Đỗ Hiểu đang mỉm cười, trong mắt lấp lánh một tia sáng khác thường.

Cuộc chiến khốc liệt đang chuẩn bị đến hồi đỉnh điểm.

Đúng vậy. Bến Thượng Hải tháng bảy, chiến trường tháng bảy của những người trẻ tuổi, tất cả sắp sửa bắt đầu và cũng đến hồi kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tài năng bất ngờ

Chủ đề của đêm chung kết là tình yêu.

Ban tổ chức dựa theo bài hát dự thi của mỗi thí sinh để chọn cho họ những bộ trang phục với những phong cách khác nhau. Đỗ Hiểu vẫn hóa trang theo phong cách punk bụi bặm, Hà Phong Lỗi được hóa trang thành một hiệp sĩ cổ trang đầy phong độ, còn Đồng Cảnh Lượng lại biến thành một hoàng tử lưu lạc chốn nhân gian. Ba thí sinh bước lên sân khấu, mỗi người đều mang một vẻ khôi ngô tuấn tú riêng, dưới khán đài các fan hâm mộ đang hò hét đầy phấn khích, ánh đèn rọi vào ba thí sinh, ai nấy đều đẹp đến lộng lẫy.

Nhưng đằng sau cánh gà lúc này, Tiểu Băng lại nghe tiếng Tổng Đạo diễn Chu Thành đang quát tháo giận dữ. Ba nhạc công piano, một người đột ngột xin nghỉ, một người thì tắt máy điện thoại, người còn lại thậm chí còn không có ở Thượng Hải. Sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy được chứ?

Tiểu Băng nheo mắt tò mò, dựa lưng vào tường lặng lẽ nghe, ngón tay nàng bắt giắc cứ cuộn vào rồi lại mở ra theo dòng suy nghĩ. Nhạc đệm của Đỗ Hiểu chủ yếu dựa vào đàn ghi ta điện tử và máy tính, nhạc đệm của Phong Lỗi thì theo hướng cổ trang, sử dụng dụng cụ dân tộc. Chỉ có Cảnh Lượng hát là mới cần phải dựa vào nhạc đệm của đàn piano.

“Tôi cho rằng tôi không có cách nào quay lại với sân khấu này được nữa”.

Màn hình lớn của sân khấu đã bắt đầu chiếu đoạn phóng sự ghi lại những đêm biểu diễn trước của Đồng Cảnh Lượng, trong tiếng quát tháo đầy tức giận của Chu Thành vẫn còn vang vọng sau cánh gà.

“Đi tìm ngay cho tôi một người khác! Tôi không cần biết các cậu dùng cách nào, kiểu gì cũng phải tìm được một người biết chơi đàn piano bài hát này trước khi Đồng Cảnh Lượng bắt đầu biểu diễn”.

“Đừng có trình bày lý do với tôi, tôi cần người! Không tìm được người thì cậu cũng đừng có quay lại nữa”.

“Đi nói với MC, kéo dài được thi cổ kéo dài! Không có lời dẫn? Cậu ta là MC, bảo cậu ta tự bịa ra!”.

“Tôi không muốn nghe ba từ “không tìm được”! Đúng, “không có” cũng không được!”.

Tình thế cấp bách, nhưng không thấy bóng dáng một nhạc công piano nào hết. Năm phút sau khi Chu Thành dùng điện thoại quát tháo với các nhân viên của mình, cả hậu đài đang náo loạn bỗng chốc im phăng phắc. Đến tiếng một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể khiến người ta kinh động. Bởi vì Trác Tiểu Băng – người từ nãy giờ chỉ dựa tường lắng nghe – đột ngột lên tiếng phá vỡ sự hoang mang hoảng loạn của tất cả mọi người.

Nàng nói: “Đề tôi chơi đàn piano cho”.

Sau đó, trong khi mọi người vẫn còn chưa choáng tỉnh khỏi cơn choáng váng, nàng lại ung dung nói thêm một câu.

“Đương nhiên, các vị phải trả tiền công cho tôi đây”.

“Tôi tham gia cuộc thi, lúc đầu tôi chỉ ôm một hy vọng, nếu mẹ nhìn thấy tôi trên truyền hình sẽ đến tìm tôi... nhưng cho tới giờ phút này, có rất nhiều người yêu tôi, ủng hộ tôi, khiến tôi cảm nhận được rằng, hóa ra tôi không phải là một đứa trẻ không ai yêu thương cả. Lúc này, tôi muốn thi đấu vì tất cả những người yêu mến tôi, mọi người đã chọn lựa dành tình yêu cho tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức để báo đáp tình yêu của mọi người...”.

Tiểu Băng lắng nghe câu nói được phát đi phát lại trên màn hình lớn của sân khấu, trong giọng nói của Cảnh Lượng có sự thanh thoát và e thẹn của một chàng thiếu niên mới lớn, nhưng lại rất điềm tĩnh, kiên cường và thành thật tới mức khiến người nghe phải rơi nước mắt. Đứa bé thẹn thùng e dè trong kí ức nàng, giờ phút này đã trở thành một chàng trai vô cùng mạnh mẽ rồi.

Các nhân viên ở phía sau vỗ vỗ vai Tiểu Băng, đưa cho nàng một chiếc micro-phone (tai nghe dùng để cho ca sĩ, nhạc công tránh tiếng ồn dưới sân khấu và nghe thấy tiếng mình hát, tập trung chơi nhạc cụ, hoặc nghe sự chỉ đạo của tổng đạo diễn), ra hiệu rằng đã tới lúc nàng ra sân khấu rồi.

Cả sân khấu đột ngột tối sầm lại, lúc MC xướng lên tên của Đồng Cảnh Lượng, cả hội trường rộ lên tiếng cổ vũ, vỗ tay, hò reo ầm ĩ, lúc chìm lúc nổi, giống như một đại dương dậy sóng. Những đạo cụ huỳnh quang chìm nổi trong biển nước tối om đan xen ánh sáng vào nhau.

Theo sự hướng dẫn của các nhân viên, Tiểu Băng từ từ tiến lại gần cây đàn piano trắng, tiếng của Chu Thành cất lên trong micro-phone: “Tiểu Băng, cô có thể bắt đầu rồi”.

“Vâng. Tôi biết rồi”.

Tiểu Băng đáp lại một tiếng, bắt đầu tập trung tinh thần, mở nắp cây đàn piano, lật giờ bản nhạc. Ngón tay nàng chạm vào những phím đàn lạnh ngắt, phát ra những âm thanh trong trẻo. Đã bao lâu nàng không chơi đàn rồi?

Hình như tròn ba năm thì phải.

Tiểu Băng không kim lòng được cứ tự hỏi bản thân mình mãi, những tháng ngày chầm chỉ say sưa luyện đàn, dưới sự hướng dẫn ân cần, nụ cười thân thương gần gũi của bố. Những hồi ức đó của nàng giống như bong bóng xà phòng, rất dễ tan biến.

Tiểu Băng đã từng tưởng rằng những tinh linh đen trắng dưới ngón tay nàng chính là tương lai của mình, nhưng giấc mơ thời niên thiếu trong phút chốc đã hóa thành mây khói sau vụ tai nạn giao thông ba năm trước. Vì vậy từ đó đến giờ nàng không dám chơi đàn nữa, nàng sợ sẽ hồi tưởng lại những kí ức luyện đàn cùng bố, lại không kim được những giọt nước mắt tràn mi.

Khi bị mất đi tất cả, chúng ta mới nuối tiếc những gì tốt đẹp và bình dị từng bên ta trong quá khứ. Thế nên Tiểu Lượng à, lần này bằng mọi giá, chị phải thực hiện lời hứa của chị, ở bên cạnh em, bảo vệ em thật tốt. Cho đến tận khi em không còn cần đến chị nữa...

Trên sân khấu vẫn là một màn đen, hai chiếc đèn tụ quang ở chính giữa sân khấu phát ra một thứ ánh sáng màu lam nhàn nhạt. Cả hội trường bỗng chốc trở nên im lặng, tất cả mọi người đều nín thở, chờ đợi màn biểu diễn sắp bắt đầu.

Tiểu Băng hạ thấp ánh mắt, ngón tay nàng nhẹ nhàng nhấn phím đàn, âm thanh trong trẻo của đàn piano vang lên. Bắt đầu là một đoạn nhạc dạo với tiết tấu chậm rãi, du dương, tất cả người nghe đều đắm chìm vào điệu nhạc. Không ít người còn nhắm mắt lại, bình tâm thưởng thức.

Chính trong cái tiết tấu chậm chậm như tiếng nước chảy này, Đồng Cảnh Lượng trong bộ lễ phục đẹp đẽ nổi lên từ chính giữa sân khấu. Ánh đèn thay đổi, vẫn là thứ ánh sáng màu lam nhàn nhạt, nhưng bên cạnh Đồng Cảnh Lượng có sự thay đổi, trên sân khấu dập dờn một màn sương khói mờ hồ, tựa như cảnh tượng ở chốn bồng lai trong trong giấc mơ vậy.

“Mặt nạ màu bạc, linh hồn cô đơn

Ai đang đọc những lời nguyện trong lâu đài cổ

Lễ phục hoa lệ, màn đêm vô biên

Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi, công chúa ơi nàng có vì ta mà rơi nước mắt”.

Chàng thiếu niên với đôi mắt nhắm và âm giọng trầm trầm, khiến người ta say sưa kinh ngạc. Chiếc mặt nạ màu bạc dưới sự chiếu rọi của ánh đèn màu

xanh phát ra một thứ ánh sáng lấp lánh diệu kì. Trong phút chốc, Tiểu Băng cảm thấy hình như trước mắt nàng là lâu đài cổ, và Cảnh Lượng chính là chàng hoàng tử bé nhỏ đang bị lời nguyện giam hãm tâm hồn. Sự chờ đợi dai dẳng khiến cho cậu cảm thấy bi thương lạc lõng, cô đơn đến tuyệt vọng.

Nàng mỉm môi, lướt nhanh phím đàn, tiết tấu đột ngột nhanh lên.

“Thả mình theo điệu nhạc ta nhẹ nhàng đừng đưa

Nụ cười đẹp đến mê hồn của ai đã làm ai mê mẩn

Ta hát cho người nghe tiếng lòng của ta nhé?

Lửa pháo hoa rực rỡ vẫn như thuở nào

Nếu người không hiểu, chỉ cần lắng nghe

Nếu người không muốn, có thể quay lưng mà đi

Bởi vì giờ đây hoàng tử đã chết rồi”.

Hòa theo sự chuyển đổi của tiết tấu, giọng hát của Cảnh Lượng bỗng chốc chứa đầy sự mê hoặc đến kì lạ. Trước mắt Tiểu Băng dường như hiện lên cảnh tượng quen thuộc trước đây. Thằng bé đáng yêu xinh xắn đang đứng trước mặt nàng, đầu môi ngẩng đầu tròn xoe mắt nhìn nàng. Lúc đó thằng bé còn chưa cao bằng nàng mà ánh mắt nó đã diễm tình kiên định đến khác thường.

“Chỉ là ai?”. Thằng bé con giương to đôi mắt đen của nó, chớp chớp mắt, trong đôi mắt đó ánh lên thứ ánh sáng long lanh như thủy tinh.

Tiểu Băng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, bàn tay nàng vẫn chưa ngừng.

Trên sân khấu, Cảnh Lượng vẫn đang hát.

“Buổi biểu diễn của ta, ta đang ca bài hát của ai?

Hát cho lệ rơi, hát cho tim tan nát, ta nào sợ đau đớn

Ai đã để lạc mất chàng hoàng tử ngây thơ trong đồng thoại?

Người đang nghe, người hãy lắng nghe

Ta đang hát, hay ai đang đọc tấu?

Ta đang khóc, còn ai đang kiếm tìm?

Có phải người không tin hoàng tử sẽ hồi sinh?”.

Bài hát mơ màng như mộng như ảo, đến Tiểu Băng cũng nghĩ rằng nàng vừa mơ một giấc mơ chân thực. Trong giấc mơ này có nàng, có Cảnh Lượng và những chuyện đau buồn thời thơ bé. Từ đầu tới cuối ánh đèn không hề rơi đến vị trí của Tiểu Băng, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy người nhạc công chơi bản nhạc buồn thương như vậy, ắt có rất nhiều điều muốn dốc bầu tâm sự, nhưng lại nghẹn ngào trong cổ họng không thể thốt ra được thành lời.

Cuối cùng Tiểu Băng cũng đánh lên những nốt nhạc sau cùng, nước mắt nàng cũng cùng lúc lăn trên gò má, thoáng hiện trong không khí, rồi lại cạn khô.

Sân khấu sáng rực lên, Đồng Cảnh Lượng đứng ngay chính giữa, dường như vẫn còn chưa thoát khỏi cảm xúc của bài hát.

Hiện trường cuộc thi giống như một tảng đá lớn rơi xuống vực thẳm vô tận, hồi lâu không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, toàn hội trường tĩnh lặng mất vài giây, không gian lắng đọng. Sau đó dường như đột ngột choàng tỉnh, phát hiện bài hát đã kết thúc, có người bắt đầu vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay nhiều hơn, nhiều hơn, vang lên không ngớt.

Khán giả lúc này mới trở lại với thực tại, hội trường bùng lên một tràng vỗ tay rền vang như sấm, vang mãi không ngừng. Không chỉ có fan-club của Đồng Cảnh Lượng, mà rất nhiều người bị tiếng hát của cậu làm cảm động, giờ khắc này, tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên: Đồng Cảnh Lượng – ông hoàng thật sự của đêm nay.

Cảnh Lượng choàng tỉnh trong tiếng vỗ tay vang rền, giữa làn sóng âm thanh như sóng biển đó, đối diện với những gương mặt xa lạ đầy phấn khích và hoan hỉ, cậu chậm chậm nén lại cảm xúc của mình, gập người xuống cúi chào khán giả.

Giờ phút này, bất cứ lời cảm ơn nào cũng đều trở nên thừa thãi.

Các bóng đèn lần lượt bật sáng, làm hiện rõ cái khung cảnh huyền ảo. Tiểu Băng nhìn về hướng sân khấu, Cảnh Lượng ngao ngễ trong sự bao bọc của ánh đèn sân khấu, trong tiếng vỗ tay và tiếng hò reo nồng nhiệt của khán giả vẫn đứng rất hiên ngang, dường như thằng bé chính là chàng hoàng tử bị thất lạc trong câu chuyện cổ tích vậy.

Thế là nàng lặng lẽ quay người rời đi. Bước xuống sân khấu, nàng đi thẳng về phía trước dọc theo dãy hành lang dài, trên khuôn mặt nàng lúc này hiện lên một nụ cười âm ỉ. Ngẩng mặt lên thì bất gặp Hà Lệ đang tiến tới trước mặt nàng trong bộ lễ phục đom đóm, chiếc váy ngắn họa tiết da báo càng làm tôn thêm nét quyến rũ của ả. Với đôi giày cao 10 cm màu vàng kim, Hà Lệ uyển chuyển bước tới trước mặt Tiểu Băng, trong mắt ánh lên vẻ thù địch.

Tiểu Băng không chút sợ hãi nhìn thẳng cô ta.

“Chà, cô chơi đàn hay đấy chứ! Thật không ngờ... hóa ra cô còn có tài lẻ này nữa!”.

Hà Lệ dừng lại, đứng ngay trước mặt Tiểu Băng, khoanh hai tay trước ngực vẻ khinh miệt, dò xét Tiểu Băng từ đầu tới chân. Cô ta đã bỏ biết bao công sức mới điều được ba nhạc công piano khỏi nơi diễn ra cuộc thi, chính là để Đồng Cảnh Lượng không thể lên sân khấu được. Nhưng thật không thể ngờ tự dưng mọc đầu ra một Trác Tiểu Băng biết chơi piano, làm hỏng việc lớn của mình.

Tiểu Băng khẽ động đậy miệng, nàng không ngờ sẽ gặp Hà Lệ ở đây. Cô ta có thể chỉ đến xem Đỗ Hiểu biểu diễn. Nhưng theo như tình hình hiện tại cho thấy Hà Lệ chắc đã biết chuyện cô ngầm giúp đỡ Cảnh Lượng rồi. Nghĩ tới đây, Tiểu Băng đã có sự chuẩn bị trước.

“Chị Hà Lệ quá khen rồi, chị cũng có kém gì đâu!”.

Tiểu Băng đáp trả không khách khí, trong câu nói của nàng còn chứa đựng hàm ý, giờ họ đang đứng ở hành lang hậu đài, lúc nào cũng có thể có người đi qua, nàng tin Hà Lệ vì giữ hình ảnh bản thân sẽ không dám có hành vi quá đáng. Thế nên nàng có thể yên tâm mà khiêu khích cô ta, nói không chừng lại moi được thêm một vài bí mật.

“Vớ vẩn, tôi không biết ý cô là gì!”.

Hà Lệ khua tay, một chút hoang mang thoáng hiện lên trên nét mặt, nhưng rất nhanh sự hoang mang đó đã được thay thế bởi một nụ cười yêu kiều, chỉ có điều nụ cười đó đôi phần cứng nhắc, Tiểu Băng dễ dàng nắm bắt được sự thay đổi sắc mặt của cô ta, nàng khẽ mỉm cười.

“Có vài việc trong lòng mọi người đều rõ cả, không phải sao?”.

Tiểu Băng dồn ép từng bước một, là phóng viên, đương nhiên nàng hiểu rõ làm thế nào để đánh bại nhược khí của đối phương, dồn đối phương vào chân tường mà tự khai ra mọi chuyện. Lúc này, một mặt nàng nói năng rất đĩnh đạc, một mặt khoái chí chờ đợi phản ứng của đối phương.

“Tôi không biết cô đang nói gì cả!”.

Hà Lệ khinh miệt hất cằm lên, Tiểu Băng cảm thấy hành động này của cô ta giống hệt với Đỗ Hiểu.

“Nếu chị Hà Lệ không hiểu, tôi cũng không ngại nói thẳng ra, chị chấp nhận đến làm khách mời cho buổi biểu diễn này chắc là vì Đỗ Hiểu đúng không?”.

Tiểu Băng chỉ cười điềm tĩnh, nhưng sắc mặt của Hà Lệ lập tức thay đổi, hai chữ “Đỗ Hiểu” giống như là lời nguyền của ma quỷ, trong tức khắc làm cô ta không biết đối phó thế nào. Chẳng thiếu niên nông cuồng ngạo mạn đó rốt cuộc có ma lực gì mà cô ta vừa nghe thấy tên cậu nhíp đập của trái tim bỗng trở nên gấp gáp.

Hà Lệ bối rối nhìn xung quanh, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Tôi chẳng có quan hệ gì với Đỗ Hiểu cả, nếu cô còn nói linh tinh nữa, cẩn thận tôi sẽ tố cáo cô đấy!”. Trong giọng nói của Hà Lệ không còn thái độ khinh miệt lúc trước.

“Ha ha, có quan hệ hay không, còn phải xem chứng cứ”.

Tiểu Băng nheo mắt cười, giờ một ngón tay chỉ lên trời đưa qua đưa lại, dường như có ẩn ý gì đó. Nàng hạ thấp giọng, ghé đầu vào tai Hà Lệ nhẹ nhàng nói: “Toyota màu trắng, tuy có đội mũ, nhưng chị Hà Lệ xinh đẹp như thế này quả thực rất dễ nhận ra!”.

“Cứ cho là cô nói ra ngoài, cũng không có ai tin đâu!”.

Hà Lệ quay đầu tránh ánh mắt sắc sảo của Tiểu Băng, giả bộ như đang dò xét xung quanh, khi thấy không có ai qua lại mới nhẹ nhõm thở phào.

“Thế sao?”.

Tiểu Băng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trên mặt nàng hiện ra nụ cười đắc ý. Nàng nghĩ giờ có thể khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm mối quan hệ giữa Hà Lệ và Đỗ Hiểu rồi.

“Cô muốn gì?”.

Hà Lệ bỗng dưng trở nên cảnh giác, giống như một con mèo bị người khác giẫm phải đuôi. Cô ta quay đầu lại nhìn Tiểu Băng, nhướn đôi lông mày, cổ lộ ra vẻ khinh miệt. Tiểu Băng cười lớn nhìn Hà Lệ, mấp máy môi, dùng lời lẽ phản kích lại: “Nghe nói, Đỗ Hiểu là quán quân được Đô Luân Trung Quốc chỉ định sẵn từ trước! Không biết các phóng viên có hứng thú với vụ trao đổi ngầm này không nhỉ?”.

Sắc mặt của Hà Lệ càng lúc càng khó coi, cô ta định nói gì đó, nhưng môi chỉ mấp máy chứ không cất nên lời.

Tiểu Băng cười đắc ý, đó chính là điều bộ lịch thiệp bình thân vốn có của nàng, sau đó nàng hạ giọng xuống nói tiếp: “Có một vài việc, đối với mọi người

mà nói, công khai sẽ không có lợi gì, tôi tin chị Hà Lệ là người thông minh, nhất định sẽ hiểu đạo lý này, đúng vậy không?”

“Rốt cuộc cô muốn gì?” Hà Lệ lại hỏi, cô ta có vẻ không hiểu được ý đồ thật sự của Tiểu Băng là gì.

“Tôi chỉ hy vọng, một lát nữa cho dù kết quả có ra sao thì chị Hà Lệ cũng đừng có những hành động đại dốt, đương nhiên tôi chẳng quan tâm việc đôi bên cùng bị hủy hoại, nhưng Đỗ Hiểu chắc không như vậy...”

Tiểu Băng cười thản nhiên, nói xong nàng không buồn để ý đến Hà Lệ mà đi thẳng.

Hà Lệ nhìn theo bóng Tiểu Băng bắt đầu mờ dần, dậm chân đầy tức tối, nghiêng rằng phần uất: “Trác Tiểu Băng, để rồi xem! Dám uy hiếp cả tôi? Vậy thì đừng trách tôi không khách khí!”

Kết quả cuối cùng của cuộc thi cũng không còn gì phải bàn cãi nữa, cậu thiếu niên mười tám tuổi Đồng Cảnh Lượng giành giải quán quân. Đại biểu của Đô Luân Trung Quốc tại cuộc thi tuyên bố kí hợp đồng với Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi, xây dựng cặp thần tượng đầu tiên trong nước – “Phong Cảnh”.

Những mảnh hoa giấy sắc sỡ đủ màu sắc bay phấp phới trong không trung, đầy không khí của cuộc thi đến cao trào. Cả hội trường biến thành một đại dương ào ạt tiếng sóng vỗ, tiếng hò reo, cổ vũ inh tai nhức óc, có vẻ như không bao giờ chấm dứt. Có người ra sức hô to tên của thần tượng, có người xúc động đến nỗi bật khóc nức nở, có người lại khua khoắng điên cuồng tấm poster của thần tượng... Tất cả tạo thành một sự hỗn loạn điên cuồng.

Trên sân khấu, Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi đang ôm chặt nhau, nước mắt đọng đầy trên khóe mắt.

Dưới khán đài, Tiểu Băng đang cúi đầu nhìn dòng tin nhắn mới nhận.

Lời lẽ ngắn gọn, vẫn là phong cách mọi khi của Đường Chính Hằng.

“Đúng như cô muốn.”

Nhìn bốn chữ này, Tiểu Băng khẽ nhoen miệng cười.

Bắc Kinh cuối tháng bảy, mặt trời nóng như hòn lửa, thời tiết nóng tới mức có thể chiên trứng gà trên mặt đường. Chiếc máy bay Tiểu Băng đang ngồi vừa mới hạ cánh, nàng mở di động, tin nhắn của Đồng Vi ngay lập tức hiện ra. Vội vội vàng vàng từ sân bay quốc tế Bắc Kinh về toàn soạn báo, Tiểu Băng vứt vali hành lý trước cửa phòng làm việc của Đồng Vi, vẫn còn đeo chiếc balo Kappa, nàng lao thẳng vào bên trong.

Trước bàn làm việc, Đồng Vi ngẩng khuôn mặt được trang điểm tinh tế lên, nhìn Tiểu Băng cười đầy nham nhả.

“Rất mừng vì cô đã về kịp. Nghe nói Hường Tinh đã rời Thiên Dật để chuyển qua Đô Luân. Tin về lễ kí kết hợp đồng và bài phỏng vấn riêng với Hường Tinh cho tạp chí kì này, tôi nghĩ chắc cô sẽ kịp hoàn thành đúng không?”

Đồng Vi hôm nay mặc một chiếc áo vest màu xám, bên trên có gắn những hạt thủy tinh Swarovski, lóng lánh, trông rất quý phái mà lịch sự. Tiểu Băng phải cố kìm chế sự kích động muốn xông lên phía trước cho cô ta hai cái bạt tai, nàng chỉ đứng nguyên tại chỗ mỉm cười lắc lắc đầu.

“Rất xin lỗi, nhưng tôi không nhận được giấy mời của buổi lễ kí hợp đồng.”

“Tôi cứ tưởng dựa vào mối quan hệ của cô và Đường Chính Hằng, anh ta sẽ dành cho cô một chút quyền ưu tiên chứ!”

Đồng Vi rút ra từ trong ngăn kéo bàn làm việc một tấm thiệp mời màu đỏ đun, nhẹ nhàng ném lên mặt bàn. Cô ta thờ dãi rầu rĩ, đầy vẻ thương hại: “Thật không ngờ, hóa ra chẳng có gì cả...”

Tiểu Băng lặng lẽ nhìn xuống, nàng đã quá quen với giọng điệu khinh miệt này của Đồng Vi rồi. Nàng siết chặt nắm đấm, rồi lại thả ra. Nàng bước lên phía trước, cầm lấy tấm thiệp mời trên bàn của Đồng Vi.

“Áy, Tiểu Băng!” Đồng Vi đột ngột chặn tay của Tiểu Băng xuống mặt bàn, tay kia cầm lấy tờ giấy mời, mở ra, rồi chỉ tay lên dòng chữ ghi trong đó, nói với một giọng điệu uyên chuyển, “Tôi đâu có nói sẽ đưa nó cho cô, nhìn đi, ở đây... viết tên của tôi đấy!”

Trong lòng Đồng Vi vang lên một giọng nói, “Trác Tiểu Băng ơi là Trác Tiểu Băng, cuộc phỏng vấn riêng với Hường Tinh lần này cô không nắm được rồi”.

Cuộc chiến ngầm giữa Đồng Vi và Tiểu Băng hầu như không ai trong tòa soạn không biết. Ba năm trước, khi Tiểu Băng mới đến “Star”, Đồng Vi đã là chủ tịch rồi, đợi đến lúc Tiểu Băng lên được chức chủ tịch thì Đồng Vi đã nắm trong tay chức Phó Tổng biên tập.

Tiểu Băng cũng không hiểu tại sao Đồng Vi luôn tìm mọi cách gây khó dễ cho nàng, ngày trước nàng chẳng bao giờ để tâm tới những khiêu khích của

Đồng Vi, chỉ vùi đầu vào việc kiếm tiền. Nhưng bây giờ, đột nhiên nàng không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Ra khỏi phòng làm việc của Đồng Vi, Tiểu Băng dùng sức kéo chiếc balo và vali của mình đi.

Xuyên qua khe cửa, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng của Đồng Vi vẫn yêu kiều đẹp đẽ, trên đó xuất hiện một nụ cười đắc ý. Tiểu Băng khẽ cắn môi, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười khó hiểu. Dám coi thường tôi... Được! vậy chúng ta cứ chờ xem.

Lễ ký hợp đồng giữa Hường Tinh và “Phong Cảnh” với Đô Luân Trung Quốc được tổ chức ở khách sạn Shangri-La cao cấp tại Bắc Kinh.

Cùng một ngày, cùng một địa điểm.

“Phong Cảnh” xuất thân từ thí sinh dự thi, thế nên bị giới báo chí gắn lên cái mác “nổi danh nhờ vào nhan sắc”, không được chú ý nhiều. Trong khi đó Hường Tinh – người được ký kết hợp đồng cùng lúc với họ lại được giới báo chí chăm sóc hết mực, thậm chí đặt nhiều kì vọng. Thế nên buổi lễ ký kết này được Đô Luân Trung Quốc chụp lên cái mũ “Thiên hậu âm nhạc bắt tay với “Phong Cảnh” cùng tạo nên kỉ tích mới”, nhằm tuyên truyền và gây sự chú ý cho “Phong Cảnh” trong tương lai.

Trước cửa khách sạn Shangri-La, cánh phóng viên đã đứng đợi ở hai bên cửa thảm đỏ từ rất sớm, chờ đợi sự xuất hiện của bốn nhân vật chính ngày hôm nay.

Hai thành viên của nhóm “Phong Cảnh” – Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi, Tổng Giám đốc Công ty Đô Luân Trung Quốc – Đường Chính Hằng, và Thiên hậu âm nhạc thần bí – Hường Tinh.

Lúc Tiểu Băng lái xe ngang qua cửa trước khách sạn Shangri-La, nàng thấy rõ mồn một Đồng Vi đang chen chúc trong đám phóng viên. Hôm nay cô ta đi đôi giày cao mười phân, diện một bộ lễ phục ngắn màu đen hở ngực, kiều ngạo như một con thiên nga. Nàng khẽ thờ dài, sau đó lái thẳng xe vào bãi đỗ xe chuyên dụng của khách sạn Shangri-La, dừng xe lại.

Chiếc BMW của Đường Chính Hằng đỗ ngay bên cạnh, Tiểu Băng nhanh chóng xuống xe, mở cửa, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông trong bộ trang phục màu đen.

“Cô đến muộn rồi”.

Đường Chính Hằng liếc nhìn chiếc đồng hồ trong xe, ném cho nàng một câu nói lạnh lùng.

“Đường tiên sinh cũng không phải không biết một ngày ở Bắc Kinh có 24 giờ thì đến 12 giờ là tắc đường...”. Tiểu Băng cúi thấp đầu khẽ lầm bầm một câu, sau đó nàng ngẩng đầu lên hỏi: “Hường Tinh đã đến chưa?”.

“Đến rồi”. Đường Chính Hằng đáp, rất nhàn nhuỷ lái xe ra đường, quanh hai khúc ngoặt, sau đó rẽ vào bãi đỗ xe có đánh số của Đô Luân. Hai người một trước một sau bước vào thang máy.

“Đường tiên sinh, cảm ơn anh”.

Tiểu Băng nhìn người đàn ông tuấn tú nhưng lạnh lùng kiều ngạo đang đứng bên cạnh mình, bỗng nhiên từ tận đáy lòng nàng muốn nói một câu cảm ơn với anh. Trong tầm mắt của nàng, gương mặt nhìn nghiêng của Đường Chính Hằng rõ mồn một. Bất cứ ở đâu, vào giờ phút nào, người đàn ông này cũng khoác lên người một bộ comple màu đen phẳng phiu, bao bọc xung quanh anh là một mùi thơm lạnh lạnh trong mát, lạnh hết một tầng băng.

Nhưng nàng vẫn còn nhớ, tại CJW ở Thượng Hải, anh đã từng cười rất ấm áp, giống như những người đàn ông điển trai khác, môi anh cong lên, đứng ở góc độ hoàn hảo nhất. Nàng cũng còn nhớ, anh đã từng ôm nàng vào lòng thật chặt, nói với nàng bằng cái giọng ấm áp chưa từng có: “Bé con, như thế này có phải tốt hơn không...”.

“Bé con”.

“Á?”

Đường Chính Hằng đột nhiên lên tiếng không hề báo trước. Tiểu Băng ngây ra một lúc, tròn tròn hai mắt, ngẩng đầu lên.

“Không đồng ý thật sao?”.

Trong đôi mắt của Đường Chính Hằng lóe lên một ánh nhìn cô đơn quanh quẽ, anh đưa tay lên khẽ vuốt má Tiểu Băng, sau đó lặng lẽ hạ tay xuống.

“Đồng ý gì cơ?”.

Tiểu Băng cảm thấy bên má mà ngón tay Đường Chính Hằng vừa mới chạm vào dần dần nóng bừng lên, nàng bất giác đưa tay lên che bên má đó. Đường Chính Hằng nhấp mày môi, dường như lo ngại một điều gì đó, nhưng rốt cuộc anh vẫn lạnh lùng lên tiếng:

“Đến Đô Luân...”.

“Đường tiên sinh, trong những điều kiện chúng ta đưa ra không có điều này!”

Tiểu Băng khẽ cắn môi, vẫn giữ dáng điệu điềm tĩnh.

“Ding Dong”.

Thang máy dừng lại ở tầng 17, Đường Chính Hằng không trả lời, ra khỏi thang máy. Tiểu Băng đứng bên trong nhìn theo dáng vẻ rần rờ của anh, lúc này lông mày nàng mới hơi nhíu lại. Chỗ má bị Đường Chính Hằng chạm vào ban nãy vẫn còn nóng, không cần suy nghĩ cũng biết nàng đang đỏ mặt.

Tất cả mọi việc đều diễn ra theo dự tính của nàng, trong buổi tối mưa như trút nước đó, trước buổi tối diễn ra vòng bán kết, nàng đã đưa ra vụ trao đổi trị giá 700 vạn Nhân dân tệ. Lợi dụng mối quan hệ với Đồng Bàn để Cảnh Lượng hát bài hát của Hường Tinh trong cuộc thi. Sau đó đàm phán với Đường Chính Hằng, và chỉ khi kí hợp đồng với cả Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi, Hường Tinh mới rời bỏ Thiên Dật để tới Đô Luân.

Thật là một mạng lưới quan hệ phức tạp rối rắm, chỉ có hợp lý hóa tất cả mọi sự lợi hại trong này mới khiến tất cả mọi người đều thỏa mãn.

Ván bài này, Tiểu Băng đã thắng.

Bữa tiệc kí kết hợp đồng diễn ra vào lúc 2 giờ chiều, nhưng các phóng viên đã đến chờ trước cổng khách sạn từ rất sớm, chỉ để giật được tin tức độc quyền. Tầm thâm đồ được trải kín cả đoạn đường trước cửa khách sạn, kéo dài đến tận tầng hầm lớn chạm đất ở sảnh khách sạn. Trên tầng hầm có in Logo của Đô Luân Trung Quốc, ngoài ra còn có logo của các nhà tài trợ với đủ mọi màu sắc, trông rất sặc sỡ và bắt mắt.

Tất cả bảo vệ đều mặc comple đen phẳng phiu, cứ cách 5m lại có một người, sau hàng rào bảo vệ là các phóng viên với những khuôn mặt sốt ruột, có người điều chỉnh cự li của chiếc máy ảnh trong tay, có người chỉnh sửa lại góc độ của giá máy ảnh, đến cả những kí giả viết báo cũng bận rộn kiểm tra lại máy thu âm của mình. Tất cả chỉ mong chờ giành được tin tức sốt dẻo đầu tiên.

Giữa đám người bận bịu đó, Đồng Vi với bộ lễ phục màu đen có vẻ sốt ruột hơn cả. Bởi trước đây chỉ cần gửi một tin nhắn là có thể hẹn được một buổi phỏng vấn riêng, nhưng lần này giám đốc truyền truyền của Đô Luân Trung Quốc nói không thể đáp ứng bất cứ điều gì. Đồng Vi bất chợt nhớ lại nụ cười khó hiểu của Trác Tiểu Băng khi rời khỏi phòng làm việc của mình, trong lòng dấy lên một sự lo lắng không yên.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã đến giờ rồi. Người dẫn chương trình bước lên thăm dò, rồi dừng lại trước tầng hầm lớn, trong ngày hè oi bức nóng nực như thế này mà vẫn phải khoác lên mình bộ comple là lượt màu xanh lam, trên trán anh đã hiện rõ những giọt mồ hôi lấm tấm.

“A!”

Fan-club của Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi phân biệt bởi hai màu xanh và hồng, giờ đang bị chặn lại ở hai bên của giới truyền thông, khi thấy xe của Đô Luân dần dần tiến vào tầm mắt, tất cả đều hưng phấn la hét âm ỉ, vừa nhún vừa nhảy, đùn đẩy nhau chen lên phía trước, hiện trường bỗng chốc trở nên náo loạn. Hai sắc đèn hòa vào nhau phát sáng.

Trác Tiểu Băng đeo chiếc thẻ thông hành lấy từ chỗ Đường Chính Hằng, đi ra từ khu vực của phóng viên, sau đó ngẩng cao đầu đi lướt qua Đồng Vi, không thèm để ý đến ánh mắt kinh hoàng của cô ta, nâng từ tốn kéo dây chần của hàng rào bảo vệ, một mặt giờ chiếc thẻ thông hành cho bảo an xem. Sau đó nàng quay người lại, giờ cái thẻ thông hành cho Đồng Vi xem, rồi mỉm cười.

Sắc mặt Đồng Vi phút chốc thay đổi, nhanh chóng chuyển từ đỏ sang đen, đột nhiên có cảm giác nghẹt thở như bị ai đó siết cổ. Cô ta rất muốn cầu cho mình một cái thật đau để có thể thoát khỏi cái cảm giác này. Nhưng ánh mặt trời chói chang sau buổi trưa rọi thẳng vào mặt nói rõ với cô ta rằng, đây không phải là mơ.

Nụ cười của Trác Tiểu Băng lúc này vô cùng thản nhiên và điềm tĩnh, giống như một lưỡi dao, lưỡi dao ấy đang đâm từng nhát vào trái tim Đồng Vi. Đôi mắt sáng lấp lánh của Tiểu Băng như muốn nói với Đồng Vi rằng: “Đồng Vi, cô lại thua rồi!”.

Xe của Đường Chính Hằng chậm chậm dừng lại bên cạnh tầng hầm, tiếp sau đó là hai chiếc xe Porsche màu bạc giống hệt nhau. Tất cả phóng viên tại hiện trường đều không thể không thốt lên, cảm thán về sự hoành tráng này, xem ra lần này Đô Luân Trung Quốc bỏ ra không ít tiền đầu tư.

“Các phóng viên có mặt hôm nay thân mến, nghi thức bước lên thăm dò của chúng tôi sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Hai chiếc xe chở cô Hường Tinh và “Phong Cảnh” đã đến nơi. Đầu tiên xin chào đón Tổng Giám đốc của Đô Luân Trung Quốc – ngài Đường Chính Hằng”.

Tiểu Băng đeo chiếc dây của máy ảnh vào cổ tay, giữ chặt máy, nín thở lấy cự ly chụp.

Đường Chính Hằng với bộ comple đen bước ra khỏi xe trong ánh sáng chói lòa của những ánh đèn flash. Anh đứng thẳng người, toàn thân toát lên một vẻ lạnh lùng, đôi mắt anh cũng ánh lên tia nhìn băng giá. Anh không đi thẳng về phía trước mà từ từ đi tới chiếc xe Porsche sau cùng, nghiêng người tự tay mở cửa xe cho người ngồi bên trong.

Trong buổi lễ long trọng hôm nay, tất cả mọi người đều phát cuồng vì người phụ nữ này. Đến cả Đồng Vi cũng tò mò mở to hai mắt, cố chen lên phía trước. Cô ta không hề phát hiện ra có người vừa làm rây chocolate lên bộ lễ phục của mình.

“Hãy cùng nồng nhiệt chào đón Thiên hậu âm nhạc – cô Hường Tinh! Hiện cô là một nhạc sĩ huyền thoại của đại lục, cho tới giờ cô đã sáng tác 3 album ca nhạc, tất cả đều trở thành những album bán chạy nhất từ trước đến nay và được liệt vào những album thần thoại. Vì vậy cô được người trong giới đánh giá là nhạc sĩ được các ca sĩ mong chờ hợp tác nhất.

Một bàn tay chia ra từ chiếc xe Porsche, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay của Đường Chính Hằng.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy bộ váy màu tím dài thướt tha và một đôi giày cao gót màu đen có gắn những viên đá sáng lấp lánh xuất hiện từ trong xe.

Đám đông nín thở, rướn cao cổ, cổ hết sức xô đẩy người đằng trước để được nhìn cho rõ.

“Từ giờ Đô Luân Trung Quốc sẽ mở phòng làm việc riêng cho cô ấy. Hy vọng ngày càng nhiều ca sĩ hợp tác với Hương Tinh để tạo nên nhiều thần tượng âm nhạc hơn nữa”.

Giọng nói của người dẫn chương trình vang lên. Ở phía xa xa, Tiểu Băng đang chăm chú nhìn Hương Tinh và nở một nụ cười rạng rỡ, chiếc máy ảnh trên tay nàng vẫn hoạt động mãi miết không ngừng. Trên tám thảm đỏ, người phụ nữ với chiếc váy dài màu tím và khuôn mặt được trang điểm tinh tế đang khẽ mỉm cười, vừa khoác tay Đường Chính Hằng vừa nâng vạt váy tiến thẳng về phía trước.

“Tiếp sau đây, hãy cùng chào đón cặp thần tượng của chúng ta – “Phong Cảnh”! Đồng Cảnh Lượng! Hà Phong Lỗi! Họ là cặp thần tượng ưu tú vừa ra đời từ sân khấu của cuộc thi tuyển chọn tài năng. Mục tiêu trong tương lai của Đô Luân Trung Quốc chính là đào tạo họ trở thành cặp thần tượng số 1 của đại lục, thậm chí là cả châu Á!”.

Người dẫn chương trình tiếp tục giới thiệu. Nghe những lời này, các fan hâm mộ tại hiện trường càng thêm phấn khích, không kìm được những tiếng cổ vũ cuồng nhiệt.

Hà Phong Lỗi và Đồng Cảnh Lượng mặc hai bộ lễ phục trắng giống hệt nhau, chỉ khác biệt ở chiếc huy chương hình tròn lấp lánh gắn trên tay áo mỗi người, đây chính là dấu hiệu chỉ thuộc về “Phong Cảnh”, hai người vai kề vai tiến về phía trước, nụ cười trên khuôn mặt Phong Lỗi vẫn ấm áp như thế, trong khi đó Cảnh Lượng tinh nghịch đảo mắt nhìn quanh, hai con mắt sáng lấp lánh ánh lên niềm vui.

“Tiểu Lượng! Tiểu Lượng! Tiểu Lượng! Chúng tôi mãi mãi yêu cậu!”. Các fan hâm mộ hét to khẩu hiệu, âm thanh hoàn toàn làm át tiếng lách tách của máy chụp hình, Đồng Cảnh Lượng quay người lại vẫy tay và mỉm cười với bọn họ. Vết thương trên mặt cậu lành lại rất nhanh, nhưng cậu vẫn đeo một nửa chiếc mặt nạ, trông vừa quyến rũ vừa bí ẩn.

2 giờ chiều là thời gian nóng nực nhất trong ngày, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống những người đang tham dự, sự nóng bức bắt đầu lan dần từ người này qua người khác, trên trán mỗi người bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Mời hai bạn bước qua bên này để chúng tôi bắt đầu một cuộc phỏng vấn ngắn”.

Hương Tinh không cần phải nán lại, theo đúng kế hoạch cô và Đường Chính Hằng sẽ vào thẳng khách sạn, còn Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi sẽ ở lại trả lời những câu hỏi của người dẫn chương trình và cánh nhà báo.

“Chào anh MC!”

Đồng Cảnh Lượng tươi cười nói, trong khi đó Hà Phong Lỗi lặng lẽ đứng ở bên cạnh.

Cậu quán quân mười tám tuổi này lúc nào cũng dễ gây được sự chú ý của người khác. Người dẫn chương trình vừa đặt câu hỏi, các nhiếp ảnh gia đã nhanh chóng đưa ống kính lên, nhắm thẳng vào Đồng Cảnh Lượng.

“Quả thật đến tận giờ em vẫn không dám tin đó là sự thật. Em cứ hỏi anh Lỗi mãi có phải em đang mơ không? Sau đó anh ấy bảo không phải, đây chắc chắn không phải mơ, giờ thì em tin rồi!”.

Có một kí giả giơ tay xin hỏi, người dẫn chương trình chuyển micro qua đó, vẫn là câu hỏi dành cho Đồng Cảnh Lượng.

“Cậu mới có mười tám tuổi đã kí hợp đồng làm ca sĩ, vậy việc học tập của cậu thì sao?”.

“Em sẽ vừa học vừa tham gia biểu diễn”.

Đồng Cảnh Lượng quay qua nhìn Hà Phong Lỗi, có vẻ như thấy được ánh mắt động viên của cậu, sau đó gật đầu đầy dứt khoát.

“Em biết hiện giờ em còn nhỏ, còn phải học hỏi nhiều, thế nên em sẽ cố gắng học hỏi các đàn anh đàn chị, hy vọng có thể báo đáp những người luôn âm thầm ủng hộ em!”.

Tuy lời nói giống với những câu nói nghiêm trang khách sáo vẫn thường thấy, nhưng Cảnh Lượng lại nói rất chân thành, đến mức có người bắt đầu vỗ tay khen ngợi.

“Vậy bạn có lòng tin vào tương lai của “Phong Cảnh” không?”.

Người dẫn chương trình lại hỏi, Phong Lỗi ra hiệu cho Cảnh Lượng bằng ánh mắt, ý bảo cậu có thể đại diện cho hai người trả lời câu hỏi này.

“Chúng em rất cảm ơn công ty đã kí bản hợp đồng này, cũng đồng nghĩa với việc cho hai người chúng em một tương lai. Giờ chúng em vẫn là người mới, thế nên nhất định sẽ làm mọi việc từ đầu, hy vọng trong tương lai có thể chứng minh bản thân mình với tất cả mọi người, cũng có thể coi đó là sự báo đáp cho niềm tin tưởng của công ty đối với chúng em”.

Đồng Cảnh Lượng hạ micro xuống, nhìn người dẫn chương trình cười tình nghịch, cử chỉ đáng yêu này một lần nữa lại thu hút mọi ống kính của giới phóng viên. Tiếng tách tách của máy ảnh vang lên không ngớt, đây chính là ma lực không giống bất cứ ai của cậu, luôn có thể bắt giác trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, lúc trước khi còn tham gia thi đấu cũng thế, giờ đây cũng thế.

“Tốt rồi, chúng ta cùng chờ đợi nỗ lực của “Phong Cảnh”, và cũng hy vọng tương lai của hai bạn ngày càng tươi sáng hơn! Xin quý vị chờ đợi trong giây lát, nghi thức kí kết hợp đồng bắt đầu ngay thôi!”.

Mọi người bắt đầu nhón nháo cả lên, không gian của buổi lễ lúc này bỗng trở nên chật chội, kẻ chen người lấn, không khí dường như sắp bốc hỏa, chỉ cần có một tia lửa nhen nhúm là có thể bùng lên ngay lập tức.

Các fan của Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi hôm nay đều có mặt, tuy từng liên kết để ủng hộ hai người trong cuộc thi, nhưng về bản chất họ vẫn chia làm hai nhóm riêng biệt ủng hộ cho từng người. Nhất là khi thấy Cảnh Lượng chiếm hết mọi sự chú ý, các fan hâm mộ trong bộ trang phục màu hồng không kìm nén nổi sự bất mãn, bắt đầu la ó, tiếng la ó ngày càng lớn.

“Tại sao không để Tiểu Lỗi trả lời?”.

“Đồng Cảnh Lượng, cậu là cái thá gì?”.

“Cậu có tư cách gì mà đòi giành ngôi quán quân?”.

Đối mặt với sự khiêu khích của đối phương, những cô bé cậu bé còn trẻ tuổi không nén nổi ngọn lửa tức giận trong lồng ngực, nhất là khi nghe thấy người khác khinh thường thân tượng hoàn hảo của mình, thế là phe màu xanh lập tức cất cao giọng đáp trả

“Hà Phong Lỗi dựa vào đâu mà đòi hợp tác với Tiểu Lượng?”.

“Anh ta không có tư cách!”.

“Chúng tôi muốn Đồng Cảnh Lượng phát triển sự nghiệp một mình!”.

“Đừng có làm liên lụy Tiểu Lượng của chúng tôi!”.

Cuộc chiến tới lúc cao trào, tiếng la ó chửi mắng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng khó nghe, fan hâm mộ của hai bên đa số là những cô bé cậu bé còn trẻ tuổi, không chịu được sự ức chế, vì muốn bảo vệ thân tượng của mình nên càng lúc càng làm ầm ĩ, không ai chịu ai. Những phóng viên đang tiến vào khách sạn không khác gì ruồi nhìn thấy mật, điên cuồng xông tới, ánh đèn flash chớp lóa cả một khu vực.

Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi bàng hoàng chứng kiến mọi việc đang xảy ra trước mắt, hoảng loạn tới mức không biết xử lý thế nào. Ngược lại, Đường Chính Hằng vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ đạo nhân viên bảo vệ chỉnh đốn lại trật tự rồi sai trợ lý lập tức báo cảnh sát. Fan hâm mộ của hai bên dùng sức đập đồ hàng rào bảo vệ, điên cuồng lao vào đối phương, trong phút chốc đánh ầm loạn cả lên. Trong cơn hỗn loạn, đến cả chai nước khoáng dắt bên người cũng trở thành vũ khí. Phong Lỗi cố hết sức chặn chai nước khoáng đột ngột bay về hướng Cảnh Lượng, sau đó nhanh nhẹn lao ra giúp bảo vệ ổn định lại trật tự.

Cảnh Lượng ngây người đứng nhìn Phong Lỗi và lực lượng bảo vệ đang ra sức tách hai bên fan hâm mộ đang bám dính lấy nhau ra, hoảng loạn tới mức chân tay cứng đờ không cử động được, rõ ràng mọi việc đang tốt đẹp như thế, sao đột nhiên lại thành ra thế này? Không biết là vô tình hay cố ý, có người nhặt một viên đá bên lề đường ném thẳng về hướng Cảnh Lượng lúc này vẫn đang đứng ngây ra.

“Tiểu Lượng mau tránh ra!”.

Tiểu Băng thấy ánh mắt của Cảnh Lượng giờ đang lạc trong đám người hỗn loạn, không hề có ý tránh đi, thế là chẳng nghĩ ngợi gì, nằng lao thân mình về hướng thẳng bé, giang rộng vòng tay ôm chặt nó vào lòng, dùng cả thân thể để đỡ hòn đá đang lao như bay về phía Cảnh Lượng.

“Á!”.

Trong đám đông phát ra tiếng thét thất thanh.

Đồng Vi đứng bên cạnh kính hoàng bối rồi tới mức chỉ biết cắn chặt lấy bàn tay mình, mùi của máu bắt đầu lan ra ở đầu lưỡi. Cảnh Lượng chỉ nghe thấy một tiếng rên yếu ớt từ người vừa mới ôm lấy cậu, ngay sau đó cảm nhận thấy từng giọt từng giọt âm ỉ chảy trên tay mình, dính dính, ướt ướt. Cậu thở hổn hển, run rẩy giơ tay lên – một màu đỏ đến nhức mắt trong phút chốc làm đôi mắt cậu mờ đi.

“Chị Tiểu Băng!”.

Cuối cùng Cảnh Lượng cũng thét lên một tiếng đau đớn, nhắm nghiền mắt lại, nước mắt cứ thế trào ra không ngớt. Nghe thấy tiếng khóc của Cảnh Lượng, Tiểu Băng cố hết sức mở mắt ra. Có cảm giác nàng nghe thấy cả tiếng máu đang chảy ra từ cơ thể chính mình.

Đây không phải là lần đầu tiên thi phải. Mọi thứ đã trở nên mờ ảo, Tiểu Băng run rẩy giơ tay lên, muốn nắm lấy bàn tay của Cảnh Lượng, nhưng nàng giơ tay ra chỉ nắm vào một khoảng không đen tối. Cảnh Lượng hoảng hốt nắm chặt lấy bàn tay đang khua khoắng trong không trung của Tiểu Băng, đôi môi run rẩy nhắc đi nhắc lại: “Chị sao thế? Chị sao thế?”.

Cách đó không xa, fan của cả hai bên vẫn đang tiếp tục đánh lộn, Hà Phong Lỗi hét to, lôi từng người ra một.

Đường Chính Hằng không biết từ đâu hiện ra, trên khuôn mặt lạnh lùng băng giá hiện lên sự quan tâm sâu sắc. Anh dùng hết sức len lỏi qua đám đông, lao tới bên cạnh Tiểu Băng, đẩy Cảnh Lượng vẫn còn đang thất thần qua một bên, sau đó ôm chặt người con gái bị thương đó vào lòng.

“Sẽ không có chuyện gì đâu... bé con, sẽ không có chuyện gì đâu!”.

Anh lẩm bẩm trong miệng, sau đó bế sốc Tiểu Băng lên, vừa quay người đi anh liền chạy như bay về phía ô tô.

Cảnh Lượng ngã phịch xuống đất, nhìn Đường Chính Hằng vội vã lái xe rời đi, máu tươi trên tay cậu bắt đầu lạnh dần, từng giọt từng giọt rỏ xuống mặt đất, kéo thành một vệt dài. Cậu thấy dường như đất trời ngừng quay, mất đi âm thanh, cũng mất đi màu sắc, chỉ còn lại màu trắng đen u ám, cứ luân quần trước mắt cậu.

Phong Lỗi lao đến, ôm chặt Cảnh Lượng vào lòng đầy lo lắng. Dường như cậu quên mất cách phải an ủi làm sao, chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói: “Đừng sợ, đừng sợ...”.

Không nghe thấy bất cứ âm thanh gì cả, thế giới đột nhiên im lặng như tờ. Tiểu Băng cảm thấy mệt quá, nàng muốn ngủ một giấc, nàng không vùng vẫy nữa, chỉ chầm chậm nhắm mắt lại. Trong kí ức, có một tia sáng vụt qua rồi tan biến trong phút chốc.

Mặt trời chói lọi, bãi cát mềm mại, nước biển trong xanh, âm thanh thủy triều lên xuống nghe như tiếng thì thầm thở than. Tiểu Băng thấy hình như nàng lại quay về thành phố nơi nàng sinh ra, nước biển xanh màu ngọc bích phản chiếu màu xanh thẫm của bầu trời. Đứng trên bờ cát mềm mại, nàng mơ hồ nhìn thấy một người phụ nữ với nụ cười dịu dàng đang dắt tay một bé trai bụ bẫm tiến về phía nàng. thằng bé đó có một khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn, dưới đuôi mắt bên trái có một nốt ruồi mờ mờ, mờ tới mức gần như không nhìn thấy. Hai người dừng lại trước mặt nàng, thằng bé mở to đôi mắt thon dài của nó, ngược đầu lên nhìn nàng, chớp chớp đôi mắt long lanh như pha lê.

Cậu bé bi bô hỏi: “Chị là ai?”.

Người phụ nữ cúi người xuống, đầy yêu thương xoa đầu thằng bé, sau đó âu yếm nói với nó: “Tiểu Lượng ngoan, đây là chị gái của con...”.

Tiểu Băng gắng sức đưa tay ra, nhưng ngón tay vừa chạm vào má thằng bé, mọi thứ lập tức tan biến, chỉ là khung cảnh lúc nàng thề sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ em trai, vậy mà vẫn còn âm ỉ tới tận mùa hè năm nay. Đột nhiên nàng hiểu ra rằng, những người đó, những việc đó, tất cả đều sống trong kí ức của nàng, không phải hiện thực, cũng không bao giờ trở thành hiện thực.

Đi ngược lại dòng thời gian, 10 năm về trước.

Tiểu Băng từ từ mở mắt, hơi nghiêng đầu tránh thứ ánh sáng chói chang đang rơi thẳng vào mắt, mọi thứ trước mặt đều mơ mơ hồ hồ. Sau một lúc lâu, trần nhà sáng trắng của phòng bệnh mới bắt đầu hiện lên rõ ràng, nàng khẽ thở hắt. Tiếng nói lạnh lùng của Đường Chính Hằng vọng lại từ hành lang, quen thuộc hơn bao giờ hết, nàng không dám chắc là -30 độ hay -300 độ nữa.

“Không bỏ qua kẻ nào hết”.

Tiểu Băng có cảm giác mình nghe thấy âm thanh bị đóng băng vọng lại từ hành lang.

“Đường tiên sinh, tôi biết phải làm thế nào. Nhưng còn vụ kiện phía Thiên Dật anh định giải quyết thế nào?”.

Đường Chính Hằng nhìn về phía phòng bệnh, sau đó cúi đầu xuống, che giấu sự thay đổi tâm trạng trong đôi mắt.

“Đợi cô ấy tỉnh lại rồi tính”.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Tựa như tình yêu

Trác Tiểu Băng chớp chớp đôi mắt, cô dường như hiểu ra mọi chuyện, quá ngạc nhiên, cô đưa tay ôm chặt lấy miệng, không nói được lời nào. Chỗ cô đứng ánh đèn sáng rực rỡ nhưng chỉ cách đó vài bước chân, đằng sau cánh cửa kia là hình ảnh Đường Chính Hằng với chiếc áo màu đen đang tan dần vào bóng đêm u ám đáng sợ.

Trong phút chốc hai ánh mắt bắt gặp nhau,họ mơ hồ nhìn ra những nỗi đau đớn và buồn tủi trong mắt của đối phương.Cuộc sống không thể tránh khỏi những nỗi đau và sự phản bội,trên con đường đầy những chông gai thử thách này,hai con người đó đành phải chạm chán để tiếp tục sinh tồn.

1. Tựa như tình yêu

Vừa nhận được tin nhắn của Hường Tình,Từ Tuệ Tuệ vội vàng xách hai túi cam vừa nhận từ Mỹ chạy một mạch vào bệnh viện.Nhưng tới nơi mọi chuyện không như trong tưởng tượng của cô,không hề có cảnh người thân,bạn bè than khóc đau khổ,vừa bước chân vào cửa phòng,Tuệ Tuệ chỉ nhìn thấy Trác Tiểu Băng đang ngồi trên giường cúi đầu húp nốt hộp cháo còn dở.Ngồi trên chiếc ghế bên cạnh là Hường Tình,cô đang chăm chú đọc gì đó trong cuốn sổ ghi chép màu trắng được trải trên đầu gối,thấy vậy Tuệ Tuệ nghiêng người gõ cửa đánh động hai người.

“Khỏe rồi chứ?”

Tuệ Tuệ vừa nói vừa nhìn Tiểu Băng và Hường Tình,đôi mắt tròn tròn với dáng vẻ hoài nghi.Không phải vừa nãy ai đó còn gọi cho tôi nói có người bị thương rất nặng,đầu va đập mạnh,chảy nhiều máu,tệ nhất có thể hôn mê không tỉnh lại được cơ mà?

“Lẽ nào tớ khỏe lại khiến cậu không vui à?”

Tiểu Băng miệng nuốt nốt miếng cháo cuối cùng,quay đầu sang phía Tuệ Tuệ,chớp chớp mắt,bộ mặt tỏ vẻ vô tội.

“Tiểu Băng à,cậu có ý tốt không đấy?Mình không lo phải mua loại cam đắt này đến thăm cậu thì thôi?”

Nói rồi Tuệ Tuệ dừng lại mở chiếc túi,từ từ lấy ra vài quả cam ném về phía Tiểu Băng và Hường Tình.

“Nhờ mà tớ không tỉnh lại thì khiến gì cậu mua cam hay hồng tới ,cậu nghĩ là tớ có thể ăn được nữa à?”

Trác Tiểu Băng miệng vừa nói vừa nghiêng đầu tránh quả cam đang lao tới,tien tay hất hộp cháo bên cạnh sang một bên,Hường Tình trông thấy nhanh tay đỡ hộp cháo rồi bỏ vào thùng rác.Lúc sau cô nhặt mấy quả cam trên giường rồi bóc vỏ,cả phòng bệnh lúc đó ngào ngạt mùi chua chua tươi ngon của hoa quả.

Trác Tiểu Băng rất thích loại cam này,cô còn nhớ lúc nhỏ,mỗi lần mẹ đến thăm đều mang theo hai quả cam vừa to vừa tròn cho cô,nhìn những trái cam bóng mẩy đó người ta thật không nỡ ăn chút nào.Hồi đó,cô luôn giấu hai quả cam vào sâu tận trong ngăn kéo,khi nào không có người liền bỏ ra đặt lên môi,từ từ nếm,nhưng cuối cùng trái cam cũng bị thối không còn cách nào cứu vãn.Mỗi lần như vậy cô lại khóc rất nhiều,chỉ đến khi trưởng thành cô mới hiểu ra,nhất định phải biết quý trọng những gì đang hiện hữu không tới khi qua rồi lại ngồi tiếc ngẩn ngơ.

“Nhìn cậu khỏe mạnh như thế kia,sức sống tràn trề,ăn được ngủ được,cho dù cậu không ăn được thì tớ sẽ mua một chiếc máy xay sinh tố tặng cậu,không được à?”

Nói rồi Từ Tuệ Tuệ bỏ chiếc túi xuống chiếc ghế bên cạnh,liếc mắt nhìn Tiểu Băng,miệng ngậm chặt chữ “ăn”.

“Cậu bị thần kinh à?Có ai lại nói những lời như vậy với bệnh nhân như cậu không?”

Bình thường khi nói chuyện với người khác Tiểu Băng rất ôn tồn nói năng rất khách sáo chỉ khi đối thoại với Tuệ Tuệ cô mới dùng những lời lẽ suồng sã như vậy.

“Cậu mới là người bị thần kinh,ai nhờ cậu đỡ hộ cậu bé ấy nhất ném đá đó chứ?”

Từ Tuệ Tuệ lập tức hỏi lại,hai người kẻ đứng người ngồi kẻ hỏi người đáp làm náo động cả phòng bệnh nhân,liên tiếp là những câu hỏi nghi vấn và những câu phản vấn.

“Chỉ có cậu ấy là không sao,không bệnh tật gì hết, là người nô tì trung thành,vờ bị bệnh không viết bài còn bắt mình viết hộ chứ!”

Nghe vậy Hường Tình vội ngừng đầu như muốn nói xen vào lời gì đó.

“Tiểu Tình cậu quá mềm lòng với cậu ấy rồi,chẳng lẽ cậu ấy bảo cậu viết cậu liền viết à?”

Trác Tiểu Băng,Hường Tình và Từ Tuệ Tuệ đều là những người tính tình ngoan cố,vì vậy họ thường xưng hô thân thiết gọi nhau là “Tiểu Tình”xưng hô như vậy nghe rất thoải mái và gần gũi.Tuệ Tuệ liền xông lại chiếc màn hình máy tính,xem rồi hết sức ngạc nhiên nói với Tiểu Băng: “Trác Tiểu Băng,cậu giỏi thật đấy!mình thật sự không bao giờ hết ngưỡng mộ cậu,cậu lại còn dám nhờ Tiểu Tình tự viết bài phóng vấn của cậu ấy?”

“Ừm,tớ thấy cậu ấy là người hiểu bản thân mình hơn bất kì ai mà.”

Tiểu Băng vừa nháy mắt cười vừa luôn miệng viện cớ với dáng vẻ người thường không thể tưởng tượng được.

“Nhưng tớ muốn hiểu rõ cậu hơn.”

Tuệ Tuệ hai tay ôm đầu,đứng im lại nhìn thẳng vào Tiểu Băng,ánh mắt cô sắc nhọn y như cái nhìn của những vị luật sư độc hữu.Tiểu Băng tỏ ra hơi nhút nhát trước ánh mắt đó nhưng cuối cùng cô vẫn giữ được bình tĩnh,cô quay mặt đi không phản ứng gì trước câu nói của Tuệ Tuệ,vờ quát lại: “Từ Tuệ Tuệ tớ cảnh cáo cậu,đây không phải là trên toà án nhé,tớ cũng không phải là bị cáo,cậu không được nhìn tớ với thái độ như đối với phạm nhân vậy!”

Hương Tinh thờ phào nhẹ nhõm, xuất hiện câu trần thuật và câu cảm thán rồi, bọn học cuối cùng cũng không dùng câu nghi vấn và phản vấn để nói chuyện với nhau nữa, chỉ có trời mới biết cô một mội thế nào khi phải ngồi nghe đoạn đối thoại vừa rồi.

- Vậy cậu nói cho mình nghe, tại sao cậu lại tốt bụng tới mức lao vào đỡ hòn đá cho đứa bé đó?

Tuệ Tuệ từ trước tới giờ đều gọi những cô bé cậu bé ít tuổi hơn mình là “đứa bé”.

- Chẳng lẽ mình không thể làm việc nghĩa được sao?

Tiểu Băng ngăn ra một lúc, sau đó lập tức hỏi vặn lại.

- Cậu nghĩ là mình sẽ tin những lời cậu nói à?

Tuệ Tuệ lắc đầu, rồi quay sang phía Hương Tinh đang mỉm cười hỏi

- Cậu tin không?

Hương Tinh cũng lắc đầu đồng tình. Họ không nén nổi những oán trách trong lòng, thế nên, những câu nghi vấn và phản vấn lại xuất hiện.

Ngửi mùi hương hơi chua chua tỏa ra từ những trái cam, Tiểu Băng nhét nốt múi cuối cùng vào miệng, chua đến nỗi nàng phải nhăn mặt. Vị chua len lõi tận chân răng, nàng vội lấy ly nước nhấp một ngụm. Ánh nắng chiếu xiên vào mặt, thoáng qua một thứ ánh sáng nhàn nhạt. Nghe Hương Tinh tường thuật xong, trên mặt Tuệ Tuệ nở ra nụ cười nhẹ nhõm.

- Tiểu Băng, cậu nói thật đi, có phải vì Đồng Cảnh Lượng đẹp trai nên cậu phải lòng người ta rồi đúng không?

- Đây, nó kém tới 5 tuổi đấy!

Tiểu Băng phồng má lên bất lực, trái cam vừa mới thò tay ra lấy từ chiếc tủ phía đầu giường suýt thì tuột tay rơi xuống đất, mắng thầm trong lòng

- Từ Tuệ Tuệ, đủ rồi, cậu mà còn nói tiếp là động đến vấn đề luân lý rồi đấy.

- Tiểu Băng à, quan niệm này của cậu không đúng rồi, trong tình yêu không phân biệt tuổi tác, không phân biệt thân phận, không phân biệt giàu nghèo...

Tuệ Tuệ bắt đầu thao thao bất tuyệt “lên lớp” cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nhìn Hương Tinh, cả hai vô cùng ăn ý đồng thanh tiếp lời Tuệ Tuệ.

- Không phân biệt giới tính...

- Không phân biệt giới tính...

- Í! Sao hai cậu biết mình định nói câu này?

Tuệ Tuệ tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai người, Tiểu Băng cố gắng nhịn cười, nghiêm mặt trả lời.

- Vì tháng này cậu đã nói câu này với bọn mình ít nhất là 16 lần rồi.

- Ô! Tóm lại là cậu mà thích người thì chẳng có gì là vấn đề cả...

Tuệ Tuệ cố nói cho hết câu. Tiểu Băng cup mắt xuống, đột nhiên nhớ ra điều gì. Nếu nói thích một người không có gì sai, thì tại sao tình yêu của một số người lại vĩnh viễn không thể đưa ra ánh sáng? Giống như nàng mãi mãi âm thầm bảo vệ Cảnh Lượng, đứa trẻ ngây thơ trong sáng, bên cạnh nó là Phong Lỗi như vàng dương ẩm áp, hai đứa đã từng vai kề vai trải qua bao nhiêu gian khổ, bước trên con đường đầy khói súng và máu để đi tới đỉnh cao của vinh quang. Hai đứa đã quen với cuộc sống nương tựa lẫn nhau đến mức gần như không hề ý thức được rằng, tình cảm giữa chúng rất có khả năng sẽ đi lệch khỏi quỹ đạo bạn bè.

- Tuệ Tuệ, cậu nói thì dễ đấy, nếu bạn bè người thân của cậu có tình yêu đồng tính thì cậu không nói thể được nữa đâu...

Hương Tinh ngẩng đầu lên mỉm cười, đầy áp sự rạng rỡ trong đôi má lúm đồng tiền xinh xắn, phát biểu xong ý kiến của bản thân cô lại tiếp tục mài miết với những con chữ.

Tuệ Tuệ trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên cười toe toét.

- ... chỉ cần người đó hạnh phúc, mình nghĩ mình sẽ không phản đối.

Đúng thế, Tiểu Băng vừa thầm nhắc đi nhắc lại lời của Tuệ Tuệ trong lòng, vừa khẽ mỉm cười. Giọng điệu kiên định này giống như một tia sáng lóe lên từ trong bóng tối, chiếu sáng cả bầu trời.

Chỉ cần người đó hạnh phúc...

Chỉ cần người đó hạnh phúc...

Tiểu Lượng à, nếu như đó là sự lựa chọn của em thì cho dù cả thế giới này có phản đối, chị cũng sẽ ủng hộ em tới cùng, bảo vệ phần hạnh phúc đáng quý này cho em.

Lúc trời gần tối, Hương Tinh và Tuệ Tuệ ai về nhà nấy. Hương Tinh tắt bụng để lại chiếc laptop, nói cho mĩ miều là để giúp Tiểu Băng giải sầu, nhưng theo quan điểm của Tuệ Tuệ thì Tiểu Băng muốn lợi dụng nó để kiếm thêm ít tiền. Nàng gõ lách cách lên bàn phím, dùng những từ ngữ quá đỗi quen thuộc, lắp ghép chúng lại với nhau thành từng câu, từng đoạn. Trong phòng vang lên giọng hát nhẹ nhàng và bi thương của Elva Hsiao, bài hát “Tựa như tình yêu”.

- Yeah! Viết xong rồi!

Tiểu Băng dời mắt khỏi màn hình vi tính, vươn vai, nở nụ cười sung sướng từ tận đáy lòng – bài phỏng vấn riêng của Hương Tinh cuối cùng cũng hoàn thành rồi. Tiền nhuận bút 150 tệ/ngàn chữ, chỉ nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi. Tiểu Băng vui vẻ lầm nhảm theo lời bài hát.

- Tôi và anh, đều có chung một tâm trạng, đó chính là thứ gần giống với tình...

Trong không khí nồng nặc mùi thuốc khử trùng, âm tiết cuối cùng đột nhiên bị nghẹn ứ trong cổ họng. Đường Chính Hằng giương đôi mắt lạnh lùng như mọi khi, hết sức vô cảm nhìn Tiểu Băng, khuôn mặt tuấn tú của anh giống như một món đồ nghệ thuật hoàn hảo không tí vết. Điều duy nhất không giống với mọi khi chính là, lần này anh không mặc bộ comple màu đen, thay vào đó là một chiếc sơ mi ngắn tay màu ghi, khiến anh có vẻ dịu dàng hơn nhiều.

Không biết anh vào đây từ lúc nào, tiếng bước chân nhẹ tới nỗi nàng không hề phát giác, Tiểu Băng bối rối cắn môi thật chặt. Đường Chính Hằng sai bước tới bên cạnh Tiểu Băng, cúi đầu xuống ngó màn hình máy tính, chỉ liếc qua một cái, môi anh đột nhiên hơi nhếch lên, sau đó nhanh chóng trở lại đáng vẻ lạnh lùng.

- Bài phỏng vấn riêng của Hương Tinh? Để làm gì vậy?

- Đương nhiên là để kiếm tiền rồi!

Dưới sự chú ý của anh, Tiểu Băng bình thần nhấn phím “save”, sau đó tiện tay đóng màn hình máy tính lại, ngẩng đầu lên đối diện với Đường Chính Hằng. Ánh mắt anh rất lạnh lùng, khiến người nhìn vào đó sẽ bất giác rung mình. Nhưng Tiểu Băng dám nhìn thẳng vào mắt anh, thậm chí ánh mắt nàng vô cùng trấn tĩnh, nàng cố gắng không tỏ ra sợ hãi.

- Cô cần tiền?

Trong mắt anh ánh lên tia nhìn sắc lạnh, nó giống như hồ nước bị đóng băng vào mùa đông vậy, không có hơi ấm.

- Chính xác mà nói, tôi rất cần tiền! Thế nên... anh đừng quên ai là người giới thiệu Hương Tinh cho Đô Luân, quen thì quen, anh vẫn phải trả tiền thù lao cho tôi đấy! Đúng rồi, còn nữa, lần này tôi bị thương là do bảo vệ ca sĩ của công ty anh, thế nên tiền viện phí lần này anh cũng phải trả cho tôi đấy nhé!

Nụ cười của Tiểu Băng vẫn rất bình thản, nàng chìa tay ra trước mặt Đường Chính Hằng, dường như những tờ “\$” lớn đang lấp lánh trong mắt nàng, có vẻ vô cùng chờ đợi.

- Tôi sẽ trả.

Đường Chính Hằng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tiểu Băng, ngồi thẳng người, trên mặt vẫn hiện lên sự uy nghiêm không thể xâm phạm được. Tiểu Băng để ý thấy cổ chiếc áo sơ mi màu ghi của anh phanh ra khá rộng, xương quai xanh của anh lộ hẳn ra, vô cùng quyến rũ. Không biết có phải do tác dụng của tiềm thức hay không, Tiểu Băng có hết sức nuột nước bọt, tự nhủ với bản thân, Trác Tiểu Băng, người đừng có mà háo sắc như thế, không được phép nhìn nữa! Nhưng nàng vẫn không nhịn được cố liếc phần cổ áo vài lần.

- Vậy cảm ơn Đường tiên sinh trước nhé, tôi rất mong đợi được nhìn thấy chi phiếu của anh.

Nàng vừa nói vừa quờ quạng đầu giương, những trái cam đặt nơi đầu giường tỏa ra một mùi hương chua chua thoang thoang.

- Đường tiên sinh có muốn ném thử một trái cam không?

- Tại sao cô cần nhiều tiền như vậy?

Đúng vào lúc Tiểu Băng chìa một trái cam vừa to vừa tròn đến trước mặt Đường Chính Hằng, anh đột nhiên dùng một giọng điệu rất thân nhiên hỏi nàng.

- Bởi vì...

Tiểu Băng cầm trái cam trong tay chớp chớp mắt, sau đó cười đầy chế giễu.

- Tiền có thể mua được rất nhiều thứ! Nhà lầu này, xe hơi này, quần áo túi xách đẹp này... còn cả những trái cam này nữa...

- Nếu dùng tiền để mua tình cảm của cô thì sao?

Trong đôi mắt lạnh lùng của Đường Chính Hằng cuối cùng cũng xuất hiện sự xao động của cảm xúc. Anh không hiểu tại sao mình lại hỏi nàng câu này, nhưng lại bất giác câu hỏi bật ra khỏi miệng. Tiểu Băng dò xét ánh mắt anh nhìn nàng, đột nhiên cảm nhận thấy một cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng khi nàng muốn tìm trong mắt đối phương những điều thuộc về kí ức đó thì lại không thể nào có được đáp án nàng mong muốn.

- Đường tiên sinh, tình cảm không phải là thứ dùng tiền có thể mua được.

Tiểu Băng nhanh chóng giấu đi những cảm xúc trên mặt mình, sau đó dùng một nụ cười bình thản và duyên dáng đáp lại câu trả lời của đối phương. Đường Chính Hằng nhét tay vào túi quần, siết chặt nắm đấm. Anh không thích nụ cười bình thản giả dối đó của nàng, đó không phải là Tiểu Băng trong kí ức của anh. Anh cũng không hiểu một Trác Tiểu Băng trước giờ chỉ biết có tiền tại sao hết lần này tới lần khác lại hy sinh nhiều như thế cho Đồng Cảnh Lượng. Rõ ràng với mọi việc nàng đều tính toán từng đồng một, chỉ vì để chụp được một tấm ảnh scandal của Hà Lệ mà lái xe đuổi theo anh đến cả nửa thành phố Bắc Kinh, thế mà nàng lại âm thầm giúp đỡ Đồng Cảnh Lượng, không cần một xu báo đáp nào.

Đây không phải là Trác Tiểu Băng mà anh biết, hay là dưới cùng một lớp mặt nạ đó còn ẩn giấu một Trác Tiểu Băng khác? Nghĩ tới đây, đôi lông mày của Đường Chính Hằng nhíu lại, nhưng anh vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh. Anh rất muốn làm rõ, giữa Tiểu Băng và Đồng Cảnh Lượng rốt cuộc có bí mật nào không ai biết.

- Bởi vì...

Giọng điệu của nàng thờ ơ tới mức không nắm bắt được chút dấu vết nào.

- Nếu anh đang nói về tình yêu, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ tin trên thế giới này có thứ gọi là tình yêu, chưa bao giờ tin...

Có người nói tình yêu giống như truyện cổ tích, cho dù trải qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng thì hoàng tử và công chúa đều có thể sống hạnh phúc bên nhau. Trước giờ Tiểu Băng không tin rằng trên thế giới này tồn tại thứ tình yêu đẹp đẽ như thế, bản thân nàng chính là minh chứng rõ ràng nhất của cổ tích tan vỡ. Bởi vì nàng vừa mới chào đời đã là đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi. Từ lúc chào đời tới bây giờ, nàng chưa bao giờ gặp cha ruột của mình, thậm chí còn không biết ông là ai, tên là gì, trông như thế nào. Cái xưng hô đầy yêu thương đó, đối với nàng mà nói, chẳng qua chỉ là những bong bóng hư ảo mà những đứa trẻ thổi ra lúc chơi trò chơi mà thôi.

Mỗi lần hồi tưởng lại những việc trong quá khứ, Tiểu Băng đều thầm nhủ với mình, nhất định phải cười, nhất định phải cười thật rạng rỡ. Thế nên nàng cố hết sức nhếch môi lên, bởi vì chỉ có nụ cười mới khiến người ta tin rằng nàng vẫn luôn sống trong niềm vui. Nhưng đó chẳng qua chỉ là sự nguy trang yếu ớt, thực ra nàng sợ hãi hơn bất cứ ai, chỉ cần chạm nhẹ vào vết thương trong quá khứ, sẽ không kim chế được, bi thương sẽ chảy thành sông.

- Sao cô lại khóc?

Tiểu Băng chợt nghe thấy Đường Chính Hằng hỏi nàng, giọng nói vẫn lạnh lùng như thế.

- ... Tôi không khóc.

Tiểu Băng vừa nói vừa cười, nhưng vừa đưa tay lên thì chạm ngay phải khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

- Tôi không khóc! Làm gì có... không khóc, thật đấy...

Đường Chính Hằng lặng lẽ nhìn Tiểu Băng, nàng hoảng loạn bối rối đưa tay lên lau nước mắt, nhưng nước mắt càng lau càng trào ra, càng lau càng thấy mắt nàng nhòe đi.

Những cảm xúc bị kìm nén tận đáy lòng, mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu lần xuân qua, hạ tới, thu sang, đông về, nhưng vẫn cuộn cuộn như thủy triều. Chỉ trong giây lát, cuối cùng cũng vỡ òa.

Anh nghiêng đầu lặng lẽ nhìn nàng, cứ nhìn, cứ nhìn, biểu cảm lạnh lùng như núi băng ấy cuối cùng cũng có chút xao động. Anh từ từ gỡ tay ra, vòng qua hai vai nàng, nàng không hề cự tuyệt, mà run rẩy dựa vào lòng anh, hoảng loạn bất lực như một con hươu con bị lạc đường. Bờ vai ướt đẫm, Đường Chính Hằng chớp chớp mắt, trong mắt anh ánh lên một chút xao động, nhưng anh không nói gì nữa. Cái ôm này, tuy so với mùa thu của Bắc Kinh nó vô cùng ngắn ngủi, nhưng từ đó về sau, Tiểu Băng không thể quên được hơi ấm vằng vắt trong tóc nàng, và cả vòng tay ấm áp đã mở ra với nàng trong lúc tuyệt vọng nhất đó.

Ngày hôm sau, bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh, Tiểu Băng lựa chọn những bức ảnh đời thường mà hồi trước nàng chụp cho Hường Tinh để làm hình ảnh minh họa, nàng cẩn thận thiết kế trang in rồi gửi thẳng về tòa soạn. Theo lịch trình được sắp xếp từ trước, bài này sẽ được đăng lên tạp chí xuất bản hai ngày sau.

- Phó tổng biên tập, tôi đã hoàn thành trang in rồi.

Tiểu Băng gửi xong trang in lập tức gọi điện cho Đồng Vi, tổng biên tập rất coi trọng bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh, yêu cầu Tiểu Băng viết xong gửi thẳng cho Đồng Vi xử lí, không cần qua sự xét duyệt của biên tập nữa.

- Bài viết và hình ảnh cộng lại là bao nhiêu trang tất cả?

Đồng Vi vừa hỏi vừa mở bản mẫu ở trên bàn ra xem.

- 4 trang

- Được, tôi nhận được rồi, việc sắp xếp trình tự cũng quyết định rồi, sẽ được đăng ở trang A10 đến trang A13. Tôi sẽ thông báo bên hậu đài in bản mẫu ra. Cô vừa mới xuất viện nên không cần phải đến kí tên nữa, tôi sẽ giải quyết luôn một thể.

Đồng Vi mở tập file có viết trình tự ra xem, sau đó lấy bút khoanh vài chỗ rồi đặt qua một bên.

- Vậy nhờ cả vào phó tổng biên tập!

Tiểu Băng cúp điện thoại không hề nghĩ ngợi gì.

Nhưng vừa gác máy xuống, Đồng Vi liền nhếch mép cười, nhìn chằm chằm bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh đang đặt bên cạnh, nhằm tính gì đó. Đồng Vi trang điểm rất tinh tế, hôm nay đánh phấn mắt màu xanh lam đậm, chớp đôi lông mi dài rậm, Đồng Vi đưa ngón tay lên khẽ quệt đuôi mắt. Chỉ vì bài phỏng vấn riêng này, lại một lần nữa tổng biên tập khen ngợi Trác Tiểu Băng trước mặt cô ta.

Mới đến “Star” ba năm, Trác Tiểu Băng đã trở thành một phóng viên chủ lực có thể hoạt động độc lập ở tòa soạn, Tổng Biên tập càng thêm coi trọng, rất nhiều việc trọng đại của giới giải trí đều chỉ định Trác Tiểu Băng đi phỏng vấn. Tại sao những thứ Trác Tiểu Băng muốn có lại dễ dàng đạt được như thế? Trong khi bản thân Đồng Vi đã nỗ lực, đã cần mẫn như vậy lại không thể đạt được sự công nhận của người khác?

Đồng Vi ngẩng đầu lên, nhìn một dãy tạp chí “Star” đang bày trước mặt, bèn cầm lấy một cuốn lật ra xem, sau đó tiện tay vứt vào chiếc sọt rác bên cạnh. Cô ta ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên một tia nhìn khinh miệt.

- Có muốn bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh không?

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu, ngón tay cô ta gõ nhanh một dòng chữ trên bàn phím. Lần này phản ứng của đối phương có vẻ hơi chậm, một lúc sau cửa sổ chat mới hiện ra câu trả lời.

- Muốn! Điều kiện là gì?

Cuối cùng Tiểu Băng cũng đợi được đến ngày xuất viện, thế nhưng lại phải vội vã đến dự phiên tòa đầu tiên của vụ kiện cáo giữa Hường Tinh và Thiên Dật. Vì từ chối hòa giải bên ngoài tòa án nên tại phiên tòa, luật sư của hai bên tranh cãi quyết liệt, ai cũng đưa ra cái lý của mình. Từ Tuệ Tuệ trông có vẻ còn rất trẻ, nhưng thực ra cô đã là một luật sư dày dạn kinh nghiệm. Theo đề nghị của cô, Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi đều trở thành nhân chứng. Thậm chí đến cả Đồng Bản cũng đích thân bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh để làm chứng cho Hường Tinh.

Do vụ xét xử không công khai với giới truyền thông, Tiểu Băng thông qua những tin tức có được từ Hường Tinh và Tuệ Tuệ hoàn thành tin tức độc quyền, đồng thời làm tăng lên rất nhiều số lượng phát hành của “Star” trong mấy kì liên tiếp.

Nhưng...

Cộp cộp! Cộp cộp cộp cộp!

Âm thanh của những bước chân khiến người ta khó chịu vang lên trong hành lang của tòa soạn. Tay Tiểu Băng nắm chặt một tờ “Tin tức ngôi sao” vừa phát hành buổi sáng, đốt ngón tay nàng căng ra, những đường gân giật giật. “Tin tức ngôi sao” và “Star” xuất bản cùng một ngày, nhưng bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh mà nàng viết lại xuất hiện lù lù trong “Tin tức ngôi sao”, nội dung y hệt, đến cả những bức hình cũng y hệt! Trong khi đó tại vị trí đáng lẽ sẽ xuất hiện bài viết của nàng của “Star” thì in đúng 4 trang quảng cáo.

- Phó Tổng biên tập!

Nàng đẩy mạnh cánh cửa phòng làm việc của Đồng Vi, nhìn cô ta ngheh mặt lên nhìn mình, trên mặt nở một nụ cười thân nhiên tự đắc. Hoi rùng mình một chút, Tiểu Băng nhanh chóng thu lại biểu cảm trên mặt, nói từ tốn hơn

- Phó Tổng biên tập... tôi muốn biết bài viết này tại sao lại...

- Ô, cô đến vừa đúng lúc, về vấn đề này, tổng biên tập cũng rất muốn nghe lời giải thích của cô đấy!

Đồng Vi cười tự đắc, nhàn nhả đi di con chuột trong tay, như là chuyện này chẳng liên quan gì đến cô ta vậy.

- Tôi chưa từng đưa bản thảo cho biên tập của bọn họ, bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh tôi chỉ đưa cho...

Nói đến đây, Tiểu Băng ngay tức khắc cắn phải lưỡi mình – thực ra sự việc đã quá rõ ràng rồi. Tiểu Băng mấp máy môi, thầm nhủ trong lòng: “Lại là cô...”

Thấy Tiểu Băng không nói tiếp, Đồng Vi ngược mắt lên nhìn nàng, khuôn mặt được trang điểm tinh tế như mọi khi phản chiếu rõ mồn một trong đôi mắt đen láy của Tiểu Băng, nàng khẽ nheo mắt.

- Tôi hy vọng cô cho tôi một lời giải thích hợp lý. Tuy Tổng biên tập rất coi trọng cô, nhưng cô cũng không thể quá... uhm, quá to gan như vậy!

Nụ cười của Đồng Vi đẹp đẽ như một tia nắng, Tiểu Băng tức giận siết chặt nắm đấm phía sau lưng.

- Tiểu Băng, tôi biết cô thiếu tiền, nhưng bài viết này là Tổng biên tập chỉ định đích danh, sao cô có thể vì tiền mà đem bán nó cho “Tin tức ngôi sao” được chứ?

Tiểu Băng tức đến nỗi muốn chửi thề rồi, nàng cố gắng mím chặt môi không nói gì.

- Chẳng lẽ... cô muốn chuyển chỗ làm? Thế này là cô không đúng rồi, cô không thể...

Đồng Vi hất cằm lên, cười đầy duyên dáng, khuôn mặt đầy vẻ vô tội của người bị hại, cố ý nhấn mạnh bốn chữ: “Vong ân phụ nghĩa.”

Đồng Vi rất muốn nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn không biết thoát đường nào của đối phương. Tiểu Băng hiện giờ chẳng khác nào một trái lựu đạn, nhất định phải nổ đi cho bằng được. Bằng không ắt sẽ có một ngày Tiểu Băng sẽ dựa vào sự sùng ái của Tổng biên tập mà hất cô ta ra khỏi vị trí Phó Tổng biên tập. Thời điểm này chính là lúc cô ta phải ra tay trước.

- Đừng có im lặng như thế! Có gan làm thì phải có gan chịu. Tiểu Băng, tôi nhớ cô luôn là người thẳng thắn.

Đồng Vi giờ tay lên chỉ vào văn phòng của Tổng biên tập ở phía đối diện, sau đó càng cười đắc ý hơn.

- Tôi tin là Tổng biên tập vẫn đang chờ lời giải thích của cô. Tôi biết máy tính của cô không cài máy in, nhưng nếu cô muốn từ chức, tôi rất sẵn lòng in hộ cô.

Đồng Vi vừa nói vừa ngoảnh mặt Tiểu Băng, nhưng điều khiến cô ta không ngờ tới là, biểu cảm của Trác Tiểu Băng không hề hoảng loạn như trong tưởng tượng. Tiểu Băng chỉ nhìn cô ta với đôi mắt long lanh không một chút cảm xúc.

- Ok, tôi có thể từ chức.

Đồng Vi nghe xong câu nói của Tiểu Băng ngây ra một lúc, nhưng nhanh chóng tỏ ra bình tĩnh, dựa người về phía sau, khoanh hai tay trước ngực. Cô ta thấy rất kì lạ, giọng điệu của Trác Tiểu Băng khá thoải mái, thậm chí đó là điệu bộ chẳng thèm quan tâm.

- ... Tuy nhiên, nếu Hường Tinh nhìn thấy ảnh của cô ấy không phải được đăng ở “Star” mà là “Tin tức ngôi sao”, tôi đoán chắc cô ấy sẽ không vui đâu... Tuy Hường Tinh không giỏi việc kiện tụng, nhưng cô ấy có rất nhiều bạn bè làm luật sư, tôi tin nếu khởi kiện “Tin tức ngôi sao” dùng hình ảnh của cô ấy không hợp pháp chắc cũng không khó đâu nhỉ?”

- Cứ cho là cô ta khởi kiện “Tin tức ngôi sao” thì hình như cũng chẳng liên quan gì đến “Star” cả...

- Đương nhiên là liên quan đến “Star” rồi, bởi tôi đã từ chức rồi mà.

Tiểu Băng đắc ý mở tờ tạp chí ra trước mặt Đồng Vi, lấy tay chỉ cho cô ta xem nội dung bên trên.

- Hơn nữa, tuy bài viết này lấy tên tôi, nhưng văn phong khác hoàn toàn với những bài viết trước đây của tôi, nếu đem lên tòa án so sánh, e rằng sẽ khó mà chứng minh được đây là do tôi viết.

- Nhưng rõ ràng là do cô gửi...

Đồng Vi chỉ thốt ra được nửa câu, đột nhiên bị nghẹn ứ lại trong cổ họng.

- Do tôi gửi? Ồ! Phó Tổng biên tập nhìn thấy trang in mà tôi gửi cho cô rồi sao?

Tiểu Băng cười duyên dáng, trong mắt nàng phản chiếu bộ mặt cố làm ra vẻ bình tĩnh của Đồng Vi. Đột nhiên nàng cảm thấy tức cười. Nàng lấy di động trong túi áo ra, đẩy đến trước mặt Đồng Vi.

- Chức năng thu âm của di động tôi rất tốt, nếu Phó Tổng biên tập quên mất những lời vừa nói ban nãy, tôi có thể giúp cô bật lại một lần để luyện tập.

- Cô...

Đồng Vi tức tới mức mặt trắng bệch, giọng điệu hoảng hốt.

- Phó Tổng biên tập đã nhìn thấy trang in mà tôi gửi đến, nhưng “Star” của kì này lại không hề đăng bài phỏng vấn riêng của Hường Tinh, vậy thì người cần phải giải thích với Tổng biên tập không phải là tôi... mà là cô rồi!

Nàng nhún nhún vai, không đợi Đồng Vi trả lời, dùng đũa quay người đi, ngẩng cao đầu bước ra khỏi cửa. Lúc nàng bước chân ra khỏi cửa thậm chí còn nghe thấy tiếng ầm chuột lách tách của Đồng Vi. Nàng dừng lại theo bản năng, quay đầu lại hướng về Đồng Vi nở một nụ cười rạng rỡ.

- Đúng rồi, còn phải nhờ Phó Tổng biên tập tiện thể hỏi hộ tôi bên “Tin tức ngôi sao” về tiền nhuận bút cho bài viết này nữa. Nếu không đủ tiêu chuẩn 500 tệ/ngày chữ thì tôi sẽ kiện họ đấy!”

- Cô...

Đồng Vi trừng mắt nhìn theo bóng dáng Tiểu Băng đang đi khuất dần, nghiêng răng tức tối. Nửa câu sau giống như một cây kim đâm sâu vào tận tim gan.

- Trác Tiểu Băng, cô chưa xong với tôi đâu!

Tạm thời chấm dứt được ân oán cá nhân giữa nàng và Đồng Vi, bước nhanh khỏi tòa soạn, tâm trạng của Tiểu Băng giờ đây rất thanh thản. Nàng đứng trước cửa tòa soạn, hứng lấy ánh mặt trời chói chang, vờn vai một cái thật lâu, trông nàng lười biếng như một chú mèo mướp. Cách đó không xa, Hường Tinh với bộ váy liền thân in những bông hoa nhỏ li ti đang thò đầu ra khỏi xe, vui vẻ vẫy nàng. Cô lái một chiếc Buick màu xanh da trời, nụ cười vẫn ngọt ngào như thế, hai lúm đồng tiền vô cùng dễ thương.

- Giải quyết xong rồi chứ?

- Đương nhiên! Đồng Vi muốn đuổi mình đi từ mấy năm nay rồi, chẳng phải mình vẫn yên vị ở đây sao?

Tiểu Băng nhanh nhẹn bước vào trong xe, ngồi xuống bên cạnh Hường Tinh, nàng tò mò dò xét chiếc xe mới.

- Í, Tiểu Tinh, cậu mua xe mới lúc nào thế? Sao không gọi mình đi chọn cùng... Bao nhiêu tiền vậy? Nàng chu môi, mó mảy hết thứ này đến thứ khác.

- Lấy đâu ra... mình mượn của công ty đó!

Hường Tinh khoát tay, cười.

- Nợ mới trả được một nửa, cậu bảo sao mình nỡ đem tiền đi mua xe được chứ!

Tâm trạng Tiểu Băng lại trầm xuống. Nếu không phải vì kiếm tiền giúp nàng trả nợ, Hường Tinh cũng không phải từ bỏ ước mơ mở văn phòng riêng chuyển sang sáng tác giúp cho các công ty khác. Dù nói thế nào thì cũng vì nàng làm liên lụy Hường Tinh.

- Không sao, cậu thích thì cứ mua đi! Số tiền còn lại cũng không nhiều nữa, mình có thể tự lo được...

Tiểu Băng quay sang Hường Tinh khê bữu môi, le lưỡi.

- Cậu nói gì thế hả? Mình đã hứa với thầy sẽ chăm sóc cậu cẩn thận. Việc đã hứa với thầy sao có thể không giữ lời được chứ?

Hường Tinh vừa nói vừa quay sang cù Tiểu Băng. Đó là trò chơi mà họ yêu thích nhất khi còn nhỏ. Hai cô bé đã từng tay nắm tay cùng nhau đi trên con đường nhỏ lát gạch mỗi lúc đến lớp, mỗi khi tan trường. Hồi đó, họ cùng nhau trải qua tuổi thơ êm đềm, trên gương mặt họ luôn hiện lên nụ cười ngây thơ trong sáng. Họ mặc những chiếc váy ni màu lam giống hệt nhau, đọc những cuốn sách giống hệt nhau, cùng dùng một chiếc đàn piano, luyện tập những bản nhạc giống hệt nhau.

- Này, cậu đừng có mà ăn nói hồ đồ nhé! Rõ ràng là bố dặn tớ chăm sóc cho cậu cơ mà...

Tiểu Băng vừa cười vừa đẩy Hường Tinh ra.

- Hôm nay sư huynh gọi điện cho mình...

Hường Tinh mím môi, đột nhiên ngắt lời Tiểu Băng.

Tiểu Băng chớp chớp mắt, không nói gì, chỉ ậm ừ một tiếng "Ừ" coi như một câu trả lời.

- Anh ta muốn hòa giải bên ngoài tòa án?

Tiểu Băng hỏi. Thời gian này, Vũ Chí Tân gọi điện liên tục, hồng hòa giải bên ngoài tòa án với Hường Tinh. Bởi vì nếu xét kỹ lại, thì Vũ Chí Tân vẫn là sư huynh của Tiểu Băng và Hường Tinh. Bố dượng của Tiểu Băng – Trác Ngôn – là giáo sư của học viện âm nhạc, môn sở trường của ông là đàn piano, mỗi năm đều có rất nhiều học sinh tìm đến ông xin làm học trò. Trong số đó Hường Tinh và Vũ Chí Tân là hai học trò nổi trội trong số đó.

Cũng vì mối quan hệ với Trác Ngôn nên Vũ Chí Tân luôn dành sự quan tâm đặc biệt với Tiểu Băng và Hường Tinh. Lúc Tiểu Băng mới bắt đầu sự nghiệp phóng viên, có rất nhiều phỏng vấn đều do anh ra mặt liên hệ. Và cũng nhờ sự giới thiệu của anh, Hường Tinh mới có thể thuận lợi trở thành nhà chế tác âm nhạc. Nhưng một khi bước chân vào giới giải trí, tình cảm có tốt đến đâu cũng sẽ thay đổi. Hường Tinh nhún vai, đôi lông mày nhíu lại.

- Haiz, đừng nhắc đến sư huynh nữa, lát nữa cậu có đến buổi họp báo của buổi lễ âm nhạc không? Tiểu Lượng và Tiểu Lỗi đều đến đấy!

Hường Tinh vừa nói vừa khởi động xe.

- Mình đã leo lên xe rồi, còn có thể không đi sao? Cậu đúng là lừa đảo mà!

Tiểu Băng một tay thắt dây an toàn, một tay thò vào túi rút đi động đang reo liên hồi ra.

- Cái gì? Sao lại như thế được? Được, tôi tới ngay!

Tiểu Băng cảm thấy hai bên thái dương đau nhức nhối, vừa buông điện thoại xuống, nàng ôm đầu uể oải dựa vào cửa kính ô tô.

- Sao thế? Cậu lại có việc gì à?

Hướng Tinh xoay vô lăng quay đầu xe, Tiểu Băng khẽ nhắm mắt, mặc cho ánh mặt trời rọi thẳng vào mặt nàng, đỏ ửng cả bên má.

- Là việc tại buổi họp báo, hai bên fan-club lại đánh nhau...

Lúc Hướng Tinh và Tiểu Băng đến nơi, hiện trường loạn hết cả lên, fan-club của Cảnh Lượng và Phong Lỗi vẫn đang đánh đấm, chửi mắng lẫn nhau, cảnh sát và bảo vệ đều đang ra sức kéo các cô cậu bé ra khỏi nhau.

- Bọn họ làm cái gì vậy chứ!

Hướng Tinh chán nản thờ dài.

Tiểu Băng nhủ mảy, tức giận chỉ biết đứng tại chỗ dậm chân bịch bịch. Những đứa trẻ này rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì không nữa, bọn chúng cứ như thế này sẽ chỉ hủy hoại tiền đồ của “Phong Cảnh” mà thôi.

Trong một khoảnh khắc vô tình, nàng nhìn thấy một cô gái mặc chiếc áo màu hồng len lỏi trong đám đông. Trực giác mách bảo nàng cô gái này trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Thế nên nàng nhanh chóng rút máy ảnh trong túi ra, chỉnh cự ly, chụp liên tiếp vài tấm.

Vì kịp thời báo cảnh sát nên không có ai bị thương sau vụ ẩu đả của các fan hâm mộ. Sau khi cảnh sát giải tán đám đông xung đột, họp báo của buổi lễ âm nhạc cuối cùng cũng bắt đầu theo đúng thời gian dự tính.

Nhưng trên khuôn mặt của Cảnh Lượng và Phong Lỗi đều hiện lên sự nặng nề u ám. Trong vòng một tháng xảy ra hai vụ xung đột giữa hai bên fan-club, những lời nghi vấn của giới truyền thông đặt ra cho “Phong Cảnh” ngày càng nhiều, Đường Chính Hằng không còn cách nào khác, bèn quyết định đưa “Phong Cảnh” đến Hàn Quốc luyện tập nửa năm, chuẩn bị cho album đầu tiên.

“Phong Cảnh” tạm thời lánh đi, đồng thời cũng có thể khiến hai bên fan-club bình tĩnh hơn, tránh những xung đột không đáng có lại xuất hiện lần nữa.

Buổi sáng mùa thu của Bắc Kinh lúc nào cũng lạnh đến thấu xương, Tiểu Băng thức dậy từ sáng sớm, ánh mắt nàng hướng về điện thoại di động trên mặt bàn, đột nhiên nghĩ tới tin nhắn hình của Vũ Chí Tân tối qua. Bức ảnh hai đứa con trai đang vô cùng âu yếm, nhìn cảnh đó không khỏi khiến người ta đau lòng.

Xem ra sự việc của Tiểu Lượng và Tiểu Lỗi không thể che giấu được nữa rồi.

Tuy bây giờ thịnh hành kiểu âu yếm tinh tứ giữa con trai với nhau, nhưng đây vẫn là điều cấm kỵ của giới giải trí. Một khi bị công khai, tiền đồ của Cảnh Lượng không còn gì để nói nữa. Cũng còn may là Vũ Chí Tân chưa hành động bước tiếp theo. Tiểu Băng biết anh ta đang đợi nàng chủ động tới tìm để bàn về một vụ trao đổi.

Tiểu Băng cụp mắt xuống, trầm ngâm một lúc, sau đó nhanh chóng mặc đồ rồi ra khỏi nhà. Bất luận thế nào thì hôm nay Tiểu Lượng cũng rời khỏi đây. Nàng phải âm thầm tiễn em trai đi, rồi nghĩ cách đối phó với Vũ Chí Tân. Lúc nàng xông vào Terminal 1, đồng hồ điện tử của sân bay vừa chỉ đúng 7 giờ. Trước quầy làm thủ tục lên máy bay từ sớm đã xếp thành một hàng dài, mọi người kéo vali hành lý uể oải chờ đợi, không ngừng ngó đầu ra xem bao giờ thì tới lượt mình.

Tiểu Băng không ngần ngại cầm hai hộp com Tasty len lỏi qua đám đông. Cảnh Lượng và Phong Lỗi đều ngồi trong xe đợi người quản lý làm thủ tục. Cảnh Lượng đang nằm ngáy người ra, Phong Lỗi thì có đến vài lần ngủ gật ngã khỏi ghế. Tiểu Băng cố nhịn cười, đưa hộp Egg Tart [2] và Puff [3] cho hai đứa.

- Đồ đặc chuẩn bị xong cả chưa?

Nàng vừa hỏi vừa ấn nút tắt cuộc gọi của di động.

- Vâng, xong cả rồi ạ ! Em đang xem lại đồ đặc của Tiểu Lượng...

Phong Lỗi vừa nhồm nhoàm ăn Egg Tart vừa trả lời, trong khi đó Cảnh Lượng lại lăn ra ngủ tiếp, đôi hàng mi rậm khẽ động đậy, có cảm giác như sắp rơi xuống.

Tiếng điện thoại lại tiếp tục vang lên, Tiểu Băng vẫn lờ đi, tiếp tục nói chuyện với Phong Lỗi. Nhưng bàn tay đặt trong túi áo của nàng siết thật chặt, nơi tiếp xúc của những ngón tay khá đau nhức. Cái gì phải đến cuối cùng cũng đến, nàng tự nhủ với mình. Chỉ có điều, có một số chuyện vượt qua cả sự dự đoán của con người ta.

Thời gian chuyến bay đến Hàn Quốc của “Phong Cảnh” được giữ bí mật với giới báo chí, nhưng khi một đoàn người đi đến cửa soát vé, không hiểu từ đâu ra có rất nhiều fan hâm mộ đến đưa tiễn, để đảm bảo an toàn, phía sân bay cũng điều động nhiều nhân viên bảo vệ và lập một hàng rào cảnh giới để

chặn tất cả lại.

- Tiểu Lượng đừng đi...

- Hà Phong Lỗi đừng đi, đừng đi...

Hai fan club đều mặc đồng phục riêng của mình, một bên màu xanh một bên màu hồng, ban đầu họ chỉ là hô khẩu hiệu theo trật tự.

Trong đám đông hỗn loạn có xen lẫn tiếng khóc nức nở, sau đó nhiều dần nhiều dần.

Bọn họ xô đẩy mãnh liệt tới mức các bảo vệ có mặt ở hiện trường đều phải lui lại phía sau, vừa lùi ra sau vừa quất tháo đám đông, hồng đẩy họ lùi ngược lại.

Cảnh Lượng muốn chạy ra chào hỏi với fan hâm mộ nhưng bị Tiểu Băng túm tay lại, đẩy ra phía sau Phong Lỗi.

- Hai đứa mau đi đi! Đừng quay đầu lại!

Tiểu Băng hét lên với cả hai, trong lòng nàng đẩy lên một dự cảm không lành, ngoảnh đầu lại lướt nhìn một lượt, quả nhiên nàng lại nhìn thấy cô gái mặc bộ đồng phục màu hồng mà nàng đã nhìn thấy lần trước đang đứng trong đám đông. Cô gái đó đang hò hét âm ỉ gì đó cùng với những fan hâm mộ bên cạnh.

Người châm ngòi cho vụ xung đột lại là cô ta!

Các nhân viên nhanh chóng đưa Cảnh Lượng và Phong Lỗi vào khu vực kiểm tra an toàn. Đúng vào lúc này, từ trong đám đông không biết ai là người đầu tiên chửi ầm lên, hơn nữa chửi rất khó nghe

- Đồ con hoang vô giáo dục không ai cần!

Tiểu Băng nghe xong câu này mím chặt môi. Đột nhiên nàng có cảm giác như vừa bị một mũi kim đâm vào tim. Đúng thế, họ chính là những đứa trẻ từng bị cha mẹ bỏ rơi, nhưng thế thì đã sao, họ sống rất kiên cường. Cứ cho là không có ai yêu thương họ, họ cũng có thể tự yêu thương bản thân mình, khiến mình vui vẻ.

Tiểu Băng đứng ngây ra suy nghĩ, không kịp quay người lại, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn Cảnh Lượng tiến dần vào cửa khu vực soát vé. Hôm nay cả hai đều mặc chiếc áo khoác màu xanh da trời giống hệt nhau, vai kẻ vai bước đi càng lúc càng xa, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn về phía nàng đầy luyến tiếc.

Tiểu Băng đưa tay lên quệt khóe mắt.

Con đường phía trước vô cùng gian nan, tin rằng hai đứa đều biết rõ điều ấy. Nếu đây là sự chọn lựa cuối cùng của hai đứa, nàng chỉ có thể cầu chúc những điều tốt đẹp nhất. Tiểu Băng nghĩ vậy, ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi bóng dáng đang khuất dần. Tiếng chửi bới từ đám đông phía sau càng lúc càng nhiều, không hề lớt tai chút nào.

Hiện trường nào loạn hết cả.

Tiểu Băng cảm di động lên ghé vào tai. Giọng nàng rất bình thản, không nghe ra một chút cảm xúc nào trong đó.

- Sư huynh, chúng ta gặp nhau đi... Đúng! nói về chuyện những tấm ảnh. 5 rưỡi em đợi anh ở chỗ cũ.

Trong lúc nàng nói chuyện điện thoại, mặc cho bảo vệ của sân bay ra sức ngăn cản, các fan hâm mộ vẫn dùng đủ mọi cách lao về phía hàng rào bảo vệ. Chỉ trong phút chốc hai bên lại đánh nhau loạn xạ. Lúc Tiểu Băng gọi xong điện thoại quay đầu lại vừa hay nhìn thấy cô gái mặc bộ đồng phục màu hồng đó giờ cao chiếc giày cao gót, hùng hổ ném về phía cô bé đứng đối diện.

- Á!

Sau tiếng la thất thanh, tất cả mọi người dường như bị trúng phép thuật, đều trở nên im lặng, chỉ thấy máu đang ào ra từ trán cô bé đó. Từng giọt từng giọt rơi xuống nền gạch lạnh lẽo, trong phút chốc lan ra thành cả một vũng máu.

- Mau báo cảnh sát!

Tiểu Băng là người đầu tiên phản ứng kịp thời. Nàng lập tức lao đến, vừa rút giấy ăn bịt chặt vết thương trên trán cô bé đó vừa hét lớn:

- Giờ có người bị thương rồi, tất cả mọi người đều là nhân chứng, không ai được phép rời khỏi đây!

Nàng khẽ liếc qua cô bé đó, rồi nhìn tay mình với ánh mắt kinh hoàng, sau đó không ngừng lùi về phía sau.

Cảnh sát tuần tra của sân bay có mặt rất nhanh.

Cô bé bị thương được đưa tới bệnh viện, sau khi hỏi rõ tình hình tại hiện trường lúc đó, cảnh sát tuần tra áp giải cô gái dùng giày cao gót đánh người về đồn. Càng nghĩ Tiểu Băng càng thấy trong chuyện này có vấn đề, nghĩ vậy nàng đứng đợi bên ngoài đồn cảnh sát, đợi cô gái đó được thả ra sẽ tra hỏi

thử xem sao.

Đội khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy cô gái đó bước ra từ đồn cảnh sát cùng với một người đàn ông. Tiểu Băng đang định bước lên phía trước thì một chiếc Honda Accord màu trắng không biết từ đâu hiện ra, tiến thẳng tới trước mặt cô gái kia. Người phụ nữ đang lái xe đội mũ, vành mũ kéo xuống rất thấp.

Tiểu Băng đột ngột dừng lại, nhếch mép cười, khoanh hai tay trước ngực nhìn người đàn ông và cô gái đó ngồi vào xe. Chiếc xe chậm chậm rời đi, giờ không cần thiết phải đuổi theo nữa. Cuối cùng nàng đã nghĩ ra nàng nhìn thấy cô gái đó ở đâu rồi. Đêm chung kết ở Thượng Hải, cô ta là một trong những trợ lý đi theo Hà Lệ.

Thì ra cái người hết lần này tới lần khác châm ngòi sự xung đột giữa hai fan-club chính là Hà Lệ. Tiểu Băng thấy rất nghi hoặc, tạm thời nàng không hiểu nổi tại sao Hà Lệ lại phải gây khó dễ cho “Phong Cảnh”. Nàng mơ hồ cảm thấy sự việc này ắt hẳn phải liên quan đến Đỗ Hiểu, nhưng từ sau khi cuộc thi kết thúc Đỗ Hiểu cũng bật vô âm tín. Nàng đang do dự không biết có nên nói chuyện này cho Đường Chính Hằng không, thì Đường Chính Hằng gọi điện đến.

Thật trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Khó khăn mọi bề

Trong tiệm Starbucks tại quảng trường Phong Liên của Bắc Kinh, Tiểu Băng vô cùng tò mò nhìn chăm chăm khuôn mặt không có bất cứ sự biến đổi cảm xúc nào của Đường Chính Hằng, sau đó nàng lập tức trợn mắt thật to. Bởi vì Đường Chính Hằng vô cùng hào phóng rút từ trong ví ra một tờ chi phiếu đưa cho nàng.

- Của cô đây.

Anh lạnh lùng bỏ sung.

Nhìn 6 con số 0 trên tờ chi phiếu, ngay lập tức đồng tử của Tiểu Băng phóng to thành một quả cầu thủy tinh, miệng nàng há hốc.

- Tại sao lại là 100 vạn?

Cầm tờ chi phiếu trong tay, Tiểu Băng mân mê tờ giấy mỏng dính giống như đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng, thấp thỏm không yên, nàng kích động tới mức sắp nhảy ra khỏi ghế.

- 70 vạn tiền thù lao, 20 vạn tiền viện phí thuốc thang.

Thù lao cho việc kí kết hợp đồng với Hường Tinh là 70 vạn, Đường Chính Hằng còn đồng ý bồi thường tiền viện phí cho việc nàng bị thương vì bảo vệ Đồng Cảnh Lượng.

- Thế còn 10 vạn?

Tiểu Băng ngẩng mặt lên ý dò hỏi. Tuy nàng rất yêu tiền, nhưng trước giờ nàng chưa từng nhận bất cứ thứ gì từ ai mà không có lý do.

- Là để mua câu trả lời của cô.

- ...

Tiểu Băng không nói lời nào.

- Tại sao cô lại giúp Đồng Cảnh Lượng?

Đường Chính Hằng lạnh lùng hỏi, sau đó cúi đầu xuống mân mê chiếc di động Nokia, trên màn hình lớn của di động là tin nhắn của Đồng Ân gửi tới. Có được sự giải thích của Đồng Ân, mọi việc đều trở nên rõ ràng. Người con gái tên Trác Tiểu Băng đang ngồi trước mặt anh lúc này rõ ràng đang cố ý giúp đỡ Đồng Cảnh Lượng, nhưng sao nàng lại bảo vệ một thằng bé không hề có quan hệ gì với nàng như thế?

Chẳng lẽ, nàng cũng giống như Hà Lệ? Lần đầu tiên Đường Chính Hằng muốn biết đáp án một cách đầy bức thiết như thế này.

Tiểu Băng nhìn anh ngây ra đến vài giây, sau đó rất bình tĩnh nở một nụ cười, tiện tay đập mạnh tờ chi phiếu xuống mặt bàn.

- Xin lỗi Đường tiên sinh, tôi từ chối trả lời câu hỏi này!

Từ đầu tới cuối, Tiểu Băng không hề muốn nói với bất cứ ai quan hệ giữa nàng và Cảnh Lượng, đến cả những người bạn như Hường Tinh và Tuệ Tuệ nàng cũng giữ bí mật. Thế nên nàng càng không muốn cho Đường Chính Hằng biết.

Ra khỏi cửa tiệm Starbucks, Tiểu Băng ngược mặt lên nhìn trời. Đây là lần đầu tiên nàng từ chối một khoản tiền lớn như vậy, đáng lẽ nhận lấy tiền đem đi trả nợ là một việc đáng để ăn mừng. Nhưng nàng không biết có phải lúc đó có dây thần kinh nào của mình có vấn đề mà lại dám trả lại Đường Chính Hằng tờ chi phiếu đã cầm chắc trong tay.

- Trác Tiểu Băng! Mày là đồ ngốc!

Nàng vỗ mạnh vào đầu mình một cái, thở dài thườn thượt.

Mùa đông của Bắc Kinh vẫn chói chang ánh nắng mặt trời, nhưng ánh nắng hắt vào người nàng lại không hề khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp nào. Đột nhiên nàng nhớ lại lời hứa của mười năm về trước.

- Em trai, đừng khóc, hãy tin chị, sau này chị nhất định sẽ bảo vệ em!

Hồi đó bọn họ đều là những đứa trẻ. Trong kí ức lúc đó của nàng, nụ cười của Cảnh Lượng thật ngây thơ, hồn nhiên như tia nắng mặt trời rạng rỡ.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, lần hội ngộ sau sự chia ly đó lại là mười năm sau ở Thượng Hải. Thăng bé là người thân duy nhất còn lại của nàng trên cõi đời này. Thế nên để thực hiện lời hứa của ngày xưa đó, nàng đã dốc hết sức mình. Cuối cùng cũng khiến Cảnh Lượng ngồi vào chiếc ghế quán quân. Nhưng Tiểu Băng biết nàng và Cảnh Lượng không thể nhận nhau được nữa. Lúc những mạch máu giống nhau chảy rần rạt dưới làn da, đã không biết bao lần Tiểu Băng muốn lao đến ôm lấy Cảnh Lượng vào lòng. Nhưng cuối cùng nàng đã kìm chế được sự kích động đó, mà chỉ đứng im lặng một chỗ cố nén những cảm xúc khi ấy của nàng xuống tận đáy lòng.

Nàng không thể giải thích nguyên nhân với bất cứ ai, bí mật này giống như một cái gai mọc trong tim nàng, nó cắm rễ trong máu thịt nàng, một khi bị chạm vào sẽ đau đớn tới mức tan nát tim gan. Bởi vì nàng không nỡ nói với thăng bé luôn ao ước được gặp mẹ dù chỉ một lần rằng, mẹ của họ, ba năm trước đã rời khỏi cõi đời này rồi.

Nàng không thể hủy hoại mơ ước cuối cùng của Cảnh Lượng.

Sau khi gặp Đường Chính Hằng, Tiểu Băng nhớ ra nàng còn hẹn gặp Vũ Chí Tân, thế là vội vội vàng vàng đi từ vòng 2 phía đông đến vòng 2 phía tây.

Lúc nhận được tin nhắn của Hường Tinh, Tiểu Băng đang ngồi đối diện Vũ Chí Tân, bình thần uống một ly caramel latte. Vũ Chí Tân vẫn quen thói nói nhiều như thế, vừa uống cà phê vừa nói không ngừng nghỉ.

- Tiểu Băng à, sao em không nghe lời anh chứ? Cái tay Đường Chính Hằng đó chẳng phải tốt đẹp gì đâu, hần nói gì em cũng đừng có tin, những lời đường mật hần nói đều là lừa gạt em hết... thật đấy! Tay Đường Chính Hằng đó không phải là người tốt, hần lúc nào cũng thích lừa gạt các cô gái...

Tiểu Băng cảm thấy cà phê cho quá nhiều đường, ngọt tới mức hơi ngán, thế là nàng vẫy vẫy nhân viên phục vụ

- Cho tôi một ly cà phê đen!

Giọng nói lạnh lùng và lịch sự của nàng cắt ngang bài diễn thuyết dài lê thê của Vũ Chí Tân.

- Sư huynh, bên anh thua kiện rồi.

Tiểu Băng đặt di động bên cạnh ly cà phê sau đó ngẩng đầu lên nói tiếp

- Em đã xem tám ảnh anh gửi cho em rồi, giờ anh có thể nói lý do anh tìm em là gì rồi chứ?

Giọng điệu của nàng khá quyết liệt.

Vũ Chí Tân ngây người ra vài giây, sau đó lấy lại vẻ mặt niềm nở lúc ban đầu. Bộ dạng anh vốn đã không có gì đáng sợ, khi anh cười lại càng toát ra một vẻ hiền lành.

- Em biết là anh sẽ không làm hại em... Anh càng không muốn công bố bức ảnh đó ra ngoài. Nói cho cùng thì nó sẽ ảnh hưởng tới cả đời của hai đứa, thật sự anh không có ác ý gì cả... Em cũng biết anh sẽ không làm hại em, trước giờ anh chưa từng nghĩ...

- Điều này rất quan trọng sao?

Nhân viên phục vụ đem cà phê đen tới, Tiểu Băng bảo anh ta đem ly caramel latte đi, sau đó dịch chiếc di động qua một bên, ánh mắt nàng lại nhìn thẳng vào Vũ Chí Tân.

- Thế anh gửi tám ảnh đó cho em làm gì?

Ngón tay Tiểu Băng đặt lên mặt bàn, nhẹ nhàng gõ gõ vài nhịp, nở một nụ cười khinh miệt.

- Tiểu Băng, em đừng lừa anh nữa. anh biết Đồng Cảnh Lượng chính là em trai của em.

Vũ Chí Tân vừa nói vừa lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

- Cậu ấy họ Đồng, em họ Trác, sư huynh, anh không cảm thấy nói bọn em là chị em rất nực cười sao?

Tiểu Băng đặt chiếc cốc xuống, nhìn bàn tay cứng đờ của Vũ Chí Tân, cười gượng gạo. Trong lòng nàng dấy lên một mối nghi hoặc mơ hồ, sao anh ta có thể biết được mối quan hệ giữa nàng và Cảnh Lượng? Chẳng lẽ bố đã từng nói với anh ta?

- Tiểu Băng, em đừng lừa dối anh nữa, nói thế nào thì anh cũng là sư huynh của em, sao em không thể nói sự thật với anh? Em cũng biết anh làm tất cả những việc này là muốn tốt cho em... Em nên nói sự thật với anh, đừng giấu anh nữa...

- Rốt cuộc anh muốn gì, cho em xem ảnh của hai đứa rớt cuộc để uy hiếp em hay để gây gỗ với em?

Giọng Tiểu Băng đột ngột lên cao, sau đó nàng lạnh lùng quay mặt đi.

- Em nên biết, nếu những bức ảnh này được tiết lộ ra ngoài thì ‘Phong Cảnh’ cũng sẽ kết thúc luôn.

Cuối cùng Vũ Chí Tân cũng thu lại nụ cười, đi thẳng vào vấn đề.

- Vậy anh muốn em làm gì mới có thể hủy những tấm ảnh đó đi?

Tiểu Băng cảm thấy đầu ngón tay mình lạnh buốt, nàng cố hết sức hít thở thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Có hai điều kiện...

Vũ Chí Tân nhướn lông mày

- Em làm giúp anh một việc, cộng thêm...

Anh kéo dài giọng

- Chắc em cũng biết cái mà anh muốn nhất... Chính là em.

- Cho em chút thời gian.

Tiểu Băng cup mắt xuống buồn bã. Bên ngoài cửa sổ, đường phố Bắc Kinh nhộn nhịp những người và xe. Những tấm thủy tinh lớn chạm đất của các tòa nhà phản chiếu sự phồn hoa của cả thành phố.

Tiểu Băng đứng trên chiếc cầu vượt để qua đường, đột nhiên không biết nên rẽ trái hay rẽ phải. Mỗi một người chẳng qua chỉ là một phần để tạo nên thành phố này mà thôi. Nhưng đối với Tiểu Băng mà nói, riêng phần thuộc về Cảnh Lượng thì nàng không thể từ bỏ được. Thế nên, nàng không còn sự lựa chọn nào khác.

Căn hộ của Đường Chính Hằng ở Bắc Kinh nằm ở vịnh Thiên Nga, ở đây giáp với đại lộ Tài Phiệt – Bắc Lộ Triều Dương ở phía đông vòng bốn.

Cũng trong một buổi chiều mùa đông trong xanh thoáng đãng, lúc Đường Chính Hằng lái chiếc xe BMW của anh vào cảng Thiên Nga, ngồi ở chiếc ghế bên cạnh anh là một người đàn ông mặc chiếc áo măng tô màu xanh in hoa đỏ.

- Cậu ở chỗ này cũng không tồi nhì! Vừa có phòng khách theo kiểu của phương tây, vừa có quầy bar, lại có cả phòng họp...

Người đàn ông thích thú nhìn chăm chú pop muôn màu muôn vẻ bên ngoài cửa sổ, trên môi hiện rõ một nụ cười ngạo nghễ. Bên tai trái của anh lấp lánh một chiếc khuyên tai đính kim cương. Mẫu mới của Tiffany, bảy viên kim cương nhỏ bao xung quanh một viên kim cương lớn, giống như một đóa Tường Vi trắng đang nở rộ.

- Haiz, hôm nay đi uống một ly với tôi đi? Cậu bảo uống ở đâu thì tuyệt? Quán này xem ra nhạc sống có vẻ được đấy! Quán kia...

Người đàn ông nói vô cùng say sưa, gần như hào hứng tới mức khua chân múa tay. Đường Chính Hằng quay qua nhìn người đàn ông một cái lạnh lùng, sau đó lại tiếp tục chăm chú lái xe.

- Xin cậu nói chuyện với tôi có được không hả? Cậu có biết một mình tôi ngồi đây nói chuyện rất khó chịu không? Cậu nói một tiếng đi không được sao?

Người đàn ông nhìn Đường Chính Hằng với ánh mắt đầy kì vọng.

- Uhm...

Đường Chính Hằng đáp một tiếng, sau đó tiếp tục lái xe.

- ...

- Này! Cậu quá đáng quá rồi đấy!

Người đàn ông cất lên một tiếng kêu ai oán sau một phút im lặng.

- Vĩ Đình, tôi nay hẹn với Vương Sở được rồi đấy.

Cuối cùng Đường Chính Hằng cũng lên tiếng, giọng nói bằng giọng không khác gì thời tiết bên ngoài xe lúc này, từng đợt gió lạnh ào ạt thổi qua tai Vĩ Đình.

Hứa Vĩ Đình là ông chủ của Đô Luân, nói thẳng ra chính là sếp cấp cao nhất của Đường Chính Hằng, nhưng lại không hề ra dáng một ông sếp cấp cao nhất chút nào cả. Lần đến Bắc Kinh này của anh chủ yếu là vì chuyện kéo dài hợp đồng với Vương Sở. Vương Sở không phải là ngôi sao nổi tiếng gì, nhưng lại là quản lý nổi tiếng nhất trong giới giải trí ở đại lục. Trong tay anh ta hiện giờ có đến vài hợp đồng của các nghệ sĩ đang nổi, chỉ có giữ được chân anh ta mới hồng giữ được hợp đồng của những nghệ sĩ này với Đô Luân.

Tuy điều kiện Vương Sở đưa ra rất gian ngoan khe khắt, nhưng về cơ bản Đường Chính Hằng đã bàn bạc ổn thỏa hết, Vương Sở đã đồng ý mớm sẽ tới công ty kí hợp đồng vào cuối tháng. Hứa Vĩ Đình nhìn chằm chằm Đường Chính Hằng một hồi, rồi thở dài thườn thượt.

- Tôi thật sự rất muốn biết sau này rốt cuộc cô gái nào chịu được cái tính khí quái đản này của cậu! Á! Cậu...

- Bốp!

Đường Chính Hằng dùng hết sức xoay vô lăng, chiếc xe đánh ngoặt một cách thần tốc, mặt của Hứa Vĩ Đình đập ngay vào cửa xe ô tô, mũi anh vừa tê vừa nhức, suýt thì nước mắt cũng ứa ra. Trong mắt của “núi băng lớn họ Đường” thoáng hiện lên một ánh mắt giảo quyệt. Hứa Vĩ Đình xoa xoa mũi vẫn còn đau của mình, trợn mắt lên với anh đầy tức tối, lông đen gần như sắp rơi cả ra ngoài.

- Đợi một lát!

Hứa Vĩ Đình mắt sáng trưng, bàn tay đang xoa mũi dừng khựng lại giữa không trung. Giấy tiếp theo anh quay qua nhìn Đường Chính Hằng, ánh mắt tò mò không ngừng phát ra, không khác nào vừa nhìn thấy một con cóc ba chân.

- Tony, cậu học được cách sửa lưng người khác rồi cơ đấy! Nói mau, ai dạy cậu? Để tôi nghĩ xem, để tôi nghĩ xem... nhất định là phụ nữ dạy cho cậu, nói mau, có phải cậu có bạn gái rồi, có phải cậu đang yêu không? Cô gái đó trông như thế nào? Thân hình thế nào, có đẹp không?

Hứa Vĩ Đình quên phắt luôn cái người Đường Chính Hằng vừa sửa lưng chính là bản thân mình, giờ anh hoàn toàn chìm đắm trong sự hưng phấn muốn đi tìm đáp án. Anh và Đường Chính Hằng là bạn thời đại học, dựa vào sự hiểu biết của anh đối với Đường Chính Hằng bao năm nay, Đường Chính Hằng trước giờ không thêm sửa lưng người khác. Căn bản là cậu ta không hề có hứng thú đó, hay có thể nói cậu ta không buồn lãng phí thời gian làm cái việc nhàm chán này.

Hứa Vĩ Đình đang tràn trề hy vọng mong chờ câu trả lời thì chiếc điện thoại đặt sau tấm kính chắn ô tô của Đường Chính Hằng đột ngột reo. Đường Chính Hằng nghiêm mặt đang định thò tay ra lấy thì một cánh tay dưới lớp áo màu xanh thêu hoa đỏ từ bên cạnh thò ra, giật lấy chiếc điện thoại trước anh.

Cái người đó vừa nói vừa cười nham hiểm một cách đặc ý

- Ha ha ha... để tôi xem cô ấy gửi cho cậu tin nhắn gì! Mở đầu liệu có phải là “Darling”...

Đường Chính Hằng không thêm để ý Hứa Vĩ Đình với bộ mặt ngu ngốc đó, lờ mờ cho anh một cái rồi lấy lại điện thoại. Tin nhắn trong di động hiện lên dòng chữ

- From: Hương Tinh. Đường tiên sinh, năm bài hát đầu tiên và cả bản mẫu tôi đều gửi qua Email cho anh rồi, anh xem xong hãy trả lời tôi.

Ngồi trước máy tính Sony màu trắng, nàng nhanh chóng cắm chiếc USB màu đen vào, ngón tay lướt nhẹ qua phần chuột tiếp xúc ấn nhẹ một cái. Lúc hiện ra cửa sổ hộp thoại “Có cài đặt hay không”, Tiểu Băng nhấp máy môi, sau đó ấn nút “OK”. Cài đặt phần mềm Trojans rất nhanh, rút USB ra, Tiểu Băng mở email, không do dự nhấn nút “Send”.

Nàng vỗ vỗ mặt mình thật mạnh, ngẩng đầu lên lại là gương mặt tươi cười:

- Tiểu Tinh à, email của cậu mình giúp cậu gửi xong rồi...

Căn phòng ngào ngạt mùi thơm phưng phức của thức ăn, những cô gái cười đùa vui vẻ, và cả buổi chiều trong xanh mà ấm áp ấy của mùa đông.

Thế nên không ai để ý thấy, lúc Tiểu Băng đặt đôi đũa cuối cùng lên mặt bàn, nàng khẽ cụp mắt xuống, cái khoảnh khắc đôi hàng mi khẽ chớp ấy, trong đôi mắt nàng đượm đầy vẻ đau thương. Bởi vì nàng phản bội lại hiện thực đẹp đẽ này, thế nên đau thương tới mức không thể chịu đựng nổi.

Những người sống ở Bắc Kinh đều biết, cuộc sống về đêm nhất định phải bắt đầu từ “Sanlitun” [4]. Tuy Hứa Vĩ Đình đã rời Bắc Kinh gần năm năm rồi,

nhưng anh vẫn còn nhớ như in ở quán bar nào tài nghệ của bartender là giỏi nhất, quán bar nào có nhiều người đẹp nhất. Chiếc xe ven theo những sắc đỏ của ánh đèn và sắc xanh của rượu từ từ lăn bánh, Hứa Vĩ Đình nhét hai tay vào túi áo măng tô, những bông hoa đỏ được thêu kín cánh tay áo măng tô. Anh đang huyết sáo rất hưng phấn, xem ra tâm trạng cực kì tốt.

Bởi vì bàn bạc kéo dài hợp đồng với Vương Sở rất thuận lợi, lại vừa kịp thời gian để đi hưởng thụ cuộc sống về đêm phồn hoa của Bắc Kinh. Tuy nhiên, trên gương mặt người đàn ông mặc chiếc áo len chui đầu màu xanh lam đậm ngồi bên cạnh anh lại không có bất cứ biểu hiện thoải mái nào.

- Tony, lễ phục cho buổi lễ âm nhạc tôi đã đặt xong cho cậu rồi. Đừng quên bảo trợ lý của cậu ngày kia tới tiệm “Shimao Tianjie” lấy đồ nhé. Đúng rồi, tiện thể lấy luôn cả bộ của tôi nữa...

Hứa Vĩ Đình hào hứng nói, Đường Chính Hằng khẽ gật đầu, “Ừ” một tiếng coi như câu trả lời.

- Vậy partner của cậu đã xác định chưa? Nghe nói dạo này cậu rất gần gũi với Hà Lệ. Liệu có phải...

- Không phải.

Hứa Vĩ Đình vẫn muốn tiếp tục thăm dò, nhưng bị Đường Chính Hằng lạnh lùng cắt ngang.

- Được, được, được... tôi không hỏi nữa là được chứ gì? Đừng có dùng cặp mắt lạnh lùng đó của cậu nhìn tôi nữa, thời tiết đã đủ lạnh rồi...

Hứa Vĩ Đình làm bộ run rẩy đầy cường điệu, sau đó còn lấy hai tay ôm lấy người, xoa lấy xoa để.

- Sau buổi lễ âm nhạc tôi sẽ về Hồng Kông với cậu.

Lúc nói câu này giọng của Đường Chính Hằng đột ngột mềm mỏng hẳn, hình như vừa nghĩ đến việc gì đó khiến anh cảm động.

- Ông Đỗ sao lại gọi cậu về sớm thế? Chẳng phải đã nói rõ là đợi qua tết sang năm mới trả cậu lại cho ông ấy sao?

Hứa Vĩ Đình bắt mắt há hăm.

- Thiếu gia về Hoa Cầm rồi.

Đường Chính Hằng xoay vô lăng, cho xe đổ vào bên đường.

- Ông Đỗ muốn cậu quay về giải quyết mấy vụ lùm xùm chứ gì? Nhưng rõ ràng cậu đang nghỉ...

Hứa Vĩ Đình vừa nói vừa tháo hai chiếc cúc trên áo măng tô của mình, đang định mở cửa xuống xe.

Tôi đang giúp cậu giải quyết vụ lùm xùm thì có.

Đường Chính Hằng chỉ ném lại một câu, sau đó mở cửa xuống xe cứ thế đi thẳng về phía trước, không thèm quan tâm tới ánh mắt tức giận đến mức muốn giết người của Hứa Vĩ Đình ở đằng sau. Anh gần như quên bẵng đi một sự thật – đó là – Đường Chính Hằng quả thật đang giúp anh giải quyết mớ hỗn độn là Đô Luân Trung Quốc!

Phòng tiệc của khách sạn Shangri-La bày đầy các lăng hoa đang nở rộ, màu sắc xem ra rất sặc sỡ, nhưng mùi hương của bách hợp, hoa hồng và đủ các loại hoa khác trộn lẫn với nhau lại khiến chúng trở nên tạp nham và kì quái.

Quầy tiếp khách ở sảnh lớn, các nhân viên lễ tân ai nấy mặt mũi tươi cười rạng rỡ như hoa, an bài ổn thỏa cho các phóng viên kí tên và đi vào theo thứ tự. Hứa Vĩ Đình rất coi trọng bản hợp đồng với Vương Sở, không những sắp đặt nghi thức kí kết cực kì trọng trọng, hơn nữa còn mời rất nhiều phóng viên nhà báo đến để viết tin. Sau khi kí tên ở quầy tiếp tân, Tiểu Băng đeo thẻ thông hành vào cổ, vừa đi vừa lắp ống kính cự ly dài vào máy, dây đeo máy ảnh quấn thành mấy vòng trên cổ tay nàng, chỉ cần dùng sức là sẽ lần thành cả vệt đỏ trên da.

Thời gian kí kết hợp đồng dự kiến vào đúng hai giờ chiều, Tiểu Băng đưa tay lên nhìn đồng hồ thấy vẫn còn mười lăm phút, bèn ngẩng đầu lên quan sát tình hình xung quanh. Xem ra lần này Đô Luân mời đến rất nhiều người, theo thói quen, Tiểu Băng chọn một vị trí ngoài rìa của khu vực dành cho nhà báo rồi ngồi xuống.

- Hi, Tiểu Băng!

Vài phóng viên quen nhìn thấy Tiểu Băng đều cười chào nàng. Tiểu Băng ngay lập tức dịch vào bên trong để ngồi cùng với bọn họ.

- Haiz, cô nghe nói gì chưa? Nghe nói Hà Lệ muốn chuyển công ty qua Thiên Dật đấy!

Tiểu Băng nghe thấy tên của Hà Lệ đột nhiên nhũn mày lại theo bản năng.

- Đừng đùa nữa, Hà Lệ là só một của Đô Luân đó, đến Thiên Dật làm sao được!

Nàng cười nói đùa một câu, giả bộ hoàn toàn không biết gì hết.

- Sao mà không được chứ, giờ đã có Hường Tinh, Hà Lệ bị giành mất lợi thế rồi còn đâu!

- Không thể nói như vậy được, Hường Tinh chẳng qua chỉ là người chế tác, còn Hà Lệ mới là minh tinh. . .

Bọn họ cứ lờ qua tiếng lại tranh cãi với nhau, tất cả đều là muốn chứng minh thông tin của mình là đáng tin cậy hơn.

Tiểu Băng chỉ im lặng ngồi nghe, trong lòng có rất nhiều nghi vấn không giải đáp nổi, nghẹn trong cổ họng khiến nàng khó chịu kinh khủng. Nhắc tới Hà Lệ, đột nhiên nhớ ra nàng quên chưa nói với Đường Chính Hằng về chuyện của Hà Lệ, ngón tay nàng theo thói quen lại gõ nhịp nhịp, trầm nghĩ, rốt cuộc thì tại sao Hà Lệ hết lần này tới lần khác chằm ngoi xung đột giữa hai fan-club chứ?

- Sao giờ này Vương Sở vẫn chưa tới, không phải nói là đúng hai giờ bắt đầu sao?

Có người đã bắt đầu thấy mệt mỏi vì chờ đợi, vừa nhìn đồng hồ vừa phàn nàn. Bởi vì không ít phóng viên nhiếp ảnh đều rất bận rộn, thông thường một ngày phải chạy qua chạy lại đến mấy nơi. Tiểu Băng nhìn đồng hồ, không ngờ đã quá hai giờ rồi.

- Anh nói xem, anh ta tới muộn chẳng phải làm cản trở việc kiếm tiền của chúng ta sao?

Nàng lên tiếng nói đùa.

Tiểu Băng và vài “người anh em” cười đùa với nhau, không hề để ý tới các nhân viên có mặt tại hiện trường đều đang cuống quýt đi tới đi lui gọi điện thoại, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Đường Chính Hằng không biết từ lúc nào rảo bước vào phòng tiệc, vội vàng trao đổi vài câu rồi lại vội vã rời đi. Cái bóng màu đen lướt qua mặt Tiểu Băng trong giây lát rồi biến mất, anh hoàn toàn không chú ý tới sự có mặt của nàng.

- Ô! Thế sao? Tôi biết rồi, tôi đến ngay đây!

Có người bỏ điện thoại xuống

- Haiz! Mấy người nghe thấy chưa? Vương Sở sắp kí hợp đồng với Thiên Dật rồi! Ngay tại phòng tiệc bên cạnh!

- Hà? Vậy còn không mau qua đó!

- Đi thôi, đi thôi!

Không biết trong đám đông ai là người nhận được tin, tin tức này khiến đám đông quá đỗi kinh ngạc. Tiểu Băng nhảy khỏi ghế, len lỏi trong dòng người loạn lạc chạy ra ngoài. Tiếng điện thoại vang lên liên hồi, các phóng viên đều bước thật nhanh, tạo ra một âm thanh vô cùng lớn, tiếng giày cao gót của phụ nữ bước chân nền gạch vang lên “cộp cộp” xen lẫn với tiếng của những đôi giày thể thao của đàn ông “bộp bộp”, những người biết nói cho những người không biết, chỉ một lát thời hiện trường đã sạch không một bóng người.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tiếng tạp âm biến mất, trả lại một bầu không khí tĩnh lặng. Hoa tươi và lẵng hoa bị xô vào đồ xiên đồ xẹo, các cánh hoa rơi rụng lả tả, những bông hoa rơi rụng trên sàn nhà bị dẫm đạp trở nên tàn tạ. Trên những chiếc bàn trà vẫn còn rải rác đầy những cốc cà phê và cốc trà bằng giấy mà đám phóng viên vừa uống, trên đĩa còn vương vãi những món đồ ăn đang dở.

Phòng tiệc bên kia bức tường quả nhiên không khí sôi sục, bên ngoài cửa không biết từ lúc nào cũng bắt đầu sặc sỡ đầy hoa. Lúc nàng định xông vào đó thì một bóng đen đột nhiên lọt vào tầm mắt Tiểu Băng. Đường Chính Hằng đứng ở cuối hành lang, ánh mắt anh dừng lại rất lâu ở một điểm nào đó bên ngoài cửa sổ. Bóng đen ấy cô độc tới mức khiến người ta đau lòng, không biết phải làm thế nào để an ủi anh, Tiểu Băng chỉ có thể im lặng đứng nhìn ánh nắng mặt trời chiếu rọi tạo thành một cái bóng thật dài màu đen trên nền gạch, trong lòng nàng cũng bắt đầu trĩu nặng từng chút một.

Buổi họp báo sau lưng nàng đã bắt đầu, Vương Sở sắp bước lên bục để kí hợp đồng với Lâm Phi, dưới bục sáng rực một khoảng không gian với ánh đèn flash, chói lọi tới mức không mở được mắt.

Tiểu Băng cố hết sức giữ chặt chiếc máy ảnh trong tay nàng, dây đeo điện thoại lần đầu cả cổ tay. Nàng mím chặt môi, chỉ liếc nhìn Đường Chính Hằng một cái, sau đó rảo bước, rời đi thật nhanh. Nàng lao vào giữa đám đông chật chội, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười, nhắc máy ảnh lên, Vương Sở và Lâm Phi mỉm cười trong ánh sáng trắng của ánh đèn flash, kí tên vào bản hợp đồng.

Khoảnh khắc Tiểu Băng nhấn phím chụp, trong lòng nàng dấy lên một cơn đau nhói, cơn đau này là vì ai? Nàng cũng không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Cạm bẫy đen tối

- Sao lại thành ra thế này? Rõ ràng Vương Sở đã đồng ý với chúng ta rồi cơ mà, tại sao đột nhiên lại trở mặt như thế?

Chỉ một lát sau, Hứa Vi Đình đã vội vàng xộc vào phòng làm việc của Đường Chính Hằng, vẫn mặc trên mình chiếc áo măng tô dài màu xanh lam, bên trên thêu đầy những hoa văn cổ điển. Đường Chính Hằng lặng lẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu lên.

- Tôi không biết.

- Vậy giờ phải làm thế nào? Giờ Vương Sở đi mất rồi, những hợp đồng trong tay cậu ta giờ phải làm thế nào? Bọn họ cùng một lúc bị người đàn bà họ Lâm của Thiên Dật đó nắm đi hết rồi, cậu bảo tôi phải giải thích thế nào với hội đồng quản trị đây? Kế hoạch phát triển của năm tới phải làm thế nào đây?

Hứa Vi Đình tức giận đùng đùng làm cho cả một tràng “lâm thế nào đây”, Đường Chính Hằng chỉ lặng lẽ nhìn anh, không nói lời nào. Anh lạnh lùng như một ngọn núi băng, cả người từ trong ra ngoài toát ra một luồng khí lạnh buốt.

- Tôi cho người đi điều tra rồi.

Không biết sự im lặng này đã kéo dài được bao lâu, Đường Chính Hằng cuối cùng cũng lên tiếng.

- Đường tiên sinh...

Trợ lý vội vã từ ngoài đi vào, nhìn thấy Hứa Vi Đình liền vội vàng chào

- Chào ngài chủ tịch!

- Điều tra ra cái gì rồi? Rốt cuộc thì tại sao Vương Sở lại bị Thiên Dật nắm đi mất? Bọn họ đưa ra bao nhiêu tiền? Có thật là nhiều hơn chúng ta không?

Hứa Vi Đình hỏi nặng lên.

- Nghe nói Thiên Dật có được bản hợp đồng mà chúng ta định kí kết với Vương Sở, thế nên mỗi điều kiện bọn họ đưa ra cho Vương Sở đều tốt hơn chúng ta, hơn nữa...

Trợ lý có chút do dự, kéo dài giọng không nói tiếp.

- Cứ tiếp tục nói đi!

Hứa Vi Đình giờ đã sốt ruột tới mức không đứng yên được, nhưng Đường Chính Hằng vẫn bình tĩnh đến phát sợ.

- Không biết bọn họ lấy được từ đâu kế hoạch phát triển trong năm tới của Đô Luân, sau khi Vương Sở xem xong, cảm thấy số tiền anh ta có thể kiếm được quá ít, thế nên...

Giọng nói của trợ lý càng lúc càng nhỏ, sắc mặt của Đường Chính Hằng tối sầm lại, cực kì không tốt.

- ... Cậu có thể nói tôi biết nội dung của hợp đồng và kế hoạch phát triển tại sao lại có thể lọt ra ngoài được không?

Hứa Vi Đình lên cao giọng hỏi, Đường Chính Hằng cúi thấp đầu xuống, đôi mắt sụp xuống, hoàn toàn che lấp mọi sự biến đổi tâm trạng. Không ai có thể biết được trong mắt anh hiện giờ là sự phẫn nộ hay suy sụp, là không hiểu hay bất lực. Bản hợp đồng với Vương Sở và kế hoạch phát triển trong năm tới của Đô Luân đều là những tài liệu cơ mật, chỉ có Đường Chính Hằng và Hứa Vi Đình mới có thể biết được. Đường Chính Hằng mím chặt môi, giọng nói của anh lúc này nặng nề một cách khác thường.

- Xin lỗi.

- Vậy bây giờ phải làm sao? Người đàn bà họ Lâm đó chắc chắn bây giờ đang ngồi đợi xem tôi bị ê mặt! Không có Vương Sở chúng ta lấy gì để đối phó Kì Tư Nam của cô ta đây? Thật là đáng hận!

- Có lẽ để đối phó với Kì Tư Nam vẫn còn một biện pháp khác!

Câu nói của Đường Chính Hằng làm hai mắt Hứa Vi Đình đột nhiên sáng rực trở lại, anh tò mò ngẩng đầu lên, dò xét khuôn mặt lạnh lùng của Đường Chính Hằng.

- Chúng ta có thể...

Đường Chính Hằng hạ thấp giọng nói lên dự tính của mình, một bóng hình mờ nhạt đột nhiên rõ rệt hẳn lên trong trí óc anh. Người con gái đó lúc cười vĩnh viễn lạnh lùng và thần nhiên như thế. Hơn nữa luôn theo đuổi tới cùng những scandal có thể kiếm ra tiền. Có lẽ, không còn ai thích hợp hơn nàng ấy nữa.

Con át chủ bài quản lý Vương Sở của Đô Luân Trung Quốc chuyển sang đầu cơ cho Thiên Dật, đồng thời đem theo tất cả hợp đồng của những nghệ sĩ dưới trướng, trong những nghệ sĩ này có cả nữ ngôi sao đang nổi – Hà Lệ.

Sự ra đi của Vương Sở giống như một trái lựu đạn, nhanh chóng làm bùng lên cuộc chiến âm thầm giữa hai ông trùm của giới giải trí đại lục. Đại chiến một khi bùng nổ, đối với giới báo chí mà nói, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội săn tin tuyệt vời này được. Nơi nào có người, nơi đó sẽ có tin, nơi nào có tin thì nơi đó có phóng viên nhà báo.

Đây chính là quy luật.

Cổng khách sạn tổ chức buổi tiệc, các phóng viên đã xếp hàng bày trận chực chờ với mong muốn nắm bắt được từng tình tiết nhỏ nhất. Hai bên cửa khách sạn giăng hàng rào bảo vệ, phân chia khu vực chụp ảnh cho giới phóng viên nhà báo. Tiểu Băng chen chúc trong đám đông, không ngừng né người tránh những chiếc máy ảnh không biết từ đâu lao tới, sau đó đứng thẳng người lấy hơi, lấy tay vỗ vỗ ngực, bên tay trái vẫn giữ chắc chiếc máy ảnh SLR của mình, luôn luôn đề chế độ mở máy để chụp lấy những khoảnh khắc đầu tiên.

Dùng hết sức để len qua vài phóng viên phía trước, Tiểu Băng nhanh nhẹn len từ hàng thứ ba lên hàng đầu, nằng cố gắng đứng thẳng người và để không bị người đằng sau chen lên.

Chiếc BMW trong đêm lóa lên một thứ ánh sáng lạnh lùng kiêu ngạo, ven theo con đường vòng từ từ tiến lại gần.

Tiểu Băng vừa nhìn thấy chiếc xe đua quen thuộc, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt lạnh như băng không cảm xúc của Đường Chính Hằng. Không biết giờ anh thế nào rồi, Vương Sở bị Thiên Dật cướp mất, chắc anh đang đau đầu vì chuyện này nhỉ? Không biết lần này anh sẽ lại có đối sách gì hay?

Chiếc BMW chậm chậm dừng lại ở cửa, từ trong xe bước xuống là Hứa Vĩ Đình với chiếc áo măng tô lớn với những họa tiết thêu, màu vàng kim xen lẫn với màu hồng phấn làm cho anh trông giống một chú bướm sắc sỡ sắc màu. Anh vừa lộ diện, những ánh đèn flash lập tức lóe lên không dứt, Hứa Vĩ Đình ngay lập tức nở một nụ cười lịch sự phối hợp rất ăn ý. Ngay sau lưng anh là Đường Chính Hằng vẫn với bộ comple đen như mọi khi, nhưng lần này trên ngực áo bên trái có gắn thêm một chiếc huy chương màu vàng kim, màu sắc lấp lánh đó gặp phải ánh đèn flash lập tức phát ra thứ ánh sáng đến chói mắt.

Đội ngũ phóng viên nhà báo đông đúc bắt đầu hành động, Tiểu Băng giữ chắc máy ảnh để chụp, đột nhiên cảm thấy áp lực từ phía sau càng lúc càng lớn, có vẻ như mọi người phía sau đều dùng sức để đẩy nàng. Nàng lập tức ngả người dựa về đằng sau, tay vẫn không ngừng nhấn phím chụp.

- A! Là xe của Lâm Phi!

Hứa Vĩ Đình và Đường Chính Hằng vừa mới bước lên phía trước được vài bước thì nghe thấy một tràng la ó phát ra từ trong đám đông các phóng viên. Trong sự kinh ngạc của mọi người, chiếc Porsche đỏ từ từ tiến đến, sau khi khơi lên sự náo loạn của cánh phóng viên khoảng nửa phút, chiếc Porsche đã đỗ lại trước cửa khách sạn.

- Lâm Phi! Là Lâm Phi đó!

Bà chủ Lâm Phi của Thiên Dật đến rồi, các phóng viên lập tức bỏ rơi Hứa Vĩ Đình, thi nhau len qua hàng rào bảo vệ, xông tới bao kín lấy chiếc Porsche, tiếng tách tách của những chiếc đèn flash lại vang lên không ngừng. Tiểu Băng bị đẩy ngã dưới đất.

Trong đám đông hỗn độn, Đường Chính Hằng nhìn thấy Tiểu Băng ngay, anh tiến lên phía trước một bước một cách vô thức, gần như muốn qua đó đưa tay đỡ nàng, nhưng sau đó không biết anh nghĩ điều gì, nên đứng nguyên tại chỗ, hít thật sâu, cuối cùng cũng kìm chế được.

Tiểu Băng nhanh nhẹn chống một tay xuống đất rồi bật dậy, lập tức lao lên phía trước tiếp tục chụp ảnh.

Tầm kính của ô tô từ từ hạ xuống, người phụ nữ lái xe mở cửa bước ra, cô để tóc xoắn lộn to màu nâu đậm, mặc một bộ đồ da bó sát. Trên chiếc boot da cao cổ có gắn những viên kim cương lấp lánh. Cô vừa đứng thẳng người lên liền hướng ngay về phía ống kính của các phóng viên, nở một nụ cười kiêu kỳ.

- Xin hỏi cô Lâm, cô nghĩ thế nào về hợp đồng giữa Vương Sở và Thiên Dật?

- Nghe nói quan hệ giữa cô và Vương Sở rất tốt, lần này anh ấy kí hợp đồng với Thiên Dật là do cô đích thân mời, có phải không?

- Nghe nói Thiên Dật cướp mất Vương Sở ngay tại buổi họp báo kí kết hợp đồng của Đô Luân. Hai công ty liệu có vì việc này mà trở nên thù địch không?”

Các phóng viên ngay lập tức lao đến giống như một bầy ruồi nhìn thấy mật.

- Cô hỏi tôi nghĩ thế nào về hợp đồng với Vương Sở à?

Gỡ cặp kính râm gọng trắng mới công xuống, Lâm Phi duyên dáng hất mái tóc ra sau lưng, đôi mắt bỏ câu đen láy lấp lánh. Hàng mi dài rung rung trong trời đêm của Bắc Kinh, dày tới mức không thực. Lâm Phi nhìn cô phóng viên vừa đưa ra câu hỏi, trên mặt cô là một nụ cười hết sức khoan thai.

- Anh ấy đương nhiên là người chúng tôi cần, bằng không cô thấy chúng tôi cần thiết phải kí hợp đồng với anh ấy sao?

Lâm Phi hướng ánh mắt sang một phóng viên khác, ánh mắt của cô khiến cho đối phương lập tức rùng mình.

- Còn anh nữa, anh nghe từ đâu ra là quan hệ giữa tôi và Vương Sở rất tốt? Quan hệ giữa chúng tôi có tốt tới đâu đi chẳng nữa, anh nghĩ kí hợp đồng không cần xem điều kiện hả? Không cần phải bỏ tiền ra sao?

Lại là một câu phản vấn với giọng điệu sắc bén.

Tiểu Băng bắt gặp ánh mắt cười, kí hợp đồng đương nhiên cần bỏ tiền ra rồi, câu nói này rất có lý. Quả nhiên đúng với những lời đồn đại, Lâm Phi là một người phụ nữ tài giỏi. Các phóng viên lập tức im phăng phắc, Lâm Phi nhìn quanh một lượt đám phóng viên, sau đó ánh mắt cô dừng lại ở một phóng viên đang cầm micro. Cô hát hàm, đôi hàng mi cong lên trong không khí.

- Cô nghe ai nói Đỗ Luân và Thiên Dật có mâu thuẫn có thù địch? Chẳng lẽ Hứa tiên sinh và Đường tiên sinh không nói cho cô biết quan hệ của chúng tôi trước giờ rất tốt sao?

Tiếp tục dùng giọng nói nhẹ nhàng sắc bén đưa ra câu phản vấn thứ ba, câu nói của Lâm Phi vừa dứt, các phóng viên trở nên yên lặng hoàn toàn, hiện trường im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng gió thổi vi vút qua mang tai.

- Đương nhiên... tôi không có nói với cô ấy rồi!

Đột nhiên vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại, lúc này mới phát hiện giọng nói đó là của Hứa Vĩ Đình, anh rút hai tay trong túi quần ra, phẩy vạt áo theo tiết tấu của câu nói, đồng thời sải bước tiến về phía Lâm Phi.

- Hứa tiên sinh nói vậy là có ý bảo tôi đang nói dối sao? Hoặc là anh muốn nói, thực ra Đỗ Luân và Thiên Dật đúng là đang tồn tại mâu thuẫn?

Lâm Phi bật cười, cất cao giọng, cô đưa tay nhẹ nhàng hất mớ tóc phía trước về đằng sau, nụ cười duyên dáng, nhưng trong câu nói của cô thì đượm vẻ khiêu khích.

Tiểu Băng đột nhiên có cảm giác đang xem một màn kịch thú vị.

- Ô, tôi không có ý đó, tôi còn tưởng là cô đang hỏi tôi! Tiểu thư Lâm đưa ra câu hỏi, tôi nghĩ đương nhiên không thể thờ ơ, nên mới trả lời ngay tức khắc!

Đường Chính Hằng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hứa Vĩ Đình, thầm thở dài. Hai người này mà gặp nhau thì e rằng buổi tiệc đêm nay sẽ náo nhiệt rồi. Hình như hai người họ, kẻ trước người sau mở công ty giải trí cũng là để đấu với nhau như bao vụ khác, đấu qua đấu lại bao nhiêu năm nay, chỉ có những nghệ sĩ bị kẹp giữa họ là xui xẻo mà thôi. Đến bao giờ bọn họ mới có thể bình tâm lại ngồi xuống nói chuyện, giải quyết vấn đề giữa hai người chứ?

- Ô, tôi không dám đặt câu hỏi cho Hứa tiên sinh! Nhưng không ngờ Hứa tiên sinh lại không hiểu được là tôi đang đưa ra là câu nghi vấn hay phản vấn đấy! À, tôi quên mất, người thường xuyên sinh sống ở Hồng Kông như Hứa tiên sinh đây chắc không biết câu phản vấn không cần phải trả lời nhỉ?

Lâm Phi vừa nói vừa đi thẳng qua mặt Hứa Vĩ Đình, đôi giày cao gót tạo thành một đường cong duyên dáng, càng làm tôn thêm thân hình tuyệt đẹp của cô. Trên mặt Hứa Vĩ Đình vẫn nở một nụ cười rạng rỡ còn hơn cả tia nắng mặt trời, đột nhiên anh giang rộng vòng tay ra với Lâm Phi. Cái khoảnh khắc hai người ôm nhau đầy thân mật đó, Tiểu Băng đột nhiên ngửi thấy mùi khói súng nồng nặc trong không trung.

Ngoảnh đầu lại nhìn Đường Chính Hằng, trên mặt “núi băng lớn họ Đường” vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong một khoảnh khắc, Tiểu Băng hình như nhìn thấy trong mắt anh ánh lên một tia cười, sau đó lập tức biến mất.

Giác quan thứ sáu của người phóng viên mạch bảo năng, giữa Hứa Vĩ Đình và Lâm Phi nhất định có vấn đề!

Trong phòng tiệc, rực rỡ ánh đèn.

Buổi yến tiệc của buổi lễ âm nhạc là một bữa tiệc điển hình theo kiểu Trung Quốc, với thân phận là người phụ trách của hai công ty giải trí lớn nhất đại lục, Hứa Vĩ Đình và Lâm Phi được sắp đặt ngồi cùng một bàn, không những thế, ghế ngồi của họ còn được xếp ngay cạnh nhau. Hứa Vĩ Đình vô cùng ga lăng kéo ghế cho Lâm Phi, Lâm Phi một tay đặt lên thành ghế, một tay vuốt tóc, vẫn chưa ngồi xuống ngay.

- Sao đột nhiên Hứa tiên sinh lại khách sáo với tôi thế này?

Giọng nói của Lâm Phi vô cùng uyển chuyển

- À, tôi quên mất, Hứa tiên sinh đối với cô gái nào cũng khách khí như vậy thì phải!

Nghe xong câu nói của cô, Hứa Vĩ Đình bỗng dờ người ra, sau đó cổ hết sức mím chặt môi kìm chế, không nói lời nào. Đường Chính Hằng chỉ cúi đầu xuống nhìn ly rượu trong tay mình, trong mắt ánh lên vẻ cười tình nghịch.

- Ấy, chẳng phải lúc bình thường Hứa tiên sinh nói rất nhiều sao? Sao hôm nay lại không nói gì? Chẳng giống với tác phong thường ngày của anh chút nào cả!

Lâm Phi hiển nhiên không hề có ý định ngồi xuống, vẫn ngênh mặt lên nhìn Hứa Vĩ Đình, giọng điệu sắc bén.

- Đối tượng nói chuyện của tôi chỉ giới hạn trong những người muốn nghe tôi nói. Nếu tôi cứ nói không ngừng, chẳng phải sẽ cướp hết lời của cô sao?

Hứa Vĩ Đình tức giận ngẩng đầu lên nhìn thẳng Lâm Phi.

- Ồ!? Trước giờ chẳng phải Hứa tiên sinh vẫn thích cướp lời người khác sao? Anh yên tâm đi, tôi không để bụng đâu.

Lâm Phi đưa một ngón tay lên lắc lắc, sau đó mới duyên dáng ngồi xuống. Hứa Vĩ Đình nhìn cô chòng chọc, trên mặt vẫn nở nụ cười rạng rỡ nhưng tay thì giật chiếc ghế đánh cách một tiếng phũ phàng.

Trong khi đó Tiểu Băng bên bàn kế bên cứ ngهنhổ lên để ngó bàn bên này, bộ dạng tò mò quá đỗi của nàng khiến người khác cảm thấy rất buồn cười. Hai người này không ai chịu nhường ai cả, xem ra sự việc càng lúc càng hấp dẫn đây.

- Cô Lâm, cô Lâm, có thể cho chúng tôi một chút thời gian để phỏng vấn không ạ?

Giữa buổi tiệc, Lâm Phi vừa thoát khỏi đám đông lập tức bị cánh phóng viên bao vây lấy.

- Ok, đương nhiên là được!

Lâm Phi xòe hai tay ra, cười duyên dáng

- Nhưng mà mọi người đừng có đặt nhiều câu hỏi quá! Ngoài ra, những vấn đề liên quan đến scandal của ngôi sao, những câu hỏi vô vị về mâu thuẫn giữa Thiên Dật và các công ty khác thì xin mọi người đừng hỏi. Tôi không có hứng thú lãng phí thời gian trả lời thêm lần nữa đâu.

Các phóng viên lập tức ngơ ngác nhìn nhau.

Người phụ nữ này đúng là giỏi, Tiểu Băng đứng bên cạnh vừa nghe vừa nghĩ, chẳng trách những người trong giới chỉ cần nhắc đến cô là thấy đau đầu.

- Chi bằng thế này, tôi tin rằng mọi người đều muốn biết việc liên quan đến bộ phim tiếp theo của Tư Nam đúng không?

Lâm Phi không đợi các phóng viên đưa ra câu hỏi, cứ thế tự mình nói.

- Cuối cùng Kì Tư Nam cũng quyết định diễn bộ phim điện ảnh tiếp theo rồi sao?

- Nhưng Thiên Dật trước đây không phải đã nói “Truyền Kì” là tác phẩm màn bạc cuối cùng của Kì Tư Nam sao?

- Vậy album đầu tay của Kì Tư Nam liệu có vì chuyện này mà phải lùi thời gian lại không?

Đối với nghệ sĩ nam số một của Thiên Dật là Kì Tư Nam, hiển nhiên các phóng viên rất có hứng thú. Thế là chỉ cần có người hỏi một câu là những câu hỏi tiếp theo cũng ồ ạt ập tới.

- Về vấn đề này, tôi nghĩ để quản lý của Kì Tư Nam trả lời thì tốt hơn, Ena...

Lâm Phi tươi cười vẫy tay một người đứng cách đó không xa

- Cô giới thiệu cho các phóng viên biết về tình hình chuẩn bị album và bộ phim tiếp theo của Tư Nam đi!

- Nhưng thưa tiểu thư Lâm, tôi thấy các phóng viên nhà báo dường như có hứng thú phỏng vấn cô hơn đấy!

Trong đám đông đột nhiên vang lên một giọng nói bất thành lời, nghe có vẻ thờ ơ không để tâm cho lắm, khuôn mặt đang tươi cười của Lâm Phi trong phút chốc cứng đờ lại.

- Tôi thì có gì hay mà phỏng vấn? Nói gì thì nói cũng đều không bằng viết về các nghệ sĩ để có cái đáng xem!

Cô nhìn về hướng người đang nói, ánh mắt hai người lập tức nhìn thẳng vào đối phương. Rõ ràng nụ cười của họ đều rất bình thản lịch thiệp, nhưng ánh mắt họ tỏa lên vẻ sát khí đằng đằng.

- Bản thân tiểu thư Lâm đã có rất nhiều thứ hay ho để xem rồi, à, không đúng, nên nói là cô rất có mê lực mới đúng, bằng không Vương Sở sao có thể bỏ rơi Đồ Luân đi theo cô được? Về điểm này tôi cam tâm tình nguyện chịu thua!

Hứa Vĩ Đình một tay nâng ly rượu, chậm chậm bước tới trước mặt Lâm Phi trong ánh đèn flash chớp lòa suốt cả quãng đường.

Lâm Phi khẽ nghiêng răng, cố gắng giữ trên môi nụ cười xinh đẹp.

Tôi làm sao có mê lực bằng Hứa tiên sinh được cơ chứ, anh được nhiều nghệ sĩ nữ yêu thích như vậy, tôi tin chỉ cần Hứa tiên sinh nói một câu, các nữ nghệ sĩ của Thiên Dật sẽ tranh nhau bỏ tôi mà đi theo anh đấy...

Các phóng viên nín thinh, sao càng nghe lại càng thấy mùi khói súng nồng nặc hơn, họ đang nói về cái gì thế này?

- No no no... như thế không được, nếu bọn họ mà bỏ cô đến tìm tôi thì tôi phải ăn nói làm sao với tiểu thư Lâm đây?
- Hứa tiên sinh rất sợ phải giải quyết sự việc với tôi sao? Tôi nghe nói không làm việc hồ thẹn với lương tâm thì không việc gì phải sợ, có đúng không?
- Có lý...

Hứa Vi Đình vừa nói vừa gật gù, có vẻ như muốn tán đồng lời nói của Lâm Phi.

- Thế nên, nếu như tiểu thư Lâm có chuyện gì sợ phải giải quyết với người khác thì hoàn toàn có thể tới tìm tôi, có nhất định sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ cô!

Nói xong, Hứa Vi Đình không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của cánh phóng viên, ung dung rút tay vào túi quần đi thẳng. Vừa đi về phía trước, vừa nở nụ cười lịch thiệp.

- Rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì thế?

Tiểu Băng cau mày khó hiểu, chỉ cảm thấy miệng lưỡi hai người rất gay gắt, cãi nhau không cần biết trời đất gì, gần như mỗi câu đều có dụng ý khác, nhưng mỗi câu nàng đều không hiểu gì. Trực giác của phóng viên mách bảo nàng, giữa hai người này chắc chắn có vấn đề.

Trí tò mò của Tiểu Băng bắt đầu trỗi dậy.

- Giải quyết cái gì, việc gì hồ thẹn với lương tâm, ai bỏ rơi ai cái gì? Rốt cuộc thì đây là ý gì chứ?

Nàng tự lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai, vẫn mang cái hơi lạnh như bất cứ lúc nào.

- ... vấn đề tình cảm.

Vừa ngẩng đầu lên nàng bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo của Đường Chính Hằng, hai mắt Tiểu Băng đột nhiên sáng bừng lên. Woa, thì ra Đường Chính Hằng cũng có lúc lộ tin tức ra cơ đấy!

Sau khi kết thúc buổi tiệc, về tới nhà thì trời đã gần sáng, buổi đêm của Bắc Kinh bốn bề tĩnh mịch. Tiểu Băng cuộn mình vào trong chăn bò toái trên giường, mở laptop trước mặt. Trong căn phòng tối thui, ánh sáng của màn hình tinh thể lỏng khiến cho mặt nàng trắng bệch, giống hệt như khuôn mặt của Sadako trong phim kinh dị. Trong buổi tiệc, về mối quan hệ giữa Hứa Vi Đình và Lâm Phi, Đường Chính Hằng chỉ nói đúng một câu rồi không chịu nói thêm bất cứ điều gì. Đối với việc này Tiểu Băng tò mò không chịu được, thế là vừa về tới nhà nàng lập tức mở tài liệu ra tra.

Đồng tài liệu tay trái là của Lâm Phi, đồng tư liệu bên phải là của Hứa Vi Đình.

Ngón tay Tiểu Băng gõ nhịp nhịp trên tấm ga trải giường. Một người sinh ra ở Thượng Hải, một người là người Bắc Kinh chính gốc, sau khi Hứa Vi Đình rời Bắc Kinh tới Hong Kong để phát triển, Lâm Phi mới đến Bắc Kinh. Rốt cuộc thì vào thời gian nào xuất hiện cái vấn đề tình cảm mà Đường Chính Hằng nói đây?

Học tiểu học ở Thượng Hải, học trung học ở Thượng Hải, học đại học ở Thượng Hải... Tiểu Băng vừa lười nhác đọc bản giới thiệu bản thân của Lâm Phi vừa di chuột kéo thanh trượt xuống trang sau.

- ... Khoan đã!

Mắt Tiểu Băng sáng rực lên, nhanh chóng di chuột tới một trang nào đó. Chuyên ngành chính của đại học là quản trị kinh doanh, đồng thời học thêm chuyên ngành tài chính, đã từng là học sinh giao lưu hai tháng tại đại học Bắc Kinh.

- Oh! Yes! Thì ra là ở đây à!

Tiểu Băng hưng phấn đến nỗi suýt thì mở phanh cả laptop ra. Trong đầu nàng giờ đã tưởng tượng ra một câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa, cảm động cả quỷ thần. Nàng đến Bắc Kinh học giao lưu, hai người vừa gặp đã phải lòng nhau, sau đó chàng lãng nhăng rồi bỏ rơi nàng, thế là hai người vì thế mà trở thành kẻ thù, mỗi lần gặp nhau đều đối đầu ra mặt, hận không thể khiến đối phương đổ máu tại trận.

“Reng...”

Màn hình di động bỗng phát sáng, hiện ra tin nhắn của Đường Chính Hằng. Tiểu Băng giật nảy người, câu chuyện tình yêu gì đó ngay lập tức bay biến không chút dấu vết còn vương.

- 9 giờ tối mai, ở Lệ Tinh, gặp mặt một lúc.

Tiểu Băng vừa xem tin nhắn vừa nhẩm tính công việc buổi tối, khách sạn Lệ Tinh, chắc chính là cái ở gần khu chợ sầm uất nhỉ?

- Nhưng tôi rất bận...

Nàng tiện tay trả lời tin nhắn, Đường Chính Hằng trả lời lại rất nhanh, giọng điệu càng thêm phân cương quyết.

- Không được đến muộn.

Tiểu Băng bắt lực thờ dài, nhanh chóng trả lời anh, nội dung vô cùng đơn giản chỉ có một chữ.

- Được.

Buồng điện thoại xuống, Đường Chính Hằng cúi đầu khẽ thờ dài.

- Nghe tôi nói này, cậu chắc chắn làm vậy được hả? Không có chỗ nào khó khăn hay không thỏa đáng đấy chứ?

Hứa Vi Đình nghe thấy tiếng anh thờ dài, trong lòng cảm thấy khó hiểu, bèn thận trọng hỏi một câu. Giờ anh đang ngồi trên chiếc sofa lớn trong nhà Đường Chính Hằng, đang đưa ly rượu trong tay mình, trong ly rót đầy rượu Brandy mà Đường Chính Hằng cất giữ, anh vô cùng mãn nguyện uống một ngụm lớn.

- Không vấn đề gì.

Đường Chính Hằng ngừng đầu lên đầy dứt khoát, uống cạn ly rượu trước mặt.

- Bộ phim mới, album mới, quảng cáo mới...

Hứa Vi Đình xòe ngón tay ra đếm, khẽ nhếch mép lên, nụ cười ngạo nghễ và gian tà, dường như chứa đầy sự coi thường

- Huy hoại được Kì Tư Nam, một nửa kế hoạch của Thiên Dật sẽ over, để tôi xem người đàn bà đó còn đấu với tôi kiểu gì!

Hứa Vi Đình sung sướng rót thêm một ly, nhàn nhã nâng ly rượu lên lắc nhẹ và tự nói một mình.

- Tuy tay Kì Tư Nam đó vô tội, nhưng ai bảo hắn ta là cái cây hái ra tiền của Lâm Phi! Muốn trách thì phải trách hắn đã theo nhầm người!

- Hứa Vi Đình...

Đường Chính Hằng cũng tự rót cho mình một ly rượu, có vẻ định nói gì đó xong lại thôi.

- Sao thế, có vấn đề gì à?

Hứa Vi Đình quay đầu lại nhìn Đường Chính Hằng chằm chằm, anh có cảm giác lúc này Đường Chính Hằng có chút do dự.

- Không có gì, uống rượu đi.

Đường Chính Hằng chớp mắt, thu lại vẻ lúng túng vừa thoáng hiện trong đôi mắt, nâng ly lên cụng ly với Hứa Vi Đình.

- Cậu tìm cái cô Trác..., à, Trác Tiểu Băng! Tôi thấy trông cô ta rất bình thường, cô ta liệu có được không? Cậu chắc chắn cô ta nhìn thấy Kì Tư Nam đi vào khách sạn nhất định sẽ bám theo chụp trộm sao?

Hứa Vi Đình vừa uống rượu vừa bất giác hỏi. Đường Chính Hằng cúi đầu, không nói năng gì như mọi khi. Nhưng Hứa Vi Đình nghe thấy tiếng bạn mình thờ dài, anh cảm thấy rất ngạc nhiên, vì từ trước tới giờ anh chưa từng nghe thấy tiếng thờ dài vừa do dự vừa buồn bã như thế này từ Đường Chính Hằng.

Lúc Tiểu Băng tỉnh dậy vào ngày hôm sau, bên ngoài trời đã sáng.

Các hoạt động trước buổi lễ âm nhạc tiếp tục được tiến hành, cho dù là mua bán từ thiện hay tuyên truyền bầu phiếu cho buổi công diễn, đều là những cơ hội tuyên truyền album và single tốt nhất của các ca sĩ. Các ca sĩ diễn viên của Hồng Kông, Đài Loan, Ma Cao hội tụ tại Bắc Kinh, bởi vì không đủ người, vài phóng viên của tòa soạn đều phải chạy đến vài chỗ trong một ngày để phỏng vấn, đến cả bản thân Tiểu Băng cũng không rảnh rang được chút nào, đi sớm về muộn, bận tới mức không mở mắt ra được.

Mãi đến tối nàng mới giành được chút thời gian để gặp Đường Chính Hằng.

- Sao lại là chi phiếu tiếp?

Tiểu Băng nhìn chằm chằm vào tờ giấy mỏng dính trước mặt mình, nàng tròn to mắt để đếm cho rõ tổng con số 0 ở bên trên. Lần này may là chỉ có 5 số 0, nàng vừa nghĩ vừa thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngừng đầu lên giả bộ vô tình dò xét xung quanh. Địa điểm cuộc gặp mặt lần này được Đường Chính Hằng chọn tại tiệm cà phê ở tầng một của khách sạn Lệ Tinh, ra khỏi cửa chính là đại sảnh của khách sạn, đèn điện sáng rực, trang trí cũng hết sức lịch sự trang nhã. Nghe nói các minh tinh mỗi lần đến Bắc Kinh, khách sạn này đều là sự lựa chọn hàng đầu. Xem ra chắc họ thích môi trường ở đây nhỉ?

- Lần trước cô chưa lấy.

Đường Chính Hằng hình như có tâm sự gì đó, chỉ cúi đầu lặng lẽ quẩy tách cà phê trước mặt mình.

- Đường tiên sinh tìm tôi chỉ để trả chi phiếu cho tôi thôi sao? Ồ! Vậy cảm ơn anh nhiều nhé, dù sao thì cũng là phần tôi đáng được nhận, vậy tôi cũng không khách sáo nữa!

Tiểu Băng sung sướng nhận lấy tờ chi phiếu 90 vạn nhân dân tệ, nói tới đây nàng lại thấy có chút phiền muộn, lần trước nàng không trực tiếp nhận lấy tờ chi phiếu 100 vạn mà Đường Chính Hằng đưa nàng. Thật ra về mối quan hệ giữa nàng và Cảnh Lượng, theo tính cách thường ngày của mình, nhất định nàng sẽ vì 10 vạn đó mà bịa ra một lý do để lừa Đường Chính Hằng.

Nhưng không hiểu vì sao, lần đó nàng không muốn tiếp tục lừa Đường Chính Hằng nữa. Nhét tờ chi phiếu vào ví, Tiểu Băng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái chút nào. Nàng vốn định dựa vào việc Hướng Tinh chuyển công ty để kiếm một khoản lớn từ Đường Chính Hằng, nhưng đến lúc thật sự lấy được tiền, dường như trong lòng nàng có thứ gì đó như bị lấy mất, trống rỗng, khiến nàng không thể hào hứng lên được.

Từ trước tới nay tiền luôn là thứ nàng coi trọng nhất, nhưng bây giờ...

Tiểu Băng thở dài, tách cà phê trước mặt đã nguội ngắt, nàng cầm cái tách lên uống một ngụm hết sạch. Nói cho cùng thì nàng đã từng giúp Thiên Dật nâng đi Vương Sở từ tay Đô Luân, cầm tiền của Đường Chính Hằng trong lòng nàng có chút hổ thẹn. Nhưng nàng vẫn tự nhủ hết lượt này tới lượt khác, Trác Tiểu Băng, mày làm vậy là vì bảo vệ em trai, mày không có gì sai cả, không sai gì cả. Có lẽ việc tự nhủ với mình khiến nàng bình tâm trở lại, Tiểu Băng thấy giữa nàng và Đường Chính Hằng đã không còn gì để nói liền cất tiếng

- Đường tiên sinh, không còn việc gì thì tôi đi trước đây, gần đây tôi rất bận.

Nàng đứng dậy xin cáo từ. Đường Chính Hằng cũng không lên tiếng giữ nàng lại, mà chỉ lặng lẽ cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

- Cậu có thể hành động...

Nhìn bóng Tiểu Băng khuất dần sau cánh cửa, Đường Chính Hằng lặng lẽ cảm di động lên, lạnh lùng sai bảo.

Tiểu Băng cầm lấy túi vội vàng rời khỏi tiệm cà phê, đại sảnh của khách sạn đèn điện sáng trưng, chiếc đèn chụp bằng thủy tinh trên trần nhà phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, phản chiếu lên những phiến đá lát nền được điêu khắc công phu. Nhìn thoáng qua một lượt, nàng còn tưởng mình đang đi trong cung điện nguy nga của hoàng gia.

Tiểu Băng hít thở một hơi thật sâu, mặt sàn lát đá hơi trơn, trước mặt có hai người đàn ông đang bước lão đảo về phía nàng. Một trong hai người hình như đã rất say, oạt ẹo dựa vào vai người đàn ông còn lại, đội một chiếc mũ bóng chày, vành mũ kéo xuống rất thấp, cộng thêm tóc mái trước trán khá dài, che gần hết khuôn mặt của anh ta.

Tiểu Băng liếc nhìn hai người một lát, nàng có cảm giác đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi thì phải. Vừa nghĩ thầm trong lòng nàng vừa đi tiếp về phía trước, đúng vào lúc ba người đi lướt qua nhau, nàng đột nhiên nghe thấy người đàn ông đó hỏi khẽ một câu

- Nam, cậu vẫn ổn chứ hả?

Dây thần kinh toàn thân nàng lập tức căng lên, trí óc trong phút chốc trở nên rõ ràng, cuối cùng nàng đã nhớ ra đối phương là ai rồi. Anh ta chính là nghệ sĩ nam số một của Thiên Dật, ngôi sao đang nổi nhất hiện nay – Kì Tư Nam!

Hai người đàn ông dựa vào nhau loạng choạng đi về phía trước, Tiểu Băng hăng máu bám theo sau. Nàng đi theo họ cả quãng đường đến quầy tiếp tân đặt phòng, sau đó dựa vào thang máy lên tầng trên, cái khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, người đàn ông đó không thềm che đẩy đặt một nụ hôn lên môi Kì Tư Nam!

Tiểu Băng trốn trong một góc tối, một mặt cố gắng trấn áp sự kích động của bản thân, một mặt vẫn bám máy lia lịa. Từng trang từng trang ảnh nhanh chóng thành hình trên màn hình tinh thể lỏng. Kì Tư Nam và một người đàn ông đặt phòng trong khách sạn, đây đúng là tin tức động trời, cực kì động trời!

Bên ngoài khách sạn, trời đã hoàn toàn tối đen, Đường Chính Hằng đứng trong bóng tối, bộ comple đen anh mặc khiến anh gần như hòa làm một với màu đêm. Ánh mắt lạnh lùng toát ra từ anh, ngoài cái vẻ lạnh lùng thoát tục đó ra chẳng thể nhìn thấy gì khác. Hứa Vĩ Đình dừng xe bên cạnh, hạ kính ô tô xuống ngẩng đầu nhìn anh. Trong kí ức của Vĩ Đình, người đàn ông này bất cứ lúc nào cũng lạnh lẽo như một ngọn núi băng, cho dù lúc đó trong lòng mâu thuẫn đấu tranh gay gắt thì trên mặt vẫn không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

- Lên xe đi!

Anh hạ giọng gọi Đường Chính Hằng, Đường Chính Hằng nhanh nhẹn mở cửa chui vào xe.

- Vỡ kịch này mọi người đều diễn rất tốt, đúng không?

Hứa Vĩ Đình vừa cười vừa nói

- Không ngờ Kì Tư Nam có bạn là gay thật, hơn nữa còn rất thích Kì Tư Nam, đúng là thích thể nào thì làm thể đấy, 20 vạn này bỏ ra kể cũng đáng.

Ngày mai tấm ảnh này xuất hiện, để tôi xem người đàn bà đó còn có cách nào để bảo vệ con át chủ bài trong tay cô ta nữa đây.

Từ đầu tới cuối, chẳng qua chỉ là Hứa Vĩ Đình muốn nhăm vào một mình Lâm Phi. Nhưng trong quá trình đó làm liên lụy quá nhiều người, liên quan cũng có mà vô tội cũng có, mọi thứ đan xen vào nhau khó mà gỡ ra được.

Đường Chính Hằng lặng lẽ nghe Hứa Vĩ Đình nói, đột nhiên quay đầu nhìn về hướng đại sảnh của khách sạn. Khi anh quay đầu lại, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng băng giá, nhưng trong mắt anh hiện lên một vẻ gì đó không nở, vẻ mặt này ngay tức khắc in sâu vào trí óc Hứa Vĩ Đình.

- Này, cậu vừa nhìn ai thế?

Hứa Vĩ Đình tò mò nghiêng cổ nhìn về hướng khách sạn, bóng dáng vội vã của Tiểu Băng đột ngột lọt vào tầm mắt anh, thế là anh liền hiểu ra.

- Cậu thích cô ấy?

Hứa Vĩ Đình vừa đưa ra một câu hỏi, vừa gạt cần khởi động xe.

- Không.

Đường Chính Hằng phủ nhận rất nhanh, mắt không hề chớp, vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng trong mắt anh lúc này dường như bị bao phủ đầy mây mù, che lấp hết tất cả mọi biến đổi của cảm xúc.

- Không phải thì thôi.

Hứa Vĩ Đình bĩu môi, nhưng vừa dứt lời, giọng điệu của anh lập tức trở nên nghiêm túc

- Có điều... nếu như cậu thích thật sự, thì nhất định phải trân trọng.

Trong kí ức, dường như có một hình ảnh nào đó ập tới một cách dữ dội, giống như một loài thực vật mọc lên cực kì nhanh, quán chặt lấy anh, khiến anh không thể nào hít thở được. Một người con gái duyên dáng chơi piano trên sân khấu, nàng mặc một bộ váy trắng trông rạng rỡ không khác gì một đóa ngọc lan.

Đường Chính Hằng nhắm mắt lại, những kí ức đẹp đẽ đó khiến anh bắt đầu đau lòng một cách không tự chủ. Họ đã từng gần gũi như thế, bộ dạng nàng khi rơi lệ, biểu cảm hoang mang của nàng vẫn còn rõ rệt như thế. Nhưng giờ hiện nay, anh lại lợi dụng nàng, để mặc cho nàng từ từ rời xa tầm mắt của mình, càng lúc càng xa, xa tới nỗi anh không thể đưa tay ra níu kéo được nữa.

- Đúng rồi, máy tính của cậu sửa xong chưa? Tìm ra nguyên nhân bị virus chưa?

Hứa Vĩ Đình chớp mắt, muốn kéo Đường Chính Hằng ra khỏi kí ức của anh, bèn chuyển đề tài câu chuyện.

Đường Chính Hằng im lặng một lúc, rồi lắc đầu

- Vẫn chưa.

- Tôi nghĩ, không cần điều tra cũng biết là người của Thiên Dật làm, để cướp Vương Sở đi, người đàn bà đó có việc gì mà không dám làm chứ? Nhưng mà không đúng, người của bọn họ sao có thể tiếp cận tới máy tính của cậu được? Chẳng lẽ người của công ty bị bọn họ mua chuộc rồi? Vậy chúng ta phải điều tra ngay lập tức. Rốt cuộc...

Hứa Vĩ Đình bắt đầu độc thoại theo thói quen, thậm chí nói rất hăm hở.

Người đàn ông đang lái xe cứ huyền thuyên không ngừng bên tai anh, nhưng ánh mắt Đường Chính Hằng đã hướng ra bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ, thành phố Bắc Kinh về đêm trong mắt anh vô cùng phồn hoa tráng lệ. Nhưng cho dù có xây bao nhiêu tòa nhà cao tầng chọc trời, có lắp bao nhiêu những cây đèn neon màu sắc lấp lánh, thì vẫn không thể nào che giấu được cái mùi vị cổ kính của nơi đây.

Anh điều tra biết Tiểu Băng có gặp riêng với Vũ Chí Tân, người của bộ phận kĩ thuật cũng điều tra ra máy tính của anh bị cài đặt phần mềm Trojans thông qua việc gửi email, thế nên, nhất định có người điều khiển mọi việc từ đằng sau. Có lẽ, Tiểu Băng không thể thoát khỏi việc có can hệ tới tất cả việc này.

Trong giới giải trí không có sự thật, điều tồn tại trong giới này chỉ có lợi dụng lẫn nhau và lừa dối lẫn nhau. Cũng giống như một vài thứ, ngay từ ban đầu đã được định trước.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Cùng chung hoạn nạn

Ngày cuối cùng của năm nay, buổi lễ âm nhạc chính thức mở màn tại HappyValley tại Bắc Kinh.

Tất cả phóng viên của “Star” đều xuất hiện, Tiểu Băng cũng nhanh chóng đến buổi phỏng vấn của Hà Lệ để gặp Vũ Chí Tân. Vũ Chí Tân giúp Tiểu Băng đến chào hỏi với người quản lý của Hà Lệ, sau khi phỏng vấn tập thể kết thúc sẽ dành cho nàng riêng nửa tiếng. Lúc Hà Lệ xuất hiện tại buổi họp báo, mọi sự chú ý của cánh phóng viên đều đổ dồn vào nữ minh tinh đang nổi này.

Tiểu Băng không buồn để ý đến Vũ Chí Tân, tự chọn cho mình một chỗ gần cửa rồi ngồi xuống, sau đó rút máy ghi âm ra bắt đầu thu. Trên bục, Hà Lệ với bộ dạ phục ôm sát ngực màu vàng kim trông xinh đẹp rạng ngời, cô cầm chiếc cup vừa nhận được bằng một tay, ngón tay út hơi cong lên, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

- Cô Hà Lệ, xin hãy nói đôi lời về cảm nghĩ khi được nhận giải!

- Cô Hà Lệ, nhận được giải thưởng, người cô muốn cảm ơn nhất là ai?

Đúng là mấy câu hỏi nhặt nhèo vô vị, Tiểu Băng không cần nghĩ cũng biết nhất định mấy phóng viên này đã nhận được phong bì của Thiên Dật nên mới đưa ra mấy câu hỏi không động chạm đến ai thế này.

Nàng cười khinh miệt, bữu môi, vừa định lên tiếng hỏi thì đột nhiên một giọng đàn ông sắc bén vang lên phá vỡ không khí trầm lắng của cả hiện trường.

- Cô Hà Lệ, tôi muốn hỏi, việc cô rời bỏ Đồ Luân để đến Thiên Dật liệu có phải vì quan hệ với ông chủ trước kia là Đường Chính Hằng không?

Nghe thấy tên của Đường Chính Hằng, dây thần kinh toàn thân của Tiểu Băng căng hết cả lên. Nàng nín thở chờ đợi câu trả lời của Hà Lệ, nhưng trong lòng nàng cũng rất rõ, về scandal của bản thân, Hà Lệ sẽ không đưa ra câu trả lời thẳng thắn.

Cả hội trường lập tức trở nên im lặng, nụ cười của Hà Lệ cũng cứng ngắc lại.

Tiểu Băng lập tức nhìn quanh ngó quắt để tìm người đàn ông đưa ra câu hỏi, anh ta dám chĩa thẳng sự tấn công vào Đường Chính Hằng, rốt cuộc là vì sao?

- Từng có người chụp được ảnh cô và Đường Chính Hằng ra vào khách sạn, giữa hai liệu có phải đã từng tồn tại mối quan hệ mờ ám nào đó?

Người đàn ông thấy Hà Lệ không trả lời, liền tiếp tục truy hỏi, giọng điệu khá bức bách. Trên bục, Hà Lệ đột nhiên đứng bật dậy, các phóng viên tưởng cô muốn bỏ đi, liền nhao nhao vây lấy, giọng cao micro về phía cô, đèn flash cũng đồng thời nháy lên không ngừng. Nhưng Hà Lệ không bỏ đi mà ngẩng đầu lên đầy dứt khoát.

Tiểu Băng cũng đứng phất dậy, nhưng chỉ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, dù nàng có nỗ lực thế nào cũng không thể nhấc được chân của mình lên. Đường Chính Hằng và Hà Lệ có mối quan hệ không thể để người khác biết được? Đúng thế, vì Đồ Hiểu, ngay từ đầu chẳng phải Hà Lệ đã tới tìm Đường Chính Hằng sao? Những bức ảnh chính nàng chụp được chẳng phải là bằng chứng rõ ràng nhất sao?

Tiểu Băng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại vô cùng thấp thỏm không yên, nhìn về phía Hà Lệ, chờ đợi đáp án cuối cùng. Nhưng, Đường Chính Hằng, sao tôi lại không thể tin anh chính là con người như thế chứ?

Hà Lệ ngẩng đầu lên kiên định, biểu lộ một thái độ không sợ sệt trong ánh sáng chớp lóa của những chiếc đèn flash, môi cô mấp máy, dường như sắp bắt đầu nói. Hành lang bên ngoài cửa, Đường Chính Hằng không biết xuất hiện ở đó từ khi nào, dập điện thoại, ánh mắt anh vừa hay lướt qua Tiểu Băng, rồi dừng lại.

Bộ dạng bình tĩnh của người con gái đó khiến anh không thể không hoài nghi, từ trước tới giờ mỗi lần khi anh gặp nàng, Tiểu Băng đều đeo mặt nạ nguy trang?

Cái phần mềm virus xâm nhập máy anh không ngờ lại đến từ email của Hường Tĩnh, mà câu nói của Hường Tĩnh vẫn còn vang vọng bên tai anh, giọng nói vẫn ngọt ngào như lúc thường

- Đúng thế, email hôm đó là Tiểu Băng gửi giúp tôi!

Câu nói này giống như một lưỡi dao cứ đưa những đường sắc nhọn trong tim anh, từng nhát từng nhát một, không chịu dừng lại. Đường Chính Hằng không kim chế được siết chặt nắm đấm. Sao lại có thể là nàng? Cùng với lúc anh lợi dụng nàng, không ngờ nàng cũng lợi dụng anh y như thế. Giữa hai người họ từ đầu tới cuối chỉ có thể tồn tại mối quan hệ như thế này thôi sao?

Trong hội trường, giọng nói của Hà Lệ lưu loát dứt khoát một cách lạ thường, không một chút chần chừ, không một chút nể nang. Từng câu từng chữ, giống một mũi kim nhọn, từng nhát từng nhát đâm vào trái tim của Tiểu Băng, đến mức chỉ hít thở nhẹ nhẹ cũng đau đớn như núi lở. Nàng nghe tiếng Hà Lệ nói với các phóng viên.

- Đúng thế, Đường tiên sinh đúng là có đồng ý với tôi, chỉ cần tôi hầu hạ anh ta một đêm sẽ cho tôi làm diễn viên chính trong bộ phim mới, nhưng sau đó

tôi phát hiện ra anh ta lừa tôi... .

Một tin tức giật gân cứ thế tuôn ra nhanh chóng từ miệng Hà Lệ. Đám đông bàn tán ầm ĩ. Trong sự bủa vây của cánh phóng viên, Hà Lệ đã bắt đầu khóc lóc tức tưởi. Hơn nữa còn bung mặt khóc, giống như một đứa trẻ vô tội.

Đường Chính Hằng vẫn lặng lẽ nhìn Tiểu Băng, trong mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo. Anh không cần biết những điều khác, chỉ muốn nghe nàng giải thích, tại sao lại phải giúp Vũ Chí Tân để đối phó anh, tại sao?

Tiểu Băng trong phút chốc cảm thấy mọi thứ đều trở nên xa lạ, nàng không tin lời Hà Lệ, nhưng biểu cảm của cô ta lúc này quá đối chân thực, khiến ai nhìn thấy cũng muốn rơi lệ. Khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Đường Chính Hằng bỗng lóe lên trong tâm trí Tiểu Băng, sự quan tâm hiếm hoi, cái ôm lúc bị thương, tại sao lại chân thực như thế. Từng chút từng chút, từ từ chấp nối thành Đường Chính Hằng trong kí ức của nàng, anh thật sự là con người như vậy sao? Đối với nàng cũng có ý đồ như vậy sao?

Quay người, mùi nước hoa quen thuộc chậm chậm bay đi.

Đường Chính Hằng đứng ngoài hành lang nhìn, vô cùng bình thản. anh nghe thấy những lời của Hà Lệ, nhưng những lời đó dường như chẳng có chút liên quan nào tới anh cả.

Anh chỉ hy vọng Tiểu Băng có thể cho anh một câu trả lời, anh cũng cho nàng một lời xin lỗi. Anh không nên lợi dụng nàng để đối phó với Kì Tư Nam, anh không muốn quan hệ giữa họ mãi mãi chỉ dừng lại ở mức lợi dụng lẫn nhau. Nhưng lần này, chính anh tự tay đẩy nàng rời xa mình.

Tiểu Băng khẽ chớp mắt, nàng dùng hết sức đưa tay bịt lấy miệng. Nơi nàng đang đứng rực rỡ ánh đèn, nhưng xa xa ngoài cửa cách đó vài bước, Đường Chính Hằng với bộ comple màu đen gần như dung hòa làm một với bóng đêm xung quanh anh.

Cái khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, họ mơ hồ nhìn thấu sự đau đớn và phiền muộn trong mắt đối phương. Trong cuộc đời không thể tránh khỏi sự tổn thương và phản bội, tại ngã tư này, họ không thể tránh khỏi số mệnh là đi lướt qua nhau.

Đường Chính Hằng nghĩ, có lẽ, cả đời này anh cũng không có cơ hội bù đắp sai lầm anh đã phạm phải ba năm trước. Anh siết chặt nắm đấm rồi lại buông ra, khiến cho những khớp ngón tay căng ra đến đau nhức, thân hình màu đen trong cái hội trường mờ tối này trông càng mơ hồ và tối tăm hơn.

Anh nhìn Tiểu Băng, đôi môi khẽ mấp máy, nhưng lại chẳng nói được lời nào. Hai người nhìn nhau như thế, không nói tiếng nào, nhưng lại xuyên qua giới hạn của thời gian đi thẳng vào tận đáy lòng.

Tiểu Băng dường như mất hết kiểm soát, cố gắng bịt miệng lại giữ cho mình không khóc. Nhìn thấy sự hối hận trong mắt Đường Chính Hằng, đột nhiên nàng cảm giác có thứ gì đó vỡ vụn trong lồng ngực, từng mảnh từng mảnh rơi xuống. Nàng không biết tại sao mình lại khóc, chỉ là sự bị thương trong lòng khiến nàng không kiềm chế được nước mắt. Tất cả những việc nàng làm đều là vì em trai. Nàng đã từng thề không tiếc mọi thứ để bảo vệ hạnh phúc của thằng bé. Nhưng tại sao chỉ nghĩ đến việc vì điều này mà phản bội lại Đường Chính Hằng, trong lòng nàng bất giác lại dấy lên mặc cảm tội lỗi. Tại sao nhìn thấy bộ dạng cô quạnh đó của Đường Chính Hằng, nàng lại thấy đau lòng, thấy khó thở.

Hai người họ, rõ ràng là không nên dính dáng với nhau!

Nhưng, tại sao nàng lại cứ bất giác chú ý đến anh, tin tưởng anh, thậm chí lúc nàng buồn bã tuyệt vọng nhất lại muốn nương tựa vào anh? Càng nghĩ trong lòng Tiểu Băng càng thêm đau đớn, nàng cố gắng lau nước mắt, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được những tiếng sụt sùi.

Sự bất thường của Tiểu Băng không khiến cánh phóng viên chú ý, nhưng có người tinh mắt phát hiện ra Đường Chính Hằng đang đứng ở cửa.

- Là Đường Chính Hằng! Anh ấy, anh ấy đứng ở cửa!

Tiểu Băng bị tiếng nói này làm thức tỉnh.

Nàng đứng bật dậy, nhìn thấy cánh phóng viên đang điên cuồng lao về phía Đường Chính Hằng, không nghĩ ngợi gì hết, nàng cũng lao thẳng về phía anh.

- Đi thôi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Phản ứng đầu tiên xuất phát từ nội tâm Tiểu Băng là không muốn Đường Chính Hằng bị khó xử, thế là nàng đẩy mạnh anh một cái, sau đó nắm lấy cổ tay anh nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Các phóng viên nháo nhác đuổi theo phía sau, vừa chạy vừa chụp lia lịa hình ảnh hai người tay trong tay cùng nhau bỏ chạy.

Ánh đèn flash lại lấp lóa cả một khu.

Đám đông dần dần thưa thớt, người vừa mới khóc lóc thảm thiết là Hà Lệ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhếch mép cười, trong nụ cười đó không còn thấy sự vô tội ảm ức khi nãy?

- Chúng ta đi thôi!

Người quản lý nói nhỏ, Hà Lệ gật gật đầu, đưa tay lau nước mắt, rồi chìa tay đỡ lấy hộp phấn từ phía trợ lý, soi gương thoa thêm một lớp phấn, sau đó mỉm cười duyên dáng rời khỏi hiện trường trong sự bủa vây của đám đông.

Vũ Chí Tân nhìn theo bóng dáng bỏ chạy ngày càng xa dần của Tiểu Băng và Đường Chính Hằng, thở dài, sau đó nhanh chóng rút điện thoại ra.

- Giám đốc Lâm... Đứng thế, đứng thế, tất cả đều thuận lợi, Đường Chính Hằng phen này rắc rối to rồi. Đứng thế, đứng thế... tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi...

Anh vừa nói vừa nở một nụ cười hề hèn.

Nhìn Tiểu Băng kéo Đường Chính Hằng bỏ chạy, Vũ Chí Tân biết bản thân dù có níu kéo thế nào thì trong lòng Tiểu Băng từ giờ phút này sẽ không bao giờ có vị trí của anh nữa.

Ngoài việc buông tay, anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Trên ghế khách mời của buổi lễ trao giải, Lâm Phi buông điện thoại xuống, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười ngạo mạn. Quay đầu lại nhìn Hứa Vĩ Đình đang ngồi ở một chỗ cách đó không xa, anh vẫn ăn mặc giống như một chú bướm sắc sỡ sắc màu, không ngừng nở ra nụ cười rạng rỡ, ngồi bên cạnh anh là một nữ minh tinh mặt hoa da phấn. Nỗi đau bị bỏ rơi hiện ra trước mắt, cô không bao giờ quên được, người đàn ông cột nhà đó đã từng vô tình phá hủy tất cả những ước mơ và hạnh phúc trước kia của cô.

Và giờ đây, anh ta lại hủy hoại tác phẩm mà cô tự hào nhất: minh tinh một tay cô tạo nên – Kì Tư Nam!

Thế nên cô phải báo thù, cứ cho là vì chuyện này phải hy sinh nữ ngôi sao nổi nhất của Thiên Dật là Hà Lệ, thì cô cũng phải để cho con người đó nếm mùi nhà tan cửa nát.

Lâm Phi nghiêng răng tức giận, dường như muốn nghiền vỡ cả răng. Ánh nhìn sắc bén lấp lánh trong đôi mắt. Hủy hoại Đường Chính Hằng chỉ là bước thứ nhất, Hứa Vĩ Đình, tôi không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy đâu!

Lúc bất chấp tất cả để kéo Đường Chính Hằng bỏ chạy, Tiểu Băng cảm thấy mình như trở về con ác mộng ngày trước, trong con mơ, nàng cũng chạy thực mạng như thế này, chạy tới mức sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn không thể nào thoát ra khỏi bóng tối vô cùng vô tận. Không biết đã chạy đến tận đâu, màn đêm dần buông xuống, chỉ có hơi thở gấp gấp nặng nề của người đàn ông bên cạnh vẫn rõ ràng mồn một. Trên đường trống vắng không có lấy một bóng xe, đến một tiếng khởi động xe cũng không nghe thấy. Trong không khí man mác mùi hương lạnh lạnh, đôi mắt lạnh lùng của người đàn ông lấp lánh như vì sao đêm.

Hình như đằng sau không có ai đuổi theo nữa, bước chân Tiểu Băng bắt đầu chậm dần lại, thật sự nàng không còn sức để tiếp tục chạy nữa rồi. Từ vụ tai nạn ô tô ba năm trước cho đến giờ, nàng có cảm giác đã đánh mất niềm vui đẹp đẽ đơn thuần nhất trong cuộc đời mình. Nàng dùng cạn kiệt sức lực của bản thân mới có thể kiên trì đóng vai một Trắc Tiểu Băng lạc quan kiên cường.

Nhưng nàng đã cố gắng quá lâu, nàng mệt mỏi quá rồi.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, xuyên qua màn đêm vô cùng vô tận, Tiểu Băng dường như nhìn thấy nơi cuối của màn đêm, cha mẹ đang mỉm cười nhìn nàng. Mẹ, con mệt mỏi lắm rồi. Nàng mỉm cười chia tay ra với bà, nhưng chẳng thể nào với tới được. Đứa trẻ tuyệt vọng đánh nhắm nghiền mắt chìm vào giấc ngủ.

Đường Chính Hằng ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu xuống. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong đêm mùa đông của Bắc Kinh, rồi tan biến ngay tức khắc.

Dường như thời gian lại trở về buổi tối của ba năm về trước. Trong phòng ăn theo kiểu phương tây, cô gái 24 tuổi Trắc Tiểu Băng lộ rõ vẻ lo lắng trên mặt.

- Làm thế nào bây giờ? Mẹ, nơ cái ngực của con mất rồi!

Người phụ nữ trung niên cười hiền lành nhìn cô con gái còn chưa trưởng thành của mình, không biết phải làm sao.

- Được rồi, được rồi, không tìm được thì thôi, dù sao cũng không phải thứ đáng giá.

- Không được! Đó là món quà bố tặng con nhân ngày sinh nhật!

Người đàn ông hiền từ ngồi bên cạnh nở một nụ cười phúc hậu

- Tiểu Băng đã thích như vậy, bố sẽ mua cho con một cái giống hệt như thế...

- Vậy con cảm ơn bố!

- Muốn cảm ơn bố thì phải chăm chỉ làm việc, chăm chỉ tập đàn, được không?

Buổi tối tràn ngập tiếng cười, lấp lánh những vì sao, bầu trời dường như cao, trong đêm vô tận, có người đang chớp mắt nhìn họ mỉm cười.

Tiểu Băng không bao giờ quên được, chính vào ngày hôm đó, nàng nhận được tháng lương đầu tiên trong đời, ba con người hạnh phúc hẹn nhau ăn bữa tiệc ở một nhà hàng phương tây để chúc mừng. Nhìn nụ cười hạnh phúc viên mãn của bố mẹ, thậm chí nàng cảm thấy bản thân hạnh phúc giống như đang ôm cả thế giới trong vòng tay vậy. Nàng tưởng rằng từ giờ có thể mang đến cho họ một cuộc sống ổn định hạnh phúc, nhưng sức mạnh to lớn của tử thần, người đời không ai có thể kháng cự được.

Trên đường ngồi taxi về nhà, một chiếc ô tô đột ngột lấn vào làn đường ngược chiều, sau khi xe bị lật đập mạnh vào chiếc xe cả nhà đang ngồi, liền sau đó có đến bốn chiếc xe cũng liên tiếp lao vào, sáu chiếc xe đâm nhau, bị kịch không thể nào cứu vãn được.

Lúc nàng tỉnh từ trong bóng tối sau sự giằng co, mẹ nàng, và còn cả người cha dượng yêu thương nàng như con gái ruột, đều đã buông tay rời xa thế giới. Ngọn lửa bùng lên từ cái khoảnh khắc những chiếc xe đâm vào nhau tái hiện trong trí óc nàng, không ngờ thế giới lại lung linh như thế, lung linh đến mức máu tươi loang lổ khắp nơi.

- Dừng!

Tiểu Băng vùng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mở choàng hai mắt, hiện ra trong mắt nàng là một căn phòng xa lạ và khuôn mặt không chút cảm xúc nhưng vẫn vô cùng điển trai của Đường Chính Hằng.

- Uống trà đi.

Người đàn ông với chiếc sơ mi đen lạng lẽ đưa cho nàng một tách trà, Tiểu Băng chớp mắt lia lịa, không ngần ngại đỡ lấy tách trà uống cạn trong một hơi.

Chất lỏng ấm ấm thơm thơm đó chảy qua cổ họng, giờ nàng mới thấy bản thân dần hồi phục lại tri giác.

- Cảm ơn Đường tiên sinh, nhưng... muộn quá rồi, tôi phải về thôi...

Tiểu Băng luống cuống muốn leo xuống giường.

- Tại sao?

Giọng nói của Đường Chính Hằng dường như đến từ một nơi rất xa, vang vang giống như tiếng vọng.

- Cái gì tại sao?

Tiểu Băng dừng lại thoáng ngơ ngời, lại nghe thấy Đường Chính Hằng hỏi tiếp một câu nữa.

- Tại sao?

Giọng nói đó dường như xuyên qua giới hạn của không gian và thời gian, truyền tới từ một lục địa khác, mang theo một nỗi buồn không tên.

- ... Sao phải giúp Thiên Dật đối phó tôi?

Tiểu Băng không hề cúi đầu xuống, mà ngược lại, nàng ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt Đường Chính Hằng.

Bắt đầu từ giờ khắc kéo anh bỏ chạy khỏi hội trường buổi họp báo, nàng đã lựa chọn đứng về một phía với anh, thế nên giờ đây đã chẳng còn gì phải giấu diếm anh nữa.

Tiểu Băng cúi đầu, nhẹ nhàng xin lỗi.

- Đường tiên sinh, tôi thành thật xin lỗi, thực ra... tôi không muốn như thế.

Đầu ngón tay nàng lạnh ngắt, hơi co lại, rồi đột ngột siết chặt thành nắm đấm. Cảm giác lạnh lẽo cứ thế len lỏi vào tận đáy lòng, lạnh tới nỗi đau thấu tim gan. Trong tâm mắt nàng, Đường Chính Hằng vẫn lạnh lùng như tảng núi. Trong ánh mắt anh nhìn nàng không có sự phẫn nộ, không có sự căm hận, thậm chí đến một chút cảm xúc cũng không có. Chỉ là nỗi đau trong lòng cứ lan ra, theo dòng máu chảy xuyên suốt cơ thể.

Tiểu Băng nhúc nhích đầu ngón tay, bắt đầu nói, giọng điệu vô cùng bình thản.

- Nếu anh muốn kiện tôi, tôi không có ý kiến gì cả.

Tiếp sau đó là cả một khoảng thời gian im lặng dằng dặc.

Đường Chính Hằng chăm chú nhìn Tiểu Băng, dường như anh muốn thấy được nụ cười rạng rỡ mà kiêu ngạo của ba năm về trước trên gương mặt đang nở nụ cười thờ ơ của nàng. Anh mong muốn biết bao có thể nhìn thấy một Tiểu Băng như thế. Trong kí ức, nàng duyên dáng dạo những phím đàn, những ngón tay bay nhảy, âm điệu phát ra lại chính là bản nhạc “Lỗ Băng Hoa” mà mẹ thích hát nhất cho anh nghe khi anh còn nhỏ.

“*Những ngôi sao trên trời không nói, búp bê dưới mặt đất nhớ mẹ...*”

Tiết tấu nhẹ nhàng đó khiến anh thấy ấm áp vô cùng.

Nhưng giờ đây, khi họ gặp lại nhau, số mệnh họ đã giăng đầy những tổn thương và lừa dối, nàng giúp Thiên Dật lấy cắp tài liệu trong máy tính của anh. Anh mượn tay nàng để dựng lên một scandal bịa đặt về giới tính của Kì Tư Nam.

Thế nên trong giới giải trí đầy hào quang chói này, bọn họ xác định không có tương lai.

Anh không thể hận, bởi so với Tiểu Băng, anh hoàn toàn không có tư cách để hận nàng.

Anh không thể yêu, bởi những người luôn yêu sâu sắc và chờ đợi không biết đến sự tồn tại của một người như anh.

Im lặng một hồi lâu, Đường Chính Hằng cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng.

- Tôi muốn nghe... nguyên nhân...

- Tôi bắt đầu hối hận vì đã không nhận tờ chi phiếu 100 vạn của anh rồi...

Tiểu Băng cười nhẹ, vẫn không quên mím môi, rồi hắng giọng.

Việc đã đến nước này, nàng chẳng còn sợ gì nữa, thậm chí bắt đầu có chút tin tưởng. Sự tin tưởng đó không biết đến từ đâu. Có lẽ là trong mắt của Đường Chính Hằng, nàng nhìn thấy sự tin tưởng giống như thế.

Chúng ta... càng ngày càng tiếp cận với sự thật tàn khốc. Nhưng đối với anh và tôi mà nói, sự thật này có nghĩa gì đây? Nàng trầm nghĩ trong lòng.

- Tôi nhớ anh đã từng hỏi tôi tại sao lại giúp Đồng Cảnh Lượng đúng không? Cuối cùng bây giờ tôi có thể nói cho anh biết nguyên nhân rồi, thực ra... thằng bé là em trai tôi, đưa em trai cùng mẹ khác cha.

Tiểu Băng thủ thi nói, giọng của nàng vẫn giữ nguyên sự ôn tồn kì lạ. Nhưng Đường Chính Hằng không thể nào bình tâm trở lại được nữa. Dường như vừa rồi có một hòn đá rơi vào lòng suối đang tĩnh lặng, làm dậy lên một đợt sóng. Lan tỏa trên mặt nước, từng đợt từng đợt sóng cứ lan dần ra. Có những việc vốn là bí mật cất giấu trong lòng cả cuộc đời, nhưng giờ Tiểu Băng đã chia sẻ bí mật đó với Đường Chính Hằng. Giờ phút này, Đường Chính Hằng dường như không phải là kẻ địch, không phải là đối thủ, mà là người bạn đồng hành cùng chung hoạn nạn với nàng.

Tiểu Băng bình tĩnh trở lại, thủ thi kể chuyện, giọng nàng dừng dừng tới mức kì lạ, có vẻ như nàng chỉ đang kể câu chuyện của một người xa lạ.

Người thiếu nữ ôm giấc mơ trở thành ngôi sao bị lừa rồi mang thai. Sau khi sinh hạ một đứa con gái liền gửi con đến nhà một người họ hàng. Sau vài năm người thiếu nữ đó lấy một người đàn ông làm nghề buôn bán, lại sinh hạ một đứa con trai, nhưng vẫn luôn giấu chồng về việc mình vẫn còn một đứa con gái.

Cho đến một ngày, gia đình họ hàng đó chuẩn bị di cư sang nước ngoài, bèn dẫn đứa bé gái năm tuổi mạo muội tìm đến...

Tiểu Băng vừa nói vừa đưa tay gạt những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống. Kết quả là ly hôn, nén nỗi đau từ bỏ đứa con trai mới sinh được hai mươi tám ngày, đưa đứa con gái năm tuổi trở về Bắc Kinh. Rất may là sau đó cô quen được một giáo sư học viện âm nhạc thật thà lương thiện, nửa cuộc đời lang bạt cuối cùng cũng kết thúc.

- Người thiếu nữ đó, chính là mẹ tôi...

Tiểu Băng cố gắng ngẩng đầu lên, trong lòng cầu mong nước mắt có thể chảy ngược vào trong. Nàng đau lòng tới mức có cảm giác trái tim bị xé nát, đó là vết thương bị chôn kín tận đáy lòng, vết thương đó lại rớm máu khi bị rách toạc.

Cảm giác rơi vào vòng tay vừa gần gũi vừa xa lạ, cuối cùng nàng không cầm được nước mắt, òa ra khóc nức nở. Không hề để ý tới chiếc điện thoại trong túi áo đang rung liên hồi, có vẻ vô cùng thúc giục.

Lỗi lầm đã phạm phải, chúng ta không bao giờ có thể sửa chữa được.

Sự cảnh giác trong lòng một khi đã không còn, nước mắt có thể trào ra làm ngập chìm cả thế giới. Người con gái trong vòng tay anh đang khóc lên nức nở, có vẻ như muốn làm cạn tất cả nước mắt đã tích tụ suốt ba năm qua. Từ khi nàng khóc ầm lên cho đến khi chỉ còn nức nở, Đường Chính Hằng chỉ cảm thấy bờ vai mình ướt sũng.

Đường Chính Hằng còn nhớ, trong đám tang của đôi vợ chồng xấu số, tất cả mọi người đều mặc trang phục màu đen, chỉ duy nhất người con gái Trác Tiểu Băng của họ là mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, đứng thẳng lưng như một cánh ngọc lan trắng, toát ra một vẻ xinh đẹp và tự tin. Nàng không hề khóc, ngược lại trên mặt luôn giữ nụ cười từ đầu đến cuối. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, Đường Chính Hằng không còn nhìn thấy nụ cười vô ưu vô lo không một chút ưu phiền đó của nàng thêm một lần nào nữa.

Anh nhìn xuống, nghiêng đầu hôn nhẹ lên đuôi tóc nàng, hơi ẩm ấy mang lại sự rung động chưa từng có trước đây.

- Thì ra chúng ta... là hai người giống nhau.

Không biết là anh tự nói với mình hay nói với Tiểu Băng, trong giọng nói của anh đượm một chút buồn thương. Tăng băng dù có đông cứng đến mức nào, khi tan chảy cũng chính là nước, vô hình, không màu sắc và chẳng có nơi nào để đi.

Anh nói

- Tôi cũng chưa từng gặp bố đẻ của mình. Từ lúc ra đời đến giờ, chưa từng nhìn thấy.

Khi Tiểu Băng nghe thấy những lời đó của Đường Chính Hằng, đột nhiên không khóc nữa, giống như mặt hồ phẳng lặng bị một hòn đá đánh động, gợn lên những đợt sóng. Nàng chăm chăm ngẩng đầu, nhìn chăm chú đôi mắt lấp lánh của anh với vẻ ngờ vực.

Đường như nàng nhìn thấy tầng băng đang tan thành nước, lúc chảy qua mình sáng lên thứ ánh sáng lấp lánh. Mùa xuân ấm áp, cây trái nở hoa, xua đi băng giá sâu thẳm của trước đây, sương mù quanh năm bao phủ mặt hồ cuối cùng cũng tan đi. Trong mắt Đường Chính Hằng không ngờ lại ánh lên sự ấm áp trước đây chưa từng có, ấm áp như vùng mặt trời hừng lên ở phía Đông. Thì ra trong lòng họ cũng có một quá khứ giống nhau. Thế nên khi họ gặp nhau trong biển người mênh mông này mới bị đối phương thu hút.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Băng thật sự chạm đến quá khứ của Đường Chính Hằng, giờ nàng mới biết Đường Chính Hằng có một phần tư dòng máu của Canada, mẹ anh là Hoa kiều, quốc tịch Canada, sau đó còn từng tham dự cuộc thi hoa hậu Hồng Kông. Chẳng qua trong giới giải trí này, để giành vị trí cao luôn luôn khốc liệt hơn cả chiến tranh, nguyên nhân của thất bại không phải vì không đủ tài năng, mà chính là đã động lòng.

Mà mẹ của Đường Chính Hằng chính là loại người thứ hai.

Nhưng người mà bà yêu cuối cùng vẫn bỏ rơi bà. Rốt cục sau đó chỉ có thể mang trái tim đầy vết thương và đứa con chưa chào đời lặng lẽ trở về Canada. Từ đó bà chưa từng gặp lại người đàn ông ấy.

Bánh ga tô vị moca rất ngon, Tiểu Băng ngoạm một miếng bánh lớn trông hết sức mất hình tượng. Sau khi khóc lóc một trận, trên mặt nàng lại hiện lên nụ cười duyên dáng bình thản. Đường như cái người vừa mới khóc lóc thảm thiết đó không phải là nàng vậy.

Trước mặt Đường Chính Hằng đặt một tách cà phê nóng, anh ngắm nhìn Tiểu Băng đang cầm cùi ăn bánh ga tô.

- Đường tiên sinh, sao anh không ăn?

Tiểu Băng ngẩng đầu lên, phồng má ngoạm hai miếng nữa, sau khi nuốt xong thức ăn trong miệng mới lên tiếng hỏi. Trong khoảnh khắc đó, Đường Chính Hằng đột nhiên cảm thấy hình bóng của Đồng Cảnh Lượng qua hành động này của nàng. Anh chăm chú nhìn nàng, giờ mới phát hiện ra khuôn mặt của Tiểu Băng đúng là có nhiều nét giống Đồng Cảnh Lượng đến kinh ngạc. Trong cơ thể họ dù sao cũng cùng chảy một dòng máu, thế nên đến cả cách họ cười, từng cử chỉ nhỏ cũng giống nhau đến vậy.

Trong cuộc thi tuyển chọn tài năng đó, là Tiểu Băng đã dùng bí mật của Đồng Bàn và Lạc Hoan để uy hiếp, dùng bản nhạc Hường Tinh sáng tác riêng cho Đồng Cảnh Lượng và Hà Phong Lỗi làm ngòi nổ, lấy hợp đồng của Hường Tinh làm vật trao đổi... dựa vào khả năng của bản thân để thay đổi ngôi vị quán quân đã được định trước của Đỗ Hiểu, để bảo vệ hình tượng của Đồng Cảnh Lượng, nàng không tiếc phải phản bội lại sư huynh của mình, không ngần ngại trở thành kẻ địch của Đồ Luân. Thế nhưng nàng lại không thể mở miệng nhận chị em với thằng bé, thậm chí đến cả một cái ôm thân thiết cũng không thể có. Tất cả những việc nàng làm chỉ vì không muốn Cảnh Lượng đánh mất giấc mơ của mình, không muốn thằng bé biết mẹ mình đã rời khỏi cõi đời này.

Nghĩ tới đây, Đường Chính Hằng cụp mắt xuống, rút một tờ chi phiếu trong túi ra, lặng lẽ chuyển cho Tiểu Băng.

- Sao lần này lại vẫn là chi phiếu? Cái gì? Năm mươi lăm vạn?

Lúc Tiểu Băng nhìn thấy tờ chi phiếu kinh ngạc đến nỗi cắn phải lưỡi

- Cho tôi sao?

Nàng bán tin bán nghi đỡ lấy tờ chi phiếu, cầm trong tay vừa xem vừa mân mê, sau đó ngẩng đầu hỏi

- Lý do là gì?

- Tôi từ chức rồi.

Đường Chính Hằng không trả lời, chỉ nói một câu chẳng ăn nhập gì.

- Hà?

Trí óc Tiểu Băng gần như nổ tung, tất cả mọi thứ trước mắt nàng trở nên trắng xóa. Anh từ chức rồi, tại sao? Vì chuyện tư liệu bị lọt ra ngoài khiến Thiên Dật cướp mất Vương Sở sao? Hay là vì Hà Lệ tung ra tin đồn xấu đó? Rốt cuộc sự thật là gì, Đường Chính Hằng rốt cuộc có phải vô tội hay không? Tại sao anh lại buông tha nàng dễ dàng như vậy, một mình gánh chịu tất cả mọi trách nhiệm?

Vô vàn câu hỏi hiện lên trong tâm trí nàng. Tiểu Băng cảm thấy dường như nàng có quá nhiều điều muốn hỏi, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng lại không thể nào thốt ra được. Chứng cứ ngẹn lại nơi cổ họng, vừa chua chát vừa đắng cay.

Nàng mấp máy môi, cuối cùng phát ra một tiếng nói ngắn ngủn và run rẩy

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả.

Đường Chính Hằng chỉ trả lời ngắn gọn một câu, sau đó tiếp tục nói với Tiểu Băng những điều anh muốn nói

- Số tiền này để cô trả nợ.

Tiểu Băng kinh ngạc ngẩng đầu lên, không thể tin nổi vào tai mình, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt nàng, anh còn cho người điều tra nàng! Nếu như không phải vậy, anh không thể biết được chuyện nàng thiếu nợ, hơn nữa còn đúng năm mươi lăm vạn chưa trả!

- Đường tiên sinh... anh cho người điều tra tôi?

Tiểu Băng tức giận hỏi.

- Tôi muốn... bù đắp cho cô.

Đường Chính Hằng mấp máy môi, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Băng trong bộ dạng tức giận, cau mày, mắt long lên nhìn anh, những lời anh muốn nói chỉ đến cửa miệng lại trôi tuột trở lại, anh chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống. Anh cố hết sức giấu đi những lời muốn nói, chôn vùi ở tận nơi sâu thẳm của trái tim, không để cho nó mọc rễ ở đó, càng không thể để nó đơm hoa kết trái. Anh muốn bảo vệ nàng, nhưng lại càng không muốn để nàng ở quá gần anh, bởi vì anh biết, sự thật tàn khốc chôn vùi tận nơi sâu thẳm của trái tim một khi bị vạch trần, Tiểu Băng nhất định sẽ hận anh, sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa.

- Cứ coi như cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi...

Ánh đèn rực rỡ, chiếu lên chiếc áo khoác màu đen của Đường Chính Hằng, ven theo sàn gạch rọi cái bóng dài của anh, trông nó vừa lạnh lẽo lại vừa cô đơn.

Anh quay người lại, mặt tối sầm. Tại sao những lời quan tâm lại không thể nói ra miệng, cứ phải dùng những lời lẽ tàn nhẫn để tiếp tục làm tổn thương đối phương?

- Đường tiên sinh nói vậy là ý gì? Anh biết rõ là tôi chưa từng giúp đỡ anh điều gì!

Đột nhiên trong lòng Tiểu Băng vừa chua xót vừa đau đớn, nhưng nàng lại đột ngột nở một nụ cười. Thì ra quan hệ giữa họ vẫn phải cần đến tiền để cân đong đo đếm.

- Sao lại không chứ? Chẳng phải cô đã giúp tôi hủy hoại hình tượng của Kì Tư Nam sao?

Đường Chính Hằng cười lạnh lùng, dù sao thì bản thân đã lựa chọn sẽ rời đi, nếu đã không thể có được quan hệ tốt đẹp, chẳng thà nhẫn tâm đẩy nàng ra xa, khiến nàng rời khỏi thế giới của anh. Làm như vậy mới là tốt nhất đối với cả hai.

Đường Chính Hằng, hóa ra anh đang lợi dụng tôi! Trong lòng nhanh chóng hiểu ra tất cả mọi chuyện, thì ra ngày hôm đó nàng gặp Kì Tư Nam ở Lệ Tinh không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là một âm mưu đã được sắp đặt từ trước. Đường Chính Hằng chẳng qua chỉ muốn mượn tay nàng để bẻ gãy đôi cánh của Thiên Dật. Tiểu Băng cắn môi thật chặt, âm thầm nhìn theo cái bóng của Đường Chính Hằng, nhưng không thể phát ra một câu chửi mắng nào. Có lẽ khi hoàn toàn thất vọng về một người, trái tim đã bị tê dại rồi. Nàng chỉ từ từ đưa tay lên, nhẹ nhàng xé nát tờ chi phiếu.

Đường Chính Hằng, tôi thề, tôi sẽ không để anh có cơ hội lừa tôi lần nữa. Một nhát, hai nhát, xé vụn thành từng mảnh, từng chút từng chút một, giống như đang xé nát trái tim của chính mình. Xòe lòng bàn tay ra, chỉ còn lại một nắm giấy vụn, nàng lấy hết sức thổi bay những mảnh vụn đó.

Ánh trăng của mùa đông sáng lấp lánh, nhưng nàng không hề cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Tiểu Băng gơ tay lên, ngón tay nàng cố tìm kiếm một tia sáng của ánh trăng, sau đó nàng cảm thấy nước mắt mình lặng lẽ rơi xuống. Trong màn đêm giá lạnh của Bắc Kinh, những giọt nước mắt đó nhanh chóng bốc hơi thành một làn sương không ai có thể nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Dũng cảm xông pha ở Hồng Kông

Trong trái tim mỗi người đều cất giấu một bí mật, chúng ta luôn luôn tìm kiếm mọi biện pháp để cất giấu thật kỹ bí mật của mình, sau đó tốn công hao sức để nhìn trộm bí mật của người khác. Bí mật giống như một hạt giống, dựa vào máu và nỗi đau trong tim để tồn tại, cuối cùng nó phát triển thành một cây đại thụ chọc trời. Chỉ cần có chút mùi vị tình yêu say đắm hoặc cảm hận tội cùng sẽ đều điên cuồng làm tổn thương người khác, cũng đồng thời làm tổn thương chính mình.

Khi vận mệnh tiến đến ngã tư tiến thoái lưỡng nan, bản thân bạn – người vừa yêu lại vừa hận, rốt cuộc sẽ lựa chọn điều gì đây? Xin hãy tha thứ cho tôi

của hiện tại, cái người sớm đã đánh mất năng lực nắm bắt được mọi thứ.

1. Dừng cảm xông pha ở Hồng Kông

Chiếc máy bay đang lượn trên độ cao khoảng 3000m, bên ngoài cửa sổ dày đặc một màn đen, Tiểu Băng nâng một tách cafe nóng, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng.

Chuyến bay đêm tới Hong Kong, đồng nghiệp Tôn Phàm ở bên cạnh đã ngủ say, có lẽ là ngủ không được ngon lắm, tiếng ngáy của cô khá to, Tiểu Băng khẽ cắn môi, đưa tay đắp lại chiếc chăn mỏng cho cô.

Ánh đèn mờ ảo, sắp tới nửa đêm mà Tiểu Băng không hề có một chút cảm giác buồn ngủ. Đây là chuyến công tác đầu tiên sau khi nàng bị điều chức, đột nhiên trong lòng nàng dấy lên một sự bất an sợ hãi. Thân là một đại diện Phó Tổng biên tập, thế mà nàng lại dặt tay đối tượng cần phỏng vấn bỏ chạy ngay tại buổi họp báo, ngoài việc trở thành trò cười cho đồng nghiệp, bị những scandal trong giới đeo bám ra, việc nàng sao nhãng chức trách này đồng nghĩa với việc sẽ không thể có được sự tín nhiệm của Tổng biên tập nữa.

Quả nhiên, không lâu sau nàng bị điều từ Ban Biên tập xuống Phòng Quảng cáo, từ phóng viên chủ lực chuyển thành người phụ trách quảng cáo. Ngày đầu tiên bị điều chức, Trưởng phòng quảng cáo tìm nàng nói chuyện, ý của ông rất rõ ràng, thật ra bộ phận quảng cáo không thiếu người.

- Nhưng dù sao thì Tổng Biên tập cũng chuyển cô qua đây, chúng ta cũng phải chấp nhận thôi, không phải sao? Mọi người đều có nhiệm vụ, cũng đều phải có miếng ăn, đúng không?”

Trưởng phòng là một người đàn ông trông khá từ bi nhân hậu, nhất là lúc ông cười trông rất thân thiện.

- Thế này đi, Bộ phận Quảng cáo vừa hay nhận được thư mời cho buổi đấu giá của thương hiệu Leslie Jewelry, một thương hiệu con trực thuộc tập đoàn Hoa Cẩm ở Hồng Kông, cô dẫn theo Tôn Phàm đến Hồng Kông một chuyến vậy!”

Trưởng phòng đưa tấm thiệp mời cho Tiểu Băng, nhìn nàng cười tươi rồi nói

- Không cần biết trước đây thế nào, từ giờ trở đi hãy làm việc cho tốt!

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Băng cảm thấy rất ảm áp, nàng cup mắt xuống, thò tay vào trong túi rút di động ra theo thói quen, rồi bỗng phát hiện ra đang ngồi trên máy bay, điện thoại đã tắt máy rồi. Trước đây điện thoại nàng lúc nào cũng reng liên hồi, nhưng giờ đột nhiên trở nên yên lặng, thường thường đến nửa ngày cũng không có lấy một cuộc điện thoại hay một tin nhắn. Sự nhàn rỗi này khiến nàng cảm thấy không quen.

Thế là nàng giận dỗi nhét bừa điện thoại lại vào trong túi.

Nàng nhắm mắt, thả lỏng cơ thể đang cương cứng, cứ cho là không buồn ngủ, nhưng lúc này cũng nên chợp mắt một lát, không phải vì điều gì khác thì cũng nên giữ sức để tham gia buổi họp báo ngày mai.

Tiểu Băng thầm nhắc bản thân phải kiên trì, thế là trong cơn mơ màng, tuy vẫn có thể nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm của máy bay, nhưng ý thức nàng đã dần dần trở nên mơ hồ, có vẻ như đã chìm vào giấc ngủ thật sự. Lúc máy bay thông báo sắp hạ cánh đã là 0 giờ 30 phút sáng sớm ngày hôm sau, lúc hành khách bị đánh thức đều trong trạng thái mơ màng ngái ngủ, người đồng hành Tôn Phàm của nàng thậm chí còn lấy chăn bị kín đầu.

Tiểu Băng nhanh chóng mở mắt, ngoảnh đầu lại thấy Tôn Phàm vẫn chưa tỉnh, bèn nhẹ nhàng mở chiếc chăn đang trùm kín đầu của cô ra, đưa cho cô một tờ khăn ướt.

Tôn Phàm dụi mắt một lúc rồi mới mở mắt ra, cười với nàng đầy vẻ cảm kích, sau khi dùng khăn ướt lau mặt mới thật sự hoạt bát trở lại.

- Trước khi lên máy bay tôi đã liên hệ với người của Hoa Cẩm, họ sẽ cho tài xế đợi chúng ta ở sân bay, đưa chúng ta về thẳng khách sạn.

Bên ngoài cửa sổ, vịnh Victoria lấp lánh ánh đèn đã hiện rõ ra trước mắt.

Tiểu Băng hít một hơi thật sâu, đứng trong đám đông hành khách lấy hành lý, trong sân bay đèn điện sáng trưng, dù cho giờ đang là nửa đêm nhưng số chuyến bay đến không hề ít, số người cũng nhiều không kém. Bên cạnh nàng, người phụ nữ mặc áo măng tô dài màu vàng nhạt và người đàn ông mặc bộ comple màu xanh lam đang dùng thứ ngôn ngữ bị xen lẫn cả tiếng Anh và tiếng Quảng Đông nói chuyện với nhau. Cô gái với chiếc mini-skirt và đôi tất gầy màu đen vừa vui vẻ gọi điện thoại vừa đi vòng quanh băng chuyển hành lý.

Tôn Phàm hoang mang nhìn Tiểu Băng

- Chị Tiểu Băng, có cần phải gọi điện cho tài xế, nói với ông ấy chúng ta đã tới nơi rồi không?

Tiểu Băng gật đầu, may mà nàng đã xin Hoa Cẩm số điện thoại của tài xế từ trước.

Thò tay rút di động trong túi ra, toàn thân Tiểu Băng đột nhiên run bắn lên, ngực nàng như bị một quả chùy lớn nện mạnh một nhát – chiếc di động nàng đặt trong túi áo không thấy đâu nữa!

Trí óc Tiểu Băng bỗng chốc trở nên trống rỗng. Nếu như chỉ đơn thuần là mất di động thì cũng không làm sao, nhưng toàn bộ cuộc gọi và tin nhắn lưu trong di động giờ mất hết rồi, việc này đối với nàng mà nói chẳng khác nào một sự đã kích có tính chất hủy diệt. Đột nhiên nàng hoang mang tới mức

không biết nên làm gì.

- Điện thoại của tôi mất rồi, mau cho tôi mượn điện thoại một lát!”

Một tia sáng lóe lên trong đầu nàng, Tiểu Băng nghĩ ra nàng nên gọi điện ngay lập tức, nói không chừng gặp người nhân viên sân bay tốt bụng nhặt được chiếc di động, như vậy nàng còn có thể tìm lại nó. Cầm lấy di động từ tay Tôn Phàm, Tiểu Băng đang định ấn số của mình thì điện thoại của Tôn Phàm đột nhiên kêu lên, con số hiện lên trên màn hình lại chính là số điện thoại của nàng!

Tiểu Băng mừng rỡ khôn xiết, nhưng vừa mới ấn nút nghe thì điện thoại đã bị ngắt!

- Alô!? Alô...

Tiểu Băng lo lắng hét lên hai tiếng, đang định gọi lại thì một giọng đàn ông thờ ơ mà âm áp đột nhiên vang lên sau lưng.

- Đừng có alô nữa, là điện thoại cô làm rơi đúng không...

Bên cạnh, một bàn tay cầm di động đột ngột giơ ra trước mặt nàng. Khi lòng bàn tay xòe ra, chiếc di động của Tiểu Băng đang nằm yên lặng trên đó.

Tiểu Băng lần theo giọng nói ngẩng đầu lên, một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú rơi vào tầm mắt nàng. Đó lại là...

Tiểu Băng kinh ngạc giật lùi lại phía sau hai bước, đang đứng trước mặt nàng lại chính là người đã lâu không lộ diện trước công chúng – Kỉ Tư Nam. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần dài đen đơn giản, chiếc cà vạt màu bạc lệch sang một bên rất tùy ý, đeo một đôi kính gọng đen, không hề có phong thái của một đại minh tinh như ngày trước. Thấy Tiểu Băng đang chăm chú nhìn mình, anh bèn nhướn mày lên để lộ ra một cái nhìn đầy sức mê hoặc.

- Tóc của tôi có vấn đề gì sao? Tóc tôi bị rối à?

Kỉ Tư Nam thấy Tiểu Băng không trả lời, nhếch mép lên, như đứng giữa chốn không người, rút từ trong túi quần ra một chiếc gương, nhìn vào gương chỉnh sửa lại mái tóc của mình, ngắm nghía một lúc rồi lại rút ra một chiếc gương nhỏ khác từ trong túi quần còn lại, soi trước soi sau, chỉnh sửa lại một hồi cho đến khi vừa ý mới lại nở ra một nụ cười đẹp mê hồn.

- Giò đã được chưa?

Anh cất hai chiếc gương đi, ngẩng đầu lên mỉm cười, nụ cười âm áp như ánh trăng nhẹ nhàng rót xuống trong đêm, mang theo sự hấp dẫn không thể dùng lời tả xiết. Cặp mắt giấu sau chiếc kính gọng đen vừa đen lại vừa sáng, đôi lông mày cong cong vừa đẹp lại vừa có chút dễ thương.

Khoảnh khắc đó Tiểu Băng cứng đờ người lại, suýt chút nữa thì rơi vào nụ cười đẹp đẽ này, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên câu “phong hoa tuyệt đại”, bất giác gật gù.

- Rất tốt...

Đang đứng trước mặt nàng là người đàn ông đẹp đến nỗi phụ nữ cũng phải ghen tị, mà chính nàng đã một tay kéo Kỉ Tư Nam xuống khỏi sân khấu đầy vinh quang đó. Tiểu Băng rối loạn tới mức không biết nên nói gì, cầm lấy di động rồi lấy hành lý, vội vã kéo Tôn Phàm rời đi. Tôn Phàm vừa vội vã đuổi theo những bước chân thoăn thoắt của Tiểu Băng, vừa không ngừng quay đầu nhìn lại phía sau, tò mò dò hỏi.

- Chị Tiểu Băng, chị Tiểu Băng... người vừa rồi đẹp trai quá đi! Chị quen anh ta sao?

Tiểu Băng không nói không rằng kéo Tôn Phàm đi thẳng về phía trước.

- Trời, sao vừa rồi chị không nhân cơ hội xin số điện thoại của anh ta? Thật là...

Tôn Phàm tiếp tục oán trách.

Kỉ Tư Nam đứng nguyên tại chỗ, nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng vội vã đang khuất dần của Tiểu Băng. Bỗng anh cúi thấp đầu, đưa tay gỡ kính mắt xuống. Trong khoảnh khắc anh trĩu mắt xuống đó, sự cười cợt trong mắt anh vụt tan biến, thay vào đó là sự lạnh lùng kiêu ngạo. Anh nhếch mép lên, cười lạnh lùng tới mức không khí xung quan cảm giác đông cứng thành băng, anh đi lững thững ra bên ngoài, đến cửa sân bay lại gặp một cô tiếp viên xinh đẹp, anh mỉm cười vẫy tay chào cô. Cô tiếp viên đứng khựng lại, mặt đỏ bừng lên. Dù đó là người con gái xinh đẹp đến mức nào thì nhìn thấy người đàn ông điển trai như Kỉ Tư Nam cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

- Bạn tôi nhờ tôi nói lời cảm ơn với cô, may có cô giúp cô ấy tìm lại di động.

Kỉ Tư Nam cười rạng rỡ, chỉ về hướng Tiểu Băng rồi nói. Nhưng trong mắt anh không che dấu được một tia nhìn sắc sảo vừa lóe lên. Vừa rồi anh vừa hay nhìn thấy cô tiếp viên hàng không phát hiện ra chiếc di động mà Tiểu Băng để quên trên ghế ngồi khi kiểm tra, thế là ngay lập tức anh nói ra cái tên Trác Tiểu Băng, và lấy danh nghĩa là bạn nàng để lấy lại di động.

- Đâu có, đây là việc chúng tôi nên làm.

Cô tiếp viên hàng không đỏ mặt mím môi, trong lòng nghĩ được làm bạn với một người đẹp trai thế này quả là hạnh phúc. Đương nhiên cô không hề biết

rằng, Tiểu Băng chưa từng có người bạn nào tên là Ki Tư Nam cả.

Người đàn ông đang đứng trước mặt với nụ cười ấm áp vốn là một diễn viên bẩm sinh, diễn xuất điêu luyện tới mức có thể lừa được tất cả mọi người. Từng ánh mắt cử chỉ của anh đều có thể biến hóa thành nhân vật mà anh muốn, khóc hay là cười, dịu dàng hay lạnh nhạt. Nhưng lần này, vở kịch anh diễn không phải vì danh lợi mà chỉ vì để tất cả những người đã làm anh tổn thương nếm trải mùi vị của sự dị nghị và hiểu lầm, bị thương và sự nhục nhã, bù đắp lại tất cả những gì anh đã mất đi, và cả những gì đáng lẽ anh đã có thể đạt được.

Ki Tư Nam nghĩ vậy trong lòng, cúi đầu đeo kính, trên mặt anh lại nở ra nụ cười thân thiện ấm áp, dường như cái con người với ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo kia chưa từng tồn tại trên thế giới này. Anh kéo hành lý đi theo sau Tiểu Băng và Tôn Phạm, thấy bọn họ lên xe, bèn vẫy một chiếc taxi bám theo sau.

Trác Tiểu Băng, chúng ta cứ chờ xem.

Buổi đầu giá được tổ chức tại phòng họp đa năng trên tầng 17 của tòa cao ốc Quốc tế Hoa Cẩm. Trong lần đầu giá này, bao gồm cả “Star”, Hoa Cẩm mời tổng cộng sáu tờ báo nổi tiếng trong nước tới dự.

Lúc Tiểu Băng và Tôn Phạm đến nơi, buổi họp báo đã có rất nhiều người, nàng thậm chí còn chưa kịp đứng vững đã bắt gặp ngay một ánh mắt đầy vẻ thù địch. Người phụ nữ đối diện trang điểm rất tinh tế, nụ cười đẹp đẽ đang nở trên mặt bỗng chốc cứng đờ lại.

- Sao lại là cô?

- Sao lại là cô?

Hai người không hẹn mà cùng thốt lên một tiếng hết sức kinh ngạc.

Người đang đứng trước mặt Tiểu Băng, không ai khác, lại chính là người đã lâu không gặp – Đồng Vi!

- Lâu rồi không gặp, không ngờ cô cũng chuyển ngành làm quảng cáo nhỉ!

Khoảng 9 giờ 15 phút, buổi họp báo vẫn chưa bắt đầu.

Đồng Vi duyên dáng nhấp một ngụm cà phê, giọng nói sắc lẹm, không quên nhấn mạnh hai từ “chuyển ngành”.

Trong lòng Tiểu Băng thầm cảm thấy may mắn vì cô ta đã không nói ra những lời quá đáng hơn trước mặt bản dân thiên hạ, điều này hiển nhiên đã là rất giữ thể diện cho nàng rồi. Thế là nàng khẽ mỉm cười, không hề đưa ra bất cứ lời giải thích nào, chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu:

- Lâu rồi không gặp, sao chị Đồng Vi cũng bắt đầu thích thăm dò chuyện thị phi của người khác thế?

Nghe xong câu nói của nàng, Đồng Vi khựng lại một lát, rồi mới cười nói:

- Quan tâm một chút cũng được mà phải không? Dù sao thì chúng ta cũng từng là đồng nghiệp mà!

Giọng điệu giả tạo khiến nàng không thoải mái, Tiểu Băng quấy tách cà phê trước mặt, mùi đắng của cà phê đen chậm chậm lan tỏa trong không khí, nàng mỉm cười thờ ơ.

- Nói cũng đúng, chúng ta là đồng nghiệp rất lâu rồi. Có điều, hình như chưa bao giờ chị Đồng Vi coi tôi là đồng nghiệp cả thì phải?

Tiểu Băng nhìn Đồng Vi rồi từ tốn nói.

Đồng Vi bị ánh mắt sắc sảo của Tiểu Băng làm cho đột nhiên có chút sợ hãi, một thời gian không gặp, không ngờ ánh sáng phát ra từ người con gái này càng lúc càng rực rỡ. Đồng Vi liền cúi đầu xuống, khuấy tách cà phê trên tay mình.

Tiểu Băng và Đồng Vi làm việc với nhau ba năm, trong thời gian đó đối đầu với nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng đều bắt phân thắng bại. Lần cuối cùng, Đồng Vi bị ép phải từ chức rời khỏi tòa soạn, xem ra thì Tiểu Băng đã thắng Đồng Vi, nhưng sự thực nàng đã thua. Nàng biết lần này Đồng Vi đến đây cũng là vì quảng cáo của Leslie. Thật không may, bọn họ lại trở thành đối thủ.

- Chị băng... chúng ta đo sức một lần, cô thấy thế nào?

Tiểu Băng dò xét Đồng Vi đang cười giống như một người già. Đột nhiên trên mặt nàng hiện lên một nụ cười mỉa mai.

- Đo? Đo cái gì?

Đồng Vi ngậy ra một lúc, cô chưa từng nghĩ Tiểu Băng sẽ đưa ra một yêu cầu thế này.

- Dù sao thì cũng chỉ có một người có thể nắm được hợp đồng của Leslie...

Tiểu Băng nhún vai, ngón tay gõ nhịp, nở một nụ cười đầy tự tin.

- Đương nhiên là một cuộc đọ sức quang minh chính đại, xem ai có tài chiếm được bản hợp đồng này của Leslie!

Ánh mắt Tiểu Băng nhìn Đồng Vi rất sắc sảo, thần thái bình thản. Trong khi đó trong mắt Đồng Vi ánh lên sự tự tin quyết tâm giành phần thắng, chỉ là cô ta vẫn im lặng không đáp lại.

- Chẳng lẽ cô không dám?

Thấy Đồng Vi không trả lời, Tiểu Băng nhướn đôi lông mày, khí thế áp đảo đầy bức bách

- Đồng Vi mà tôi biết không phải là người nhát gan sợ sệt thế này...

- Ai nói tôi không đồng ý nào?

Đồng Vi đột ngột lên giọng cắt ngang câu nói của Tiểu Băng.

- Đập tay làm tin chứ?

Tiểu Băng giờ cao lòng bàn tay lên không trung, mở to hai mắt nhìn Đồng Vi. Hãy để chúng ta đọ sức một lần! Rốt cuộc ai thắng ai thua, hãy quyết đấu một lần xem sao!

- Đập tay làm tin!

Đồng Vi nhìn Tiểu Băng, không do dự chia tay ra.

Khi hai lòng bàn tay đập mạnh vào nhau trong không trung phát ra một âm thanh vang giòn.

- Trác Tiểu Băng, lần này tôi nhất định sẽ thắng cô!

Trong lòng Đồng Vi cùng lúc lại vang lên một câu nói, “Tôi sẽ không để mình lại thua cô lần nữa đâu!”

Lúc 9 giờ 55 phút, Chủ trì hội nghị – Lý Nghiên – Giám đốc Bộ phận Đối ngoại – tiến vào phòng họp.

Cô mặc một bộ trang phục công sở màu xanh da trời, điểm thêm mái tóc ngắn đầy vẻ cá tính, lão luyện thành thục, toát lên một khí chất rất đặc biệt. Tất cả cánh đàn ông có mặt tại đây đều dán chặt mắt vào cô một cách vô thức.

Theo lời giới thiệu của cô, Tiểu Băng ghi nhớ tên các vị lãnh đạo của Hoa Cầm có mặt tại buổi họp, Trưởng Đại diện Bán hàng trong nước của Leslie – Từ Nam, Chủ nhiệm Kế hoạch Tuyên truyền Sản phẩm – Tề Vinh Quang, Chủ nhiệm Quảng cáo marketing – Chu Phi, Tổng Giám đốc điều hành mới nhậm chức vì sự cố nên không thể có mặt.

Lúc xếp thứ tự phát biểu, Tiểu Băng bốc được số 3, Đồng Vi bốc được số 1 hơn nữa cô ta còn thuyết trình một bài diễn văn mạch lạc hùng hồn.

Giờ Tiểu Băng mới biết Đồng Vi chuyển sang tạp chí “Tin tức ngôi sao” làm Chủ nhiệm Điều hành, để lấy được hợp đồng mở rộng của Leslie, thậm chí cô đã đích thân đến đây. Bản hợp đồng của Leslie trị giá đến hàng nghìn hàng vạn nhân dân tệ, vậy mà Bộ phận Quảng cáo của “Star” lại không hề coi trọng. Nghĩ đến đây Tiểu Băng không thể không than thầm trong lòng về tầm nhìn hạn hẹp của bộ phận mình.

Đồng Vi bắt đầu thuyết trình từ việc khẳng định vị trí của “Tin tức ngôi sao”, sau đó triển khai ra các vấn đề xung quanh, các nguyên tố thời thượng, sự phổ biến rộng rãi của Leslie... Toàn bộ kế hoạch bên đó thực sự rất cẩn thận và tỉ mỉ.

Tiểu Băng vừa nghe vừa cảm thán trong lòng bản kế hoạch hoàn mỹ của Đồng Vi. Ngó đầu qua nhìn thấy trong mắt các vị lãnh đạo của Hoa Cầm đều hiện lên ánh mắt tán dương và đồng tình. Trái tim nàng trong phút đập dồn dập, sau khi hít một hơi thật sâu, nàng mở bài diễn thuyết của mình ra, chậm chậm lật giờ từng trang, ôn lại nội dung, chỉ sợ đến lúc đó sẽ quên mất điều gì.

Nàng nhắc ngón tay lên, nhẹ nhàng gõ theo nhịp trên mặt giấy... lúc đọc ngón tay nàng khẽ mân mê trang giấy, sau đó nhanh chóng lật qua. Đột nhiên ngón tay nàng dừng khựng lại, góc giấy sắc nhọn quệt vào ngón tay, trong không khí nhanh chóng lan ra mùi máu tươi.

- Ai ya!

Tay Tiểu Băng đau nhói, suýt chút nữa thì hét lên một tiếng. Máu tươi rớt trên trang giấy trắng đỏ rực trong mắt. Nàng không hề rút tay lại mà cau mày, ánh mắt thoảng lóe lên, rồi nhanh chóng nhìn về phía Đồng Vi vừa mới kết thúc bài diễn thuyết. Nụ cười lúc này của cô ta rất duyên dáng và đẹp đẽ, giống như một con búp bê được làm một cách tinh xảo, một nụ cười không thật.

Một ánh mắt sắc sảo vừa mới lóe lên trong mắt Tiểu Băng, nhưng trong phút chốc lại tối sầm lại.

- Lại là cô ta sao?

Giờ nàng mới từ từ rút tay lại, đưa lên miệng khẽ mút, vị máu tươi lan tỏa trong lưỡi nàng.

- Rốt cuộc là ai...

Tại sao đúng vào lúc này hai trang bản thảo quan trọng nhất của nàng lại không thấy đâu cả? Lúc này đã không còn thời gian để phán đoán đầu đuôi của sự việc, Tiểu Băng chỉ ngẩng đầu khẽ liếc về phía Tôn Phàm đang cúi đầu ghi chép, sau đó nàng lấy lại bình tĩnh, bắt đầu hồi tưởng lại nội dung của hai trang bị mất.

Bản thảo này là do nàng mang đến từ Bắc Kinh, những người tiếp xúc với nó không nhiều. Nàng bắt đầu nhanh chóng bổ sung nội dung vào mặt sau của trang bản thảo cuối. Tôn Phàm sợ sệt ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng đang ngoáy bút điên cuồng của Tiểu Băng, sau đó hai mắt cô sụp xuống không ngược lên nữa.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Tiểu Băng, nàng ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu bước lên bục thuyết trình rồi đồng dục nói:

- Trong một năm tới đây, “Star” sẽ lấy “Music và Jewelry” làm chủ đề chính, cung cấp cho Leslie một sự trải nghiệm chấn động về cả âm thanh và màu sắc...

Sự kết hợp hoàn hảo giữa âm nhạc và thương hiệu trang sức là phương án mà Hường Tinh đã thiết kế đặc biệt cho nàng.

Câu đầu tiên ngay lập tức làm dậy lên những tiếng kêu kinh ngạc nho nhỏ của không ít người có mặt tại buổi họp báo. Đây là chủ đề họ chưa từng được nghe trước đây, hiệu quả chấn động vượt mức bình thường.

- Tới lúc đó, mỗi một sản phẩm của Leslie đều có một chủ đề âm nhạc riêng, sau đó gộp lại thành một CD, thông qua hình thức in tặng đính kèm theo tạp chí của mỗi kì để phát hành ra bên ngoài. Đồng thời với việc tuyên truyền thông qua các phương tiện quảng cáo in ấn, còn có thể khiến nhiều người hơn nữa cảm nhận được sức hút của Leslie thông qua âm nhạc.

Tiểu Băng vừa nói vừa dùng mắt ra hiệu cho Tôn Phàm, Tôn Phàm liền vội vã đứng dậy, đem bản đại cương của dự án đã được thiết kế cẩn thận phát cho các vị lãnh đạo của Hoa Cẩm.

Đọc xong đại cương dự án của Tiểu Băng, không ít những người phụ trách của Hoa Cẩm có mặt tại buổi họp đều ra sức gật gù.

- Ngoài ra, chúng tôi còn đặc biệt mời Thiên hậu âm nhạc hiện đang rất nổi là Hường Tinh đảm nhận vai trò chế tác và sáng tác chính cho các bản nhạc, việc này vô hình trung còn đem lại nhiều sự mến mộ dành cho Leslie.

Do hai trang quan trọng nhất của bản thảo bị mất, Tiểu Băng chỉ còn cách nói một cách khái quát về kế hoạch của mình, sau đó nàng dừng lại, chờ đợi những câu hỏi từ các vị lãnh đạo cấp cao của Hoa Cẩm.

Vừa dứt lời, nàng đã hồi hộp tới mức mồ hôi đầm đìa, đứng lạng lạng chờ nghe những câu hỏi của lãnh đạo Hoa Cẩm.

Lý Nghiên cười khẽ quay sang gật đầu với Tiểu Băng, trong mắt cô ánh lên một tia nhìn tán thưởng.

- Người tiếp theo...

Tiểu Băng uể oải dựa tấm thân đã cạn kiệt sức lực vào thành ghế, biểu hiện của nàng chắc cũng không tồi nhỉ?

Sau khi kết thúc cuộc thảo luận giữa những người phụ trách cấp cao của Hoa Cẩm, chỉ còn hai tạp chí lọt vào vòng tiếp theo của buổi đấu giá của Leslie, đó là “Star” và “Tin tức ngôi sao”.

Hoa Cẩm yêu cầu hai bên lấy sản phẩm mới “Nước mắt đau thương” làm chủ đề, dùng bản kế hoạch của mình làm khung ý tưởng. Ba ngày sau nộp phương án tuyên truyền cụ thể và bản vẽ hiệu ứng tuyên truyền trên giấy cho phòng kinh doanh. Sự mở đầu này xem ra cũng không đến nỗi tồi. Chỉ là, có một số việc không thể không hỏi Tôn Phàm.

- Tôn Phàm, hai trang trong bản thảo của tôi em đang cầm đúng không?

Trở về phòng nghỉ trong khách sạn, Tiểu Băng ném tập tài liệu trong tay lên giường, nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, phủ lên đó một lớp băng mỏng lạnh lẽo. Nàng rất ít khi tức giận, nếu như làm mặt lạnh có nghĩa là nàng đang muốn phát điên lên rồi.

- Em...

Tôn Phàm nhất thời cứng họng, cứ ngắc nga ngắc ngư không trả lời được, trong đôi mắt ánh lên tia nhìn oan ức.

- Bản thảo đó ngoài tôi ra chỉ có em động vào, giờ nó bị thiếu mất hai trang, ngoài em ra, em nói xem tôi còn có thể nghi ngờ ai đây?

Tiểu Băng nhún vai, bình tĩnh xoa tung mái tóc đã được buộc gọn gàng, làm lộ ra mái tóc xoăn dài quá vai.

Tôn Phàm xoay người lại, lạng lẽ rút từ trong túi ra hai trang giấy, đồ dẫn chuyển cho Tiểu Băng, nói lí nhí:

- Chị Tiểu Băng, em xin lỗi!

Tôn Phàm nói xong bèn cúi rạp người trước mặt Tiểu Băng, khiến nàng giật thót cả người.

Nàng không thể ngờ được Tôn Phàm lại phản ứng lớn như vậy.

- Thật là em sao? Tại sao?

Tiểu Băng truy hỏi, trong lòng không kìm được một tiếng thở dài. Tôn Phàm đúng thật là một người mới, chỉ đơn giản hỏi vài câu đã có thể khiến cô thừa nhận. Nếu đổi lại là Tiểu Băng, dù có đánh chết nàng cũng không bao giờ nhận.

- Em chỉ là... chỉ là...

Tôn Phàm cúi thấp đầu xuống, giọng nói do dự.

- Là ai bảo em làm?

Tiểu Băng truy hỏi từng tí một, nàng biết Tôn Phàm không thể giữ được bí mật. Tôn Phàm sợ hãi lui lại phía sau một bước, môi cô mấp máy, lời vừa mới nói ra khiến Tiểu Băng kinh ngạc vô cùng!

- Là... là Chủ nhiệm bảo em làm vậy.

Ngón tay giấu sau lưng của Tiểu Băng khẽ run rẩy, là Chủ nhiệm? Người đàn ông hết mực ân cần hiền từ với nàng sao? Nàng vẫn còn nhớ ông nói với nàng từ giờ hãy làm việc cho tốt nhé, nụ cười của ông thành thật như vậy, trái tim nàng còn vì điều này mà ấm áp lên đôi chút.

Tiểu Băng có cảm giác có thứ gì đó bị nghẹn trong lồng ngực, vừa chua lại vừa chát, nàng cố gắng hít thở thật sâu vài hơi.

- Ông ấy... đã nói với em những gì?

Ánh mắt Tôn Phàm đã bình thản trở lại.

- ... Chủ nhiệm thực ra... là chú của em. Hôm đó ông ấy nói với em, bảo em đến Hồng Kông với chị, sau đó tìm cách đưa bản kế hoạch của chị cho Đồng Vi của “Tin tức ngôi sao”, nhưng mà em...

Tôn Phàm không nói tiếp được nữa, cô đành ân hận cúi đầu xuống. Hôm trước, nhân lúc Tiểu Băng không chú ý đã lấy đi hai trang quan trọng nhất trong bản thảo, nhưng cuối cùng cũng không đưa nó cho Đồng Vi. Bởi vì trong đó dù sao cũng có tâm huyết của cô, cô không nỡ làm vậy.

- Thì ra là vậy...

Tiểu Băng ngả người về phía sau, thả người ngồi xuống chiếc giường lớn êm ái. Nàng còn tưởng Chủ nhiệm cho nàng cơ hội để chứng tỏ bản thân, không ngờ chỉ để làm bia đỡ đạn một lần mà thôi.

- Em không đưa bản kế hoạch cho Đồng Vi. Đến lúc đó chú em hỏi phải làm thế nào?

Tiểu Băng nhìn Tôn Phàm, thấy trong mắt cô vẫn còn ánh lên tia sáng thuần khiết, trong lòng dậy lên một chút cảm khái. Những cuộc chiến tàn khốc nơi thương trường này không thích hợp với những cô gái ngây thơ như Tôn Phàm. Đừng nói đến người mới làm quảng cáo lần đầu như Tôn Phàm, ngay đến bản thân người đã xông pha trong giới giải trí nhiều năm như nàng, cũng nhiều lúc không tránh được trở thành vật hy sinh cho một vụ trao đổi nào đó! Chẳng trách mà vừa rồi Đồng Vi lại dùng ánh mắt chằm chằm đó nhìn nàng.

- Em đã nghĩ rồi, em cứ quay về làm thiết kế quảng cáo là được rồi.

Tôn Phàm bậm môi, cô còn đã nghĩ sẽ rời khỏi “Star”, dựa vào năng lực thật sự của mình để tìm một công việc, chứ không phải giống như bây giờ, làm kẻ đồng mưu cho người khác. Chỉ là mỗi người đều có những lúc không thể làm theo ý mình. Trong lòng Tiểu Băng rất hiểu, nếu như lần đầu giá này thất bại, Tôn Phàm và bản thân nàng đều sẽ trở thành kẻ chịu tội thay cho việc đánh mất một hợp đồng lớn. Trong khi đó Chủ nhiệm có thể có được rất nhiều thứ từ Đồng Vi. Hoặc là có được hợp đồng, hoặc là đánh mất công việc, nàng biết, bản thân đã bị dồn đến đường cùng rồi.

- Đã đến nước này... chúng ta đánh cược một phen thôi!

Nàng tóm lấy tay Tôn Phàm, kéo cô ra khỏi phòng.

- A... A... chị Tiểu Băng... chúng ta đi đâu đây?

Tiểu Băng kéo Tôn Phàm đến tận cửa thang máy mới dừng lại, sau đó quay sang cô mỉm cười nhẹ nhõm

- Không cần biết hợp đồng hay không hợp đồng, giờ chúng ta đi lấp đầy cái bụng đã rồi tính!

Nói rồi, Tiểu Băng lại nở nụ cười bình thản đầy tự tin. Sự việc có khó khăn hơn nữa cũng có thể giải quyết được, chỉ cần nàng kiên trì thêm một chút, lấp đầy cái bụng, ngủ một giấc thật say, ngày mai nhất định sẽ là một sự khởi đầu mới. Tôn Phàm nhìn Tiểu Băng hùng hùng hổ hổ bước vào thang máy, thế là cũng siết chặt lòng bàn tay, nhanh chân bước vào theo.

- Chúng ta đi thưởng thức đồ ăn vặt của Hồng Kông đi!

Nhìn cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, Tiểu Băng đề nghị. Từ lâu nàng sớm đã nghe nói Hong Kong có rất nhiều đồ ăn vặt mang đậm bản sắc địa phương rất tuyệt.

- A... chờ một lát!

Tiểu Băng và Tôn Phàm vừa mới bắt đầu thảo luận lịch trình tiếp theo thì đột nhiên một cánh tay thò vào bất thành linh, chặn lại cánh cửa thang máy sắp sửa đóng sập lại, liền sau đó là một thân hình mảnh khảnh dong dong lách vào khe hở của thang máy lọt vào trong chỉ trong tức khắc, quần dài trắng, sơ mi đen, cổ áo hơi phanh ra, toàn thân toát lên thứ ánh sáng ấm áp.

- A! Là anh ta!

Tôn Phàm là người đầu tiên chú ý tới người đàn ông xuất hiện đột ngột, sau đó giật mạnh tay áo của Tiểu Băng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hét lên một tiếng.

Lúc này Tiểu Băng mới ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông đó đang quay mặt vào thành trong thang máy chỉnh đốn lại quần áo, rất hiển nhiên đang coi thành thang máy là một tấm gương lớn. Nàng bực bội cúi đầu, sao lại trùng hợp như vậy chứ, lại là cái tên Kì Tư Nam đom đóm đáng đó.

Trong thang máy trần ngập không khí của sự kìm chế, Tiểu Băng nhìn Kì Tư Nam đang chải chuốt mái tóc trước, một câu “xin chào” nghẹn ứ trong cổ họng, mở miệng ra nhưng không thể nào thốt ra khỏi miệng được. Cảm giác mắc nợ với Kì Tư Nam giống như một vết thương in dấu trong tim nàng, mỗi lần chạm đến nó đều khiến trái tim đau buốt.

Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt vừa đen vừa sáng đó của Kì Tư Nam là mỗi lần hít thở của nàng đều đau đớn như dao cắt.

Tôn Phàm đã nóng lòng muốn xông đến hỏi tên và số điện thoại của anh chàng đẹp trai lắm rồi, Tiểu Băng chỉ có thể thò tay ra giữ lấy tay áo của cô, ấn chặt cô vào trong góc của thang máy.

Xuyên thấu qua mặt gương sáng lóa của thang máy, nhất cử nhất động của Tiểu Băng đều lọt vào mắt của Kì Tư Nam, anh không nói gì, chỉ giả bộ vuốt ve lại mái tóc, nhưng trong lòng anh đang dậy sóng.

Anh làm thế này rốt cuộc có đúng không, có đáng hay không?

Trong lòng anh tuy mâu thuẫn, do dự, trần trọc, nhưng sự căm hận dành cho Tiểu Băng lại rõ ràng như thế.

Thang máy “ding dong” một tiếng, báo hiệu đã đến tầng một. Kì Tư Nam chớp mắt một cái, trong phút chốc thu lại tất cả mọi cảm xúc.

Cánh cửa thang máy mở ra rất nhanh, Kì Tư Nam dường như không hề nhận ra Tiểu Băng và Tôn Phàm, anh dừng lại động tác soi gương của mình, quay người đi thẳng ra phía ngoài.

Tiểu Băng thả Tôn Phàm ra, bên tai nàng đột nhiên vang lên những tiếng “tách tách” quen thuộc của những chiếc đèn flash. Đầu tiên chỉ là một tiếng nhẹ nhàng, sau đó nhanh chóng lan ra thành một tràng liên hồi.

Trước mặt nàng đột nhiên lóe lên một màn ánh sáng trắng chói lòa, trong lòng Tiểu Băng đột nhiên dậy lên một dự cảm không lành.

Nàng ngẩng phắt đầu lên, cố gắng mở to mắt. Quả nhiên trong tầm mắt nàng là hình ảnh Kì Tư Nam đang bị bao vây bởi một đám đông phóng viên!

- Kì Tư Nam, tại sao anh lại xuất hiện ở Hồng Kông?

- Anh tự chấm dứt hợp đồng với Thiên Dật hay bị đuổi khỏi công ty này?

- Anh đúng là gay sao?

- Anh nói câu gì đó được không? Không nói gì có phải thừa nhận không?

Cánh phóng viên nhao nhao bủa vây lấy anh, giống như một đàn cá mập dưới đáy đại dương nhìn thấy máu, mà Kì Tư Nam chính là con mồi duy nhất của họ.

Tiểu Băng ngây người ra nhìn đám phóng viên trước mặt nhanh chóng bu lại đen kịt. Cái tên Kì Tư Nam giống như một trái lựu đạn lớn, chỉ trong phút chốc đã thu hút rất nhiều người đến xem.

- Anh ta... anh ta chính là Kì Tư Nam sao?

Tôn Phàm kinh ngạc cắn chặt nắm đấm của mình, anh chàng đẹp trai này không ngờ lại chính là đại minh tinh bị cánh nhà báo tranh nhau đăng tin về chuyện thuê phòng ở khách sạn khoảng thời gian trước đó!

Trong đại sảnh của khách sạn đã có người rút di động ra chụp Kì Tư Nam, còn có một số người đứng từ xa hướng về phía anh chỉ trỏ.

Kì Tư Nam đứng giữa đám đông ồn ào, chỉ ngây người ra mặc cho đám đông đẩy tới đẩy lui, bước chân loạng choạng, anh không tránh cũng không giải

thích. Ánh mắt anh đờ đẫn, không hiểu đang nhìn về hướng nào.

Tiểu Băng đứng từ xa nhìn anh, ánh mắt đó... khiến nàng có cảm giác nhìn thấy Cảnh Lượng trước đây.

Cái ngày Cảnh Lượng bị tấn công, cũng lặng lẽ quy ngã trong đám đông như thế. Mặc cho tất cả mọi người kêu gào la ó bủa vây lấy nó, nhưng nó chỉ giương đôi mắt không nói một lời nào.

Đều là lỗi của nàng, tất cả chẳng phải đều là lỗi của nàng sao?

Cứ cho rằng anh chỉ là một người qua đường vô tội, cũng không thể để anh bơ vơ không nơi nương tựa giống Tiểu Lượng của nàng được!

- Biến thái!

Trong đám đông đột nhiên vang lên một tràng những lời chửi mắng lạnh lạnh. Tiểu Băng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, nhưng không tìm thấy người phát ngôn, càng không nhìn thấy một bóng người lảng lạng chen vào kẽ hở của đám đông.

Cuối cùng mọi người cũng hòa theo, những lời chửi mắng khó nghe cứ vang lên không ngớt.

Có lẽ do quá hỗn loạn, có lẽ do mọi người đều chửi mắng quá nhập tâm. Không ai nhìn thấy cái người vừa chửi Kì Tư Nam đã lách đến cạnh anh như thế nào, không ai nhìn thấy bình nước trong tay người đó đã hất lên. Khi tất cả mọi người ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, mái tóc vừa mới được chải chuốt của Kì Tư Nam đã ướt sũng, dính bết vào trán, rồi tung lên.

- Ha ha ha...

Kì Tư Nam đột nhiên cười phá lên, tiếng cười của anh không to, nhưng lại dần dần áp chế sự ồn ào của đám đông. Anh cười đến mức gần như thất thần, cả thân người lao đảo gần như sắp mất trọng tâm.

Tiểu Băng cảm thấy có một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy cổ họng nàng, nàng muốn hít thở nhưng lại ngạt thở dần dần.

Từ đỉnh cao được muôn người sùng ái rơi xuống vực sâu vạn trượng. Con người ta sao có thể vượt qua sự tuyệt vọng và bất lực đó?

Vô số những cây kim đâm vào trái tim nàng, Tiểu Băng đau đớn tới mức không kiềm chế được siết chặt nắm đấm.

Là sai lầm nàng phạm phải, là sai lầm của nàng!

Nàng thâm nhập đi lặp lại trong lòng câu nói đó!

“Ding dong!”

Thang máy vừa đến tầng một, nắm đấm vừa mới siết chặt của Tiểu Băng thả lỏng ra, lao như bay đến nắm lấy cổ tay của Kì Tư Nam, lấy hết sức đẩy anh vào trong thang máy!

Kì Tư Nam còn chưa kịp định thần thì đã loạng choạng ngã xuống nền thang máy, Tiểu Băng cũng lao vào theo, cố gắng thoát khỏi những phóng viên muốn vây lấy nàng. Nhìn thấy cánh cửa thang máy cuối cùng cũng đóng chặt lại, Tiểu Băng ngồi phịch xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết tại sao bản thân lại bất chấp tất cả để cướp Kì Tư Nam ra khỏi sự bủa vây của đám đông phóng viên. Chỉ là trong lòng có một ý nghĩ rất mãnh liệt thúc giục nàng phải làm vậy, không có bất cứ lý do nào.

- Bắn rồi, bắn hết rồi...

Kì Tư Nam nghiêng người dựa vào thành thang máy, tự lẩm nhẩm một mình với vẻ đầy bình thản. Tiểu Băng thấy đau nhói trong lòng, liền đi đến dùng khăn giấy ra sức giúp anh lau tóc.

Đôi mắt giấu đằng sau cặp kính gọng đen của Kì Tư Nam giờ đây âm u tới mức muốn đổ mưa, nước kết đọng thành từng giọt, men theo đuôi khóe và má anh lặng lẽ rơi xuống.

Lúc này không còn phân biệt được là nước hay là nước mắt nữa.

Lạnh lẽo như nhau... chua chát như nhau...

- Không được rồi... không sạch được rồi.

Kì Tư Nam lắc đầu, vừa nói vừa đưa tay gạt tay Tiểu Băng ra.

Cánh cửa thang máy lại mở ra, Kì Tư Nam đờ đẫn đứng lên, đi thẳng ra bên ngoài không một chút cảm xúc.

- Này! Kì Tư Nam, anh đợi đã...

Thấy Kì Tư Nam đi thẳng một mạch vào phòng, Tiểu Băng do dự một lát, cuối cùng vẫn đi theo. Chỉ một lát sau, trong phòng tắm đã vang lên tiếng nước chảy tí tách, cửa thì không hề đóng. Tiểu Băng bước đến cửa, đột nhiên không kim được nỗi đau trong lòng, mạnh dạn bước vào bên trong.

Kì Tư Nam vẫn mặc quần áo đứng dưới vòi hoa sen, mắt nhắm nghiền, ngửa đầu lên mặc cho nước tuôn xối xả vào mặt anh. Tiểu Băng cảm giác có những hạt nước bắn lên mặt nàng, những giọt nước lạnh chạm vào da thịt khiến nàng lạnh đến thấu xương. Nàng không biết dừng khi đó từ đâu tới, trong phút chốc đầy Kì Tư Nam ngã lún xuống đất, sau đó nhanh chóng vớ lấy chiếc khăn tắm ở bên cạnh, lao tới lau thật mạnh tóc anh.

- Anh điên rồi sao? Anh muốn hành hạ mình đến mức ngã bệnh hả?

Kì Tư Nam dựa vào một góc trong phòng tắm, những giọt nước vẫn tiếp tục chảy tí tách xuống sàn, anh chỉ lắng nghe lời căn nhắc của Tiểu Băng chứ không hề động đậy.

Về mặt của Kì Tư Nam bình thần tới mức không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào trên mặt anh.

Động tác trên tay Tiểu Băng bắt đầu nhẹ nhàng hơn, chậm rãi giúp Kì Tư Nam lau khô tóc và mặt, giờ anh mới ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Băng, ánh mắt ngây thơ thuần khiết như một đứa trẻ.

- Cho dù bọn họ đều không thích anh, không quan tâm tới anh, anh cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt... đừng có tự làm khổ mình...

Tiểu Băng cố gắng nói một cách hết sức nhẹ nhàng.

Mái tóc của Kì Tư Nam ướt nhẹp, tóc mái rối tung lên, xòa xuống che mất đôi mắt.

- Cô có thể nói cho tôi biết, tôi... rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Người đàn ông trước mặt nàng lúc này đang khóc giống như một đứa trẻ, nước mắt cứ tuôn ra không chút kìm nén, nhìn thấy cảnh tượng này, mắt Tiểu Băng cũng bắt gặp đỏ hoe.

Đã làm sai điều gì ư? Anh... chẳng làm sai gì cả!

Tôi xin lỗi.

Tôi xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...

Tiểu Băng tự nói với mình hàng nghìn lần câu nói đó, giờ này phút này, nàng đã không còn biết phải làm thế nào mới có thể bù đắp được sự tổn thương nàng đã gây ra cho Kì Tư Nam. Nàng chỉ không ngừng lặp lại ba chữ đó, sức mạnh của một con người đúng là quá nhỏ bé, quá yếu ớt...

Thế nên... Kì Tư Nam... tôi xin lỗi.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy một hồi lâu.

Những giọt nước lạnh toát tuôn ra, không chút do dự rơi lên nền gạch, tiếng nước rơi khiến trái tim con người thêm đau đớn.

Tiểu Băng đặt chiếc khăn tắm trong tay xuống, Kì Tư Nam nhìn nàng, ánh mắt anh từng chút từng chút in sâu trong tâm trí nàng.

Dường như trong nỗi đau mơ hồ phảng phất một chút lạnh lùng, lúc Tiểu Băng không để ý, Kì Tư Nam đột ngột dựa sát vào người nàng, nhẹ nhàng đặt đầu lên bờ vai của nàng.

- Cho tôi dựa một lát được không?

Anh hơi rất rụt rè, Tiểu Băng không nhẫn tâm từ chối, chỉ đặt tay lên vai Kì Tư Nam, vỗ nhẹ nhẹ.

- Sẽ tốt thôi, hãy tin tôi... nhất định sẽ tốt thôi.

Cố gắng kìm nén sự chua xót trong lòng, Tiểu Băng cố ra vẻ thoải mái nói những lời an ủi, nhưng hơi ấm trên vai đang nhắc nhở nàng rằng, Kì Tư Nam đang khóc.

Tóc của anh vẫn chưa khô, ướt nhẹp và lạnh toát.

Dựa vào vai Tiểu Băng, Kì Tư Nam nhẹ nhàng gỡ kính ra, cái khoảnh khắc anh nhắm mắt lại, một phần yếu đuối trong lòng dường như bắt đầu đau đớn. Đã lâu lắm rồi anh chưa được nghe giọng nói dịu dàng như thế này, người con gái trước mặt dùng một giọng điệu dịu dàng thân thiết nói chuyện với anh, khiến trái tim anh cảm thấy ấm áp, thậm chí có một sự kích động muốn được khóc òa lên.

Nhưng... lại chính là người con gái này, cái người đã kéo anh từ đỉnh cao được ngàn người yêu mến xuống vực sâu nghìn trượng. Vừa yêu, lại vừa hận, cứ đan xen quện lẩn vào nhau, thế là trong lòng anh, một bên là nước, một bên lại là lửa.

Hơi lạnh xuyên qua hơi nóng, Kì Tư Nam đột ngột ngẩng đầu lên, hất mạnh Tiểu Băng khỏi người mình.

- Anh sao vậy?

Tiểu Băng bị anh đẩy ngã xuống nền đất, sự lạnh lẽo của sàn gạch khiến lưng nàng ê ẩm, ánh mắt nàng nhìn anh chứa đầy sự khó hiểu.

Kì Tư Nam ngậy ra một lát, rồi lóng ngóng đeo lại kính, hoảng hốt nói:

- Tôi... tôi xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu, cô có sao không?

Khi đỡ Tiểu Băng đang ngồi phệt dưới đất đứng dậy, ánh mắt Kì Tư Nam cũng dịu dàng đi nhiều, Tiểu Băng nhẹ lắc đầu, tay chống lưng, từ từ đứng lên.

Lúc này Kì Tư Nam mới tắt vòi hoa sen, vớ một chiếc khăn bông còn khô lau qua loa mái tóc, mặt khác đỡ Tiểu Băng đi ra ngoài.

- Đã thế này, tôi không làm phiền anh nữa, anh thay quần áo rồi nghỉ ngơi đi!

Tiểu Băng nói xong liền đi thẳng ra cửa.

- Cái đó...

Kì Tư Nam thấy nàng tiến lại phía cửa, anh mím chặt môi, cuối cùng cũng lên tiếng.

- Việc hôm nay rất cảm ơn cô... thế nên... tôi có thể mời cô ăn cơm không?

- Được thôi...

Tiểu Băng ngậy ra một lát, sau đó không do dự gật đầu. Thế là, nàng đã quen với Kì Tư Nam như thế. Một đại minh tinh từng lấp lánh ánh hào quang, nhưng lại lâm vào chốn cùng quần chỉ vì scandal.

Trong quán trà tấp nập người qua kẻ lại, Kì Tư Nam đội một chiếc mũ bóng chày, vành mũ kéo xuống rất thấp, chỉ sợ có ai đó sẽ lại có ai đó nhận ra anh.

Anh không hóa trang, lúc ăn sủi cảo nhân tôm, anh ăn ngẫu nhiên một cách ngon lành, trên mặt hiện lên biểu cảm hạnh phúc như một đứa trẻ. Không biết tại sao, Tiểu Băng lại không thể coi người đàn ông với ánh mắt trong sáng trước mặt nàng là một với cái người sắc súa mùi rượu rồi thuê phòng khách sạn với người khác hôm đó.

- Chị Tiểu Băng à...

Tôn Phạm gọi điện tới, trong giọng nói của cô có chút lo lắng hoang mang, nghe như sắp khóc đến nơi.

- Các số điện thoại chị đưa em đều đã gọi hết rồi, nhưng mấy công ty đó đều nói không có người mẫu nào thích hợp cho chúng ta, làm thế nào bây giờ?

- Đừng lo, cái đó... để tôi nghĩ cách!

Tiểu Băng an ủi cô vài câu, bản thân nàng thực ra cũng lo lắng không yên. Những số điện thoại nàng đưa cho Tôn Phạm đều là những công ty người mẫu đã từng hợp tác trước đây, đối phương từ chối như vậy, chắc chắn trong đó có sự can thiệp của Đồng Vi.

- Quá quái thật!

Tiểu Băng không nén nổi sự phẫn nộ trong lòng, nắm đấm nàng siết thật chặt, nện mạnh một cái xuống mặt bàn.

- Hà?

Hành động bất thành linh này khiến Kì Tư Nam ngẩn người ra, anh dùng đôi đũa đang gắp miếng sủi cảo nhân tôm còn cắn dở, ngẩng đầu lên.

Khi bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Kì Tư Nam, mắt Tiểu Băng đột nhiên sáng rõ. Để lảng phi đôi mắt trong sáng đơn thuần giấu đằng sau cặp kính gọng đen đó thì quả là đáng tiếc.

Có rồi! Người mẫu thích hợp nhất chẳng phải đã ở ngay trước mắt nàng sao?

- Nam, anh có thể giúp tôi một việc được không? Anh làm người mẫu quảng cáo cho tôi nhé?

Tiểu Băng đã tự động nâng cấp xưng hô từ "Kì Tư Nam" thành "Nam", nghe có vẻ thân mật hơn nhiều.

Kì Tư Nam nhìn chằm chằm Tiểu Băng, nàng đang dùng ánh mắt chứa chan hy vọng nhìn anh, trong đó còn lấp lánh một chút sự ma mãnh.

Trí óc Tiểu Băng nhanh chóng hiện lên đủ các loại kế hoạch và ý tưởng, có thể không chỉ là một lần làm khách mời, nếu như thuận lợi... có lẽ còn có thể đạt được mục đích khác. Tóm lại... chỉ cần Kì Tư Nam đồng ý, có lẽ nàng còn có thể để anh hồi sinh trong giới giải trí, bù đắp lại những sai lầm nàng đã phạm phải trước kia.

Tiểu Băng vô cùng kì vọng nhìn Kì Tư Nam, chờ đợi câu trả lời của anh.

Kì Tư Nam cau mày nghĩ ngợi hồi lâu. Rõ ràng anh rất hận nàng, thế nên đáng lẽ không muốn giúp nàng mới đúng. Anh đã phẫn đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng mới có được cơ hội trở thành minh tinh đứng trên sân khấu với ánh hào quang rực rỡ. Nhưng Trác Tiểu Băng đã hủy hoại tất cả mọi thứ mà anh có không một chút thương tiếc.

Nhưng anh lại không thể nói ra cái từ “Không” đó, lời nói đã đến cửa miệng, nhưng cuối cùng anh lại buông ra một câu thờ ơ

- Vậy... để tôi thử xem sao!

Sau khi có được sự chấp thuận của Kì Tư Nam, Tiểu Băng nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, dựa vào mối quan hệ của nàng, người hóa trang, phòng thu âm và trang phục, tất cả đều đầu vào đó. Tồn hết một ngày để làm xong phương án, sau đó mới bắt đầu bắt tay vào việc chụp hình, thu âm, và hiệu ứng sau khi chế tác.

Chủ đề âm nhạc của “Nước mắt đau thương”, Tiểu Băng chọn piano làm chủ âm, Kì Tư Nam phụ trách phần hòa âm, tiếng hát nhẹ nhàng mà đầy đặn của anh tuy không có sức chấn động như Cảnh Lượng, nhưng lại đượm một chút buồn thương man mác trong đó.

Nhét chiếc CD đã hoàn tất vào ổ đọc đĩa của máy tính, Tiểu Băng vừa nghe nhạc vừa lật giở những bức ảnh mới chụp của Kì Tư Nam.

Người đàn ông với bộ trang phục màu trắng, tay nâng một chiếc ly thủy tinh cán dài, trông rất nho nhã khoan thai. Trên ngón tay đeo nhẫn của anh là một chiếc nhẫn bạch kim có gắn kim cương, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh và rực rỡ

Sóng sánh trong ly rượu là màu sắc thuần khiết trong sáng của đại dương.

Tiểu Băng không nén nổi việc tấm tắc không ngớt về bộ dạng của Kì Tư Nam lúc này, dù chỉ là một màu sắc đơn giản, nhưng khi khoác lên người người đàn ông này đều có thể phát ra ma lực không thể so sánh được.

Anh giống như chàng hoàng tử sống trong câu chuyện cổ tích, quý phái mà nho nhã.

Tồn Phàm cầm ly nước lên, vừa uống vừa thò đầu qua nhìn.

- Em thấy thế nào?

Tồn Phàm gật gật đầu, hết sức tán thành

- Khí chất của Nam và chiếc “Nước mắt đau thương” này cực kì hợp luôn, nhất là ánh mắt đó...

- Đúng thế.

Tiểu Băng gật gù, không biết tại sao ánh mắt đó của Kì Tư Nam lại khiến người xem có một cảm giác đau thương kì lạ.

- Tấm này đi chị! Em chọn tấm này rồi! Dùng tấm này để làm hiệu ứng chắc chắn sẽ rất tuyệt!

Đang xem ảnh, Tồn Phàm đột nhiên hét lên một tiếng, run rẩy dẩy kích động chỉ tay vào màn hình máy tính, trong giọng nói của cô chứa đầy sự vui mừng và hưng phấn.

Nhưng bàn tay đang di chuột của Tiểu Băng dừng khựng lại.

Kì Tư Nam trong tấm ảnh cao quý lịch thiệp, khí chất phiêu mị trong cử chỉ của anh không thể xóa tan đi được. Nhưng trong ánh mắt anh, Tiểu Băng có cảm giác nàng còn nhìn thấy một thứ gì đó còn phức tạp và mãnh liệt hơn sự đau thương nhiều.

Là tình yêu sâu đậm hay là sự căm hận không thể che giấu được?

Trái tim nàng thất lại, không nén được, nàng áp tay lên ngực, sau đó hít một hơi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Sóng gió

Thời hạn ba ngày chẳng mấy chốc đã tới, vòng hai của buổi đấu giá được tổ chức vào buổi chiều. Tiểu Băng và Tồn Phàm ăn trưa ở quán ăn Trung

Quốc của khách sạn xong, liền vội vàng cầm tài liệu và máy tính lao thẳng đến Hoa Cẩm.

Sau khi hình dáng của hai cô gái khuất hẳn ở phía cuối hành lang, Kì Tư Nam mới từ từ hiện ra từ khúc ngoặt với chiếc áo đen và quần trắng, sau đó nụ cười ấm áp ôn hòa trên mặt cũng từ từ biến mất.

Một xấp giấy nằm ngay ngắn trong tay, rõ ràng chúng không hề có sinh mệnh, nhưng lúc này dường như đang tỏa ra một thứ nhiệt độ âm ảm.

Đó chính là bản mẫu quảng cáo của “Nước mắt đau thương” mà Tiểu Băng và Tôn Phàm đã bỏ bao tâm huyết mới làm ra.

Nhân viên lao công đẩy chiếc xe làm vệ sinh đi lướt qua người, Kì Tư Nam nhấc cánh tay lên, những con chữ dày đặc và những tấm hình đầy màu sắc trên mặt giấy không ngừng hiện lên trước mắt.

Kì Tư Nam cảm thấy những trang giấy trong tay mình càng lúc càng nặng, thậm chí nặng đến nỗi không thể nhấc nổi tay lên. Rõ ràng trong lòng anh muốn báo thù Tiểu Băng như thế, chỉ cần đưa cho đối thủ của Tiểu Băng bản kế hoạch này, nàng sẽ thất bại thảm hại.

Kì Tư Nam siết chặt nắm đấm, khớp ngón tay kêu răng rắc, cánh tay anh bỗng chốc hiện lên vô số những đường gân xanh.

Anh cứ trầm hồi bản thân:

- Kì Tư Nam! Kì Tư Nam, mày rốt cuộc còn đang do dự điều gì chứ?

Trong khi Kì Tư Nam còn đang lưỡng lự chưa thể quyết định, một chiếc taxi đang lao như bay tới Hoa Cẩm.

- Haiz, Tôn Phàm này, em có cảm thấy chúng ta hình như đã bỏ sót thứ gì không?

Tiểu Băng ngồi phía sau xe, nhắm mắt định thần được một lát, nhưng nàng cứ có cảm giác bất an, thế là không nhịn được, mở choàng mắt ra hỏi một câu.

- Không có đâu chị Tiểu Băng, chị coi, bản mẫu quảng cáo và CD em đều cầm theo rồi!

Tôn Phàm cười tít mắt, giơ tập tài liệu ra trước mắt Tiểu Băng lắc qua lắc lại.

Tinh thần căng thẳng của Tiểu Băng nhẹ nhõm trở lại, có lẽ là do nàng suy nghĩ quá nhiều. Tài liệu và CD đều do chính tay nàng chuẩn bị cẩn thận rồi đặt vào đó, không thể xảy ra chuyện gì mới đúng.

- Chị yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu!

Tôn Phàm ngồi bên cạnh vẫn đang cười, nụ cười hồn nhiên và xinh đẹp.

- Cứ để tôi xem lại đi, xem xong tôi mới yên tâm được.

Tiểu Băng nói rồi vội lấy tập tài liệu trong tay cô, nàng vừa nói vừa lật ra xem.

- Á!

Vừa mới cúi đầu xuống nàng đã nghe thấy tiếng la thất thanh của Tôn Phàm.

Trong tập tài liệu là một xấp giấy dày cộp, nhưng trong đó không có một tờ nào là bản mẫu quảng cáo mà nàng và Tôn Phàm đã dồn hết tâm huyết để làm. Tất cả là những tờ giấy trắng sạch sẽ như tuyết!

Đôi tay Tiểu Băng run rẩy, thậm chí không có cả dũng khí để lật những trang giấy bên trong, hay là gấp tập tài liệu vào. Nàng chỉ dờ dẩn nhìn chằm chằm cái màu trắng đến nhức mắt trước mặt, trong phút chốc lạc cả giọng. Trong kí ức mơ màng, nàng quay trở về một thời khắc nào đó trong quá khứ, dường như có một âm thanh nào đó đang vang lên bên tai nàng, cứ lặp đi lặp lại một câu nói.

- Trác Tiểu Băng à Trác Tiểu Băng, đây chính là báo ứng!

Báo ứng...

Tiểu Băng bỗng đưa tay lên ấn mạnh vào hai huyệt thái dương, hít từng hơi thở thật sâu, tập tài liệu rơi khỏi ghế, tung tóe hết cả ra, và vẫn là cái màu trắng đến nhức mắt đó.

- Sao lại có thể thế này? Sao lại có thể như vậy được chứ?

Tôn Phàm hoảng loạn cầm từng trang giấy trắng lên rồi xem đi xem lại, vừa xem vừa lắc đầu nguầy nguậy không dám tin đây là sự thật.

Cô không tin, cô không thể tin được tất cả những gì đang xảy ra trước mắt! Bản kế hoạch mà cô đã yêu thích hết lòng và dồn hết hy vọng, tại sao giờ lại biến thành một đồng giấy trắng? Tại sao?!

- Tôn Phàm, em quay về tìm bản kế hoạch.

Tiểu Băng cố sức bình tĩnh trở lại, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, giờ phút này nàng không thể hoảng loạn được.

- Hà?

Tôn Phàm hoang mang ngẩng đầu lên, hiển nhiên là cô không hiểu dụng ý câu nói của Tiểu Băng là gì.

- Xin anh hãy dừng xe bên lề đường!

Tiểu Băng nhanh chóng nói với tài xế, sau đó ngoảnh đầu lại giải thích một cách rõ ràng với Tôn Phàm

- Tôi xuống xe ở đây, em lập tức quay về khách sạn xem lại có thể tìm thấy bản gốc hay không, trong máy tính của tôi có bản điện tử, tôi đến Hoa Cẩm sẽ tìm nơi để in ra.

- Vâng.

Tôn Phàm có vẻ vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ đồ dãn đáp lại một câu.

Chiếc xe còn chưa kịp dừng hẳn, Tiểu Băng đã đẩy cửa nhảy xuống, sau đó lại bắt một chiếc taxi khác trên đường. Không còn cách nào khác, phải tranh thủ thời gian thôi!

Tuy hiệu quả của việc in ấn không được tốt như bản mẫu đã chuẩn bị kĩ càng lúc trước, nhưng bây giờ chỉ cần có một bản mẫu là tốt rồi. Tiểu Băng sốt ruột giục tài xế suốt cả quãng đường. Chiếc xe phóng đi như bay, sau đó dừng lại trước cửa cao ốc Hoa Cẩm.

Đưa tay lên xem đồng hồ, chỉ còn ba mươi phút nữa là đến buổi đấu giá.

Nàng vừa nghĩ đổi sách vừa đi nhanh về phía thang máy, cũng may là Giám đốc Bộ phận Đối ngoại Lý Nghiên cũng là người thoải mái, nghĩ cách mượn một cái máy in chắc chắn cũng có thể làm được.

Nhưng chỉ có điều lên đến tận tầng 17 cũng không thấy bóng dáng Lý Nghiên đâu cả, không có trong phòng hội nghị, cũng không có trong phòng làm việc. Tiểu Băng hỏi các nhân viên xem Lý Nghiên có thể đến những chỗ nào, sau đó vội vã lao tới phòng nghỉ.

Chỉ còn hai mươi phút nữa là buổi đấu giá bắt đầu rồi, thời gian của nàng thực sự không còn nhiều nữa rồi.

- Người đẹp ơi giúp tôi với... cứu tôi với...

Nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng nghỉ, Tiểu Băng cho rằng Lý Nghiên đang ở bên trong, cũng không cả kịp gõ cửa, cứ thế vừa nói vừa đẩy cửa xông vào.

- Á... tôi xin lỗi!

Tiểu Băng vừa mới bước vào đã đứng ngây ra như trời chồng, gặp cái gì không gặp, lại bắt gặp ngay một đôi nam nữ đang ôm ấp nhau!

- Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi... hai người cứ tiếp tục đi...

Nàng vừa nói vừa xoay người lại, sau đó định ngay lập tức trở lại đường cũ.

- Đứng lại!

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông khiến toàn thân Tiểu Băng run bắn. Đợi đã, sao giọng nói này lại quen thế nhỉ? Nàng không dám quay người nhìn lại, giọng nói quen thuộc khiến cho nàng bất giác hoảng loạn.

Cái giọng nói lạnh buốt tới tận xương, không một chút hơi ấm đó, mang một sự uy nghiêm không thể kháng cự, xuyên qua giới hạn của không gian thời gian truyền tới.

- Cô đi theo tôi.

Người đàn ông giống như một con gió lướt qua người nàng, bộ comple đen cao quý vẫn lấp lánh như xưa, Tiểu Băng còn chưa kịp phản kháng thì cánh tay nàng đã bị đôi phương nắm thật chặt, chỉ có thể để mặc cho người đàn ông đó lôi nàng đi suốt cả quãng đường.

Không biết tại sao mỗi lần gặp người đàn ông này, Tiểu Băng đều rơi vào tình trạng để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm. Ra khỏi phòng nghỉ rẽ trái, xuyên qua hành lang đi thẳng...

“Rầm!”

Cánh cửa phòng làm việc phía sau lưng đóng mạnh lại, Tiểu Băng nhìn khuôn mặt không một chút cảm xúc của người đàn ông trước mặt nàng, trong lòng bỗng bình tĩnh trở lại.

Bọn họ dường như đã kết thúc rồi, hay là... chưa từng có sự bắt đầu.

Thế nên tại sao lại phải sợ hãi?

Nàng nghĩ ngợi một hồi rồi đột nhiên bật cười, một nụ cười lịch thiệp bình thản như đang đối diện với một con người xa lạ.

- Đường tiên sinh, thật trùng hợp nhỉ, chúng ta lại gặp nhau rồi...

Tiểu Băng cảm thấy rất khó dùng lời để hình dung. Chỉ là nàng có cảm giác bị ai đó dùng tay siết chặt lấy cổ họng, dù có cố gắng đến mấy cũng chỉ có thể phát ra những hơi thở thật nhẹ.

- Cô ổn chứ?

Bên tai nàng vang lên giọng nói trầm trầm của Đường Chính Hằng, trong lòng đột nhiên bùng lên một cảm giác ấm nóng, thế là nàng nhẹ nhàng gật đầu.

- Ừm, cũng ổn.

Vẫn là cô nhóc kiên cường như thế, Đường Chính Hằng thầm nghĩ, vừa rồi rõ ràng nàng còn hét lên đòi cứu mạng, hẳn là đang gặp phải vấn đề khó giải quyết, trông nàng lo lắng bồn chồn như vậy, thế mà giờ lại nói là “cũng ổn”.

- Vừa này...

Anh do dự không biết phải nói tiếp thế nào, tình cảnh vừa rồi nếu muốn giải thích rõ ràng quả thực cũng có chút khó khăn.

- Cái đó... vừa này tôi đã làm phiền anh rồi, tôi vốn định tìm Lý Nghiên, tôi thật sự không có ý đâu, thật đấy!

Tiểu Băng cố ra vẻ thoải mái cười ha ha, biểu cảm trên mặt nàng đúng là rất vui vẻ, nhưng nhìn thấy Đường Chính Hằng và người con gái đó thân mật như vậy, trái tim nàng tại sao lại khó chịu thế này nhỉ?

- Thôi chết, không xong rồi!

Nàng bắt mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, đã là lúc bắt đầu buổi đầu giá rồi!

- Đường tiên sinh, nhờ anh cho tôi mượn một chiếc máy in được không?

Không nghĩ ngợi nhiều, nàng liền lao như bay tới trước bàn làm việc của Đường Chính Hằng, rút chiếc laptop đặt lên mặt bàn, mở máy.

Bản mẫu điện tử từng trang từng trang được in ra, Đường Chính Hằng dựa vào khung cửa nhìn bộ dạng bận rộn của Tiểu Băng, tuy trên mặt là biểu cảm lạnh lùng thờ ơ, nhưng trong lòng anh đang cồn cào dậy sóng.

Anh đã xem qua bản kế hoạch tuyên truyền quảng cáo mà “Star” phác thảo cho Leslie, ý tưởng không tồi, nhưng không biết khi thực hiện có thể đạt được tới mức độ nào.

- Bản gốc mất rồi sao?

Đường Chính Hằng hỏi thăm dò một câu, từ bộ dạng hoảng loạn đi tìm Lý Nghiên cầu cứu của Tiểu Băng có thể thấy nàng thật sự gặp phải rắc rối rồi.

- Há? Ừm.

Một tiếng hồi hồ nghi rồi kèm theo một tiếng khẳng định, Tiểu Băng bận rộn tới mức không cả ngẩng đầu lên, bàn tay cô đang thoăn thoắt xếp bản kế hoạch và hình mẫu làm hai tệp, rồi ghim lại.

- Đường tiên sinh, đã tới giờ họp rồi.

Cô thư kí bên ngoài cửa không để lỡ thời cơ gõ cửa phòng làm việc.

- Tôi biết rồi.

Đường Chính Hằng quay đầu lại nhìn Tiểu Băng, thấy nàng vẫn bận rộn tới mức không ngẩng nổi đầu lên, thế là anh dứt hai tay vào túi, đi thẳng ra bên ngoài.

Cánh cửa phòng làm việc đóng “rầm” một tiếng, Tiểu Băng vốn đang bận rộn không ngót cũng phải giật mình ngẩng đầu lên, trên tay nàng vẫn đang cầm tập tài liệu đã được ghim cẩn thận. Nàng khẽ chớp mắt, trong khoảnh khắc đôi hàng mi khẽ rung động, một giọt nước mắt âm thầm rơi trên mu bàn tay, rồi cũng lặng lẽ tan ra.

Nàng vẫn không nở, rốt cuộc thì nàng vẫn không nở.

Tiểu Băng đưa tay lau nước mắt, giọt nước mắt ướt mềm thấm trên ngón tay lạnh đến tê tái, nàng bất đắc dĩ cắn nhẹ môi rồi nhoẻn miệng cười. Bản thân nàng dạo này càng ngày càng yếu đuối, sao có lại khóc dễ dàng thế này?

- Chị Tiểu Băng! Em tìm thấy bản kế hoạch và bản mẫu rồi!

Tiểu Băng đang trên đường chạy tới phòng họp với tập tài liệu vừa in xong thì Tôn Phàm gọi điện tới, lúc này cô đã ngồi trên taxi, đang trên đường đến Hoa Cẩm, trong giọng nói của cô đầy sự kích động và vui sướng.

- Thật sao? Vậy à... quá tốt rồi, em tìm thấy... tìm thấy ở đâu?

Tiểu Băng không nén nổi vui mừng khi nghe được tin này, bước chân vốn đang nặng nề cũng trở nên nhẹ nhàng đi nhiều, nhưng vì nàng đang chạy hồn hên nên nói không ra hơi.

- Cô lao công nói là nhặt được ở hành lang nên đưa đến đại sảnh dưới tầng một.

- Tốt quá rồi, còn bao lâu nữa thì em tới nơi?

Tiểu Băng vừa chạy vừa xem đồng hồ, Tôn Phàm lo lắng hỏi tài xế, sau đó nói với nàng khoảng hai mươi phút nữa là tới nơi.

- Vậy cố gắng nhanh lên, tôi sẽ đợi.

Tiểu Băng buông điện thoại xuống, nàng đã nhìn thấy Lý Nghiên đang đứng trước cửa phòng họp đợi nàng, thế là vội vàng chạy lại.

- Ôi, Tiểu Băng à, sao cô đến muộn thế? Cô có biết hôm nay Tổng Giám đốc sẽ đến không hả? Cô đến muộn sẽ bị anh ta trừ hết điểm ấn tượng đấy!

Lý Nghiên vừa nói Tổng Giám đốc giống như nãy thú với hồng thủy, vừa vội vã đẩy Tiểu Băng vào trong phòng họp.

Tiểu Băng không nén nổi tò mò

- Trời, Tổng Giám đốc đó rất đáng sợ sao?

Lý Nghiên dừng lại nhìn Tiểu Băng, đầy vẻ sợ sệt chỉ về phía phòng họp, sau đó nhún vai lắc đầu. Hơn nữa còn nói bằng một giọng rất nghiêm túc

- Thật sự rất đáng sợ, cô vào trong là biết.

Tiểu Băng bị câu nói của Lý Nghiên làm giật mình, nàng không dám đi thẳng vào trong mà chỉ tò mò thò đầu vào nhìn trước.

- Woa! Không phải chứ?

Tiểu Băng rút đầu lại như vừa nhìn thấy quỷ, còn vỗ ngực đầy kinh hãi

- Quả nhiên rất đáng sợ, trời đất ơi!

Nàng vừa thò đầu nhòm vào phòng họp, bên trong im phăng phắc không một tiếng động, dường như là sự tĩnh mịch sau khi bị đóng băng.

Ở vị trí ngay chính giữa, Tiểu Băng thoáng nhìn là xác định được “ngài” Tổng Giám đốc điều hành mới nhậm chức mà Lý Nghiên nói.

Cái bộ mặt lạnh lùng kiêu ngạo như núi băng đó, có lẽ cả đời này nàng cũng không thể quên được.

Người đó lại chính là Đường Chính Hằng!

Tiểu Băng sợ sệt đi vào trong kiểm một chỗ rồi ngồi xuống, Đường Chính Hằng đang thương lượng gì đó với một vị lãnh đạo cấp cao, nàng đưa bản kế hoạch và bản mẫu cho Lý Nghiên, sau đó cắm dây nối laptop với máy chiếu.

Lúc đi ngang qua Đồng Vi, Tiểu Băng nhìn cô đầy hàm ý, sau đó môi nàng khẽ mấp máy hai chữ

- Đánh cược.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Băng chủ động khiêu chiến với Đồng Vi. Đồng Vi nhìn lại nàng với ánh mắt sắc sảo, nhếch mép cười đầy khinh miệt.

Sau đó gơ tay lên, lắc lắc ngón tay trỏ, dường như có ý nói với nàng rằng

- Đừng có vui mừng quá sớm.

Tiểu Băng thấy bộ dạng “ta đây đã có kế hoạch từ trước”, liền ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn bề, quả nhiên nàng thấy Tề Vinh Quang đang nhìn Đồng Vi với ánh mắt âu yếm hân hoan. Trong khi đó, Đồng Vi cũng không bỏ lỡ thời cơ nhìn về hướng đó, nở nụ cười e thẹn.

- Đề tiện!

Tiểu Băng chửi thầm trong lòng, đáng lẽ nàng phải biết từ sớm Đồng Vi còn có chiêu này. Nàng rời mắt khỏi bọn họ, chăm chú chuẩn bị slideshow của mình.

Lý Nghiên đã đưa các bản mẫu và bản kế hoạch của các tòa soạn đến tay Đường Chính Hằng từ sớm, dù sao thì trong những lãnh đạo cao cấp có mặt ngày hôm nay, anh cũng là người có toàn quyền phụ trách đề án lần này.

Đường Chính Hằng xem qua ba bản kế hoạch, sau đó đặt sang một bên.

- Vậy thì, bắt đầu thôi!

Anh chỉ lạnh lùng nói một câu.

Tiểu Băng không thể ngờ được, đang đợi nàng là một cuộc khẩu chiến vô cùng tàn khốc.

Thời gian nàng làm quảng cáo không lâu, còn Tôn Phàm chỉ có thể tính là một người mới nhập môn, vì thế bản kế hoạch mà hai người phác thảo có rất nhiều sơ hở. Vừa kết thúc phần diễn thuyết, bản kế hoạch đã bị các lãnh đạo của Hoa Cẩm có mặt tại cuộc họp liên tiếp đưa ra những câu hỏi, mà Tề Vinh Quang lại càng không chút nể nang, Tiểu Băng vừa trả lời vừa chống đỡ rất khổ sở.

Trong suốt quá trình diễn thuyết, Đường Chính Hằng không hề thốt ra bất cứ lời nào, chỉ âm thầm quan sát mọi việc đang xảy ra. Nghiêm trọng hơn là, Hoa Cẩm hết sức không hài lòng với bản in mà Tiểu Băng nộp, trong khi đó Tôn Phàm vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Đồng Vi ngồi bên cạnh không nén nổi nụ cười đắc ý, bộ dạng hoang mang bất lực của Tiểu Băng khiến cô cảm thấy vui sướng một cách kì lạ.

- Trong bản kế hoạch vừa rồi Trác tiểu thư có đề cập tới việc sẽ mời Thiên hậu âm nhạc – tiểu thư Hường Tinh – chế tác các bản nhạc chủ đề cho Leslie, nhưng như vậy chúng tôi lại phải chi trả cho cô ấy một khoản phí sáng tác nhất định, điều này vô hình trung sẽ làm tăng số vốn đầu tư dành cho việc tuyên truyền của công ty... Xin hỏi phần chi phí này phải giải quyết thế nào đây?

Tiểu Băng bị một loạt câu hỏi làm rối loạn tới mức trái tim nàng cũng bắt đầu đập loạn nhịp. Cố hết sức tỏ ra bình tĩnh, sau đó nàng ngẩng cao đầu, sớm đã đoán được sẽ có người đưa ra câu hỏi này nên bình thản nghênh tiếp.

- Người ra mặt mời Hường Tinh chế tác âm nhạc là “Star”, hơn nữa từ trước chúng tôi đã có được sự đồng ý của bản... bản thân Hường Tinh. Tất cả các chủ đề âm nhạc đều sẽ... à... sẽ trả theo hình thức nhuận bút, chi phí cho khoản này sẽ không... không tính vào tiền đầu tư dành cho việc tuyên truyền của quý công ty.

Giọng điệu của Tiểu Băng không được tự nhiên cho lắm, nàng muốn dùng hai ba câu ngắn gọn để giải thích rõ ràng vấn đề, sau đó ngẩng đầu lên nhìn người vừa đưa ra câu hỏi, đáp lại bằng một nụ cười duyên dáng.

Nàng bất giác nhìn về phía Đường Chính Hằng, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng và bình thản, nhưng Tiểu Băng lại nhìn thấy một tia nhìn quan tâm hiếm hoi trong đó. Nhịp đập trái tim nàng đột nhiên chậm lại, những ngón tay đang lạnh cóng cũng bắt đầu có hơi ấm. Nàng gập ngón tay lại, sau đó hít một hơi thật sâu chờ đợi.

- Theo như Trác Tiểu Băng nói thì chi phí chế tác CD kèm theo tạp chí cũng là “Star” chi trả sao?

- Phương pháp tặng CD kèm theo tạp chí, năm 2007 “Star” cũng đã từng sử dụng vào kì thứ năm và kì thứ mười hai. Phương pháp cụ thể là... là giảm bớt một hoặc hai trang, sau đó dùng số tiền tiết kiệm được từ những trang bị giảm này để chế tác CD.

Tiểu Băng nói chậm rãi hơn, ngữ điệu cũng càng lúc càng bình tĩnh, cũng may lúc trước nàng đã đọc qua một số tài liệu có liên quan, bằng không nhất định sẽ bị Tề Vinh Quang hỏi cho chối chết.

- Vậy việc giảm bớt số trang của tạp chí liệu có ảnh hưởng tới số lượng phát hành của tạp chí trên thị trường không?

Tề Vinh Quang tiếp tục truy hỏi không thương tiếc, Tiểu Băng cúi đầu lật bản thảo tìm kiếm những số liệu có liên quan.

- Dựa theo các số liệu điều tra nghiên cứu thị trường, à... thông qua phương pháp này, lượng phát hành của “Star” không những không giảm mà còn tăng 1,5 lần, vì vậy chúng tôi tin rằng công chúng sẽ vô cùng thích thú với việc tặng kèm CD theo tạp chí!

Tề Vinh Quang cuối cùng cũng im lặng không nói nữa.

Các dây thần kinh của Tiểu Băng căng hết cả lên, không ai hỏi gì nữa thì không thể kéo dài thời gian, sao Tôn Phàm mãi vẫn chưa tới nhỉ?

Đường Chính Hằng rút cuộc vẫn nhìn ra sự lo lắng trong ánh mắt của Tiểu Băng, anh lật nhanh bản thảo, sau đó hỏi bằng giọng vẫn lạnh như băng của mình:

- Về lượng phát hành của hai kì tạp chí này, không biết Trác tiểu thư có thể đưa ra một số liệu nào đó có hiệu quả để chứng minh rằng công chúng có hứng thú với việc tặng kèm CD theo tạp chí hay không?

Anh vốn là người rất ít lời, nhưng giờ phút này lại cố ý nói nhiều thêm vài câu.

Câu nói của Đường Chính Hằng phá tan bầu không khí tĩnh lặng, trái tim Tiểu Băng dường như bị đâm một nhát kim đau nhói, nàng biết rằng anh đang giúp nàng kéo dài thời gian.

- Có! Xin đợi một lát.

Nàng đáp một tiếng rồi cúi đầu xuống từ từ mở một trang dữ liệu đã lưu.

Khi dần trấn tĩnh trở lại, ngôn ngữ của Tiểu Băng cũng bắt đầu lưu loát hẳn lên

- Đây là bản báo cáo tiêu thụ kỉ thứ năm của “Star” như đã nói ở trên và phản hồi của thị trường mà Bộ phận marketing đã thu thập được lúc đó. Trong số các độc giả mua kỉ thứ năm của “Star” thì có 38,5% độc giả là lần đầu tiên mua “Star”, trong số đó có 83,41% là bị hấp dẫn bởi việc tặng kèm CD theo tạp chí...

Nàng vừa nói vừa mở biểu đồ báo cáo dữ liệu phát lên máy chiếu. Đường Chính Hằng nhìn thấy bộ dạng đang giải thích chăm chú của Tiểu Băng, thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì nàng vẫn không làm anh thất vọng.

Động tác này rất nhỏ, nhưng Đồng Vi ngồi bên cạnh dường như phát giác được điều gì, liền ném qua anh một ánh mắt cảnh giác đầy sắc sảo.

“Rầm!”

Trong khi Tiểu Băng vẫn còn đang giảng giải về số lượng tiêu thụ, cánh cửa phòng họp đột nhiên mở toang ra, người vừa đến hình như đã dùng một lực rất lớn, lớn đến nỗi làm tắt cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cô.

- Tôi... tôi xin lỗi, tôi bị tắc đường, thế nên... nên đến trễ!

Tôn Phàm ôm bản mẫu và bản kế hoạch trong tay thở hồng hộc, cô chạy thục mạng tới đây cả quãng đường, lúc này ngay đến hít thở cũng trở nên gấp gáp, hai má đỏ phừng phừng.

- Mang đến rồi sao?

Trên mặt Tiểu Băng cuối cùng cũng nở ra nụ cười thanh thản, bước nhanh qua bên đó và vui mừng siết chặt những ngón tay đang lạnh cóng của Tôn Phàm.

Những bức hình hiệu ứng tuyên truyền được in ra bằng thứ giấy có chất liệu đặc biệt giờ mới thể hiện được nguyên vẹn ý nghĩa của “Nước mắt đau thương”. Đề nghị nguyên bản của những bức hình hiệu ứng này, trong phần diễn thuyết Tiểu Băng thậm chí không nhắc đến phần quan trọng nhất của toàn bộ bản kế hoạch: Âm nhạc chủ đề.

- Xin lỗi, không biết tôi có thể bổ sung thêm vài câu được không?

Tiểu Băng một mặt ra hiệu cho Tôn Phàm phát những tấm hình hiệu ứng cho các lãnh đạo cao cấp của Hoa Cẩm có mặt tại buổi họp xem, một mặt tự mình rút ra một chiếc CD, nhẹ nhàng nhét vào ổ đọc đĩa của máy tính.

- Rõ ràng cô đã nói xong hết rồi, dường như việc này không được phù hợp với quy tắc cho lắm!

Tề Vinh Quang không thèm xem hình hiệu ứng mà Tôn Phàm đưa cho đã ném qua một bên, những trang giấy mỏng manh lạnh lẽo rơi la tã trên nền nhà. Khi mở ra, khuôn mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp của người đàn ông dường như đột nhiên phát ra một thứ ánh sáng trắng đến chói mắt, hòa với làn điệu du dương đầy buồn thương như âm thanh của thiên nhiên, dần dần hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Giai điệu đó... đủ để chạm đến nỗi đau được chôn vùi nơi đáy lòng của mỗi con người.

“Blue, blue, blue tears, kiss you and say goodbye...”

Tiếng nhạc đột nhiên nổi dậy khiến tất cả mọi người trở nên yên lặng.

Mỗi người bọn họ đều mở to đôi mắt, hình như trước giờ họ chưa từng nghe giai điệu như thế này, dường như có một bàn tay vô hình nào đó chặn lấy cổ họng họ khiến họ không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Giọng hát của Kì Tử Nam tuy không được dày dặn trầm ấm như của Đồng Cảnh Lượng, nhưng lại có một sức cảm hóa, chỉ một câu thôi đã chạm đến nơi sâu thẳm của trái tim.

Đến cả người lạnh lùng thờ ơ như Đường Chính Hằng khi nghe những câu hát này, trên mặt anh cũng bắt đầu có chút biểu cảm đau buồn.

Hòa theo sự trầm bổng của tiếng nhạc, những ngón tay đặt sau lưng của Tiểu Băng cũng nhún nhảy trong không trung, những âm sắc đó đều được tạo ra bởi những ngón tay của nàng, nàng đã thao túng tất cả.

Sự đam mê vô tận, sự bi thương vô biên, đến ngay cả Đồng Vi cũng lộ ra sự buồn thương hiếm có.

Âm nhạc tuyệt nhất có thể khiến cho mỗi con người hồi tưởng lại những sự việc trong quá khứ được chôn vùi nơi sâu thẳm của trái tim.

Như vụ tai nạn xe hơi khắc sâu trong lòng Đường Chính Hằng, như sự đố kỵ không nguôi của Đồng Vi, như sự rối rắm và mâu thuẫn ánh lên trong mắt Kì Tư Nam.

Tiểu Băng nghiêng đầu liếc Đường Chính Hằng một cái, không ngờ thấy anh đang nhìn mình với ánh mắt rất bình thản, thế là hai má nàng thoáng đỏ bừng, liền quay đầu đi né tránh.

Lý Nghiên ngẩng đầu lên giữa chừng, khẽ cắn móng tay, có vẻ như đang suy tư điều gì đó. Tề Vinh Quang nhìn Đồng Vi với ánh mắt đầy mâu thuẫn. Đồng Vi tựa người vào thành ghế, dưới ánh đèn, khuôn mặt được trang điểm tinh tế của cô đẹp đến xiêu lòng người, nhưng hai mắt lại thất thần, không biết đang nhìn về hướng nào.

Không ai dám lên tiếng, chỉ sợ một lời nói đột ngột sẽ phá vỡ khung cảnh đẹp đẽ này. Mỗi người đều chìm đắm trong kí ức của riêng mình, đắm chìm trong những buồn thương chỉ thuộc về mình. Dường như chỉ cần lên tiếng, những cảm xúc này sẽ lập tức trào ra, chảy ngược thành sông.

“Bóp! Bóp! Bóp! Bóp!...”

Chỉ có một người vỗ tay, cậu đứng trước cửa phòng họp, đôi môi cậu nhếch lên, và mái tóc của cậu được vuốt keo dựng đứng, chỉ có điều cặp kính gọng đen đã biến thành cặp kính có gọng được bọc một lớp kim tuyến màu vàng, toàn thân với phong cách punk cũng không còn nữa, mà thay vào đó là một bộ comple màu ghi rất phẳng phiu trang trọng.

Cậu đang vỗ tay cổ vũ, nhếch miệng cười, nụ cười ngang tàng ngạo mạn.

Trong tiếng nhạc buồn bã đau thương đó, sự xuất hiện đột ngột của cậu như một bóng ma, cả hình dáng cậu đến chiếc bóng nhìn nghiêng của cậu đều khiến người ta có cảm giác không thật.

Đường Chính Hằng ngoảnh đầu lại nhìn anh thấy rất rõ một tia nhìn sắc lạnh lóe lên trong mắt của người vừa đến, sau đó liền cúi đầu xuống không muốn nhìn nữa.

Cậu ta cuối cùng vẫn đến.

Lý Nghiên và các lãnh đạo cao cấp khác của Hoa Cẩm như đang ngồi trên một tấm lò xo, ngạc nhiên bật dậy khỏi ghế, khép nép đứng im tại chỗ với vẻ đầy cung kính.

- Đồ... Đồ... Đồ Hiếu!

Tiểu Băng lùi lại phía sau một bước như nhìn thấy quỷ, miệng nàng lắp bắp thốt ra cái tên này.

Đồ Hiếu biệt tăm biệt tích từ sau khi kết thúc cuộc thi giờ lại xuất hiện trong hội nghị cấp cao của Hoa Cẩm!

- Bản nhạc này quả không tồi, chỉ là hơi buồn một chút!

Đồ Hiếu thôi không vỗ tay nữa, sải bước một cách từ tốn vào, tiến thẳng đến vị trí bên cạnh Đường Chính Hằng rồi ngồi xuống. Sau đó quay người lại nhếch môi cười ngạo mạn với tất cả mọi người.

Đường Chính Hằng vẫn giữ nguyên tư thế trầm mặc, đôi lông mi trĩu xuống che đi mọi biến đổi cảm xúc trong mắt anh.

- Lý Nghiên, pha giúp tôi một tách cà phê! Chị biết khẩu vị của tôi rồi đấy. À đúng rồi, đừng có pha nóng quá, tôi muốn uống ngay!

Đồ Hiếu nhìn về phía Lý Nghiên, giọng nói có vẻ khá thờ ơ, nhưng Lý Nghiên lập tức gật đầu hiểu ý, sau đó đứng dậy nhanh chóng đi thẳng ra phía ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tiểu Băng trố hết cả mắt, lú hết cả lưỡi, dường như một Giám đốc Bộ phận Đối ngoại lại pha cà phê cho Đồ Hiếu?

Trái tim nàng tuy rất kiên cường, nhưng cũng không chịu nổi sự kinh ngạc này, theo phản xạ nàng nhìn về phía Đường Chính Hằng, tìm kiếm ánh mắt lạnh lùng thờ ơ của anh với vẻ cầu cứu.

Biểu hiện của mọi người giờ đây đều như muốn nói “Ai có thể giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra không?”

- Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là Chủ tịch Đại diện – Đồ Hiếu.

Chủ tịch Đại diện, con trai độc nhất của Đồ Thành Hoa – Chủ tịch Hoa Cẩm, các lãnh đạo cấp cao của Hoa Cẩm đã không còn xa lạ gì với vị công tử này nữa, nhưng những người như Tiểu Băng hay Đồng Vi thì vẫn còn ngỡ ngàng không hiểu.

Đường Chính Hằng dường như nhìn ra sự cầu cứu của Tiểu Băng, liền giới thiệu thân phận của Đồ Hiếu với đám đông. Giờ Tiểu Băng mới hiểu thì ra Đồ Hiếu chính là công tử của Đồ Gia, Hoa Cẩm.

Cuộc thi ngày trước rốt cuộc chẳng qua chỉ là một trò chơi nhất thời cậu ta muốn chơi mà thôi. Chỉ tiếc là trò chơi của cậu bị một phóng viên giải trí tên là

Trác Tiểu Băng hủy hoại mất.

Nghĩ tới đây, hơi thở của Tiểu Băng trở nên gấp gáp.

Thời đại này báo ứng đến nhanh thế này đây. Nàng từng lấy đi sân khấu của Đỗ Hiểu, giờ đổi lại nàng cần đến Hoa Cẩm, muốn có được hợp đồng quảng cáo của Leslie, lần này rơi vào tay đối thủ, cậu “Chủ tịch Đại diện” Đỗ Hiểu này không tìm cơ hội báo thù mới là lạ đấy.

- Leslie của mình! Hợp đồng của mình! Tiền của mình!

Tiểu Băng không nén nổi sự ai oán trong lòng, món tiền này e rằng sẽ tan thành mây khói rồi. Thấy Đỗ Hiểu nhìn nàng mỉm cười, trong lòng Tiểu Băng dậy lên một dự cảm không tốt.

- Kế hoạch nghe có vẻ không tồi, bản mẫu tuyên truyền cũng làm khá tốt!

Đỗ Hiểu cúi thấp đầu, cúi người, dùng hai ngón tay kẹp một trang bản thảo mà Tề Vinh Quang vứt vung vãi dưới đất rồi sau đó lác qua lác lại trong không trung, nhưng giọng điệu của cậu đầy vẻ khinh miệt, trái tim Tiểu Băng như bị bóp nghẹt, nàng siết chặt nắm đấm.

Kì Tư Nam trong tấm hình đang chụp mất xuống, khuôn mặt anh phảng phất một nỗi buồn không tên.

- Nhưng mà...

Trong nụ cười của Đỗ Hiểu có một chút lạnh lẽo, đôi môi mỏng cong lên, từ từ thốt ra một câu nói tàn nhẫn và vô tình

- Người đàn ông này chẳng phải là Kì Tư Nam nổi tiếng bất hảo đây sao? Những thứ mà hắn ta chụp ra, mọi người nghĩ còn cần thiết phải xem không?

Bốn bề xung quanh, các lãnh đạo cấp cao của Hoa Cẩm bỗng chốc im lặng không nói lời nào. Tề Vinh Quang là người đầu tiên hiểu ý lác đầu nguây nguậy, Đường Chính Hằng vẫn cúi đầu yên lặng, dường như anh đã trôi dạt khỏi cái không gian này rồi.

Câu nói của Đỗ Hiểu vừa dứt, trang bản thảo đã bị cậu vo viên rồi tiện tay vứt vào thùng rác.

Liền sau đó là hai từ khiến trái tim Tiểu Băng như bị đâm một nhát kim, nàng mím chặt môi cổ không để mình hét lên.

- ... Rác rưởi!

Tiếng nói trong và vang của Đỗ Hiểu vọng một hồi lâu trong phòng họp, Tôn Phạm không chịu đựng nổi sự xỉ nhục công khai này, bắt đầu cúi đầu xuống khóc rầm rức.

Tiểu Băng thần thờ bước từng bước lại gần, trong sự kinh ngạc của mọi người, nàng gấp người lấy tờ bản thảo nhàu nát bị vo viên trong thùng rác ra, rồi từ từ vuốt thẳng nó.

- Chủ tịch Đỗ, xin cậu hãy tôn trọng sáng kiến của tôi và cộng sự. Dù sao đây cũng là bản mẫu tuyên truyền của chúng tôi nộp cho Hoa Cẩm, không phải là tờ giấy bỏ đi trên bàn làm việc của cậu mà cậu muốn vứt là vứt!

Nàng trải tờ giấy lên mặt bàn của bức diễn thuyết, nói rất chậm rãi và mạch lạc, sau đó xoay người lại ngẩng đầu nở nụ cười bình thản tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Tiểu Băng đã không còn thấy sợ nữa rồi, lúc phải lội ngược dòng chiến đấu, con người ta luôn có một sự kiên định và quyết đấu tới cùng. Không có đường rút lui, có thể lại càng khiến con người ta không lo sợ gì nữa, càng dũng cảm hơn.

- Được thôi, vậy hãy làm theo trình tự, xin mọi người hãy biểu quyết, ai cho rằng bản mẫu tuyên truyền này có tư cách tham gia tuyển chọn thì mời giơ tay!

Đỗ Hiểu kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh với ánh mắt kiêu ngạo, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy khinh miệt.

Lý Nghiên bưng một tách cà phê đến bên Đỗ Hiểu, cẩn thận đặt lên bàn rồi nói một câu:

- Chủ tịch, cà phê của cậu đây!

Nghe thấy câu hỏi của Đỗ Hiểu, cô mím môi, dường như định nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ chấp tay đứng yên lặng sau lưng Đỗ Hiểu.

Lần này sẽ thắng hay thua đây? Có Chủ tịch là Đỗ Hiểu ngồi đây, tin rằng sẽ chẳng có ai dám đứng về phía nàng. Cho dù có thua, thì theo tính cách của nàng, cũng phải thua cho vẻ vang. Tiểu Băng nín thở, cắn nhẹ môi, cổ gồng ngồng đầu thật cao.

- Không có ai đứng không? Nếu như không có, hãy làm như tôi nói, ném những thứ rác rưởi này đi!

Đỗ Hiểu liếc nhìn Tiểu Băng một cái khinh miệt, sau đó thò tay ra định nắm lấy bản mẫu tuyên truyền trên mặt bàn. Đồng Vi liếc qua, sự đắc ý hiện rõ trong đôi mắt, bất giác nhếch môi cười.

Nụ cười đó, kiều ngạo và xinh đẹp, nhưng lại giả tạo tới mức giống như một cảnh tượng hư ảo được vẽ lên bởi những cây bút màu, chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ.

Tiểu Băng cuối cùng cũng thở hắt ra một tiếng, thì ra cảm giác thua cuộc cũng không quá đau lòng như trong tưởng tượng. Nàng quay sang cười với Tôn Phàm, sau đó bắt đầu dọn dẹp đồng tài liệu bừa bộn rồi tắt máy tính.

Đỗ Hiểu đắc ý nhếch mép cười, vẫn là nụ cười ngang tàng ngạo mạn không coi ai ra gì đó. Tất cả dường như đã kết thúc, kẻ thua đã thua rồi, người thắng cũng đã thắng rồi.

Tất cả mọi người đều đang đợi Tiểu Băng và Tôn Phàm rời đi, sau đó kết thúc buổi họp, đợi ngày mai sẽ biểu quyết chọn người thắng lợi, thậm chí trên mặt Đồng Vi đã hiện ra nụ cười cảm chắc chiến thắng trong tay.

- Khoan đã!

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, và đó lại là Đường Chính Hằng – người vẫn yên lặng suốt từ nãy tới giờ. Hơi thở của Tiểu Băng đột nhiên trở nên gấp gáp.

Đỗ Hiểu ép người quá đáng như vậy mà Đường Chính Hằng không hề thể hiện bất cứ thái độ nào, đến mức làm cho nàng có lúc đã quên đi sự tồn tại của anh.

Tiểu Băng nhìn qua đó với ánh mắt kinh ngạc, Đường Chính Hằng vẫn trong bộ dạng không một chút cảm xúc, ánh mắt anh sáng lấp lánh khiến không một ai dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Dường như trên mặt hồ mùa đông đang kéo đến cả bầu trời đầy mây mù, khiến tất cả mọi cảm xúc đều bị che đậy lại.

- Tổng Giám đốc Đường có ý kiến gì?

Đỗ Hiểu nhún vai về thờ ơ, bàn tay vừa thò ra được giữa chừng rút lại, giọng điệu đầy cợt nhả.

- Tôi đồng ý.

Đường Chính Hằng không thèm nhìn Đỗ Hiểu, chỉ dùng giọng nói lạnh lùng vốn có của anh thốt lên ba từ. Đỗ Hiểu ngay lập tức ném cái nhìn phẫn nộ về phía anh, nhưng ngữ khí vẫn cố gắng giữ ở mức bình tĩnh.

- Ý của Tổng Giám đốc Đường... tôi không hiểu cho lắm.

Lý Nghiên đứng sau lưng Đỗ Hiểu siết chặt nắm đấm, cuối cùng cô nghiến răng giờ cao cánh tay phải, lấy hết dũng khí mở miệng nói

- Tôi cũng đồng ý.

Câu nói vừa dứt, tách cà phê liền rơi vỡ toang xuống đất.

Đỗ Hiểu tức giận rút tay lại, sau đó nghiêm mặt sai bảo

- Lý Nghiên, gọi người tới dọn dẹp đi!

Lý Nghiên cúi thấp đầu, lặng lẽ ra ngoài gọi lao công. Không khí trong phút chốc lạnh tới mức đóng băng.

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Chính Hằng và biểu cảm phẫn nộ không hề giấu giếm của Đỗ Hiểu dường như làm đông cứng tất cả mọi người có mặt tại buổi họp. Đám đông chỉ có thể run rẩy nấp máy môi nhưng không thể thốt ra lời nào.

Trong căn phòng phảng phất mùi vị đắng đắng của cà phê, bàn tay đặt trên máy tính của Tiểu Băng lạnh tới mức không thể động đậy được.

- Tôi đồng ý.

Không khí trầm lắng của buổi họp bị phá vỡ bởi tiếng nói của Từ Nam, ông giờ tay phải một cách tượng trưng rồi bổ sung một câu:

- Bản kế hoạch này rất tuyệt, tôi cho rằng nên cho họ một cơ hội.

- Tôi cũng đồng ý.

Chức năng Quảng cáo marketing Chu Phi không giờ tay, chỉ mở bản mẫu tuyên truyền ra trước mặt xem xét rồi gật đầu.

Những ngón tay lạnh cóng của Tiểu Băng hơi co lại, mạch máu được lưu thông, bắt đầu có chút hơi ấm.

- Không biết liệu Tổng Giám đốc Đường có thể cho tôi một lý do không? Tại sao nhất định phải dùng... tấm hình này?

Đỗ Hiểu tức giận đẩy bản mẫu về phía Đường Chính Hằng.

Đường Chính Hằng chớp mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Băng, giọng điệu của anh vẫn lạnh lùng không hề có chút hơi ấm nào.

- Bởi vì... đây là một bản kế hoạch tốt.

Tiểu Băng ngây ra nhìn Đường Chính Hằng, những chuyện xảy ra trước kia cứ lần lượt ùa về tấn công lồng ngực nàng một cách dữ dội.

Nụ hôn đầy bất ngờ trong buổi tiệc của Đô Luân, lần say rượu ngoài ý muốn ở nhà hàng CJW, sự bịn rịn không nguôi ở biệt thự... vô số lần đứng trước bờ vực của sự tuyệt vọng, người đàn ông trông vô cùng lạnh lùng này lại đem đến cho nàng sự ấm áp và hy vọng không gì có thể so sánh được.

Trái tim càng lúc càng đau, dường như đã không thể chịu đựng được sự tra tấn cảm xúc này nữa, không gian nhỏ hẹp bị chất đầy thật đầy, dường như sắp bùng nổ ra rồi. Tiểu Băng gắng gượng chống đỡ, lao đảo lùi về sau một bước.

- Tôi không cho rằng bản kế hoạch này có điểm gì tốt!

Đỗ Hiểu tiếp tục phản bác, vẫn là giọng điệu không coi ai ra gì như trước.

- Nếu Leslie dùng một tên gay để chụp quảng cáo, người khác sẽ nhìn chúng ta thế nào, nói chúng ta thế nào hả? Tổng Giám đốc... Đường!

Cậu cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Tổng Giám đốc Đường”, nghiêng rằng mạnh tới nỗi vỡ cả răng. Trên mặt cậu là sự căm hận không thềm che giấu. Cậu hận Đường Chính Hằng, từ lần đầu tiên gặp mặt cậu đã bắt đầu hận.

Tên con nuôi này của bố từ nhỏ tới giờ việc gì cũng thắng cậu, bố của cậu dồn hết mọi sự quan tâm, mọi tình thương yêu, mọi hy vọng cho tên con nuôi không cùng họ đó. Đối với con trai ruột của mình thì chỉ biết quát tháo trách mắng.

Ánh mắt của Đỗ Hiểu dừng lại trên người Đường Chính Hằng, sắc bén tới mức cảm giác như đã biến thành một lưỡi dao, đâm từng nhát vào lồng ngực đối phương đến máu chảy lênh láng.

Đường Chính Hằng chỉ nhìn lại cậu bằng ánh mắt lạnh lùng, không thềm để ý cũng không hề tức giận, dường như tất cả đều không liên quan gì tới anh.

- Tôi tôn trọng ý kiến của mọi người. Giọng nói của anh đều đều, giống như một hồ nước đã chết không thể dậy sóng.

- Tất cả ngày mai sẽ quyết định.

Vừa dứt lời, anh liền thân nhiên đứng dậy đi thẳng ra bên ngoài

- Được! Họ Đường kia, hãy đợi đấy!

Đỗ Hiểu mím chặt môi, đột nhiên đập mạnh tay xuống mặt bàn đánh rầm một cái.

Tiểu Băng khẽ chớp mắt, nhìn về phía Tôn Phàm, lại là một nụ cười vui mừng. Tôn Phàm khóc đỏ cả mắt, khi ngẩng đầu lên vẫn không cảm được tiếng thút thít. Nhìn thấy ánh mắt đầy áp sự cổ vũ của Tiểu Băng mới nở nụ cười trở lại. Tiểu Băng không thềm để ý đến sự bàn tán xôn xao của đám đông, duyên dáng ôm lấy laptop và tập tài liệu đi qua trước mặt Đồng Vi, ngẩng đầu thật cao.

Đúng thế, lần này nàng không hề thua!

Sau khi rời khỏi Hoa Cẩm, Kì Tư Nam mời Tiểu Băng và Tôn Phàm đến đến một tiệm không lớn lắm ở Vượng Giác ăn mỳ vằn thắn. Tầm chiều tối cũng có không ít người đến đây ăn mỳ, thế nên trước khi xuống xe Kì Tư Nam đã phải cố ý đội một chiếc mũ, vành mũ kéo xuống thật thấp, chỉ sợ lại có người sẽ nhận ra anh.

Gọi xong ba tô mỳ vằn thắn và mấy món nhắm, Tôn Phàm liền đứng dậy vào nhà vệ sinh, chỉ còn lại hai người là Kì Tư Nam và Tiểu Băng.

- Có phải hai người...

Kì Tư Nam hất đuôi tóc theo thói quen, có vẻ đội mũ làm ẹp tóc xuống không được thoải mái cho lắm, sau đó lưỡng lự hỏi tiếp:

- Có chuyện gì giấu tôi đúng không?

Tiểu Băng lập tức cúi đầu xuống, sợ rằng biểu cảm lúc này sẽ bán đứng bản thân, nàng chỉ lắc đầu nguây nguây.

- Không có, làm gì có chuyện gì!

Kì Tư Nam dường như nghiêng đầu một cách không cố ý, không biết anh đang nhìn về hướng nào, đột nhiên mắt sáng lên.

- Thế sao?

Anh vừa nói vừa cười, nụ cười ảm áp giống như ánh trăng buông xuống nhẹ nhàng giữa màn đêm, điềm nhiên mà trong sạch.

Kì Tư Nam từ từ ghé sát nàng, đến lúc ghé sát vào tai Tiểu Băng mới dừng lại rồi nói

- Nhưng mà, tôi thấy hình như không phải như vậy.

Giọng nói dịu dàng, hơi thở của anh phả vào cổ nàng khiến nàng nóng bừng lên, Tiểu Băng né người định tránh theo phản xạ, nhưng trong lúc đang gắng gượng thì phát hiện bàn tay mình đã bị Kì Tư Nam nắm chặt.

- Đây... Nam! Anh nói chuyện thế này kì lạ lắm đấy!

Tiểu Băng chỉ có thể cố gắng hết sức tránh xa ra, sau đó tìm cách thoát khỏi bàn tay của Kì Tư Nam.

- Được rồi, được rồi! Tôi chỉ đùa thôi mà! Không đùa nữa... tôi không đùa nữa...

Kì Tư Nam đột ngột thả tay Tiểu Băng ra, chỉnh đốn lại quần áo rồi ngồi lại ngay ngắn. Dưới vành mũ được kéo thật thấp, trong đôi mắt vừa đen vừa sáng đó đột nhiên lóe lên một tia nhìn ma mãnh rồi cũng lập tức biến mất như khi nó xuất hiện vậy.

Chỉ một chốc, mỹ văn thần được mang lên, có vẻ như chẳng ai để bụng chuyện vừa mới xảy ra. Đó chỉ là một trò đùa, dường như chỉ là một bản nhạc nhỏ trong cả một khúc hòa tấu, có hay không có đều không quan trọng.

Mọi người đều đang vui vẻ ăn mỳ, nói chuyện, trong tiệm ăn nhỏ không ngớt những tiếng ồn ào, những tô mỳ văn thần nóng hổi liên tục được bung lên, tỏa ra một mùi thơm phức khiến người ta phải bật ngón tay cái. [5]

Thế nên, không có ai để ý đến một tiếng “tách” nhỏ bé đột nhiên vang lên trong không trung.

Đó – là tiếng của máy ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3: Dư luận lại xôn xao

Khi các tit báo lá cải trên internet xuất hiện “ảnh thân mật” của Kì Tư Nam và một cô bạn gái nào đó vào ngày hôm sau, Tiểu Băng đang đứng trong thang máy hướng về phía một người đàn ông rất điển trai vừa ra sức vẫy, vừa vội vã rút điện thoại từ trong túi ra:

- Nam, anh mau lên một chút... mau lên!

Kì Tư Nam đang sải bước vào trong thang máy, hôm nay anh mặc một bộ áo trắng quần đen, không những ngang nhiên không đội mũ mà còn không đeo kính râm che mặt.

Cuộc điện thoại là của một phóng viên quen biết gọi tới, là một người bạn Tiểu Băng quen khi còn đi săn scandal trong giới giải trí, nàng vừa mới chào hỏi xong trong điện thoại thì thang máy từ từ đóng lại cũng làm mất luôn tín hiệu.

Tiểu Băng chỉ nghe thấy đối phương hét lên một câu đầy bất lực

- Không xong rồi

Sau đó chẳng nghe thấy gì khác nữa, trong ống nghe chỉ có tiếng ù ù.

- Alo... alo!?

Nàng hét vào điện thoại hai tiếng, không nghe thấy bất cứ phản ứng nào. Kì Tư Nam đứng bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc. Sau đó lại thản nhiên xoay người lại soi gương và chỉnh lại tóc.

Chỉ trong chốc lát thang máy đã xuống đến tầng một.

- Alo... nói gì đi chứ! Vừa rồi tôi ở trong thang máy tín hiệu không được tốt...

Cửa thang máy vừa mở ra, ống nghe bắt đầu có âm thanh trở lại, Tiểu Băng vừa hỏi vừa đi theo Kì Tư Nam ra bên ngoài. Kì Tư Nam cúi thấp đầu, trong mắt anh đột nhiên lóe lên một tia nhìn sắc sảo, anh cố ý dừng lại, trong khi đó người đang vừa gọi vừa đi thẳng về phía trước là Tiểu Băng thành ra

đi lên trước.

- Tiểu Băng à, có phải bây giờ cậu đang đi cùng Kì Tư Nam không?

Câu nói của đối phương khiến Tiểu Băng ngớ người. Sau đó liền nghe thấy những tiếng “tách tách” tràn ngập đại sảnh của khách sạn.

Ánh sáng trắng chói lòa khiến người ta không mở nổi mắt, nàng đưa tay lên che mắt theo phản xạ. Các phóng viên cầm máy ảnh nhanh chóng vây lại, điên cuồng y như một đàn cá mập nhìn thấy máu.

Bảo vệ ở đại sảnh khách sạn đành phải xông tới chặn cánh phóng viên lại để ổn định trật tự, Tiểu Băng đột nhiên cảm thấy thật nực cười, trước đây bản thân nàng cầm máy ảnh lao tới còn nhanh hơn bất cứ ai, chẳng hiểu thế nào giờ đây nàng lại trở thành cái người bị nhắm đến thế này?

Tiếng lách tách của máy chụp hình dần dần lan ra càng nhiều hơn, Tiểu Băng chỉ đứng im bất động tại chỗ, bàn tay cầm di động buông thõng trong không trung bất lực.

Lúc điện thoại rung, một tin nhắn lặng lẽ hiện ra, *Kì Tư Nam và một cô gái bị paparazi chụp trộm lúc gặp gỡ riêng ở quán ăn, nhìn từ góc độ của bức ảnh, hai người hình như đang hôn nhau.*

Tiểu Băng cúi đầu nhìn lướt qua, trên mặt nàng không hề có chút biểu cảm ngạc nhiên nào.

Bởi vì kỹ thuật “chọn góc chụp” nàng sử dụng còn thành thục hơn bất cứ ai, chỉ cần có máy ảnh mà ống kính cự ly thì tư thế thân mật tới đâu cũng có thể chụp ra được.

- Xin hỏi quan hệ giữa hai người là gì?...

- Cô là bạn gái của Kì Tư Nam sao? Vậy cô giải thích thế nào về chuyện thuê phòng khách sạn trước đây?...

- Xin cô hãy trả lời...

Các phóng viên nhao nhao đặt câu hỏi, càng lúc càng ồn ào, bảo vệ không ngừng vây lấy hòng chặn cánh phóng viên, bắt họ đứng nguyên tại chỗ. Tiểu Băng hiểu kì ngẩng đầu lên, nhìn đám phóng viên phía trước chen lấn tới mức đứng không vững, đám phóng viên phía sau kiễng trên đầu ngón chân, tay vẫn giờ máy ảnh hòng chụp cho mình một tấm, dù bị dòng người đẩy tới đẩy lui, bộ dạng của họ trông đến là tức cười.

Thì ra công việc trước đây của nàng chính là thế này. Nhưng giờ phút này, nàng chỉ đứng bất động giữa sự bủa vây của mọi người, không nói lời nào.

Kì Tư Nam ở phía sau nhìn sự kích động của cánh phóng viên, rồi lại nhìn đáng vẻ cô đơn của Tiểu Băng, trong mắt anh bỗng ánh lên một chút hối hận.

Anh lao vào đám đông đang chen chúc, giật mạnh cánh tay Tiểu Băng rồi kéo nàng ra phía sau lưng mình.

Giờ Tiểu Băng mới phát hiện Kì Tư Nam thật ra rất cao, bờ vai rộng của anh cũng có thể che chắn cho người khác. Có anh đứng bên cạnh càng khiến nàng cảm thấy mình yếu đuối và bất lực như thế, giống như một đứa trẻ cần có người bảo vệ.

Nàng tiến lên phía trước một bước theo phản xạ, đứng bên cạnh Kì Tư Nam, ngẩng cao đầu, vai kề vai với anh đối diện với ống kính của cánh phóng viên.

- Người đàn ông này chẳng phải là tay Kì Tư Nam đó sao?

Đối mặt với những ánh đèn flash lóe lên không ngừng, trong đầu Tiểu Băng đột nhiên hiện lên nụ cười ngang tàng khinh miệt của Đỗ Hiểu. Giọng nói của cậu rất thân nhiên và vô tình, gần như muốn dón Tiểu Băng và Kì Tư Nam vào đường cùng.

- ... Những thứ mà hắn ta chụp ra, mọi người nghĩ còn cần thiết phải xem sao?

Đồng tính... nàng thâm nhủ trong lòng ba từ ấy. Thế tục luân thường là một chiếc khóa vĩnh viễn không thể phá vỡ được, nó cắm rễ trong trái tim mỗi người từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi, thế nên chỉ cần hai từ rất đơn giản là có thể hủy hoại tất cả của một con người.

- Nếu anh ta không phải như vậy, có phải mọi chuyện sẽ có thể quay về như trước kia?

Trong lòng Tiểu Băng đột nhiên dậy lên một suy nghĩ rất liêu lĩnh, đến bản thân nàng cũng bị suy nghĩ này làm cho rùng mình sợ hãi. Nhưng càng sợ hãi thì suy nghĩ này càng trở nên rõ rệt. Chỉ cần chứng minh Kì Tư Nam không phải đồng tính, Đỗ Hiểu sẽ không thể dựa vào cái có này để phủ nhận kế hoạch của nàng nữa. Kì Tư Nam sẽ không còn bị si nhục, bản thân nàng sẽ không phải cảm thấy ân hận hồ thẹn nữa.

... Có lẽ sẽ còn phải rời xa Đường Chính Hằng hơn nữa, khiến đôi bên đều từ bỏ...

Tiểu Băng nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, nàng quay lại nhìn Kì Tư Nam, ánh mắt nàng xao động, dường như cả thế giới này chỉ còn lại hai người họ.

Có thể nàng chỉ cần nói một câu là có thể bù đắp mọi sai lầm đã phạm phải, khiến mọi thứ quay lại điểm xuất phát, bắt đầu lại từ đầu.

Thế nên...

Tiểu Băng chậm rãi nở một nụ cười, vẫn là nụ cười khoan thai và duyên dáng.

- Quan hệ của chúng tôi... chính là như mọi người đang nhìn thấy.

Nàng ngước lên, nói với cánh phóng viên bằng một giọng rất bình thản, thò ra ngoắc lấy cánh tay của Kì Tư Nam hết sức tự nhiên. Người đàn ông điển trai kinh ngạc dùng sức giằng ra, liền bị người con gái bên cạnh níu chặt tay áo.

Cánh phóng viên ngạc nhiên tốt độ.

Kì Tư Nam ngoảnh phát đầu lại, bất gặp ánh mắt chứa đầy hàm ý của Tiểu Băng, câu nói đã sắp tuôn ra khỏi cửa miệng lại trôi tuột trở lại.

Anh không nói tiếng nào, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Không hoảng loạn, không giải thích, nàng... chỉ đơn giản là thừa nhận! Rốt cuộc thì nàng là người như thế nào?

Bàn tay giấu trong túi của Kì Tư Nam siết thật chặt, dường như đau tới mức có thể nghe thấy những tiếng răng rắc của các khớp tay. Nàng có ý gì khác, hay đúng là ngây thơ tới mức không hiểu được quan hệ lợi hại trong chuyện này?

Người phát tán ảnh cũng là cô, nói tôi là đồng tính cũng là cô, giờ ra mặt giải thích cho tôi cũng lại là cô. Trác Tiểu Băng ơi là Trác Tiểu Băng, rốt cuộc cô là người thế nào hả?

Trong lòng Kì Tư Nam đột nhiên ngập tràn những lời nghi vấn, nhưng sắc mặt Tiểu Băng vẫn rất bình thản khoan thai, đứng giữa đám phóng viên, nàng hiện ngang bình thản giống như cây tùng, cây bách. Giọng nói bình thản như mọi khi xuyên thấu vào tim, làm rách toạc vết thương sớm đã bình phục.

- Thực ra... phóng viên phát tán tấm ảnh thuê phòng khách sạn của Nam... chính là tôi...

Tiểu Băng cười tựa một đóa sen mùa hè, nói bằng giọng bình tĩnh tới mức không thể bình tĩnh hơn được.

- Nếu mọi người không muốn để lộ các chi tiết thì xin hãy trật tự nghe lời tôi nói!

Cánh phóng viên bị khí thế mạnh mẽ của nàng làm kinh động, dường như bị ai đó bóp nghẹt lấy cổ họng không thể phát ra tiếng được, hiện trường bỗng chốc im phăng phắc.

Kì Tư Nam đứng im tại chỗ, hàng mi dài chớp nhẹ, anh bất giác đưa tay lên vò đầu, trông có vẻ không biết phải làm gì. Sự xao động nhanh chóng hiện lên trong đôi mắt, giống như mặt hồ mùa đông giăng đầy mây mù, từng chút từng chút dập dềnh, từng chút từng chút một lan rộng ra, sau đó lặng lẽ che giấu cảm xúc của bản thân.

Tất cả mọi việc dường như bị mắt kiểm soát chỉ trong chốc lát.

Sắp đặt của anh dày đặc như thiên la địa võng, tại sao lại bị phá vỡ dễ dàng như vậy bởi Trác Tiểu Băng chứ?

- Tôi và Nam...

Tiểu Băng nhắm tính một câu chuyện hoàn chỉnh một cách nhanh chóng, sau đó ngước lên nhìn Kì Tư Nam, ánh mắt đầy khẩn thiết. Đừng phản bác lại tôi, xin anh đấy, tuyệt đối đừng nói "không" với tôi!

Trong lòng nàng nghĩ vậy, Kì Tư Nam có vẻ ngay lập tức hiểu ra điều này, chỉ mím môi không nói gì.

Tiểu Băng rời mắt khỏi Kì Tư Nam, sau đó tiếp tục nói:

- ... đã quen nhau từ một năm trước, chỉ là công ty của Nam không đồng ý công khai chuyện của chúng tôi, thế nên mới giấu tất cả mọi người.

Nàng nói xong câu này, đột nhiên cảm thấy cánh tay của Kì Tư Nam khẽ run rẩy, liền nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh.

Bàn tay của Kì Tư Nam lạnh ngắt, Tiểu Băng từ từ luồn các ngón tay nhỏ bé của mình vào kẽ tay anh, chỉ trong phút chốc hai người đã đan những ngón tay vào nhau không hề che giấu.

Hành động này lập tức khơi dậy sự chú ý của cánh phóng viên, những tiếng bấm máy lại vang lên liên hồi. Đối diện với ống kính, trên khuôn mặt của Kì Tư Nam giờ mới hiện lên nụ cười tuấn tú.

Hai người vai kề vai, tay nắm tay đứng giữa đám phóng viên, Kì Tư Nam nở một nụ cười rạng rỡ tuyệt đẹp, Tiểu Băng hơi nghiêng đầu liếc nhìn anh, nụ cười tuyệt đẹp ấy trong phút chốc làm nàng điều đứng.

- Tôi và Kiều... thật sự chỉ là những người bạn bình thường mà thôi...

Kì Tư Nam cuối cùng cũng lên tiếng, đây là lần đầu tiên anh trả lời về scandal đồng tính trước đây trước giới báo chí.

- Vậy tại sao cô lại tung ảnh của bạn trai mình ra...

Thấy Tiểu Băng dừng lại không nói nữa, lập tức có phóng viên lên tiếng hỏi. Giờ Tiểu Băng mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, hít một hơi thật sâu:

- Bởi tôi tưởng Nam và Kiều thật sự có vấn đề, thế nên trong lúc tức giận...

Cảm nhận được bàn tay của Kì Tư Nam khẽ siết chặt lại, Tiểu Băng biết trong lòng anh đang rất căng thẳng, liền từ từ tiếp lời:

- Nam cứ không chịu giải thích về chuyện này, lại sợ Thiên Dật sẽ truy cứu trách nhiệm với tôi. Nhưng việc này là lỗi của tôi, tôi cần phải giải thích với mọi người rõ ràng, Nam... anh ấy không phải người đồng tính.

Đây là lời nói xuất phát từ đáy lòng nàng, nên khi nói ra nó hết sức chân thực và thành khẩn.

- Thế nên Nam... em xin lỗi.

Nàng ngược đầu lên nhìn Kì Tư Nam, trong mắt anh, nàng nhìn thấy rõ mòn một sự khó xử và mâu thuẫn. Nàng biết muốn Kì Tư Nam tha thứ cho nàng là rất khó, thế nên nàng không ôm nhiều hy vọng. Nàng chỉ mong giải thích chuyện này cho rõ ràng mới có thể khiến lòng mình thanh thản.

- Tôi...

Đột nhiên nhớ ra vì Tiểu Băng tung những tấm ảnh đó nên mới hại bản thân không thể trở thành minh tinh. Kì Tư Nam giật phắt tay Tiểu Băng ra, lùi lại phía sau hai bước rồi mới đứng vững.

Mười ngón tay đang siết chặt bị tách rời, bàn tay trống trải lại trở nên lạnh ngắt, sự xao động trong đôi mắt cũng biến mất theo đó.

Anh tìm trăm phương ngàn kế để sắp xếp vụ scandal này, vốn muốn dùng cùng một phương pháp để báo thù Trác Tiểu Băng, chắc sẽ không có ai ngờ được rằng tất cả những phóng viên có mặt tại đây... thực ra đều là do anh ngầm ngầm gọi tới!

Để báo thù, anh không tiếc hy sinh cả sự tôn nghiêm cuối cùng của chính mình.

Tiểu Băng lặng lẽ nhìn sự tránh né của Kì Tư Nam, nàng cup mắt xuống cười nhạo bản thân. Nàng còn tưởng rằng lần này anh sẽ thật sự coi nàng là một người bạn, nhưng quả nhiên anh vẫn không thể tha thứ...

- Nam, tôi xin lỗi... tôi đã sai rồi.

Tiểu Băng thầm nhắc đi nhắc lại câu nói đó trong lòng, đột nhiên một bàn tay nắm lấy tay nàng, ngược đầu lên, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên trán nàng.

Đôi môi mang một mùi vị ngọt ngào, nhẹ nhàng in lên trán, phảng phất giống như một dấu ấn.

- Tôi tha thứ cho em rồi.

Giọng nói nhẹ nhàng của Kì Tư Nam khiến trái tim Tiểu Băng khẽ rung động.

- Thật đấy, tôi đã tha thứ cho em rồi.

Động tác của anh dịu dàng tới mức giống như đang bảo vệ nâng niu một con búp bê thủy tinh dễ vỡ, anh thận trọng nâng tay Tiểu Băng lên, sau đó tách đám người đông đúc đi thẳng ra ngoài.

Tiểu Băng đi theo anh một cách vô thức, bước chân nhẹ bẫng. Trong cuộc sống hiện thực, sao lại có thể có những tình tiết giống như trong phim xuất hiện như thế này chứ?

Cánh phóng viên bủa vây lấy nhao nhao đưa ra câu hỏi, nhưng Kì Tư Nam im lặng một cách lạ thường, chỉ vừa tách đám đông để ra ngoài, vừa nắm thật chặt bàn tay của Tiểu Băng.

Những lời nói dối này là xuất phát từ lòng thành hay giả dối, sẽ chẳng có ai có thể biết được.

Hai người tay nắm tay nhau rời khỏi khách sạn, sau đó bắt một chiếc taxi rời đi.

Cánh phóng viên đứng nguyên tại chỗ, hồi tưởng lại màn kịch vừa xảy ra trước đó, trong lòng vui sướng khôn xiết vì đã nắm được một tin tức nội bộ cực tuyệt. Không ai để ý tới một bóng đen bước ra khỏi cây cột của đại sảnh khách sạn từ lúc nào, khuôn mặt lạnh lùng không một chút biểu cảm. Nhưng nắm đấm đang siết chặt trong túi anh đang đau âm ỉ, thứ đồ vật trong tay cửa rách da thịt, mùi của máu tươi bắt đầu lan dần trong không khí.

Người mà anh vẫn luôn bảo vệ đó, lại tay nắm chặt tay với một người khác rồi đi trước sự chứng kiến của mọi người.

- Bé con!

Anh gọi thầm... vết thương trên tay đau đến nhức nhối.

Nhưng trên mặt anh vẫn không hề có bất cứ biểu hiện nào, chỉ ngoảnh đầu rồi đi lặng lẽ. Cái bóng của anh là màu đen, trong sự sáng choang của đại sảnh khách sạn, cái bóng ấy sao mà cô đơn và lạc lõng đến thế.

Xem ra, lần này nên từ bỏ thật rồi.

Lúc ngồi vào xe ô tô, Đường Chính Hằng mới từ từ rút tay ra khỏi túi quần, mở bàn tay đang siết chặt.

Lòng bàn tay bị cửa tới tót máu bởi một vật nhọn, màu thủy tinh trong suốt lấp lánh của Swarovski bị nhuộm với màu máu trông lại càng long lanh tuyệt đẹp hơn.

Đó là một chiếc trâm cài áo bằng lông vũ màu trắng, tuy chỉ nhỏ bằng chiếc cúc áo, nhưng nó lại tinh xảo và đẹp mắt đến lạ thường.

Chính là vì chiếc cài áo này mà anh đã quyết định bảo vệ người con gái tên Trác Tiểu Băng suốt cả cuộc đời.

Nhưng cứ cho là gặp lại đi nữa, thì cũng vẫn vừa yêu nàng, vừa cố gắng đẩy nàng ra thật xa. Cho dù thế nào, thì anh cũng mắc nợ nàng... Bởi vì ba năm trước... là anh đã sai...

Trước khi bước vào tiệm cafe, cô gái với khuôn mặt được trang điểm một cách tinh tế không quên lấy gương ra soi, rồi cười duyên dáng bước vào.

Ở một vị trí cách đó không xa đã có một cô gái ăn mặc thời trang, đeo kính râm đang vẫy vẫy cô từ xa.

- Đồng Vi! Ở đây!

Đồng Vi thấy còn một người con trai cao ráo ngồi ở đó, vì đứng từ xa chỉ nhìn thấy lưng nên cô bỗng có chút căng thẳng. Dáng người lạnh lùng ngạo mạn đó đập vào mắt khiến Đồng Vi cứ có cảm giác ngăn cách không gì diễn tả nổi.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó nở lại nụ cười và sai bước qua đó.

- Hi, Hà Lệ! Sao hai người tới sớm thế?

Đồng Vi vừa nói vừa tự nhiên ngồi xuống phía đối diện cô gái đáng đeo kính râm. Cô gái thời thượng xinh đẹp ngồi đối diện không phải là ai khác, mà chính là nữ minh tinh Hà Lệ đã biệt tích một thời gian.

Sau khi vào làm việc ở “Star” không lâu, thông qua cơ hội phỏng vấn mà Đồng Vi quen được Hà Lệ, hai người chẳng bao lâu trở thành những người bạn tốt. Lần này đến Hồng Kông, cô không ngờ Hà Lệ lại chủ động tìm gặp, nói rằng có một vị lãnh đạo cấp cao của Hoa Cầm muốn gặp cô.

Trước khi đến Đồng Vi cũng từng nghĩ qua rốt cuộc là vị lãnh đạo cấp cao nào muốn gặp riêng cô, cô tưởng sẽ là Tề Vinh Quang, nhưng chưa từng nghĩ rằng lại là người đang ngồi trước mặt mình – Đỗ Hiểu.

- Chủ tịch? Chào cậu! Chào cậu...

Đồng Vi có chút ngạc nhiên, sau đó mới phát giác mình đang đứng ngăn người ra nên liền gật đầu chào Đỗ Hiểu, nở một nụ cười pha lẫn chút sợ hãi.

- Đến rồi thì ngồi xuống đi, cô thử dùng cafe của quán này xem, cũng không tồi đâu.

Đỗ Hiểu phẩy tay, chiếc nhẫn ở ngón tay út của cậu phát ra thứ ánh sáng lấp lánh. Lúc cậu nói có hơi nhếch mép lên cười.

- Không biết Chủ tịch tìm tôi đến đây là...

Nhân viên phục vụ đưa tới một ly nước trắng, Đồng Vi đưa lên miệng nhấp một ngụm theo phép lịch sự, sau đó liền cất tiếng hỏi.

- Đừng vội, hãy nghe theo Đỗ Hiểu ném thử cafe ở đây đã rồi hãy nói chuyện khác!

Hà Lệ quay sang Đồng Vi dùng mắt ra hiệu, sau đó sai người phục vụ mang tới một tách Blue Mountains.

Đồng Vi đang đầy một bụng câu hỏi, nhưng cũng đành ngoan ngoãn ngậm miệng không nói gì.

- Tôi biết, cô rất không thích Trác Tiểu Băng.

Đỗ Hiểu đưa tách cafe lên nhấp một ngụm, sau đó đặt tách cafe xuống một cách đầy lịch thiệp rồi nói

- Thế nên, tôi nghĩ cô chắc sẽ là người hợp tác thích hợp nhất của tôi.

- Cái gì?

Đồng Vi buột miệng kinh ngạc, có thể thấy đối với câu nói của Đỗ Hiểu cô có phần không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng cô chỉ nghi hoặc trong giây lát,

sau đó lập tức hiểu ra.

Coi bộ dạng của Đỗ Hiểu và Đường Chính Hằng trong buổi họp cấp cao ngày hôm qua, ân oán giữa hai người họ chắc đã có từ rất lâu rồi. Đường Chính Hằng công khai ủng hộ Trác Tiểu Băng, Đỗ Hiểu đương nhiên cũng phải tìm một người hợp tác, đánh bại một cách triệt để sự hống hách của Đường Chính Hằng.

Lẽ nào cậu ta chọn cô?

Trong lòng Đồng Vi nhen nhóm lên một sự vui mừng, đương nhiên cô hiểu có được sự ủng hộ của Chủ tịch Đại diện của Hoa Cẩm là nắm chắc được một nửa sự thành công.

- Ý của Chủ tịch là muốn tôi và cậu cùng đối phó với Tổng Giám đốc Đường Chính Hằng sao?

Đồng Vi thận trọng hỏi, cô rất muốn làm rõ thái độ của Đỗ Hiểu.

- Đồng Vi cô không thể...

Hà Lệ ngồi bên cạnh rất muốn mở miệng ngắt lời Đồng Vi, vì cô biết hậu quả khi không cẩn thận khiến Đỗ Hiểu tức giận sẽ như thế nào.

Nhưng vừa mới mở miệng, không ngờ tiếng nói đầy khinh miệt và điềm nhiên của Đỗ Hiểu đột ngột vang lên.

- Cô sai rồi, muốn đối phó với Đường Chính Hằng, cô vẫn chưa có tư cách.

Lúc Đỗ Hiểu nói câu này, cậu cao ngạo ngẩng cao đầu, giống như một con hạc trắng đầu đỏ, trong mắt cậu đầy sự khinh miệt. Đồng Vi bị ánh mắt của cậu làm cho chột dạ, cô cúi thấp đầu xuống né tránh ánh mắt của Đỗ Hiểu.

- Đường Chính Hằng là kẻ địch của một mình tôi, có thể đánh bại hắn ta, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình tôi mà thôi.

Đỗ Hiểu từ tốn nói, giọng cậu đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, nhưng Đồng Vi lại thấy trong đó có điều gì đó kỳ dị. Hà Lệ cúi đầu quấy cà phê trong tách của mình, cũng không dám nói thêm lời nào.

- Thế nên tiểu thư Đồng Vi, chỉ có tôi mới có tư cách làm người hợp tác với cô. Chỉ cần cô giúp tôi làm việc, tôi bảo đảm tới lúc đó cô có thể có được hợp đồng quảng cáo của Leslie.

- Nhưng điều kiện của cậu là gì?

Đồng Vi thận trọng hỏi, cô càng lúc càng cảm thấy lạnh toát phía sau gáy, ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Hiểu cứ nhìn chăm chăm vào cô, cô không thể nào trốn tránh được.

Đôi môi mỏng của Đỗ Hiểu mấp máy, sau đó tiếp tục nói:

- Không có điều kiện, cái tôi cần chỉ là – đánh bại Đường Chính Hằng.

Đồng Vi hít ngược vào một hơi, dường như cảm nhận được sát khí toát ra từ người Đỗ Hiểu. Sự mê hoặc cực lớn đang bày ra trước mắt, Đồng Vi cảm thấy cô chẳng có lý do gì để từ chối. Chỉ cần có thể đánh bại Trác Tiểu Băng, thắng được vụ cá cược đó.

- Vậy được thôi, Chủ tịch, tôi đồng ý hợp tác với cậu.

Đồng Vi nhoen miệng cười, son môi của cô là sản phẩm mới của mùa đông năm nay, màu đỏ thắm, không lúc nào không ánh lên đầy vẻ yêu kiều.

Mép Đỗ Hiểu lại hơi nhếch lên, trong mắt cậu đầy vẻ đắc ý.

- Nếu đã như vậy, tôi muốn cô giúp tôi một việc...

Cậu vừa nói vừa cài lại từng chiếc khuy áo khoác, sau đó đứng dậy, nhìn Hà Lệ cười:

- Em yêu, những việc còn lại giao cho em đây.

Nói xong, chỉ thấy Hà Lệ đáp lại cậu bằng nụ cười đầy tình tứ, rồi Đỗ Hiểu xoay người sải bước rời đi. Đồng Vi kinh ngạc nhìn chăm chăm nhìn theo bóng Đỗ Hiểu, đột nhiên cảm thấy trí óc luôn minh mẫn của mình giờ đây cũng trở nên hồ đồ.

- Hai người? Cậu lần này là thật lòng đấy hả?

Đồng Vi nhìn nụ cười đầy tình tứ của Hà Lệ, tròn tròn mắt ngạc nhiên.

- Ừ!

Hà Lệ gật đầu, trông giống như một cô thiếu nữ đang e thẹn cúi đầu cười, ngượng ngùng ngoảnh mặt đi chỗ khác. Đồng Vi hít một hơi thật sâu, khó mà

tin được Hà Lệ yêu Đỗ Hiểu thật lòng, việc này quả thực quá... quá kì dị!

- Vậy ý của Chủ tịch là...

Đồng Vi hỏi một cách thăm dò, thử tìm cách moi được càng nhiều thông tin hơn nữa từ miệng Hà Lệ.

- Đường Chính Hằng là con nuôi của Đỗ Gia, nhưng lại chiếm hết tình yêu và sự chiều chuộng của Đỗ Gia đối với Đỗ Hiểu, còn dòm ngó gia tài của nhà họ Đỗ. Đỗ Hiểu luôn hy vọng có thể đánh bại được Đường Chính Hằng, chứng minh bản thân giỏi giang hơn, đáng tin cậy hơn. Thế nên... anh ấy đã tốn không ít công sức.

Hai mắt Đồng Vi lập tức mở lớn, cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

- Vậy lần trước cậu nói trong buổi phỏng vấn...

Cô không thể tin được, liền ngẩng đầu lên nhìn Hà Lệ đang nở nụ cười yếu điệu, diễn xuất của cô ấy đủ để làm lẫn lộn thật giả.

- Lâm Phi của Thiên Dật muốn báo thù Hứa Vi Đình, thế nên Đường Chính Hằng trở thành mục tiêu, tôi chỉ theo ý của Đỗ Hiểu, đưa ra cho Lâm Phi một ý kiến hay mà thôi...

Hà Lệ cười khúc khích, giọng nói và biểu cảm càng lúc càng mê hoặc lòng người.

- Vậy lần này thì sao?

Đồng Vi cảm thấy bản thân đã bị rơi vào một vực sâu không đáy, cô mở miệng hỏi một câu rất ngây ngô.

- Lần này chỉ cần...

Hà Lệ cười bên lên, ghé sát vào tai Đồng Vi nói thầm, sau đó dừng lại nháy mắt:

- Thế nào? Cậu có thể làm được không?

Đồng Vi hít một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, dùng một giọng nói khê tới mức đến bản thân cũng không thể tin được chậm rãi trả lời:

- Được.

Vào thời khắc Đồng Vi đưa ra lời hứa, cũng vào lúc đó, Tiểu Băng đang ngẩng đầu nhìn vào mắt Kì Tư Nam, kiên định và quả quyết nở một nụ cười.

Những ngón tay đan chặt vào nhau sớm đã buông ra. Vịnh Victoria gió biển rất lớn, lớn tới mức khiến toàn thân nàng run lên từng hồi. Câu trả lời của nàng không hề có một chút do dự, Kì Tư Nam khê chớp mắt, hàng mi dày trĩu xuống tạo nên một khoảng tối trên khuôn mặt anh.

Trong mắt người đàn ông tuấn tú này ánh lên một sự ảm áp dịu dàng, nhưng Tiểu Băng lại cảm thấy lạnh đến nỗi toàn thân run lấy bầy, nàng dùng sức ôm chặt lấy hai vai, sau đó siết thật chặt.

- Thật là có thể... ở bên tôi như thế này mãi mãi không?

Kì Tư Nam thận trọng đưa tay lên, cuộn một lọn tóc của Tiểu Băng trong lòng thăm nghĩ, từ nay về sau sẽ ràng buộc không rõ ràng với cô ấy như thế này thật sao?

- Đương nhiên.

Tiểu Băng khê gật đầu, nàng hiểu rất rõ lời hứa này có nghĩa gì. Làm bạn gái của ngôi sao Kì Tư Nam, nàng sẽ trở thành nhân vật của công chúng, cảm giác phải mỉm cười rạng rỡ trước những ánh đèn flash, thật ra không hề đẹp để chút nào.

Càng quan trọng hơn là, họ trước giờ chưa từng yêu nhau, những quá khứ hạnh phúc hoặc không hạnh phúc đó, tất cả đều là tưởng tượng.

Điều duy nhất nàng hy vọng chính là Kì Tư Nam có thể tìm lại con người mình trước đây.

- Nhưng nếu như vậy, sau này cô sẽ...

Kì Tư Nam định nói đó nhưng lại thôi, anh đột nhiên nghĩ lại, dường như mục đích ban đầu của anh không phải thế này. Không phải anh rất muốn công khai vạch trần Tiểu Băng, muốn làm cho nàng không chón dung thân trước cánh phóng viên sao? Vậy tại sao giờ đây anh lại che giấu giúp nàng, thậm chí trong lòng anh thực sự đã hy vọng... có thể được ở bên nàng mãi mãi. Bản thân anh rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Lúc này anh cảm thấy hận bản thân mình hơn bao giờ hết, rồi giật mạnh tay ra, lọn tóc nhẹ nhàng tuột ra khỏi ngón tay anh. Tiểu Băng ngây người nhìn Kì Tư Nam đang lùi dần về phía sau. Nàng nhìn anh hoảng sợ tròn đôi mắt, ngay cả hàng lông mi cũng run rẩy theo hơi thở của anh.

Ngay sau đó, Kì Tư Nam trong tầm mắt nàng quay đầu vụt chạy về phía xa. Anh chạy thực mạng, bỏ mặc Tiểu Băng đứng cô quạnh ở đó, dường như anh muốn trốn đi thật xa và thật nhanh.

Tiểu Băng nhìn theo người đàn ông đang chạy xa dần, không biết phải làm thế nào, đôi môi nàng mấp máy, thốt ra một tiếng mơ hồ...

- Nam...

Gió biển ở vịnh Victoria vẫn thổi dữ dội, từng đợt từng đợt lạnh đến thấu xương. Tiểu Băng đơn độc đứng bên bờ biển, nhìn theo hướng Kì Tư Nam chạy càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ngoài tầm mắt của nàng. Nàng không kịp bàng hoàng và cũng không kịp bối rối, chỉ nhìn theo hướng đó rồi cup mắt xuống.

Lúc đó Đồng Vi đang đi bộ trên đường phố tấp nập người qua lại ở Hồng Kông. Bất chợt cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn mặt trời có chút mờ ảo trên bầu trời thành phố, nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Cuối cùng cũng đến lúc phải phân thắng bại rồi.

Kì Tư Nam cứ thế chạy như mất trí về phía trước, đến khi hụt hơi không còn chạy nổi nữa anh mới dừng lại, toàn thân kiệt sức ngồi bệt xuống đất, anh hít thở gấp gáp, sau đó bất giác đưa tay lên vuốt đầu.

Tại sao không thể cứ đơn giản là cảm hận và báo thù? Tại sao trong lòng lại do dự và không nổi?

Đỗ Hiểu đứng trước cổng lớn của cao ốc Hoa Cẩm, rồi tiến tới chiếc xe đua BMW của Đường Chính Hằng. Cậu lạnh lùng nhìn qua đó, người đàn ông sau tay lái vẫn lạnh lùng như một ngọn núi băng. Ở Đường Chính Hằng toát lên một phong thái tĩnh lặng mặc cho sự biến đổi có lớn tới đâu cũng không hề tác động một chút nào.

Người đàn ông như thế này, để đánh bại anh ta, rốt cuộc khó khăn cỡ nào đây?

Tay phải của Đường Chính Hằng bọc một lớp vải dày, đứt hờ hững trong túi, anh gạt đầu chào Đỗ Hiểu, sau đó đi thẳng về phía thang máy.

Ánh mắt của Đỗ Hiểu nhìn chăm chú vào bàn tay phải bị thương của Đường Chính Hằng hồi lâu rồi mới rời đi.

Trong cao ốc Hoa Cẩm, mỗi người đều đang vội vã chạy đua để đến được với những ước mơ và hy vọng để tồn tại trong cái thành phố ồn ào và phồn hoa này.

Hoặc là yêu hết mình, hoặc là hận hết mình, chỉ như vậy mà thôi.

Buổi họp cấp cao lần thứ ba, khi Tiểu Băng hỗn hển tới kịp phòng họp, cái nàng nhìn thấy chỉ là bộ mặt đặc ý của Đồng Vi, cô ta ngẩng cao đầu, giống như một con khổng tước kiêu ngạo.

Lúc nhận được tin nhắn của Lý Nghiên, nàng mới biết Đồng Vi lại nộp cho hội nghị cấp cao một văn kiện có chất lượng hơn, nàng chỉ có thể tức giận vung tay đập vào không khí, cắn môi chửi thề một câu, trong lòng bức bối vì bản thân đã đánh giá thấp thực lực của Đồng Vi.

Thứ mà Đồng Vi giao cho Hoa Cẩm là một bản chứng minh sự hợp tác giữa nữ minh tinh hàng đầu của Thiên Dật là Hà Lệ với “Tin tức ngôi sao”, nếu “Tin tức ngôi sao” trở thành tạp chí độc quyền của Leslie trong nước, Hà Lệ sẽ đảm nhận vai trò người mẫu cho “Tin tức ngôi sao”, đồng thời sẽ tham gia hoạt động tuyên truyền và hỗ trợ.

Tiểu Băng không ngờ Đồng Vi lại dám dùng con bài Hà Lệ, dựa vào địa vị trong nước của Hà Lệ lúc này, đối với Leslie và Hoa Cẩm mà nói, đây quả thực là một con át chủ bài đủ để giành chiến thắng.

Nàng thậm chí có thể khẳng định 100%, Hà Lệ xen vào hợp đồng quảng cáo của Leslie chính là do ý của Đỗ Hiểu.

Sự đối địch của Đỗ Hiểu với nàng rất rõ ràng, thế nên Tiểu Băng càng cảm thấy bản thân không còn cách nào khác, chỉ có thể lo lắng đứng đợi kết quả bên ngoài cửa phòng họp mà thôi.

Trong khi đó, Đồng Vi lại thản nhiên hơn nhiều, cô ta từ từ đứng dậy, bước tới bên cạnh Tiểu Băng, màu mắt hồng tím dưới ánh đèn mờ ảo khiến người ta rợn tóc gáy, khuôn mặt trang điểm tinh tế nhưng không có gì mới, trông cô giống như nữ quý họa bì trong Liêu Trai.

- Lần này cô vẫn không chịu nhận mình đã thua sao?

Đồng Vi giờ ngón tay ra lắc lắc trước mặt Tiểu Băng, trong giọng nói đầy vẻ đắc ý.

Tiểu Băng hít thở một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Đồng Vi.

- Lần này tôi thua rồi. Tuy nhiên, không phải là thua cô...

Hai người đứng đối diện nhau, trong không khí bỗng chốc bùng lên một luồng khí lạnh. Đồng Vi đầy vẻ kiêu ngạo đắc ý, Tiểu Băng thì vẫn bình thản kiên định như mọi khi.

- Nếu như không có Hà Lệ, không có Đỗ Hiểu, cô cho rằng cô có thể thắng được không?

Đôi môi Tiểu Băng khẽ run rẩy, thốt ra một câu. Đồng Vi chỉ kinh ngạc giây lát, liền cười duyên đáp lại:

- Trác Tiểu Băng, cô có tư cách gì cười nhạo tôi? Chẳng phải cô cũng dựa dẫm Kì Tư Nam và Đường Chính Hằng sao? Nếu không phải bọn họ, cô cho rằng cô có cơ hội đứng ở đây sao?

Tiểu Băng lui lại phía sau một bước, giọng điệu sắc nhọn và uyển chuyển của Đồng Vi giống như một mũi dao đâm từng nhát vào trái tim nàng, khiến vết thương còn chưa lành lại bắt đầu rướm máu.

- Tại sao lúc nào cô cũng có được cơ hội dễ dàng như vậy? Tại sao bọn họ đều muốn nhường cho cô, giúp đỡ cô? Tôi đã lăn lộn trong giới này tám năm rồi, tám năm! Mới có được địa vị như ngày nay! Tại sao cô chỉ cần ba năm đã có thể huy hoàng rực rỡ như thế? Tôi không thể, không thể để cô giành mất vị trí của tôi!

Điều cười của Đồng Vi bắt đầu trở nên dữ tợn và kì quái, cô giơ tay lên chỉ vào mặt Tiểu Băng, từng bước từng bước tiến về phía trước, dồn ép Tiểu Băng phải bắt gác lùi về phía sau.

- Xin lỗi, trước giờ tôi chưa từng nghĩ...

Có lẽ chỉ vì muốn cố gắng kiếm tiền trả nợ, Tiểu Băng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ giành mất vị trí của người khác, nàng không muốn thay thế Đồng Vi, nhưng đáng tiếc là Đồng Vi không nghĩ như vậy.

- Sao lại không chứ? Cô làm tốt như vậy, đến cả Tổng Biên tập cũng nói “những việc này giao cho Tiểu Băng tôi rất yên tâm!”

Giọng nói của Đồng Vi dần dần cao vút lên, vang vọng trong hành lang vắng vẻ, nghe có vẻ dồn hết hơi đến cạn kiệt sức lực. Viên mắt màu đen trở nên mờ hồ, ánh mắt của cô sắc nhọn như một ngọn lao. Nhưng trước đây, rõ ràng cô ta nói, “những việc này giao cho cô tôi rất yên tâm” đấy thôi...

Tiểu Băng lại lui lại phía sau một bước, lưng nàng chạm phải bức tường lạnh buốt, không còn đường lui nữa rồi.

- Thế nên, những năm vừa rồi cô mới luôn chống đối tôi?

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt dữ tợn của Đồng Vi lọt vào tầm mắt nàng, Tiểu Băng nhẹ nhàng ngoảnh mặt đi không nhìn cũng không muốn tranh luận nữa.

- Tôi chẳng qua chỉ muốn lấy lại những gì nên thuộc về tôi mà thôi.

Đồng Vi vừa nói vừa cười âm lên, giọng nói đầy vẻ châm biếm và không cam chịu. Giọng nói của cô ta lúc này khiến người nghe rợn tóc gáy.

“Àm...”

Tiếng mở cửa bất thành linh cất ngang tiếng cười của Đồng Vi, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đỗ Hiểu sai bước xông ra khỏi phòng họp, trên mặt vẫn còn đầy vẻ tức giận. Cậu dùng hết sức hất mạnh cánh cửa về phía sau, động tác rất mạnh có thể nhìn ra nội khí trong lòng Đỗ Hiểu.

Tiếng bước chân khua đất dần ở phía xa, lúc này Đường Chính Hằng mới xuất hiện ở cửa, ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Băng và Đồng Vi. Giọng nói của anh rất nhẹ nhưng vẫn lạnh lùng như băng.

Nhưng Tiểu Băng lại cảm giác như nghe thấy âm thanh tuyệt vời của thiên nhiên từ thế giới khác.

- Kết quả cuối cùng, đợi tuần sau sẽ quyết định.

Trong lòng Tiểu Băng vui sướng khôn xiết, nàng không thể ngờ được Hoa Cẩm lại lùi lại một tuần công bố kết quả hợp đồng quảng cáo của Leslie.

Điều này có nghĩa là nàng vẫn còn cơ hội.

- Tại sao?

Mặt Đồng Vi lập tức biến sắc, cô bỏ mặc Tiểu Băng lại, sai bước tới trước mặt Đường Chính Hằng, vừa đi vừa hỏi lớn.

- Đây là ý của Đỗ Gia, ông ấy vừa gọi điện tới nói muốn đích thân xem hai bản kế hoạch này, sau đó mới quyết định cuối cùng sẽ giao hợp đồng cho ai.

Lý Nghiên đi bên cạnh Đường Chính Hằng, đưa ra lời giải thích cho Đồng Vi.

Tiểu Băng thoáng nheo mắt, trong lòng có chút không hiểu, tại sao việc này lại kinh động đến cả Đỗ Gia của Hoa Cẩm chứ?

Nàng từng nghe Lý Nghiên nói, hiện giờ Đỗ Gia đang trong thời gian chữa bệnh, thế nên mới tạm thời giao toàn bộ mọi việc cho Đỗ Hiểu, đồng thời còn

phải trợ lý riêng trước đây của mình là Đường Chính Hằng đảm nhận chức vụ Tổng Giám đốc để giúp Đỗ Hiểu giải quyết việc công ty.

Tiểu Băng nhìn Đường Chính Hằng với ánh mắt nghi hoặc, thấy ánh mắt của đối phương vẫn lạnh lùng không hề có chút biến đổi, nàng liền lặng lẽ rời mắt khỏi anh, trong lòng cũng mơ hồ có được sự phán đoán, chắc không phải là Đường Chính Hằng làm chứ.

Đồng Vi nhìn Tiểu Băng, ánh mắt phần nộ tới mức như muốn xé xác nàng ra thành trăm mảnh.

- Chúng ta cứ chờ xem!

Vứt lại một câu, Đồng Vi vùng mạnh tay rồi bỏ đi, giày cao gót dẫm lên sàn nhà lát gạch men phát ra một thứ âm thanh gãy gọn có tiết tấu.

Không chào hỏi gì, Đường Chính Hằng lặng lẽ sai bước lướt qua trước mặt Tiểu Băng, mùi nước hoa trên người anh đưa lại một mùi thơm thoang thoảng, Tiểu Băng bỗng nhác thấy một bóng hình mỏng manh vừa vụt qua ở cuối hành lang, chiếc váy màu xanh da trời khẽ tung bay, có vẻ như đó là người con gái có những cử chỉ thân mật với Đường Chính Hằng trong phòng nghỉ hôm đó.

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một cơn đau dữ dội.

Nhìn Đường Chính Hằng đi về hướng cô gái đó, Tiểu Băng bỗng cảm thấy mình rất mệt mỏi. Nàng loạng choạng lùi về phía sau hai bước, đầu óc quay cuồng. Bỗng có một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng đỡ lấy nàng từ phía sau. Ngẩng đầu lên, thứ mà nàng nhìn thấy chính là đôi mắt chất chứa sự nồng ấm của Kì Tư Nam.

Trong tầm mắt nàng khuôn mặt điển trai của Kì Tư Nam không hiểu sao cứ mờ đi, cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, Tiểu Băng khẽ lẩm bẩm một tiếng

- Nam

Sau đó kiệt sức nhắm nghiền mắt lại. Và nàng đã không nghe được tiếng thì thầm của người đàn ông lịch thiệp này bên tai mình:

- Haiz... rốt cuộc tôi phải làm thế nào với em đây?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 4: Quanh co uốn lượn

Tiểu Băng đã ngủ say.

Tiệm cà phê Shangri-la Cửu Long có buổi gặp mặt của hai người đàn ông. Khách ở nơi đây không nhiều, tiếng piano réo rất vang vọng trong phòng khách, khiến bầu không khí mang một vẻ an nhàn dễ chịu.

Đường Chính Hằng vẫn mặc một bộ comple đen theo thói quen, chiếc áo comple cao quý với hàng cúc đôi khiến cho anh càng thêm phần điển trai.

Anh ngồi ở vị trí ngay sát cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng, nhưng bộ dạng lạnh lùng không cảm xúc của anh vẫn khiến những nhân viên phục vụ nữ của tiệm cà phê không ngừng thì thầm chỉ trỏ, trên mặt ai cũng mang một nụ cười e thẹn tình tứ.

Anh cúi xuống, giơ tay nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đang chỉ đúng 5 giờ chiều.

Người đàn ông đeo cặp kính râm bản lớn rất chuẩn giờ bước vào tiệm cà phê, trông anh nho nhã thư sinh trong chiếc sơ mi trắng cavat đen. Sự có mặt của anh khiến tất cả mọi người đều phải chú ý.

Người đàn ông sai những bước chậm rãi, lịch thiệp đến trước mặt Đường Chính Hằng, kéo ghế ngồi xuống.

- Kì tiên sinh rất đúng giờ.

Đường Chính Hằng gật đầu với Kì Tư Nam, biểu cảm trên mặt anh vẫn không hề có chút thay đổi nào.

- Tôi đúng giờ là thế nào, là Đường tiên sinh đến sớm đó thôi...

Kì Tư Nam khẽ nhún vai, vừa nói vừa tiện tay gỡ cặp kính râm xuống, để lộ ra gương mặt bánh bao tuấn tú. Anh đưa tay chỉnh lại tóc mái, sau đó nghiêng đầu hất nhẹ một cái. Những nhân viên nữ đang nhìn chăm chú về phía này không hẹn mà cùng hét lên một tiếng khe khẽ.

- Người đến tìm Đỗ Gia là anh?

Đường Chính Hằng hỏi, nghiêng đầu nhìn Kì Tư Nam đang ngồi trước mặt, anh mỉm chặt môi, khuôn mặt vẫn không tiết lộ bất cứ thông tin gì.

- Tại sao Đường tiên sinh lại nghĩ là tôi?

Mắt Kì Tư Nam sáng lên, anh thích thú nghịch những chiếc vòng bạc trên cổ tay mình.

Đường Chính Hằng nhìn bộ dạng nhàn nhả của anh ta, trong lòng không khỏi có chút hồ nghi, nhưng quản gia đã nói rất rõ ràng với anh rằng, người đến báo kiến Đỗ Gia tự xưng họ Kì, còn đưa cho quản gia một mẫu giấy, Đỗ Gia nhìn mẫu giấy đã gấp anh ta ngay lập tức, hai người còn nói chuyện gì đó rất lâu trong phòng.

- Tôi không nghĩ ra ai khác.

Đường Chính Hằng thở dài. Vừa rồi trong buổi họp cấp cao, rõ ràng mọi người đã bỏ phiếu thông qua quyết định sử dụng phương án của “Tin tức ngôi sao” rồi, anh thậm chí đã nhìn thấy sự đặc ý trong mắt Đỗ Hiểu. Nhưng đúng vào lúc đó thì Đỗ Gia gọi điện tới, yêu cầu đích thân xem xét phương án của cả hai.

Việc này chẳng khác nào đưa mọi việc trở về điểm xuất phát.

Thế nên lúc này đây, anh cứ nhìn Kì Tư Nam chăm chăm, cho dù trong mắt anh vẫn là sự bình thản không một chút xao động.

- Ok, tôi thừa nhận điều đó...

Im lặng một hồi lâu, Kì Tư Nam cuối cùng cũng nở nụ cười uể oải.

- Xin Đường tiên sinh đừng nhìn tôi như vậy, tôi thấy hơi lạnh... Thật ra tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn cho Tiểu Băng một cơ hội cạnh tranh công bằng mà thôi, tiện đó cũng giúp bản thân tôi giành lấy một cơ hội. Cũng may là trước đây tôi cũng có chút quen biết với Đỗ Gia.

Nghe hai tiếng “Tiểu Băng” thốt ra từ miệng anh ta, rõ ràng người thì vẫn ở ngay trước mặt, nhưng Đường Chính Hằng cảm thấy âm thanh đã bay tới một nơi nào đó xa xôi, trong đầu anh bỗng hiện lên hình ảnh hai người tay nắm chặt tay, vai kề vai biến mất trong sự bủa vây của đám đông.

- Hai người...

Anh khẽ lâm bẫm, trước mắt anh cứ liên hồi hiện lên hình ảnh Kì Tư Nam và Tiểu Băng tay nắm chặt tay.

- Hai người? Anh nói tôi và Tiểu Băng? Chúng tôi hiện đang yêu nhau.

Giống như bị ma nhập, Kì Tư Nam nhướn lông mày, ngẩng đầu lên đáp, nhưng không ngờ anh lại phát hiện một sự xao động trong mắt Đường Chính Hằng.

Trái tim anh bất giác hơi run rẩy. Tại sao... khi nhắc tới Tiểu Băng, ánh mắt của Đường Chính Hằng lại ngập ngừng bất định như vậy.

- Không biết Đường tiên sinh còn vấn đề gì muốn hỏi tôi nữa không vậy? Kì Tư Nam dập tắt ý nghĩ trong lòng, nhếch mép lên, ngay tức khắc lại nở nụ cười rạng rỡ.

- Xin...

Đường Chính Hằng đưa mắt nhìn xuống, phần tóc trước trán cũng rủ xuống theo, che hết những biến đổi cảm xúc trong mắt anh.

- Xin anh hãy chăm sóc tốt cho cô ấy.

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, Kì Tư Nam tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn Đường Chính Hằng đang nhanh chóng đứng lên và rời đi khỏi tầm mắt mình.

Anh ta nói “xin” với anh, Đường Chính Hằng trước giờ vẫn lạnh lùng băng giá lại vì Tiểu Băng mà nói “xin” với anh sao?

Kì Tư Nam mơ hồ hiểu ra điều gì đó, trái tim anh bất giác khẽ nhói đau. Anh quay người nhìn hình bóng đang xa dần của Đường Chính Hằng, tay siết chặt chiếc vòng hạt bằng bạc trên tay, đột nhiên giật mạnh.

Chiếc vòng mỏng manh trong phút chốc đứt thành hai mảnh. Cổ tay anh hơi đỏ tấy lên vì đau, Kì Tư Nam ngần ngừ nhìn chiếc vòng bị đứt, trong mắt ánh lên một sự cảm hận mơ hồ. Trắc Tiểu Băng, rốt cuộc em là người thế nào? Tại sao bọn họ đều hết lòng hết sức bảo vệ em? Vũ Chí Tần cũng vậy, Đường Chính Hằng cũng thế?

Kì Tư Nam nắm chặt chiếc vòng bị đứt trong lòng bàn tay, cảm giác sự lạnh lẽo của kim loại đang dần dần trở nên ấm áp. Anh khẽ chớp mắt, thu lại ánh mắt sắc sảo, trên mặt anh lại nở ra nụ cười ấm áp, sau đó giọng tay gọi phục vụ

- Làm ơn, cho tôi một cốc Caramel Latte.

Một cô gái mặc chiếc áo khoác dài màu vàng kem đang bước vào cửa, bước chân thoăn thoắt, khuôn mặt lộ đầy vẻ tự tin kiêu ngạo. Mái tóc xoăn từng lọn màu nâu thẫm xõa xuống sau lưng, đôi khuyên có gắn đá quý trên tai cô sáng lấp lánh, viên đá quý màu phấn hồng khiến không ít người phải há hốc mồm kinh ngạc. Đôi mắt đen rạng rỡ hơi cong như đang mỉm cười.

Kì Tư Nam lập tức đứng dậy hướng về phía cô vẫy tay, sau đó chào hỏi bằng một giọng rất lễ độ:

- Chị Lâm, ở đây...

Đúng thế, người vừa đến không phải ai khác, chính là bà chủ của Thiên Dật – Lâm Phi. Nhân viên phục vụ mang tới một ly nước trắng, Lâm Phi duyên dáng ngồi xuống ghế, sau đó gọi một tách cà phê Blue Mountain.

- Chị Lâm, cảm ơn chị đã giúp em gặp được Đỗ Gia, nếu không em cũng chẳng có cách nào gặp được ông ấy.

Kì Tư Nam lên tiếng trước, giọng nói của anh vẫn hết mực ảm áp và lịch thiệp.

- Cậu cho rằng tôi giúp cậu là để nghe một tiếng cảm ơn sao?

Lâm Phi hỏi vặn lại một cách đầy sắc sảo, Kì Tư Nam mỉm cười lắc lắc đầu, cụp mắt xuống, anh nói nhỏ.

- Em biết, em khiến chị thất vọng rồi.

- Cậu còn biết việc cậu làm lúc này khiến tôi rất thất vọng sao? Tôi đã đồng ý để cậu tự mình đi đối phó Trác Tiểu Băng, cậu làm mất thời gian như vậy, hai lần ra tay thì cả hai lần đều thất bại giữa chừng! Giờ đến cả tôi cũng cảm thấy tò mò rồi, Kì Tư Nam, giờ cậu có biết rốt cuộc bản thân mình đang làm cái gì không hả? Lẽ nào cậu mềm lòng rồi sao?

Lâm Phi nâng ly nước lên uống một hớp, đôi lông mày đẹp hơi nhướn lên, hàng mi dày chớp mạnh trong không trung, dường như muốn rơi ra.

- Em...

Kì Tư Nam bỗng ngập ngừng, anh cắn cắn môi

- Em nghĩ, hiện giờ tình hình có chút thay đổi, thế nên... có thể nào...

- Tôi biết cậu muốn nói với tôi cái gì, cậu muốn nói bộ dạng hiện giờ của cậu cũng không đến nỗi tồi, nhưng cậu cho rằng tôi sẽ đồng ý với cậu tha cho cô ta sao?

Lâm Phi cười tự đắc, giọng điệu dứt khoát cắt ngang câu nói của Kì Tư Nam, từ trước tới giờ lúc nào cô cũng có khí thế lấn lướt người khác như thế.

- Chị Lâm, em chỉ cảm thấy, cô ấy có thể giúp em...

- Giúp cậu gạt sạch những scandal đó, như vậy là cậu có thể quay lại làm nghệ sĩ, tiếp tục quay phim tiếp tục ca hát, sẽ không còn bị người ta chỉ trích nói này nói nọ, đúng không?

Lâm Phi lại lần nữa cắt đứt câu nói của Kì Tư Nam, Kì Tư Nam im lặng gật đầu.

- Thế nên cậu không quan tâm ai đã hãm hại cậu nữa rồi? Cũng không muốn báo thù những kẻ đã hãm hại cậu nữa đúng không?

Lâm Phi lại hỏi, Kì Tư Nam không trả lời, chỉ cúi thấp đầu xuống.

- Cậu đó...

Lâm Phi thở dài, giọng nói cũng dịu dàng hơn một chút, ngón tay cô khẽ vuốt ve chiếc ly thủy tinh, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Cậu biết làm thế này hậu quả sẽ là gì không?

Lâm Phi dừng lại và lên tiếng.

Kì Tư Nam ngẩng đầu nhìn Lâm Phi, khi bốn mắt gặp nhau, trong mắt anh ánh lên một ánh nhìn kiên định hiếm có.

- Nam, cậu phải biết, nếu đã nói dối điều này thì sẽ phải tiếp tục nói dối, sẽ không thể quay đầu lại được nữa đâu.

- Em bây giờ... lẽ nào nói dối còn chưa đủ nhiều sao?

Kì Tư Nam khẽ nhếch miệng, cười nhạo bản thân.

Lâm Phi nhìn Kì Tư Nam, ánh mắt cô bỗng dịu dàng trở lại. Người đàn ông đang ngồi trước mặt cô có tướng mạo khôi ngô, nhưng trong ánh mắt của anh không còn sự hồn nhiên của ngày đó. Lúc trên sân khấu tuy là người có được tình yêu của muôn vạn người, nhưng những nỗi khổ mà anh phải chịu

lại nhiều hơn bất cứ ai.

Cô trước giờ chưa bao giờ quên, khi Kì Tư Nam quay bộ phim truyền hình đầu tiên đã từng bị đạo diễn mắng té tát trước mặt tất cả mọi người, thậm chí còn bị bạt tai hai lần. Khi Kì Tư Nam ra album đầu tay, cô nhận nhìn con đau ở lưng sau hai tháng tập múa đầy gian khổ. sau khi kết thúc luyện tập, thậm chí anh đã ngã phịch xuống đất không thể nào đứng lên được.

Là cô đã đưa anh vào thế giới này, sáu năm nay, anh đã nỗ lực học tập để thích nghi với giới giải trí, thích ứng với những quy luật sinh tồn tàn nhẫn. Nhưng con người đó lại nhận tâm hủy hoại Kì Tư Nam mà cô đã vất vả gây dựng nên.

- Vậy thì, cứ như thế đi!

Sự đau thương và căm hận trong mắt Lâm Phi thoát hiện và nhanh chóng biến mất, cô nhếch môi lên nở một nụ cười giảo hoạt

- Nếu cậu đã quyết định như vậy, tôi có thể đồng ý với cậu. Tôi đồng ý tha cho Trác Tiểu Băng.

Cô mỉm môi, tiếp tục nói một cách bình thản.

- Nhưng, sự tha thứ của tôi có cái giá của nó...

Kì Tư Nam ngẩng đầu lên, ngăn người nhìn Lâm Phi, rõ ràng anh nghe ra sự hận thù trong giọng nói của cô.

- Bất luận là chuyện gì, em cũng đều đồng ý.

Kì Tư Nam đưa tay hất mái tóc mái, cụp mắt xuống.

- Được...

Lâm Phi vỗ tay nhẹ nhẹ

- Đã như vậy, tôi lập tức thông báo cho công ty giúp cậu làm thủ tục hủy hợp đồng, bắt đầu từ giờ phút này cậu không còn là người của Thiên Dật nữa!

- Chị Lâm!

Kì Tư Nam thoáng thốt lên tiếng, từ lúc anh ra nghề đã là nghệ sĩ của Thiên Dật, anh chưa từng nghĩ tới chuyện có một ngày Thiên Dật sẽ đưa ra đề nghị hủy hợp đồng với mình.

- Đừng hỏi tôi nguyên nhân, tôi... đương nhiên có lý do của tôi.

Lâm Phi lắc lắc tay, sau đó đặt tay lên môi ra hiệu im lặng.

Kì Tư Nam thần thờ ngồi trên ghế, nhìn nụ cười đắc ý đang hiện lên trên khuôn mặt của Lâm Phi, không nói được lời nào. Xem ra lần này anh thật sự không còn gì nữa rồi.

Rời khỏi tiệm cà phê, đi trên con phố Tsim Sha Tsui [6] nhộn nhịp, lần đầu tiên Kì Tư Nam cảm thấy anh đau buồn tới mức muốn khóc. giống như năm đó lần đầu tiên quay phim khi bị đạo diễn mắng là “đồ ngu”, anh có cảm giác thế giới của mình sắp sụp đổ.

Cặp kính râm che gần hết khuôn mặt, đôi mắt giấu đằng sau cặp kính đỏ au, không che giấu nổi sự bất lực và bi thương. Cái giá để bảo vệ một lời nói dối, chính là càng phải nói dối nhiều hơn.

Cái giá để bảo vệ Trác Tiểu Băng, chính là hủy hoại hạnh phúc của càng nhiều người hơn.

Anh rút cuộc... phải làm thế nào đây?

Khi Tiểu Băng tỉnh dậy, phát hiện Kì Tư Nam không còn ở bên cạnh, nàng dụi đôi mắt còn hơi cay, cố gắng ngồi dậy.

- Chị Tiểu Băng, chị tỉnh rồi!

Tôn Phàm bụng một ly nước đi tới, thấy Tiểu Băng tỉnh lại cô vui mừng nhoen miệng cười.

- Cuối cùng thì chị cũng tỉnh, chị xem bên ngoài trời đã tối rồi...

- Trời tối rồi sao?

Tiểu Băng đỡ lấy ly nước uống một hớp, cảm giác mát lạnh trôi thẳng từ cổ họng xuống tận đáy lòng, nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Đúng thế, trời tối rồi.

Tôn Phàm mỉm cười chỉ ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời sớm đã biến thành một màu đen.

Tiểu Băng “ừ” một tiếng, sau đó đặt ly nước xuống, vờn vai thật mạnh.

- Đúng rồi, vừa rồi chị Lý Nghiên gửi tin nhắn tới, thông báo cho chúng ta sáng mai tới Hoa Cẩm họp.

Tôn Phạm buột miệng nói, Tiểu Băng nghe xong ngẩn người ra.

- Ngày mai? Không phải nói rằng kết quả phải đợi tuần sau mới có sao?

- Chị Lý Nghiên nói, sau khi Đỗ Gia xem xong bản kế hoạch quyết định tăng thêm một lần bình xét, chi tiết cụ thể phải đợi chúng ta đến Hoa Cẩm rồi bàn.

- Là vậy à...

Tiểu Băng cau mày như đang nghĩ ngợi điều gì, thậm chí nàng còn không thể hiểu nổi tại sao Đỗ Gia lại can dự vào chuyện này.

- Trác Tiểu Băng!

Giọng nói ảm áp bình thản đột ngột vang lên, Kì Tư Nam không biết đã bước vào từ lúc nào, anh cúi thấp đầu đứng ở cửa, phần tóc mái cũng rủ xuống cả mái tóc rối tung.

Lần theo giọng nói, Tiểu Băng ngẩng đầu lên nhìn, nàng kinh ngạc phát hiện ra tại sao một Kì Tư Nam lúc nào cũng bóng bẩy coi trọng hình thức lại ra nông nổi này?

- Nam? Anh sao thế?

Nàng thận trọng hỏi một câu, vừa lên tiếng đã bị Kì Tư Nam ngắt lời, trong giọng nói của anh chất chứa đầy sự trống rỗng, có cảm giác như có điều gì thương nào đó không thể giải tỏa nổi.

- Thiên Dật cuối cùng cũng tuyên bố hủy hợp đồng với tôi rồi...

Lúc người quản lý của Kì Tư Nam là Ena đến Hồng Kông đã là buổi chiều của ngày hôm sau. Trong buổi sáng ngày hôm đó công ty giải trí Thiên Dật đã phát tin cho giới truyền thông, chính thức tuyên bố hủy hợp đồng với Kì Tư Nam.

Ngay tức khắc, tràn ngập mạng internet là những bài báo của giới báo chí về vụ việc hủy hợp đồng. Để tránh những phóng viên muốn phỏng vấn, Ena và Kì Tư Nam chỉ còn cách tắt cả điện thoại.

Từ lúc sáng tỉnh dậy, Kì Tư Nam cứ thu mình lặng lẽ trên ghế sofa, không nói không rằng, chỉ ngồi ngẩn ra. Nhìn Kì Tư Nam ngồi bất động, Ena khuyên mấy cũng chẳng ăn thua, chỉ có thể cau mày, thờ dãi bất lực.

Tiểu Băng ở bên cạnh vừa gọi điện thoại, vừa lấy tay day day huyệt thái dương, sự việc dồn dập khiến nàng đau đầu kinh khủng.

- Ena, sau khi kết thúc hợp đồng với Thiên Dật, Nam là người tự do rồi đúng không?

Tiểu Băng hạ điện thoại xuống, giọng nói của nàng vẫn ung dung bình thản. Ena gật đầu, Kì Tư Nam ngồi trên ghế sofa, đầu cúi thấp, ánh mắt vô hồn, hoàn toàn không còn ánh sáng rạng rỡ của ngày hôm trước.

- Vậy thì tốt, hợp đồng của Đô Luân chẳng mấy chốc sẽ tới, em giúp Nam xem kĩ hợp đồng nhé!

Tiểu Băng nói bình thản.

Kì Tư Nam đỡ đầu ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt vô hồn tới nỗi không biết anh đang nhìn về nơi nào. Trong khi đó Ena kinh ngạc tới mức giật lùi lại phía sau một bước, sau đó lao tới nắm chặt lấy cánh tay của Tiểu Băng.

- Cô nói gì cơ? Đô Luân muốn kí hợp đồng với Nam? Là thật sao?

- Tuy là kí hợp đồng với Đô Luân, nhưng sau này hợp đồng quản lý của Nam sẽ đặt ở văn phòng của Hướng Tinh. Ngoài điều này ra, anh ấy không khác gì với những nghệ sĩ khác của Đô Luân.

Tiểu Băng lấy hết sức giật cánh tay của Ena ra, bước về phía chiếc máy tính của mình, Hướng Tinh đã gửi đến bản phác thảo hợp đồng, nàng nhẹ nhàng ấn nút “accept”.

- Tại sao?

Đúng vào lúc Ena vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, giọng nói thờ ơ của Kì Tư Nam vang lên, dường như rất xa xăm, nhưng lại đi thẳng vào tim.

Anh ngẩng đầu lên, sự lạnh lùng ánh lên trong đôi mắt, đôi môi cũng thoáng qua một nụ cười không rõ rệt, nhưng giọng nói đột nhiên lại trở nên sắc sảo.

- Thế này coi là gì? Thấy tôi đến bước đường cùng nên mới giả vờ tốt bụng ban phát lòng thương và sự thương hại của cô sao?

Kì Tư Nam vừa nói vừa đứng dậy, từ từ bước lại phía Tiểu Băng, từng bước từng bước, giống như bàn chân đang dẫm lên những chiếc đinh nhọn, đau tới thấu xương.

Trong lòng trào lên những cảm xúc khó nói nên lời, có những niềm vui và nỗi buồn mà hai người cùng nhau trải qua, yêu và hận ràng buộc đầy mâu thuẫn trong lòng...

- Trác Tiểu Băng, rốt cuộc tại sao tôi phải từ bỏ tất cả để bảo vệ em? Nếu không có em, có lẽ hiện giờ tôi vẫn giống trước đây, hưởng thụ những tràng pháo tay giữa trung tâm của sân khấu. Rõ ràng chính em đã hủy hoại tất cả mọi thứ của tôi, tại sao trò chơi tôi nhọc sức đạo diễn nên cuối cùng lại bắt buộc phải từ bỏ? Tại sao sai lầm của một mình em lại phải dùng hạnh phúc của bao nhiêu người để bù đắp?

Càng nghĩ, nét mặt anh lại càng nhăn lại.

- Nam... anh biết tôi không hề có ý này mà!

Tiểu Băng lắc đầu lia lịa, giờ nàng mới phát hiện ra Kì Tư Nam của lúc này hình như không dịu dàng bình thản như thường lệ. thậm chí trên nét mặt anh có cả sự thù hận, toàn thân toát lên đầy sát khí.

Nàng bình tĩnh trở lại, nhìn ngắm thật kĩ người đàn ông trước mặt, đôi mắt anh đỏ hoe, biểu cảm dữ tợn, trông giống một con báo bị thương.

- Nam, cậu...

Ena đứng bên cạnh tức giận xen lời, Tiểu Băng quay về phía anh lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nói

- Để tôi và anh ấy nói chuyện riêng với nhau được không?

Ena rời khỏi căn phòng đầy lo lắng, Tiểu Băng cúi đầu xuống, lúc này mới nói,

- Tôi xin lỗi.

- Há?

Kì Tư Nam ngoảnh đầu lại, ánh mắt đột nhiên chùng xuống, giọng nói cũng trầm hẳn đi

- Tại sao lại nói xin lỗi với tôi?

- Tôi xin lỗi.

Đột nhiên Tiểu Băng hướng về phía Kì Tư Nam cúi gập người xuống. Nàng lấy hết dũng khí để nói một mạch:

- Tôi không nên bán tấm hình đó đi! Là tôi đã hại anh mất hết mọi thứ! Thế nên tôi hy vọng có thể bù đắp cho anh! Hãy tin tôi, tôi thật lòng muốn giúp anh!

Nghe xong câu nói này, Kì Tư Nam ngẩn người ra, ánh mắt của anh cũng dịu dàng trở lại. Người con gái đang đứng trước mặt anh mờ to đôi mắt, đôi mắt ấy chứa đầy sự chân thành, đầy sự bất ổn, dường như đau buồn tới mức sắp đổ mưa.

Giờ anh mới nghĩ lại, từ lúc bắt đầu tới bây giờ, Tiểu Băng mà anh nhìn thấy luôn kiên cường và lương thiện.

Vào lúc anh tuyệt vọng, nàng nói với anh hãy chăm sóc bản thân cho thật tốt; vào lúc anh phải đối mặt với sự chỉ trích của công chúng, nàng đồng ý khoác lấy tay anh để giải thích cho anh... nàng không phải là cô phóng viên háms lợi quên ơn mà anh đã từng căm hận, cũng không phải là kẻ tội đồ đã hủy hoại anh.

Chỉ là... sự việc đến nước này, xin lỗi và bù đắp sớm đã không thể làm được gì nữa rồi.

Họ sớm đã bị cuốn vào sự đấu tranh vô tình và tàn khốc của giới giải trí, âm mưu to lớn giống như một tấm lưới, nó đang bao trùm lên mỗi con người trong đó.

Không liên quan, vô tội, muốn trốn chạy, lựa chọn lãng quên...

Từ giờ phút này, không ai có thể trốn chạy được.

“Tôi nhìn thấy đôi tay của em

Mang đến cho tôi sự ấm áp tươi đẹp hơn

Tôi quên không nhớ ra em đã từng đau khổ

Tương lai là sự bảo vệ đơn thuần...”

Hai ngày sau, tại quảng trường Thời Đại của Hồng Kông.

Tại đây đang diễn ra một buổi nhạc hội quy mô nhỏ, những người qua đường đều dừng bước tại đây, họ bị thu hút mãnh liệt bởi người đàn ông đang biểu diễn rất say mê giữa sân khấu.

Anh mặc một chiếc áo T-shirt có mũ màu ghi nhạt, ôm cây đàn ghi ta bằng gỗ hát với chất giọng trầm trầm, giữa những lọn tóc đang tung bay, có thể thấp thoáng nhìn thấy một đôi mắt sáng lấp lánh.

Tiểu Băng khoanh hai tay trước ngực, đứng nhìn từ phía xa, bên cạnh nàng là Ena đang vô cùng lo lắng.

- Nam đã không hát lâu lắm rồi, như thế này được sao?

Ena nhìn Kì Tư Nam trên sân khấu, hai bàn tay nắm lấy nhau đầy lo lắng, trông có vẻ không được tự tin cho lắm.

- Yên tâm đi, vì anh ấy là Kì Tư Nam mà.

Tiểu Băng nói thản nhiên, ánh mắt nàng động lại hồi lâu trên sân khấu.

- Hãy tin tôi, anh ấy vẫn là Kì Tư Nam được muôn vạn người yêu mến trước đây... không hề thay đổi.

Hạnh phúc của tôi và em

Không cần tay nắm chặt tay

Đi theo những tiết tấu đầy màu sắc

Đến nơi cuối đường

Sẽ thấy được cầu vồng.

Trên sân khấu, giọng hát của Kì Tư Nam cứ vang vọng mãi, lâu thật lâu, khiến mỗi người đi qua đều bất giác dừng chân lắng nghe bài hát mà anh đang hát.

Buổi nhạc hội này là ý của Đỗ Gia, theo yêu cầu của ông, cả hai tạp chí được vào vòng loại là “Star” và “Tin tức ngôi sao” đều phải tổ chức một hoạt động tuyên truyền quy mô nhỏ cho dòng sản phẩm mới của Leslie là “Alocasia Macrorrhizos”, thế nên Tiểu Băng mới lên kế hoạch thu xếp buổi nhạc hội này. Ngoài việc cố giành được hợp đồng quảng cáo của Leslie, nàng càng muốn nhân cơ hội này giúp Kì Tư Nam được tỏa sáng hơn, tạo cơ hội để tuyên truyền cho anh.

Hợp đồng của Kì Tư Nam và Đô Luân đã bước vào giai đoạn đàm phán, chỉ là giải quyết hủy hợp đồng với Thiên Dật còn cần phải thông qua một số thủ tục luật pháp, thế nên việc kí hợp đồng vẫn còn cần chút thời gian.

Nhạc đệm đã vào đoạn cao trào, nàng từ từ bước tới chỗ chiếc đàn piano, nhẹ nhàng nâng nắp đàn lên.

Ena kinh ngạc há hốc mồm.

Sạch sẽ và lạnh lẽo, những phím đàn đen trắng hết như yêu tinh, chỉ cần chạm nhẹ ngón tay vào chúng, trong lòng liền bùng lên những cảm xúc lạ thường.

Đây là lần thứ hai Tiểu Băng chơi đàn sau khi cha mẹ nàng rời khỏi cõi đời này. Lần đầu tiên là vì người em trai ruột Đồng Cảnh Lượng của nàng, còn lần thứ hai, là để đền bù cho những gì nàng đã nợ Kì Tư Nam.

Tiếng đàn du dương cất lên, giai điệu trầm bổng phát ra từ những ngón tay nàng bỗng chốc bao trùm cả không gian. Kì Tư Nam ngẩng đầu lên, ngón tay đang chơi ghi ta của anh đột ngột dừng lại. Trong tầm mắt anh, Tiểu Băng nhắm hờ đôi mắt, khuôn mặt nàng đọng đầy vẻ đam mê. Khoảnh khắc đó, rõ ràng anh nhìn thấy ánh sáng thuần khiết phát ra từ con người nàng, dịu dàng như một thiên sứ.

Buông ghi ta xuống, anh đứng dậy, sai từng bước kiên định về hướng chiếc đàn piano. Những ngón tay lạnh buốt của anh sớm đã đặt sâu vào túi quần, một chiếc hộp nhỏ nhỏ bằng nhung màu đỏ nằm trong đó, nặng trĩu và ấm nóng.

- Alocasia Macrorrhizos tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, hạnh phúc, thanh cao và trong trắng. Người viết bài hát này cho tôi, cô ấy luôn hy vọng tôi có thể biểu đạt được hết tình yêu trong trắng không tì vết này.

Kì Tư Nam đột ngột lên tiếng, đôi mắt đang nhắm nghiền của Tiểu Băng mở choàng ra, lúc này nàng mới phát hiện người đàn ông lịch thiệp dịu dàng này đã đứng ngay trước mặt.

- Và ngày hôm nay, tôi muốn tìm cho mình một tình yêu thuần khiết và đẹp đẽ...

Kì Tư Nam nhìn Tiểu Băng cười dịu dàng, đột nhiên anh quỳ một chân xuống, hành động này lập tức khiến cả quảng trường phát ra những tiếng la ó dữ

đội.

Tiểu Băng bật dậy khỏi ghế giống như một con hươu bị kinh động, giật lùi ra sau hai bước.

- Nam! Anh muốn làm gì vậy?

Nàng hỏi giọng thẳng thốt.

Kì Tư Nam từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt anh là nụ cười ảm áp tựa như ánh sáng của mặt trăng, giọng nói của anh lúc ấy như âm thanh vọng lại của thiên nhiên, nó truyền đến từ chiếc micro, làm kinh động cả quảng trường.

- Trác Tiểu Băng, em có đồng ý làm vợ chưa cưới của tôi không?

Trong hành lang dành cho khách quý của quảng trường Thời Đại, Đường Chính Hằng bận một bộ đồ đen, khuôn mặt cúi xuống, dường như anh không liên quan gì tới không khí náo nhiệt của quảng trường ngoài kia.

Đứng bên cạnh anh là một người đàn ông đã cao tuổi với mái tóc hoa râm, tuy ông không cao, nhưng tầm lưng rất thẳng, biểu cảm nghiêm khắc, khuôn mặt ông có một khí thế mà những người trẻ tuổi không thể nào so bì được.

- Chính Hằng...

Nghe thấy có người gọi tên anh, Đường Chính Hằng giờ mới động dậy, ngẩng đầu lên, xoay người cung kính hỏi

- Đồ Gia, có việc gì vậy?

Người bên cạnh anh chính là Chủ tịch của Hoa Cầm, trên thương trường được người ta gọi một cách tôn trọng là “Đồ Gia” – ông chính là tài phiệt Đồ Hoa Thành.

Hai người lúc này đều đang chú ý tới màn cầu hôn của Kì Tư Nam, trên mặt Tiểu Băng là nụ cười phải gắng gượng lắm mới nở ra được, nhưng không thể che giấu được ánh mắt kinh ngạc của nàng, ánh mắt của Kì Tư Nam dịu dàng như nước, nụ cười điềm nhiên của anh khiến người khác khó lòng từ chối.

Kì Tư Nam tay giờ cao chiếc nhẫn, ngẩng đầu mỉm cười với Tiểu Băng, người đàn ông tuấn tú điển trai giờ khắc này đang quỳ trước mặt nàng, đôi mắt ánh lên sự chờ đợi, khiến nàng cũng phần nào rung động.

Tiểu Băng từ từ đứng thẳng người lên, trong lòng mâu thuẫn vô cùng, nàng không biết tại sao Kì Tư Nam lại đột ngột đem nhẫn ra cầu hôn ở nơi công cộng như thế này, càng không biết phải trả lời anh thế nào mới được. Lý trí nói với nàng, không được đồng ý, bởi vì nàng không muốn đóng con dấu lửa đỏ lên hôn ước. Nhưng trái tim nói với nàng, nàng không thể từ chối.

Người sắp gia nhập Đồ Luân như Kì Tư Nam thực sự cần một hôn ước như thế này để dẹp tan mọi scandal trước đây, tái dựng lại hình tượng nghệ sĩ tốt đẹp của anh.

Tiểu Băng cảm thấy những ngón tay của nàng lạnh cóng, nàng cuộn ngón tay lại theo tiềm thức, rồi sau đó lại từ từ xòe ra. Trí óc nàng bỗng hiện lên khuôn mặt điển trai nhưng không thấy được bất cứ cảm xúc nào của Đường Chính Hằng.

Giờ phút này sao nàng lại nghĩ đến anh? Tiểu Băng chớp mắt kinh ngạc, là bởi quá nhớ nhung sao? Nàng cắn môi, nhìn chiếc nhẫn trong tay Kì Tư Nam, nó phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, giống như một bông Alocasia Macrorrhizos đang nở rộ, nhụy hoa là viên kim cương sáu cạnh óng ánh, coi hình dáng của nó thì có vẻ đây là một trong những sản phẩm mới nhất của Leslie lần này:

- Tình yêu của Alocasia Macrorrhizos.

Khung cảnh này, tin rằng trong lòng mỗi một người con gái đều từng vô số lần hướng về mơ ước, về thiên đường đẹp đẽ thuần khiết như trong cổ tích, chàng hoàng tử điển trai lịch thiệp và chiếc nhẫn kim cương danh giá...

Nhưng... nếu bản thân không hề yêu người đó... thì phải làm thế nào đây?

Tiểu Băng cúi đầu xuống, khẽ nhắm mắt lại, trong lòng cố gắng đấu tranh hồi lâu mà vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Rốt cuộc nên đồng ý hay không đồng ý đây?

- Cô ấy chính là cô gái trước đây con đã từng nói với ta hả?

Ánh mắt của Đồ Gia lướt qua bên cạnh, thấy Đường Chính Hằng vẫn nhìn Tiểu Băng đắm đắm, không hề động dậy, đột nhiên ông nở nụ cười:

- Đó... là chủ nhân của chiếc trầm cài áo bằng lông vũ trắng?

- Vâng.

Đường Chính Hằng thu lại ánh mắt, gạt đầu, giọng điệu vẫn lạnh lùng như mọi khi, trong mắt anh đượm chút gì đó mất mát và không nở.

- Đã thế này, con thật sự dành lòng nhìn cô ấy đồng ý cưới người khác sao?

Đỗ Gia lại hỏi, Đường Chính Hằng nhìn Tiểu Băng đang cúi gầm mặt không nói gì, lắc đầu nói

- Con không muốn, nhưng...

- Ta biết con vẫn day dứt bởi chuyện đó...

Đỗ Gia vừa nói vừa đưa tay lên vỗ vai Đường Chính Hằng, nói như đang giải bày

- Có những lúc, cho người khác và bản thân thêm chút cơ hội cũng không phải việc xấu! Giống như con vậy, vụ tai nạn ô tô đó cũng đã xảy ra lâu lắm rồi, thế nên ta tin rằng đến một ngày nào đó cô ấy sẽ tha thứ cho con, nếu thật lòng thích cô ấy, con hãy dũng cảm nói ra, đừng để... rõ ràng thích đối phương nhưng cuối cùng lại vụt mất.

Hai người nói chuyện đương nhiên Tiểu Băng không nghe thấy, lúc này nàng đang nghĩ về Đường Chính Hằng, trong lòng dâng lên một sự buồn thương khôn xiết. Khuôn mặt người đàn ông đó hiện lên trước mắt, trong đôi mắt đen láy kia như đang phản chiếu một bóng hình nào đó quen thuộc.

Bên tai nàng lại vang lên giọng nói dịu dàng của Kì Tư Nam, giọng nói ấy mang đầy sự ám áp:

- Trác Tiểu Băng, em từng nói với tôi phải tin tưởng em, tất cả mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Em đã từng đồng ý với tôi, đồng ý sẽ ở bên tôi mãi như thế này, bởi vì có em, tôi mới có dũng khí kiên cường để đi tiếp đến giờ. Thế nên lần này, đổi lại tôi sẽ hứa với em, từ nay về sau, tôi sẽ... khiến em hạnh phúc.

- A...

Tất cả các cô gái có mặt tại quảng trường bắt đầu bùm miệng thầm kêu lên kinh ngạc, trong những âm thanh ấy chứa đầy sự ngưỡng mộ.

Hạnh phúc... người con gái từng bị cha mẹ bỏ rơi như nàng vẫn có tư cách có được hạnh phúc sao? Alocasia Macrorrhizos tình khiết phát sáng giữa những ngón tay, tỏa ra thứ ánh sáng óng ánh còn hơn cả ánh trăng, tình tiết này, chẳng phải bản thân nàng đã chờ đợi rất lâu rồi sao?

Đường Chính Hằng đối với nàng lúc gần lúc xa, khiến trái tim nàng vĩnh viễn không thể nào biết được giây tiếp theo anh sẽ đối với nàng như thế nào.

Bởi vì xa cách, nên không thể cảm nhận được hạnh phúc.

Nhưng chờ đợi một người sẽ đeo lên tay nàng chiếc nhẫn hẹn ước, từ giờ sẽ cho nàng hạnh phúc yên ổn, đây chẳng phải ước nguyện duy nhất trong lòng nàng sao?

Đã như thế này, vậy thì người đó là ai thì có quan trọng gì chứ? Tiểu Băng từ từ mở mắt, sự mơ hồ và do dự trong mắt nàng đã biến mất, dường như mây đen đã tan biến, chỉ còn lại bầu trời xanh trong quang đăng. Thu lại mọi cảm xúc trên mặt, cuối cùng nàng cũng lên tiếng.

- Nam...

Mọi người bỗng trở nên im lặng, đôi mắt Tiểu Băng lúc này vừa đen vừa sáng, rạng rỡ như những vì sao trên bầu trời.

Trong một khoảnh khắc Kì Tư Nam cũng trở nên đờ đẫn.

Từ từ nhoen miệng cười, Tiểu Băng tiến lên phía trước một bước, sau đó giơ tay về hướng Kì Tư Nam

- Được, em đồng ý.

Bàn tay đặt sau lưng của Đường Chính Hằng đột nhiên siết thật mạnh, phát ra những tiếng kêu răng rắc. Tuy khuôn mặt anh lạnh lùng băng giá, nhưng đôi mắt anh đầy xao động, anh ngoảnh mặt đi một cách không tự nhiên, lẩn tránh ánh mắt của người khác.

- Tổng Giám đốc Đường, thông báo cho bộ phận pháp luật chuẩn bị hợp đồng đi! Tôi đồng ý ủy quyền độc quyền quảng cáo của Leslie trong năm nay và năm tới ở đại lục cho "Star", đồng thời mời Kì Tư Nam đảm nhận vai trò người phát ngôn cho dòng sản phẩm mới Alocasia Macrorrhizos.

- Đỗ Gia!

Đường Chính Hằng thốt lên kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Đỗ Gia nở nụ cười hiền từ, câu hỏi anh muốn hỏi lại trôi tuột vào trong

- Ta biết con muốn hỏi điều gì, con yên tâm, không phải vì con ta mới chọn "Star" làm đối tác làm ăn, Kì Tư Nam nói đúng, Trác Tiểu Băng đúng là có một ma lực rất đặc biệt, bản hợp đồng quảng cáo này nằm trong tay cô ấy, nhất định có thể làm nên một thứ khác hẳn với những thứ trước kia. Nếu Leslie muốn phát triển, cần phải có thứ gì đó mới.

- Đỗ Gia! Tại sao người lại chịu gặp Kì Tư Nam?

Đường Chính Hằng do dự một lát, sau đó mới từ tốn hỏi.

- Chả phải do con bé Lâm Phi đó sao? Ai bảo trước đây ta mắc nợ nó, lần này phải trả nợ thôi!

Đỗ Gia thở dài, khi nhìn thấy ánh lên trong mắt Đường Chính Hằng sự đau thương hiếm có, ông bỗng hiểu ra phần nào, liền nói

- Đi ngăn cô ấy lại đi, vẫn còn kịp đấy.

Đường Chính Hằng lắc đầu, giọng anh trầm hẳn xuống:

- Con tôn trọng... sự lựa chọn của cô ấy.

Giờ phút này, Kì Tư Nam ở phía đó đang hưng phấn đứng bật dậy, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay Tiểu Băng. Tiểu Băng nhìn chiếc nhẫn lạnh buốt đó từ từ lọt vào ngón tay, trong lòng nàng đột nhiên bùng lên một sự xúc động lạ kì.

- Cảm ơn...

Nàng bị Kì Tư Nam ôm ghì trong lòng, nhưng có thể nghe thấy anh nói với nàng bằng một giọng nói nhỏ tới mức gần như không nghe thấy được. Cái ôm của người đàn ông vẫn ấm áp như trước, nàng dường như đã quen với mùi nước hoa hương quýt thoang thoảng, anh không có bờ vai dài rộng như Đường Chính Hằng, cứ như hiện giờ... thực ra cũng rất tốt.

Tiểu Băng giờ tay lên, nhẹ nhàng vòng qua eo Kì Tư Nam, sau đó ôm thật chặt, chỉ có người đàn ông này mà thôi. Thế nên Kì Tư Nam... hãy để chúng ta thử đem lại hạnh phúc cho nhau...

Bạn một chiếc váy lễ hội màu tím nhạt dài quét đất, cả người nàng như một đóa hoa lan tuyệt đẹp đang nở rộ.

Đưa tay lên, chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay áp út phát ra ánh sáng lấp lánh dưới chiếc đèn thủy tinh Swarovski. Đứng nhìn Tiểu Băng trong bộ dạng này từ phía xa, ánh mắt Kì Tư Nam có chút mơ màng.

Anh không nghĩ sẽ gặp một người con gái như thế này ở Hồng Kông, để bảo vệ nàng, anh thậm chí nguyện đem hạnh phúc cả cuộc đời ra hứa hẹn.

Người con gái đó lúc nào cũng mang một sự hổ thẹn với anh, thế nên lúc nào cũng cố gắng bù đắp cho sai lầm nàng phạm phải, sự chân thành của nàng đã khiến anh lựa chọn sự tha thứ.

Chỉ là... cái giá của sự lượng thứ... là hủy hoại hạnh phúc của nhiều người hơn. Nhưng Kì Tư Nam lúc này đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Ena lặng lẽ đến bên anh, nói thầm vào tai anh vài câu.

- Thật sự cậu muốn thế này sao? Vậy được, cậu đi thu xếp đi! Tôi trở về Bắc Kinh sẽ đến gặp người đó.

Kì Tư Nam gật đầu, ánh mắt đột nhiên sáng bừng lên, sau đó lại hồi phục lại vẻ điềm tĩnh rất nhanh.

Ena vỗ vào mu bàn tay của Kì Tư Nam như an ủi, lại nhìn Trác Tiểu Băng đang nói cười vui vẻ với Lý Nghiên ở đằng xa, khẽ lắc đầu, sau đó quay người rời đi thật nhanh.

Sau khi xác định rõ sự sở hữu của hợp đồng quảng cáo, Hoa Cẩm nhanh chóng thông báo với bên ngoài, tuyên bố hợp tác với "Star", đồng thời mời nghệ sĩ đang nổi là Kì Tư Nam đảm nhiệm vai trò người phát ngôn cho sản phẩm mới. Bởi đã truyền đi thông tin về buổi đính hôn, scandal mặt trái của Kì Tư Nam đã nhanh chóng lắng xuống, dưới thao tác của Tiểu Băng và người quản lý Ena, anh lại nhanh chóng trở thành nhân vật của các tit báo. Giành được hợp đồng quảng cáo của thương hiệu trang sức lớn Leslie cũng là một bước trong thành công của anh.

Trải qua một tuần đàm phán, "Star" và Hoa Cẩm cuối cùng cũng đồng nhất các vấn đề của hợp đồng, để thể hiện thành ý hợp tác, Hoa Cẩm còn nhấn mạnh muốn tổ chức một nghi thức kí kết long trọng ở phòng tiệc của khách sạn Shangri-La.

Chiếc bàn dài màu đỏ, bên trên bày rượu Champagne và những chiếc ly thủy tinh trong suốt, ống kính của vô số phóng viên đều tập trung vào hai bàn hợp đồng, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên giới báo chí trong nước kết nối hợp tác làm ăn với một thương hiệu nổi tiếng quốc tế, ý nghĩa rất sâu sắc.

Tiểu Băng trước giờ dị ứng với chất cồn, nàng chỉ cầm một ly nước cam đi vòng quanh, và đại diện cho Hoa Cẩm tham gia nghi thức kí kết là Tổng Giám đốc điều hành Đường Chính Hằng, anh vẫn mặc một bộ comple đen quý phái, nhưng phối với bộ comple không phải là cravat mà là một chiếc huy hiệu thủy tinh đính ở cổ áo, phản chiếu lại ánh đèn của phòng tiệc khiến nó càng thêm lóa mắt hơn.

Anh đi lững thững đến trước bàn, trên khuôn mặt lạnh lùng là nụ cười đầy phép lịch sự, Tiểu Băng nắm lấy vạt váy đi chậm chậm về phía anh, khoảnh khắc ánh mắt hai người gặp nhau, sự đau buồn cũng từ từ lan ra trong lòng họ.

Bởi vì đứng bên cạnh Tiểu Băng là vị hôn phu vô cùng phong độ Kì Tư Nam, còn người con gái đứng bên cạnh Đường Chính Hằng mặc một bộ váy dài màu xanh da trời, khoác một chiếc áo choàng màu trắng, nở nụ cười vừa khoan thai vừa đẹp rạng rỡ.

Bọn họ lúc này dường như đều có phần hạnh phúc thuộc về chính mình. Lúc gặp lại nhau trong dòng người phồn hoa, họ chỉ có thể nhìn nhau mỉm cười, không nói thêm bất cứ điều gì.

Trái tim của Tiểu Băng bỗng chốc trở nên nặng nề, nhưng trên mặt nàng vẫn hiện ra nụ cười duyên dáng. Họ bước lại, cầm bút kí lên bản hợp đồng tên của mình, sau đó trao đổi hợp đồng.

Khoảnh khắc trao bản hợp đồng, Tiểu Băng cảm thấy bàn tay nàng khẽ run rẩy, dường như cây bút trong tay nàng muốn rơi xuống đất.

Ngước mắt lên, trong ánh mắt của Đường Chính Hằng rõ ràng cũng chất chứa thứ cảm xúc khó diễn tả thành lời. Nhưng dưới ánh đèn flash... không thể nói... cũng không nên nói.

Đường Chính Hằng lật bản hợp đồng mà Tiểu Băng đưa cho anh, nhìn chăm chăm chữ kí của nàng hồi lâu, từng nét từng nét, đều mang những đường cong tuyệt đẹp.

Anh từ từ giờ tay lên, nhưng lại do dự dừng khựng lại giữa không trung không thể hạ xuống.

Kí xong hợp đồng này, anh có cảm giác như đang đặt một dấu chấm cho câu chuyện giữa anh và nàng. Anh biết trong lòng mình không nở và anh thực sự không muốn.

- Đường tiên sinh...

Bên cạnh anh, Tiểu Băng đã kí xong bản hợp đồng vừa được chuyển tới, ánh mắt nhìn anh vẫn bình thản như mọi khi, dường như nàng sớm đã lạnh nhạt với anh như một người qua đường.

Những ánh đèn flash nhá lên không ngớt, từng tiếng từng tiếng đều như đang thúc giục anh hãy kí tên.

Đường Chính Hằng cup mắt xuống, trái tim anh chìm sâu vào tận cõi sâu thẳm vô cùng. Anh đưa tay lên không chút ngần ngại kí vào bản hợp đồng, nét chữ cuối cùng, cánh tay anh vòng một đường cong mềm mại giữa không trung, rồi rút lại.

Dường như... tất cả đã kết thúc.

Hai người mỉm cười bắt tay nhau.

Hội trường bỗng vang lên những tiếng vỗ tay không ngớt, trên khuôn mặt mỗi người đều mang một nụ cười, đều vui mừng khôn xiết vì bản hợp đồng này.

Sự bình thản giả tạo, nụ cười giả tạo. Trong lòng Kỉ Tư Nam nghĩ như vậy, dùng một tay gạt mớ tóc mái đang rũ xuống che mắt, khi anh ngẩng đầu lên đó là ánh mắt lạnh lùng hiếm thấy, nhoen miệng cười, đảo mắt đôi lần, anh lại trở về với dáng vẻ điềm tĩnh dịu dàng.

Sự thay đổi cảm xúc trong mắt anh, không một ai có mặt ở buổi kí kết phát giác thấy.

- Giám đốc Đường, hy vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Buông tay ra, Tiểu Băng gắng gượng đè nén những cảm xúc đang cồn cào trong lòng, cố gắng tỏ ra bình thản như mọi khi.

Đã có người mang tới cho họ những chiếc ly rót đầy rượu Champagne, Đường Chính Hằng giờ tay lấy một ly cầm trong tay, chỉ một giây sau, chiếc di động trong túi liền rung lên bần bật.

- Thiếu gia, cậu và Biểu tiểu thư giờ đang ở đâu?

Đó là điện thoại của quản gia nhà họ Đỗ gọi tới, giọng điệu vô cùng gấp gáp, bàn tay đang cầm ly Champagne của Đường Chính Hằng đột nhiên trở nên run rẩy, chiếc ly thủy tinh trong suốt cứ thế không báo trước, tuột khỏi những ngón tay, rơi thẳng xuống nền đất!

“Choang!”

Sau âm thanh đó, tất cả mọi người trong phút chốc trở nên im lặng, Đường Chính Hằng ngẩng phắt đầu lên, anh tìm kiếm ai đó trong đám đông, và rồi ánh mắt anh dừng lại ở người con gái mặc chiếc váy màu xanh.

Trên khuôn mặt cô vẫn nở nụ cười xinh đẹp duyên dáng, bộ lễ phục khiến cô càng thêm rạng rỡ dưới sự chiếu sáng của ánh đèn.

Câu nói của quản gia vẫn còn vang vọng bên tai Đường Chính Hằng, giống như một con dao nhọn, không hề báo trước đâm thẳng vào trái tim!

- Lão gia... lão gia ông ấy... ông ấy không ổn rồi!

Những đám mây đen trong mắt anh tan đi, băng tuyết cũng tan đi, trong phút chốc lấp đầy áp sự lo lắng và bi thương. Đường Chính Hằng đột nhiên đẩy mạnh người đang đứng bên cạnh anh là Tiểu Băng ra, lao như bay về phía người con gái mặc chiếc váy xanh, túm lấy tay cô chạy vụt đi!

- Mau lên! Đỗ Gia ông ấy...

Câu nói mới nói được một nửa, hai người đã biến mất không còn dấu vết. Chỉ để lại một đám người đứng ngẩn ra tại chỗ không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tiểu Băng nhìn hình ảnh hai người nhanh chóng rời đi, chỉ cảm thấy trong lòng nàng nhói đau từng cơn, hít thở khó khăn. Kì Tư Nam từ từ tiến lại gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng. Người con gái bên cạnh rất tự nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, nở một nụ cười miễn cưỡng.

Trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy hình như có một việc bị thương nào đó sắp xảy ra rồi.

Không ai có thể nghĩ được, hai tiếng sau, tin tức giạt gân đột ngột lan truyền nhanh chóng trong giới báo chí của Hồng Kông, Chủ tịch Hoa Cẩm, tài phiệt Đỗ Hoa Thành bệnh tim đột phát tại nhà, để lại tại sản trị giá sáu tỉ và đột ngột qua đời!

Trên ngón tay áp út của bàn tay trái, ánh sáng của “Tình yêu của Alocasia Macrorrhizos” óng ánh rạng rỡ. Alocasia Macrorrhizos tượng trưng cho tình yêu trong trắng đẹp đẽ, nhưng hai người đã phạm phải lỗi lầm như chúng ta, còn có tư cách có được tình yêu trong sạch như thế này không?

Lỗi lầm đã phạm phải, cho dù có bù đắp thế nào, cũng không thể xóa hết khỏi trái tim của mỗi người. những tổn thương và lừa dối tàn khốc mà họ đã tạo ra.

Em sợ phải lựa chọn, bởi vì khi quyết định đưa ra sự lựa chọn, có nghĩa là phải nhẫn tâm dứt bỏ một cảm xúc nào đó.

Nhưng em xin lỗi, em không thể từ bỏ những kí ức thuộc về anh.

Thì ra... em đã yêu anh nhiều như thế. ... Ngay đến bản thân em cũng không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 1: Tranh đoạt gia tài

Chiếc BMW màu đen phóng như bay trên con đường dẫn đến bệnh viện, trời bắt đầu tối dần, bên ngoài cửa sổ vụt lóe lên những ánh đèn neon đủ sắc màu, cảnh đêm của Hồng Kông đẹp đến lóa mắt.

Khuôn mặt Đường Chính Hằng không một chút cảm xúc, chỉ tập trung mọi sự chú ý vào đoạn đường trước mặt. Người con gái với bộ váy xanh ngồi bên cạnh lại hết sức lo lắng, hai tay cô nắm chặt, nhắm nghiền mắt tự lẩm bầm một mình.

Đỗ Gia vốn đang dần hồi phục sao đột nhiên bệnh tình lại trở nên nguy kịch?

Đường Chính Hằng vừa nghĩ, vừa tăng tốc độ tới mức nhanh nhất. Chiếc BMW hú còi cả đoạn đường, lao thẳng về hướng bệnh viện.

- Đỗ Gia, người nhất định sẽ không sao!

Thầm nhủ trong lòng hết lần này đến lần khác, bàn tay Đường Chính Hằng nắm chặt vô lăng, chặt tới nỗi những khớp ngón tay anh đau buốt nhưng anh mặc kệ. Tuy anh chỉ là con nuôi của nhà họ Đỗ, nhưng Đỗ Hoa Thành đối với anh mà nói chính là người thân duy nhất trên cõi đời này.

Từ nhỏ anh đã không có cha, mẹ anh vào năm anh mười tuổi đã cắt tay tự sát tại nhà. Màu đỏ máu lênh láng bao phủ ngập đất trời khiến anh trưởng thành chỉ trong một đêm. Ánh mắt anh cũng từ đó trở nên lạnh lùng không có chút hơi ấm.

Hồi đầu đến cô nhi viện, anh cố chấp tới mức không chịu nói chuyện với bất cứ ai, chỉ thu mình trong cái thế giới nhỏ hẹp và cô đơn, một mình ăn cơm, đọc sách, đi ngủ, ngay đến thầy cô giáo cũng không biết làm thế nào với anh.

Cho đến hai năm sau, người đàn ông với nụ cười ấm áp Đỗ Hoa Thành đã đưa anh từ cô nhi viện về nhà nuôi.

Để khiến anh mở miệng nói trở lại, Đỗ Hoa Thành ở bên cạnh anh cả đêm, nói chuyện với anh không ngừng nghỉ, chỉ để kéo anh ra khỏi thế giới của riêng mình.

Anh nhớ rõ như in từng giây từng phút ở nhà họ Đỗ, con người xa lạ vốn không hề quen biết đó luôn đối xử với anh như con trai ruột. Thậm chí không để ý tới sự phân đối của Hội đồng quản trị, để cho anh nhậm chức Tổng Giám đốc điều hành, yên tâm giao cho anh toàn bộ công việc làm ăn của gia tộc Hoa Cẩm.

Sự yêu thương và chăm sóc dành cho anh, Đường Chính Hằng chưa giây phút nào dám quên. Tất cả những gì anh có thể làm là dốc hết sức giúp Đỗ Hoa Thành quản lý tốt công ty, toàn tâm toàn ý giúp đỡ cho người thừa kế của Đỗ Gia là Đỗ Hiểu.

- Anh cả yên tâm đi, chú sẽ không sao đâu.

Người con gái ngồi bên cạnh thấy Đường Chính Hằng cần môi không nói gì, nhưng những ngón tay nắm chặt tới mức đỏ ửng lên, cô liền nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh, dịu dàng an ủi.

Cô là Khuru Dương, con gái của người em gái sinh đôi với Đỗ phu nhân, mẹ mất sớm, cô cũng được Đỗ Hoa Thành đón về nhà họ Đỗ nuôi dạy.

- Anh biết.

Đường Chính Hằng vừa trả lời vừa xoay mạnh vô lăng, bệnh viện đã ở ngay trước mặt, anh gấp gấp nhủ thầm trong lòng một câu không biết bao nhiêu lần.

- Người sẽ không sao đâu! Người sẽ không sao đâu!

Đường Chính Hằng không quan tâm tới Khuru Dương ở bên cạnh, vừa dùng xe đã mở cửa lao ngay xuống, điên cuồng chạy vụt đi.

- Anh cả...

Khuru Dương đi giày cao gót nên chạy không được nhanh, chỉ có thể đứng tại chỗ dậm chân ầm ục, cô nâng vạt váy lên lách thếch đuổi theo.

Trong bệnh viện tràn ngập thứ màu trắng khiến người ta ngạt thở.

Không có màu sắc, sẽ không có sinh mệnh.

Khúc hành lang ngắn lúc này trở nên dài hơn bao giờ hết, Đường Chính Hằng nghe thấy tiếng bước chân của mình trên nền gạch lát đá hoa, từng tiếng nặng nề như đang dẫm lên chính trái tim mình vậy, mắt anh dần trở nên cay xè.

Lảo đảo lao vào phòng bệnh, Đường Chính Hằng còn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ, sự phòng bị vừa mới gây dựng lên trong lòng anh lập tức bị những tiếng than khóc ngập trời đập tan.

Anh chờ đẫn ngẩng đầu, cố gắng chớp mắt, anh muốn nhìn thật rõ cảnh tượng trước mặt. Anh hy vọng mắt mình hoa, anh hy vọng tất cả chẳng qua là sự tưởng tượng của bản thân.

Đỗ Hiểu ngồi thu mình trong góc tường, đeo một cặp kính râm to bự, ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

Đỗ phu nhân mình đây trang sức đang rạp người trên đầu giường khóc lóc thảm thiết như muốn đứt hơi, quần gia chỉ đứng một bên lặng lẽ cúi đầu.

Ánh mắt anh dừng lại nơi giường bệnh, một tấm vải trắng lạng lẽ phủ lên đó, che kín hết cả người từ đầu tới chân.

Đường Chính Hằng giống như bị ai đó đập mạnh cho một cú, anh đứng không vững nữa, loạng choạng rồi quỵ xuống.

Giờ Khuru Dương mới hốt hải chạy tới, mặt đỏ bừng lên, hơi thở gấp gáp, trông có vẻ như sắp đứt hơi.

Tại sao?

Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Chính Hằng cuối cùng cũng có sự biến đổi, anh đứng thẳng lưng, cố gắng hồi tưởng lại nụ cười chất chứa đầy tình yêu thương của người đàn ông đang nằm đó với tấm vải trắng phủ lên người.

Tại sao đến cả cơ hội cuối cùng được nhìn thấy người cũng không thể cho con?

Tại sao không đợi con trở về, để con được tiễn người đi nốt trên bước đường cuối cùng?

Tại sao... tại sao những người con yêu thương nhất lại không thể níu giữ được ai?

Đường Chính Hằng khẽ chớp mắt, một giọt nước mắt lạng lẽ rơi xuống.

Trên mặt anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong mắt anh rõ ràng long lanh ngấn lệ.

Tiếng khóc thảm thiết của Đỗ phu nhân vang vọng hồi lâu trong căn phòng, hòa vào tiếng khóc rầm rức của Khuru Dương, tiếng khóc khiến con người ta xé ruột xé gan.

Tấm rèm cửa màu trắng treo trên cửa sổ phòng bệnh bị gió thổi bay phấp phới, trắng đến nhức mắt. Bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, đèn đường từng chiếc từng chiếc được thắp sáng, thời gian dường như đã vĩnh viễn dừng lại ở giây phút đó.

Đỗ phu nhân rạp người khóc lóc trên đầu giường, Đỗ Hiểu đeo cặp kính râm chờ đẫn nhìn lên trần nhà, Đường Chính Hằng quỳ bất động dưới nền gạch, Khuru Dương không ngừng phát ra những tiếng khóc rầm rức.

Tất cả mọi người, tất cả mọi việc, bắt đầu từ ngày Chủ tịch Đỗ Hoa Thành qua đời đều có sự biến đổi đến quay cuồng trời đất.

Sự qua đời đột ngột của Đỗ Hoa Thành – Chủ tịch Tập đoàn Hoa Cẩm – đã làm chấn động cả giới thương nghiệp của Hồng Kông, và việc phân chia tài sản trị giá sáu tỉ sau khi ông qua đời càng trở thành tiêu điểm chú ý của các giới.

Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình Đường Chính Hằng hoàn toàn không hứng thú với tài sản 6 tỉ mà Đỗ Hoa Thành để lại.

Anh chỉ không ngừng bận rộn, dồn tất cả sức lực vào việc chuẩn bị hậu sự cho Đỗ Hoa Thành, tang lễ, phần mộ, vòng hoa... đích thân hỏi han từng thứ một, cố gắng làm đến mức tốt nhất.

Ấn tình đối với Đỗ Hoa Thành, anh không cách nào đền đáp, chỉ có thể dốc hết sức lực để đưa ông đi nốt đoạn đường một cách tốt nhất.

Sắp đặt xong xuôi mọi chi tiết của tang lễ, đã là buổi tối của hai ngày hôm sau, Đường Chính Hằng liên tiếp hai ngày hai đêm không chợp mắt, cả người anh sớm đã mất đi bộ dạng khôi ngô tuấn tú trước đây.

Anh lặng lẽ đeo kính râm vào nhằm che đi đôi mắt đã đỏ hoe của mình.

Vừa về đến nhà họ Đỗ, người mở cửa là quản gia, Đường Chính Hằng lặng lẽ gật đầu với ông, nhưng vừa mới bước chân vào nhà đã nhìn thấy phòng khách chật cứng người, anh bất giác đứng ngây người không hiểu có việc gì đang diễn ra.

Ngoài Đỗ phu nhân, Đỗ Hiểu và Khuru Dương, những người có mặt ở đó là vài cổ đông lớn của Hoa Cẩm cuối cùng là luật sư riêng của Hoa Cẩm – Hà Đào – đứng một bên, bận một bộ comple phẳng phiu, trong tay cầm một túi văn kiện rất quý cù.

- Ôi trời, rốt cuộc cậu ta cũng về, giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi!

Đỗ phu nhân vẫn như trước, mình đầy trang sức đá quý, chỉ khác là đã thay một chiếc áo khoác màu nhạt, bà chỉ vào mặt Đường Chính Hằng với vẻ mặt hết kiên nhẫn.

Đỗ Hiểu vẫn đeo kính râm, cả người lún sâu vào ghế sofa.

- Đường tiên sinh đã tới rồi, vậy tôi có thể tuân theo nguyện vọng của Đỗ tiên sinh khi còn sống, tuyên bố di chúc của ông.

Hà Đào cẩn thận rút một tập giấy tờ từ trong túi công văn mở ra, sau đó háng giọng nói.

Đường Chính Hằng gỡ cặp kính râm xuống, anh có chút không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nên bước vào phòng khách, đứng lặng lẽ một góc chăm chú lắng nghe. Nhưng không hề để ý tới ánh mắt Đỗ Hiểu đang ném về phía anh sắc nhọn giống như một lưỡi dao.

- Toàn bộ tài sản tiền sinh Đỗ Hoa Thành để lại sau khi qua đời, đó là cổ phần của tập đoàn Hoa Cẩm chiếm 53%, tại vịnh Thanh Thủy, Bán Sơn, Tsim Sha Tsui tổng cộng là tám miếng bất động sản, số tiền có trong ngân hàng là 3500 vạn đô la Hồng Kông, ngoài ra còn có cổ phiếu và quỹ, v.v...

Hà Đào nói tới đây dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Đường Chính Hằng, trong mắt ông hiện lên muôn vàn biến hóa.

- Tiên sinh Đỗ Hoa Thành lúc còn sống đã lập di chúc, sau khi ông qua đời, bốn miếng bất động sản ở vịnh Thanh Thủy dưới tên ông và 1500 vạn tiền mặt sẽ thuộc về phu nhân là bà Tôn Nhã Tú, ngoài ra tiểu thư Khuru Dương được nhận hai miếng bất động sản ở Bán Sơn và 500 vạn tiền mặt, hai miếng bất động sản ở Tsim Sha Tsui, 1500 vạn số tiền trong ngân hàng và toàn bộ cổ phiếu cũng như quỹ đứng tên tiên sinh Đỗ Hoa Thành, tất cả đều thuộc về tiên sinh Đỗ Hiểu..."

- Vậy cổ phần của Hoa Cẩm thì sao? Ông cũng phải nói đi chứ! Cha tôi rốt cuộc đã giao công ty cho ai rồi?

Câu nói của Hà Đào bị Đỗ Hiểu cắt ngang đột ngột, cậu từ từ đứng lên, hai tay dứt vào túi quần, đi từng bước chậm rãi hướng về phía Hà Đào.

Đường Chính Hằng đối diện với ánh mắt khinh miệt của Đỗ Hiểu không hề để tâm, cũng chẳng có chút hứng thú nào với sự phân chia tài sản, chỉ lặng lẽ tìm một góc rồi ngồi xuống.

Trong nhà họ Đỗ, anh là người không có tư cách lên tiếng nhất, bởi vì ngoài Đỗ Hoa Thành và Khuru Dương ra, tất cả mọi người đều coi anh là người ngoài.

- Thiếu gia đừng nóng vội, tôi vẫn chưa đọc xong.

Hà Đào hiển nhiên là không vừa lòng với việc bị Đỗ Hiểu cắt ngang, môi ông hơi mấp máy, nhưng rồi cuối cùng vẫn nhịn không nói ra.

- Mau nói!

Đỗ Hiểu chỉ nói ngắn gọn hai chữ, nhếch môi đầy kiêu ngạo.

- Di chúc của tiên sinh Đỗ Hoa Thành, cổ phần của tập đoàn Hoa Cẩm mà ông có được chia làm hai phần, một phần là 10%, thuộc về tiên sinh Đỗ Hiểu, 43% cổ phần còn lại sẽ thuộc về tiên sinh Đường Chính Hằng...

- Cái gì!

- Cái gì!

Hà Đào vừa nói ra ba tiếng Đường Chính Hằng, Đỗ Hiểu và Đỗ phu nhân không hẹn mà cùng hét lên một tiếng. Đỗ phu nhân ngạc nhiên tới mức gần như sắp nhảy khỏi sofa, Đỗ Hiểu mắt tròn, xông tới túm lấy cổ áo của Hà Đào, hét ầm ỹ:

- Ông vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa tôi nghe!

- Tôi nói, trong di chúc của Đỗ tiên sinh có nói, giao 43% cổ phần đứng tên ông của Hoa Cẩm cho tiên sinh Đường Chính Hằng.

Hà Đào gắng gượng đẩy Đỗ Hiểu ra, chỉnh đốn lại trang phục của mình, lúc đó mới lặp lại lần nữa.

Đường Chính Hằng ngẩng phắt đầu lên, sao có thể... Đỗ Gia sao có thể để lại hơn một nửa cổ phần đứng tên ông của Hoa Cẩm cho chính anh chứ không phải Đỗ Hiểu? Tại sao có thể như thế được?

Anh từ từ đứng dậy. Anh thấy Đỗ phu nhân tức giận chỉ thẳng vào anh rồi hét lên với Hà Đào:

- Sao có thể thế được, nó là người ngoài! Lão gia sao có thể giao tài sản của nhà họ Đỗ cho một người ngoài được?

Đường Chính Hằng khẽ nhếch mép, quả nhiên, trong mắt bọn họ, anh mãi mãi không bao giờ có thể trở thành người nhà họ Đỗ.

- Nhất định là có nhầm lẫn, nhất định là ông đã nhầm lẫn rồi!

Đỗ phu nhân vừa khóc vừa la hét xông tới, giật phắt tờ di chúc khỏi tay Hà Đào, chỉ nhìn thoáng qua liền gào lên một cách điên cuồng:

- Ha ha, lão gia nhất định bị điên rồi, bị điên rồi! Tài sản của nhà họ Đỗ không để cho con trai mà lại đi cho một người ngoài!

- Đỗ phu nhân xin bà hãy bình tĩnh một chút, Đỗ Gia làm vậy là có lý do, tiên sinh Đường Chính Hằng cũng không phải người ngoài...

Hà Đào cố gắng để khiến giọng nói của mình nghe có vẻ thật bình tĩnh, vừa nói vừa lấy ra một tập tài liệu khác trong túi công văn, chuyển tới trước mặt Đỗ phu nhân

- Đây là tờ minh chứng công khai mà Đỗ Gia để lại, lúc còn sống ông đã dặn dò tôi, lúc tuyên bố di chúc mới được công bố bản minh chứng này. Trong bản minh chứng này, Đỗ Gia chứng thực rằng tiên sinh Đường Chính Hằng... thực ra là con trai ruột của ông!

- Ông nói dối!

Đỗ Hiểu không biết từ đâu xông tới, thò tay giật tập tài liệu về phía mình, sau đó rẹt rẹt hai phát đã xé tan mảnh giấy.

Đường Chính Hằng từ từ đứng dậy, bước từng bước chậm rãi về phía Hà Đào.

Bản thân anh... lại chính là con trai ruột của Đỗ Gia!? Người cha nuôi đưa anh về từ cô nhi viện, đối với anh một lòng một dạ, lại chính là... cha ruột của anh? Đã nhiều năm như vậy rồi, anh chưa bao giờ dám tưởng tượng cha anh rốt cuộc là một người như thế nào, bởi vì chỉ cần nhắc đến cha, là anh sẽ nhớ đến màu đỏ máu ngập trời vào cái tay mẹ anh tự sát, tàn khốc và lạnh lẽo.

Anh không biết tại sao cha lại bỏ rơi mẹ và anh, trong kí ức thời thơ ấu, những đứa trẻ khác đều có cha ở cạnh bên, hôn giậm làm nũng, còn bên cạnh anh, chỉ có người mẹ lúc nào cũng ngờ ngợ ngần ngẫn, suốt ngày u uất đau buồn.

Thậm chí, trong lòng anh, anh không hề có một chút cảm hận nào đối với cha, bởi đối với anh mà nói, đó chẳng qua là một danh từ xa lạ tới mức không còn xa lạ hơn được nữa, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Còn bây giờ, Hà Đào lại nói rằng anh là con trai ruột của cha nuôi anh?

Anh phải dùng tâm trạng như thế nào, cảm xúc như thế nào để đối diện với người cha đã nuôi nấng anh suốt mười mấy năm dưới thân phận một người cha nuôi đây?

- Đường tiên sinh, có một bức thư... của Đỗ Gia lúc sinh thời nhờ tôi chuyển cho anh.

Hà Đào nhìn một lượt đám đông đang tròn mắt ngạc nhiên tại hiện trường, bước lên trước một bước, đưa cho Đường Chính Hằng một phong thư.

- Cha

Đối với Đường Chính Hằng mà nói, vẫn luôn là một từ hoàn toàn xa lạ. Khoảnh khắc hai tay run rẩy đón lấy bức thư, trên khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng không chút cảm xúc cuối cùng cũng có một chút xao động bi thương, ánh mắt anh cũng dần trở nên mờ đi.

- Không thể nào! Không thể nào! Cái kẻ người ngoài này sao có thể là con trai ruột của lão gia được? Nhất định lão gia đã bị nó lừa rồi! Mọi người không được tin nó! Không được tin nó!

Đỗ phu nhân vẫn tiếp tục vừa khóc vừa la hét làm náo loạn không ngừng, sớm đã có người giúp việc và quản gia đi lên giữ bà lại khuyên nhủ dỗ dành.

Đỗ Hiểu thì ngược lại, đã trở nên bình tĩnh, thoáng hiện một nụ cười khẩy trên khóe môi.

Trong ánh mắt hận thù ngùn ngụt của Đỗ phu nhân và Đỗ Hiểu, Đường Chính Hằng nhẹ nhàng bóc lá thư, tiếng giấy kêu sột soạt, âm thanh bé nhỏ ấy có chút khiến người nghe đau tai.

Trên giấy là những nét chữ không còn quen thuộc hơn được nữa, nhưng giờ phút này trông chúng lại trở nên xa lạ khác thường.

Tuy rất ghét cái cảm giác khi khóc, nhưng Đường Chính Hằng vẫn khóc, lần này, cuối cùng anh cũng không còn nuốt ngược vào trong những giọt nước mắt nữa. Đỗ Hiểu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Đường Chính Hằng quay lưng về phía mọi người. Trên mặt anh... rõ ràng đang rơi những giọt nước mắt không biết là buồn đau hay bàng hoàng.

Trong thư Đỗ Gia nói rõ với anh nguyên nhân ông đã bỏ mẹ con anh đi năm đó, để bù đắp lại lỗi lầm, ông đã tốn đúng mười năm mới tìm thấy đứa con trai đã mất tích nhiều năm của mình ở cô nhi viện. Nhưng khi đó, ông đã là chồng, là cha của người khác mất rồi.

Có rất nhiều việc, thực sự vốn không có sự lựa chọn.

Đường Chính Hằng đưa tay lên quệt nước mắt, trong khoảnh khắc đôi mắt khẽ chớp, anh đã hiểu rõ một sự thật. Có trong tay 43% cổ phần của tập đoàn Hoa Cẩm, có nghĩa là anh sẽ trở thành cổ đông lớn nhất trong Hội đồng Quản trị của Hoa Cẩm, cha ruột của anh... đã giao vào tay anh cả tập đoàn Hoa Cẩm rồi.

Chắc chắn là ông hy vọng anh có thể giải quyết thật tốt mọi việc của nhà họ Đỗ.

Ngẩng đầu lên, từ từ xoay người lại, ánh mắt của Đường Chính Hằng lướt qua người đang tiến về phía anh là Đỗ Hiểu, nhìn thẳng vào Hà Đào rồi cất tiếng nói.

- Luật sư Hà, cần bao nhiêu thời gian để làm thủ tục?

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến tất cả mọi người đều kinh động. Đỗ Hiểu mắt tóe lửa, bước tới trước mặt Đường Chính Hằng, hất hàm lên nhìn thẳng vào mắt anh, nhếch môi:

- Anh có tư cách gì nhận lấy cổ phần của Hoa Cẩm? Nói anh là con trai riêng ở bên ngoài của cha tôi? Anh có chứng cứ chứng minh rằng anh danh chính ngôn thuận là người của nhà họ Đỗ không?

- Di chúc mà Đỗ Gia để lại.

Đường Chính Hằng thờ ơ trả lời.

- Đường Chính Hằng!

Đường Chính Hằng dường như không hề quan tâm tới sự khiêu khích của Đỗ Hiểu, mà đi thẳng lướt qua người cậu. Đỗ Hiểu mím môi, túm lấy cổ áo Đường Chính Hằng, đột nhiên gờ nắm đấm lên, khua một vòng trong không trung rồi nhắm thẳng vào Đường Chính Hằng giáng xuống!

- Á!

Đỗ phu nhân và Khuru Dương không hẹn mà cùng thét lên một tiếng thất thanh, ngay lúc đó thì nhìn thấy Đường Chính Hằng gờ tay lên, nhanh chóng tóm lấy nắm đấm đang lao tới từ Đỗ Hiểu.

- Tôi không muốn ra tay đâu đấy.

Anh lạnh lùng nhìn cậu thiếu niên đang phẫn nộ trước mặt, người em trai cùng cha khác mẹ.

- Tôi sẽ không để anh lấy đi một xu từ nhà họ Đỗ đâu! Họ Đường kia, anh vĩnh viễn không thể trở thành người nhà họ Đỗ được!

Đỗ Hiểu tức giận rút nắm đấm lại, xoay người bước đến bên mẹ, một bàn tay nắm chặt lấy tay bà, bàn tay còn lại gờ lên chỉ thẳng vào Đường Chính Hằng, nhếch môi lên, ngón tay khua một đường trong không khí rồi chỉ thẳng ra cửa, hét lớn:

- Bây giờ anh rút ngay đi! Chúng tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

Đường Chính Hằng đứng im tại chỗ lẳng nhìn Đỗ Hiểu, sau đó quay người sai bước đi về phía cửa.

Nhà họ Đỗ, vốn đã không phải là nơi anh nên sống.

Lúc bước đến cửa, Đường Chính Hằng nghe thấy giọng nói đầy khinh miệt và sang sảng của Đỗ Hiểu vang trong phòng khách, trái tim anh khẽ run rẩy, bàn tay nắm tay nắm cửa hơi ngần ngại giây lát, rồi sau đó đẩy mạnh cánh cửa lớn.

- Muốn có tài sản, chúng ta hãy gặp nhau ở tòa án!

Chủ tịch Đỗ Hoa Thành của Tập đoàn Hoa Cẩm mắt mới 72 tiếng đồng hồ, giới báo chí Hong Kong đã lại tiếp tục tung ra scandal về người con nuôi Đường Chính Hằng chính là con riêng của Đỗ Hoa Thành. Người con trai vốn tưởng độc nhất của nhà họ Đỗ là Đỗ Hiểu, đã chính thức lên tiếng nhằm tranh đoạt lại 43% cổ phần đứng tên Đỗ Hoa Thành của tập đoàn Hoa Cẩm, đồng thời tố cáo Đường Chính Hằng giả mạo lên tòa án tối cao Cửu Long của Hồng Kông.

Sự tranh giành tài sản khốc liệt chẳng mấy chốc lan ra trong giới thương nhân, và cũng đã đến thời điểm tổ chức tang lễ cho Đỗ Hoa Thành.

So với lúc trước nhìn thấy ở Hội nghị cấp cao của Hoa Cẩm, Đường Chính Hằng có vẻ gầy đi không ít, má cũng hóp lại nhiều. Anh không hề che đậy đeo lên cặp kính râm to bản, gần như che mất một nửa khuôn mặt, trên môi anh đã không còn nụ cười cao ngạo ngang tàng nữa, bộ comple đen không thắt cravat, trông anh có phần suy sụp.

Tiểu Băng vì trọng lễ nghĩa nên đã thay mặt “Star” đến viếng thăm, dù sao cũng là một tay Đỗ Hoa Thành tác hợp mỗi hợp tác này. Còn Ki Tư Nam thì nhận được tin nhắn của Lâm Phi, hy vọng anh có thể thay cô cúi lạy trước linh hồn Đỗ Gia.

Hai người mỗi người có một tâm trạng riêng, nhưng lại đến cùng nhau. Ki Tư Nam mặc một chiếc sơ mi đen, trước khi xuống xe vẫn không quên nhìn vào gương chiếu hậu chỉnh lại mái tóc, khiến Tiểu Băng nhìn sang cảm thấy có chút bất lực.

Người đàn ông bên cạnh nàng, có khuôn mặt đẹp trai tuấn tú tới mức nàng cũng phải ghen tị, nhưng không giờ phút nào anh quên việc duy trì hình tượng đẹp đẽ hoàn hảo của mình. Điều đó khiến nàng không khỏi có chút tò mò, không hiểu sau khi trút bỏ vẻ nguy trang hoa lệ này anh sẽ là con người như thế nào?

Hai người khoác tay nhau bước vào phòng khách, cúi lạy theo nghi lễ trước linh cữu người đã khuất, sau đó đến trước người nhà trả lễ.

Ngẩng đầu lên, đột nhiên Tiểu Băng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Hiểu, cậu đang nhếch môi cười với nàng. Trong nụ cười đó, rõ ràng có ẩn ý nào khác.

Còn chưa kịp nghĩ kĩ thì đã nghe thấy tiếng hét chói tai của Đỗ phu nhân lúc này vẫn còn lặng im ngồi khóc thút thít:

- Anh đến đây làm gì? Mau rút đi cho ta!

Tiểu Băng nhanh chóng quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt nàng chính là người đang bị đồn đại là con riêng của Đỗ Hoa Thành, nhân vật chính trong cuộc tranh đoạt tài sản nhà họ Đỗ đầy sóng gió – Đường Chính Hằng!

Anh vừa bước vào, cả phòng khách lập tức trở nên im phăng phắc, không khí dường như bị đóng thành băng, âm i tỏa hơi lạnh ra xung quanh.

Đối mặt với tiếng chửi của Đỗ phu nhân, Đường Chính Hằng không hề quan tâm mà tiến thẳng đến chỗ đặt linh cữu của Đỗ Gia. Mỗi bước đi, trái tim anh đều đau như đang rí máu. Tại sao cha để lại cho anh... lại là một căn nhà không có chút hơi ấm nào như thế này. Hay là... anh vốn không hề có ngôi nhà nào cả.

- Anh không có tư cách đến viếng cha tôi! Anh nghe đây, họ Đường kia, ông ấy là cha tôi! Là cha của tôi! Anh họ Đường, cả đời này cũng chỉ có thể mang họ Đường! Không bao giờ có thể mang họ Đỗ được!

Đỗ Hiểu xông tới trước mặt Đường Chính Hằng, một tay túm lấy cổ áo anh, mắt long lên sòng sọc. Ngược lại trong mắt Đường Chính Hằng, không hề nhìn thấy bất cứ sự biến đổi cảm xúc nào, chỉ giống như một hồ nước tĩnh lặng, mây mù giăng kín ngày cuối năm.

- Bỏ tay ra!

Anh nói chậm rãi, nhà từng từ một, vẫn bằng một giọng lạnh lùng như trước. Đỗ Hiểu nghiến răng buông tay ra, phui phui tay áo, sau đó chỉ tay ra cửa hét lớn:

- Anh rút ngay đi cho tôi!

- Làm lễ xong tôi sẽ đi.

Đường Chính Hằng căn bản không thèm để ý đến Đỗ Hiểu, đi lướt qua người cậu đến thẳng linh cữu. Nụ cười của Đỗ Hoa Thành trong tấm ảnh vô cùng hiền từ, đôi mắt đó đang nhìn anh, nơi khóe mắt có thoáng chút nếp nhăn, có cảm giác chất chứa trong đôi mắt ấy là sự quan tâm vô bờ bến.

Cúi đầu xuống, gập lưng thật thấp, tất cả mọi kí ức đều ngưng đọng, chìm sâu vào năm tháng, từ giờ sẽ hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Những người khác đều không lên tiếng, đến cả những người đang thăm thì cũng im bật rồi nhìn Đường Chính Hằng dờ dẩn cúi lạy trước linh cữu của Đỗ Hoa Thành, dường như trong phút giây đó họ đánh mất khả năng ngôn ngữ của chính mình.

... Một lạy.

Mái tóc trước trán Đường Chính Hằng rủ xuống, che lấp mọi biến đổi cảm xúc trong mắt anh. Tất cả mọi hy vọng ái ố, từ đây đều sẽ bị che đậy lại.

- Cha!

Anh thăm hết lên trong lòng, đây là lần đầu tiên trong đời anh gọi một người đàn ông như vậy, và sợ rằng, đây cũng sẽ là lần cuối cùng.

... Hai lạy.

Tiểu Băng đứng bên cạnh căn chạt mới, hình bóng Đường Chính Hằng trong bộ trang phục màu đen giờ đây trông vô cùng quạnh quẽ và cô đơn. Sự cô đơn đến xé lòng của ảnh khiến trái tim nàng nhói đau, đôi mắt nàng không biết từ lúc nào đã dâng tràn dòng lệ.

... Ba lạy.

Kì Tư Nam khẽ khàng quay đầu lại, người con gái bên cạnh anh đang đỏ hoe đôi mắt. Nhìn theo ánh mắt của nàng, anh nhìn thấy Đường Chính Hằng đang lặng lẽ bỏ đi.

Nàng và anh ta... Cụp mắt xuống, Kì Tư Nam khẽ thở dài, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một nỗi buồn khó có thể kìm chế được.

Trong một khoảnh khắc, đột ngột vang lên bên tai anh câu nói của Lâm Phi, không có cái khí thế bức ép người khác, trong câu nói đó của cô chỉ có sự mất mát buồn đau.

- Nam, tuyệt đối đừng bao giờ dễ dàng đem lòng yêu một người.

Bởi vì người yêu trước, sẽ là kẻ thua cuộc cả cuộc đời này...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Nhân chứng thần bí

Lúc Tiểu Băng và Kì Tư Nam trở về Bắc Kinh, cũng đã gần Tết.

Bắc Kinh lúc này đã vào đợt rét đậm, nhiệt độ sớm đã xuống dưới 0 độ. Cho dù có mặc một chiếc áo lông vũ ra đường thì cũng vẫn thấy rét đến thấu xương.

Chuyến bay từ Cửu Long Hồng Kông trở về Bắc Kinh từ từ hạ cánh, lúc Tiểu Băng ra khỏi khoang hành khách, đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh tạt vào mặt, nàng chớp mắt xuống theo phản xạ, lạnh tới mức co rúm người lại.

- Bọn tôi còn phải đi cho kịp một buổi thông cáo báo chí, nên không tiễn em nữa...

- Nam, mau lên, không thì không kịp mất!

Kì Tư Nam vừa xuống máy bay đã bị Ena lôi đi, thậm chí còn không kịp nói một câu hoàn chỉnh với Tiểu Băng. Tiểu Băng mỉm cười vẫy tay với họ, nhìn thấy ở phía xa Kì Tư Nam đang vừa khoác lên mình chiếc áo lông vũ vừa túm lại tóc, nàng không nhịn được nhún miệng cười.

Kì Tư Nam là như thế, đơn thuần dễ thương giống như một đứa trẻ to xác. Chỉ là có những lúc, trong mắt anh lóe lên những ánh mắt đượm vẻ mơ hồ, khiến người khác không thể hiểu được.

- Mình ở cửa sân bay, cậu mau ra đi, có việc gấp.

Nàng sai bước thật nhanh ra ngoài, vừa bật máy di động, tin nhắn của Tuệ Tuệ hiện lên. Giọng điệu này của cô có vẻ như đúng là có chút lo lắng, Tiểu Băng không dám chậm trễ, lấy xong hành lý liền cùng Tôn Phàm đi ra cửa. Vừa ra tới nơi quả nhiên đã nhìn thấy xe của Tuệ Tuệ đỗ bên lề đường.

- Lên xe rồi nói!

Tuệ Tuệ kéo kính cửa xe xuống, giơ tay chỉ vào đằng sau xe, ra hiệu cho Tiểu Băng cất hành lý trước. Tiểu Băng thấy ánh mắt bạn mình khá nghiêm túc, trong lòng đoán nhất định là Tuệ Tuệ có việc gì đó rất quan trọng muốn nói với nàng, thế là nhanh nhẹn nhét vali hành lý vào sau xe, mở cửa ra ngồi và vị trí tay lái phụ.

- Cuối cùng thì cậu cũng chịu về rồi.

Tuệ Tuệ vừa khởi động xe, vừa chỉ vào tập tài liệu đặt ở ghế sau, nhìn nàng với ánh mắt nghiêm trọng:

- Mình hy vọng trước khi cậu xem thứ này hãy chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

- Cậu muốn nói... việc cậu điều tra giúp mình đã có kết quả?

Ngón tay Tiểu Băng khua một đường cong trong không khí, tập trung suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, mắt nàng sáng rực lên, biểu cảm vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng. Không đợi Tuệ Tuệ trả lời, nàng liền quay người lại với lấy tập tài liệu, cúi đầu lật ra xem cử chỉ vô cùng vội vã. Những trang giấy phát ra tiếng kêu sột soạt, khuôn mặt Tiểu Băng dần dần xuất hiện những biểu cảm nghi hoặc và khó hiểu.

- Cái này... không thể như thế được! Rõ ràng trước đây chúng ta đã điều tra ba năm không được kết quả gì, tại sao bây giờ...

- Thế nên chúng ta nhất định phải đi gặp nhân chứng mà trong này có nhắc tới.

Tuệ Tuệ nhanh chóng tăng tốc, cô thả một tay ra, ngón tay chỉ vào tập tài liệu

- Cậu xem bản email ở trang cuối cùng ấy, trên đó có ghi lại số điện thoại và địa chỉ của người này.

Người đó... đã ngồi bên cạnh người tài xế gây ra tai nạn năm đó?

Nhưng rõ ràng cảnh sát đã nói với nàng, cái người ngồi bên cạnh tài xế đã chết rồi.

Tiểu Băng mím chặt môi, ngón tay khéo léo lật từng trang từng trang giấy, có vẻ tiết trời quá lạnh nên những ngón tay nàng lạnh cóng. Tuy trong xe có bật điều hòa, nhưng vẫn không thể nào trở nên ấm áp được.

Đối với vụ tai nạn ô tô đã cướp đi tính mạng cha mẹ nàng ba năm về trước, trong lòng Tiểu Băng luôn có một dấu hỏi lớn.

Chiếc xe đó tại sao vô duyên vô cớ đi vào đường một chiều? Khoảnh khắc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là đợi đến khi nàng tỉnh lại đã không còn kịp hỏi rõ ràng nữa rồi, tất cả đã kết thúc.

Ba năm nay, nàng và Tuệ Tuệ liên tục tìm cách điều tra, nhưng không hề có bất cứ tiến triển nào.

Nhưng rồi đột nhiên có một bức thư nặc danh gửi tin đến, trong vụ tai nạn ô tô ba năm trước, vẫn còn một nhân chứng còn sống.

- Người đó sống ở đây sao?

Khi Tuệ Tuệ lái xe vào thẳng một ngôi biệt thự nhỏ, Tiểu Băng mơ hồ cảm thấy nơi đây có phần nào quen thuộc, nàng đưa mắt nhìn xung quanh, khu biệt thự được xây dựng hào hoa theo kiểu cách châu Âu, không phải người có tiền thì căn bản không thể sống ở căn nhà như thế này được.

Người đó... lại giàu có như vậy sao?

Sau khi nói với bảo an ở tầng một lý do tới đây, Tiểu Băng và Tuệ Tuệ đi thẳng thang máy lên tầng 24, tìm thấy người đàn ông tự xưng là nhân chứng trong điện thoại.

Chân tướng của vụ tai nạn ô tô rốt cuộc là thế nào? Người nhân chứng duy nhất này sẽ đưa cho nàng câu trả lời thế nào đây? Trước khi cánh cửa lớn chống trộm màu đỏ trước mặt mở ra, trong lòng Tiểu Băng không ngừng lặp lại những câu hỏi như vậy.

Nhưng khi chân tướng được phơi bày, yêu hết mình hoặc hận hết mình, sẽ phải làm thế nào đây? Trong lòng Tiểu Băng rất rõ, đáp án này... nàng vĩnh viễn không thể đưa ra được.

- Cái gì? Ông nói trong vụ tai nạn đó vẫn còn sự tồn tại của chiếc xe thứ bảy?

Chất giọng high-decibel của Tuệ Tuệ như muốn phá tan cánh cửa chống trộm, chiếc đèn lồng trên trần nhà đung đưa, Tiểu Băng khẽ chớp mắt, chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Biểu hiện của nàng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang cồn cào dậy sóng.

Chiếc xe thứ bảy... trong sự cố được cảnh sát xác nhận là sự va đụng này chỉ có sáu chiếc xe... giờ lại tồn tại một chiếc xe thứ bảy?

Thì ra, trong vụ tai nạn ô tô đó, chiếc xe thứ bảy mới chính là thủ phạm chính gây ra thảm kịch. Chính là vì chiếc Audi A6 màu đen vi phạm luật đèn lên vạch vàng để quay đầu mới khiến những chiếc xe ngay sau đó lao vào đường một chiều chỉ trong tích tắc.

Nghe sự tường thuật của người đàn ông, bàn tay Tiểu Băng từ từ siết chặt thành nắm đấm, nàng giơ tay lên đưa sát vào miệng rồi cắn thật chặt. Nhưng trong tất cả mọi dữ liệu liên quan đến vụ tai nạn, không có bất cứ ai nhắc tới chiếc Audi A6 màu đen đó!

Là ai? Rốt cuộc ai đã cố ý che dấu sự tồn tại của chiếc Audi A6 này?

Đầu lưỡi bắt đầu lan ra vị tanh tanh ngọt ngọt, mu bàn tay nàng đã không còn cảm nhận được sự đau đớn, Tiểu Băng cup mắt đứng dậy, không nói lời nào, chỉ nhìn Tuệ Tuệ nói lời tạm biệt với người đó, rồi xoay người đi theo cô bạn ra ngoài, tiến thẳng về phía thang máy.

Tiếng hú của còi cứu hộ đột nhiên vang lên, liền ngay sau đó là xe cứu thương đang hú rít lao đến, không biết tiếng xôn xao truyền đến từ cửa căn phòng nào ở cùng tầng, đám đông đứng xem bị cảnh sát tách ra, mọi người hiếu kỳ dần dần giãn ra rồi trở về nhà mình.

Trong căn phòng, bàn tay nâng tách trà của người đàn ông đột nhiên run rẩy, cả cốc trà Long Tỉnh vừa mới pha đổ hết lên chiếc sofa lông thiên nga màu đỏ, trong phút chốc lan ra khắp xung quanh. Trên khuôn mặt cổ ra vẻ bình tĩnh đó, lúc này đột nhiên xuất hiện sự hoảng loạn.

Ai đang nói dối? Rốt cuộc ai đang nói dối?

Tiểu Băng ngược mắt lên, trong không khí không biết từ khi nào bắt đầu sộc lên một mùi nồng nặc khó chịu. Nàng đưa tay bịt mũi, ngoảnh đầu lại nhìn Tuệ Tuệ, bệnh nghề nghiệp tái phát, nàng ra hiệu cho đối phương với ý “Mình qua đó xem một lát.”

- Ôi! Ông biết không! Vừa rồi có một cô gái mở khí ga tự sát trong nhà đấy...

Bước nhanh về phía trước, bên tai nàng vọng tới những tiếng thì thầm của những người hàng xóm lúc đi ngang qua.

Tiểu Băng nhìn chăm chú vào bên trong, người con gái được nhân viên cứu hộ cứu thoát khỏi hiện trường có mái tóc ngang vai, cô nằm trên cáng, khuôn mặt xinh đẹp cắt không một giọt máu.

Nàng kinh ngạc lấy tay bịt miệng thật chặt, không để cho mình hét lên kinh hãi. Dù có thế nào cũng không thể ngờ được, bản thân nàng lại có thể gặp được một người không bao giờ có thể gặp được vào thời điểm này, tại nơi đây.

Người con gái đang nằm trên cáng... lại chính là... lại chính là...

... Hà Lệ!

- Hà Lệ không phải tự sát!

Sau khi lên xe, cuối cùng Tiểu Băng cũng buông bàn tay đang bịt miệng ra, hít thở một cách gấp gáp, trong hơi thở cái được cái mất ấy, nàng vẫn không quên đánh mắt ra hiệu cho Tuệ Tuệ.

- Tại sao?

Tuệ Tuệ vừa hỏi vừa biết ý lái xe đi theo chiếc xe cứu thương, trong tiếng còi hú gấp gáp inh ỏi, hai chiếc xe một trước một sau lái thẳng về phía bệnh viện.

- Cậu đã thấy ai tự sát mà lại khóa trái mình từ bên ngoài không?

Tiểu Băng hỏi vặn lại, nàng đến vừa hay nghe thấy những người hàng xóm nói, khi cảnh sát tới mới phát hiện ra cánh cửa bị khóa trái, còn tưởng rằng trong nhà không có người.

- Sao cậu biết là mình chưa thấy?

- Cậu nghĩ tranh luận điều này với mình có ý nghĩa lắm sao?

Tuệ Tuệ lập tức dộp lại, Tiểu Băng quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ không quan tâm đến cô. Hai bên lại quay trở lại với hình thức đối thoại với vô số những câu nghi vấn cộng thêm câu phản vấn rồi lại cộng thêm câu nghi vấn.

- Mình không tranh luận đề tài vô vị này với cậu, cậu có gan thì đợi Hà Lệ tỉnh lại rồi tự mình đến hỏi cô ta.

Tuệ Tuệ đưa ra kết luận cuối cùng, giọng nói của cô rất bình tĩnh, rất có phong cách của một luật sư, nhưng Tiểu Băng lại ném cho cô một cái lườm mắt.

- Đi thì đi, dù sao thì... mình vẫn còn chuyện muốn hỏi cô ta.

Tiểu Băng nghĩ ngợi hồi lâu, đôi mắt lại trĩu xuống thật thấp thật thấp.

Đã đến lúc nên tìm Hà Lệ để nói chuyện rồi, rốt cuộc thì có rất nhiều điều bí ẩn chỉ có thể tìm ra đáp án từ cô ta.

Về Đồng Cảnh Lượng, Về Đường Chính Hằng... và... về cả Đỗ Hiểu.

Tin tức về nữ minh tinh đang nổi Hà Lệ bị trúng độc khí ga tại nhà lan đi rất nhanh, Thiên Dật nhanh chóng giúp cô chuyển bệnh viện, còn phong tỏa mọi tin tức với giới báo chí.

Nhưng Tiểu Băng vẫn nghĩ ra cách để nghe ngóng được tin tức của Hà Lệ. Nàng có một cách săn lùng thông tin không dễ sử dụng. Đó là mối quan hệ với một người quản lý lão luyện trong giới giải trí, bạn thân của mẹ nàng, chỉ khi gặp phải vấn đề khó giải quyết nàng mới đến tìm người đó.

Nghe nói, vì bị trúng độc khí ga nên Hà Lệ vẫn chưa tỉnh lại.

Tiểu Băng đi nhẹ nhàng trong hành lang bệnh viện, nàng tập trung nhìn những tấm biển số trên cửa mỗi phòng bệnh. Dễ dàng tìm được người bạn đang làm việc tại bệnh viện này nàng mới có cơ hội len vào khu nằm điều trị riêng.

Khắp nơi bốc lên mùi thuốc sát trùng nồng nặc, các bác sĩ ôm bệnh án trong tay, không chút biểu cảm đi lướt qua người nàng, các y tá đẩy người bệnh trên xe lăn rẽ, thân nhân thì tay cầm những cặp lồng cháo vội vã bước đi. Mọi người đều tất bật, bận rộn hết lòng chăm sóc bệnh nhân và người nhà.

Đi được một hồi, thỉnh thoảng nàng liếc về hướng ngược lại, trong một khoảnh khắc, nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua. Tiểu Băng rung mình, trong đầu nàng nhanh chóng bật ra tên của người này.

Đỗ Hiếu!

Sao cậu ta lại tới đây? Tiểu Băng sai bước lao tới đó, nghiêng người dựa vào cánh cửa nghe trộm động tĩnh bên trong. Nhưng nàng chỉ nghe thấy tiếng Đỗ Hiếu đóng cửa, rồi khóa lại.

Không biết tại sao, trong lòng Tiểu Băng đột nhiên có chút bất an.

Đỗ Hiếu nhìn chằm chằm Hà Lệ đang yên lặng ngủ say trên giường bệnh, tuy không trang điểm, nhưng sự mộc mạc lúc này của cô vẫn khiến người khác rung động. Thở dài một hơi, đột nhiên trước mắt hiện lên nụ cười yêu kiều xinh đẹp của Hà Lệ, cậu khẽ nhếch mép.

Hiệu ứng cách âm của phòng bệnh trong bệnh viện không được tốt cho lắm, tuy đã đóng cửa nhưng vẫn có thể nghe thấy những tiếng nói chuyện thỉnh thoảng vang lên ở bên ngoài, Đỗ Hiếu cau mày không chút nhẫn nại, rồi ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

- Thực ra cô đã tỉnh lại rồi, đúng không?

Giọng nói của Đỗ Hiếu nghe có vẻ rất thờ ơ, nhưng vừa dứt lời, Hà Lệ đang nằm trên giường có vẻ như bị kinh hãi, khẽ động đậy mi mắt.

- Đừng giả vờ nữa cung, người quản lý của cô đã nhận tiền của tôi, thế nên... đã nói hết tất cả rồi. Cô sớm đã tỉnh lại, nhưng lại công bố với bên ngoài là vẫn đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Hiếu vẫn tiếp tục nói một cách thung thình, giọng điệu vừa khinh miệt vừa kiêu ngạo, còn gơ tay ra, cúi người xuống nhẹ nhàng vuốt ve má Hà Lệ. Ngón tay thon dài, đeo một chiếc nhẫn bạc, bên trên có gắn một chiếc đầu lâu, miệng há thật to, bộ dạng dữ tợn.

- Tôi đã đồng ý với anh sẽ không nói mọi chuyện ra, tại sao anh vẫn không chịu buông tha tôi?

Hà Lệ mở choàng mắt, đẩy mạnh Đỗ Hiếu ra, cô hoảng loạn co rúm người lại, dựa sát người vào đầu giường.

“Haiz...” Đỗ Hiếu cười ngạo nghễ, lắc đầu

- Thật đáng tiếc, cô đúng là không hiểu tôi chút nào cả... tôi chưa từng tin bất cứ ai, ngoài bản thân mình ra...

Vừa nói, cậu ta vừa chậm chậm tiến lại phía Hà Lệ đang hoảng sợ không biết phải làm gì.

- Anh! Anh đừng qua đây!

Trong sự hoảng loạn, Hà Lệ mới phát hiện ra rằng lưng cô đã tì vào chiếc giường cứng, cô vùng vẫy gơ tay ra, muốn dùng sức đẩy đôi tay của Đỗ Hiếu đang thò tới. Khuôn mặt cười lạnh lùng của cậu đang tiến sát dần đến trước mắt cô, dữ tợn và hiểm ác.

- Chị Hà Lệ, món cháo thịt băm trứng muối mà chị cần tôi mua đến rồi đây!

Nghe thấy tiếng động trong phòng có chút khác thường, Tiểu Băng đảo mắt, lập tức gơ tay lên gõ cửa thật mạnh.

Đỗ Hiếu đột nhiên giật mình, nhanh chóng rút tay lại, đứng đờ đẫn tại chỗ không biết nên làm thế nào. Lúc cậu lên đây rõ ràng đã cho người đứng canh ở cổng, bảo bọn họ ngăn lại hết những người có liên quan đến Hà Lệ, vậy tại sao trợ lý của cô lại trở về vào lúc này được chứ?

Nhìn chòng chọc Hà Lệ, ra ý cho cô không được nói năng bừa bãi, cậu nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt ra mờ cửa.

Cửa vừa mở, không ngờ đập vào mắt cậu lại là đôi mắt lấp lánh nụ cười của Trác Tiểu Băng, cậu lập tức trở nên đờ đẫn.

- Hi, Chủ tịch, thế giới này đúng là nhỏ quá nhỉ! Không ngờ...

Một tay Tiểu Băng nắm điện thoại, một tay gơ lên hướng về phía Đỗ Hiếu vẫy vẫy, giọng điệu thản nhiên không có bất cứ chút bối rối nào,

- Không ngờ lại gặp cậu ở bệnh viện!

Trong mắt nàng ánh lên một tia nhìn ma mãnh, môi hơi mím lại, dường như trong câu nói còn có điều ẩn ý.

Tuy mẫu đối thoại vừa rồi giữa Đỗ Hiếu và Hà Lệ có chút lờ mờ không rõ, nhưng Tiểu Băng cũng đã mơ hồ đoán ra những quan hệ rắc rối trong đó.

Trong lòng nàng bỗng vụt lên một suy nghĩ khá táo bạo. Rốt cuộc có nên đánh cược một lần không? Vừa nghĩ nàng vừa giả bộ vô tình thò tay vào túi áo.

- Cậu...

Đỗ Hiểu bị cái nhìn của Tiểu Băng làm cho có chút lo sợ, bất giác lùi về phía sau một bước.

- Thật ra, ngày hôm đó tại cửa nhà chị Hà Lệ... tôi đã dùng điện thoại chụp được nửa mặt cậu.

Ánh mắt của Tiểu Băng lướt qua Đỗ Hiểu, nhìn thẳng vào Hà Lệ giờ đang tròn mắt ngạc nhiên. Khẽ cười với cô, sau đó nàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng ghé sát vào tai Đỗ Hiểu:

- Thế nên... người muốn diệt khẩu cô ấy... là cậu đúng không?

Nhìn bộ dạng kinh hãi của Đỗ Hiểu, trong lòng Tiểu Băng dâng lên niềm vui sướng khôn xiết, quả nhiên đã bị nàng đoán trúng rồi.

- Cô muốn thế nào?

Đỗ Hiểu lấy lại vẻ bình tĩnh trước đó rất nhanh, cậu thích thú dò xét người thấp hơn cậu đến nửa cái đầu là Trác Tiểu Băng. Cô ta đúng thông minh hơn cậu tưởng.

- Tôi chỉ muốn làm rõ một số chuyện.

Tiểu Băng thân nhiên nhoèn miệng cười, lật tay khóa cửa phòng lại.

- Tôi biết cô muốn hỏi gì. Về em trai của cô... đúng không?

Đỗ Hiểu khẽ há hăm.

- Chuyện của Tiểu Lượng, bây giờ tôi đã không còn hứng thú nữa rồi.

Tiểu Băng cắn nhẹ môi, nhún vai nói tiếp.

- Tôi biết bức ảnh đó là do cậu chụp trộm, cũng chính cậu gửi nó cho vị sư huynh gốc của tôi. Về chuyện những fan hâm mộ làm Tiểu Lượng bị thương, tôi nghĩ cũng chính là cậu bảo chị Hà Lệ tìm người sắp đặt đúng không? Và cả những vụ gây xung đột của những fan hâm mộ giả, ép cho hai đứa phải ra nước ngoài, cũng là trợ lý của chị Hà Lệ phải không?

Nói xong một lèo, Tiểu Băng cảm thấy bàn tay giấu trong túi áo của nàng đã lạnh tới mức tê cóng vào rồi.

Vậy thì... tất cả mọi món nợ đều tính sổ một lần thôi!

- Cô đoán đúng hết! Quả nhiên không tôi, chẳng trách cái tay họ Đường đó lại thích cô!

Mắt Đỗ Hiểu bỗng sáng lên, giọng điệu cợt nhả:

- Cô muốn thế nào? Muốn tiền? Hay muốn tôi tha cho em trai cô?

Tiểu Băng lắc đầu, ngược mắt lên nhìn thẳng vào Hà Lệ, đưa tay lên chỉ vào cô, nói đồng đặc:

- Rất đơn giản, tôi muốn cậu tha cho chị ấy.

- Tôi?

Trong phút chốc, Hà Lệ trở nên dờ dẫm, cô ngược mắt nhìn Tiểu Băng, trong lòng bàng hoàng không hiểu. Rõ ràng bản thân cô đã không ít lần tìm người gây tổn thương em trai Trác Tiểu Băng là Đồng Cảnh Lượng, nhưng Trác Tiểu Băng tại sao lại muốn giúp cô?

- Đúng thế.

Tiểu Băng nhanh chóng rút tay ra khỏi túi áo, vỗ tay hào hứng.

- Nếu tôi dùng một bí mật khác để trao đổi thì sao?

Đỗ Hiểu không vì thế mà dao động, thậm chí còn nhếch môi cười, trong nụ cười ấy hiện lên sự xảo quyệt, cậu định thò tay ra nâng cằm Tiểu Băng lên, nhưng nàng ngoảnh đầu tránh đi.

“Ha ha...”

Tiếng cười của Đỗ Hiểu vang vọng trong căn phòng, đôi mắt đang nheo lại của Tiểu Băng đột nhiên mở to ra. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Hiểu trừng trừng, trong nụ cười của cậu ta nàng nhìn thấy sự đắc ý, dường như mọi việc đều nằm trong sự kiểm soát của cậu ta.

- Trác Tiểu Băng, bí mật này... tôi nghĩ cô nhất định sẽ có hứng thú. Bởi tôi biết trong vụ tai nạn ba năm trước, người lái chiếc xe thứ bảy... rất cuộc là ai.

Công ty của Thiên Dật ở Bắc Kinh nằm tại vòng hai – nơi phồn hoa sầm uất nhất, nhìn theo những tấm kính cửa sổ được thiết kế chạm đất của những tòa nhà cao tầng, có thể thấy được những dòng xe cộ chuyển động không ngừng, dưới sự hắt bóng ở hai bên của tòa cao ốc, có một chút gì đó bí ẩn.

- Cảm giác sau khi gặp cậu ta thế nào?

Lâm Phi ngồi trên chiếc sofa lớn tại phòng làm việc, hất hàm nhìn bộ dạng người đàn ông trước mặt, anh đang nhìn vào chiếc gương gắn ở tường để chỉnh sửa lại mái tóc của mình, trông rất chuyên tâm.

Khuôn mặt nhìn nghiêng điển trai đó lọt vào tầm mắt cô, trên mặt anh là biểu cảm bình tĩnh và lạnh nhạt trước đây chưa từng có, dịu dàng tới mức giống như một viên kim cương, phát ra thứ ánh sáng màu trắng xóa mắt.

- Ena hỏi cậu ấy rồi, chỉ là cậu ấy đã nhận tiền. Gặp mặt rồi em lại thấy rất bình tĩnh.

Kì Tư Nam khẽ cong làn môi tuyệt đẹp, nở một nụ cười uể oải.

Sau vụ việc thuê phòng khách sạn, A Kiều biến mất không để lại dấu vết, nhưng Lâm Phi thần thông quảng đại cuối cùng cũng lời được anh ta ra.

Kì Tư Nam tưởng rằng sau khi gặp mặt hán, anh sẽ rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy một A Kiều tiêu tụy râu ria nhàm nhừ đầy mặt, anh lại bỗng bình tâm trở lại. A Kiều của ngày trước, Kì Tư Nam của bây giờ, thật ra đều giống nhau. Giống nhau ở điểm đều có thể sinh tồn và tự bảo vệ mình mà không thể làm những gì mình muốn.

- Cậu đang muốn chứng tỏ với tôi rằng cậu thanh cao và vĩ đại đến đâu sao?

Lâm Phi ném tới một cái nhìn khinh thường, hơi cong môi lên, cô thoa loại son mới nhất, màu đỏ đậm khá rực rỡ.

Kì Tư Nam lắc đầu, xòe hai tay ra. Ở ngón tay giữa của anh đeo một chiếc nhẫn bạc lấp lánh, là một chiếc nhẫn dành cho nam giới trong loạt sản phẩm Alocasia Macrorrhizos mà anh sắp làm người phát ngôn, anh thích thú đưa tay nghịch chiếc nhẫn.

- Cậu ấy đang nói dối, em cũng chưa bao giờ nói thật điều gì...

Kì Tư Nam vừa nói vừa khẽ bấu môi nói tiếp

- Em không tin trước giờ chị chưa từng lừa ai.

- Cậu như thế này là đang chống đối với tôi đấy à?

Lâm Phi nghe xong khẽ nhướn lông mày, chớp mắt, cô vừa hỏi vặn lại vừa cười giống như một cô gái nhỏ. Thấy cô cười vui vẻ, Kì Tư Nam cũng bật cười, vừa cười vừa rút di động ra xem tin nhắn, giọng điệu lập tức trở nên dịu dàng:

- Haiz, không nói với chị nữa, em phải đi đây, có người đang đợi em dưới lầu.

Lâm Phi thấy anh cười nheo hết cả mắt, hàng mi cong lại một cách đẹp đẽ, trông giống như một đứa trẻ to xác hạnh phúc, thế là trong lòng cô không kiềm được cũng nóng bừng lên.

Kì Tư Nam của hiện tại, hoàn toàn không còn bộ dạng lạnh lùng, mắt trĩu xuống, mà từ ngoài vào trong đều tỏa ra sự ấm áp.

Nhìn Kì Tư Nam nhanh chóng hướng về phía cô vẫy tay chào từ biệt, sau đó cả người biến mất sau cánh cửa giống như một cơn gió, Lâm Phi khẽ thở dài. Nếu cứ thế này đến lúc già thì tốt biết mấy. Nhưng đáng tiếc, có một số giấc mơ đẹp, vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực.

- Chúng ta... đi trượt băng đi!

Bên tai Tiểu Băng vẫn còn vang lên tiếng nói đầy thích thú hứng phấn của Kì Tư Nam, nàng tuyệt đối không thể nghĩ được rằng thời gian rảnh rỗi của đại minh tinh như anh lại không thích đi chơi bóng rổ cũng không thích đi tập thể hình, mà lại thích... đi trượt băng!

Thay một bộ đồ thể thao, Kì Tư Nam đội mũ lên, kéo vành mũ xuống thật thấp, để phòng người qua đường nhận ra.

Khi anh nhìn thấy mặt băng phẳng như gương, đôi mắt anh lập tức phát ra những tia thích thú, có cảm giác cả người anh đều đã thư giãn hoàn toàn.

Tiểu Băng nhìn bộ dạng tươi cười tít hết cả mắt của anh, cau mày khó hiểu, nàng hoàn toàn không thể nào hiểu nổi tại sao anh lại thích nơi lạnh lẽo này như thế.

- Nhà tôi còn lạnh hơn thế này nhiều!

Đường như nhìn ra sự khó hiểu của Tiểu Băng, Kì Tư Nam nhanh chóng thay đôi giày trượt băng vào, chậm rãi giải thích lý do.

- Lúc tôi còn đi học, cứ đến mùa đông, các thầy cô giáo sẽ đổ nước lên sân vận động, đợi đến lúc đóng băng chúng tôi sẽ tới đó trượt băng sau giờ tan học, mặc những chiếc áo ni lông vừa dày vừa to, cho dù có bị ngã cũng sẽ không cảm thấy đau...

Kì Tư Nam kể chuyện, trên môi anh nở nụ cười rạng rỡ. Ngẩng đầu lên vẫn thấy Tiểu Băng đang lông ngơ lông ngóng thay giày, liền mỉm cười cúi người xuống giúp nàng thắt dây. Những ngón tay thon dài cứ thoăn thoắt, anh vừa nói vừa thất một cái lơ đãng khá tinh tế.

Nụ cười rạng rỡ đẹp mê hồn này khiến Tiểu Băng ngây ngất. Những đứa trẻ sinh ra ở thành phố băng giá, luôn luôn có một sự quyến luyến đối với màu trắng bao phủ cả đất trời này, Kì Tư Nam thoải mái đứng dậy, xoay người một cái, cả người anh lướt uyển chuyển trên sân băng.

Anh mặc một bộ đồ thể thao màu ghi nhàn nhạt, chiếc áo khoác khoác hồ, trông anh kiêu ngạo tựa một chú thiên nga.

Giang rộng cánh tay, anh hít một hơi thật sâu cái khí lạnh toát ra từ bề mặt sân băng. Luồng khí lạnh đó khiến cho sự xao động trong lòng anh cũng yên bình trở lại.

Tiểu Băng gắng hết sức để đứng được lên, nhưng cơ thể nàng cứ lắc lư không vững, nàng thử dùng cách khua kháng hai cánh tay để tìm sự thăng bằng, nhưng vẫn cứ loạng choạng đứng nguyên tại chỗ không thể nhúc nhích được.

Trên sân băng, Kì Tư Nam uyển chuyển xoay một vòng, khua chân một đường, Tiểu Băng còn chưa kịp nhìn cho rõ thì cả người anh đã giống như một chiếc lá, nhẹ nhàng bay đến bên cạnh nàng, rồi đứng lại thật vững vàng.

Tiểu Băng âm ức nhìn Kì Tư Nam lắc đầu, mất hết tự tin với khả năng giữ thăng bằng của mình.

- Lại đây...

Kì Tư Nam nheo đôi mắt lại cười thật dịu dàng, anh đưa tay lên, xòe tay ra trước mặt Tiểu Băng.

Ngón tay Tiểu Băng khẽ run rẩy, hơi cuộn lại, ngược đầu lên liền bắt gặp ánh mắt đầy mong đợi của Kì Tư Nam, nàng mỉm cười, rồi đặt tay vào lòng bàn tay ấm áp của anh.

Đôi tay ấy tỏa ra sự ấm nóng, khi đôi bàn tay ấy nắm lấy tay nàng, trái tim nàng bỗng dâng lên một thứ cảm giác khó mà bình tĩnh được.

Kì Tư Nam nắm chặt lấy những ngón tay lạnh cóng của Tiểu Băng, sau đó sải bước nhẹ nhàng lùi về sau, dịu dàng nói:

- Nào... hãy đi theo tôi...

Trong lòng Tiểu Băng thực sự rất sợ hãi, nhưng vẫn chậm chậm sải bước với cơ thể cứng đờ, bàn tay có được trọng lượng, cơ thể dường như cũng có được sự vững chắc, nàng không còn loạng choạng nữa.

Nàng thử nghiệm trượt hai bước, một bước lùi, một bước tiến.

Trên mặt băng trắng mịn, Tiểu Băng cảm thấy Kì Tư Nam đang giữ gần hết trọng lượng cơ thể nàng, nàng cố hết sức sải từng bước từng bước một, bước chân cũng đã dần dần trở nên thoải mái hơn.

- Đúng rồi, rất tốt...

Kì Tư Nam mỉm cười gật đầu với nàng, sau đó đột nhiên thả một tay ra.

Tiểu Băng chỉ cảm thấy tay nàng ngay lập tức lạnh cóng lại, nàng kinh ngạc quay sang, và rồi bắt gặp ánh mắt động viên của Kì Tư Nam.

- Chúng ta cùng đi lên phía trước nhé, được không?

Bị ánh mắt dịu dàng này nhìn tới mức hơi thờ dãn trở nên gấp gáp, Tiểu Băng kiên định gật đầu, sải rộng bước chân, đi theo tiết tấu của Kì Tư Nam.

Nắm chặt bàn tay của người đàn ông này, cuối cùng nàng cũng có thể chậm chậm lướt đi một cách ấm áp trên sân băng lạnh lẽo rồi.

Nàng mỉm cười nhìn Kì Tư Nam, dường như muốn được chia sẻ niềm vui này với anh, Kì Tư Nam giơ tay lên gạt phần tóc mái che hết trán, chớp nhẹ đôi mắt, anh lại cong môi lên nở một nụ cười.

Nụ cười đó rạng rỡ tuyệt đẹp, phát ra thứ ánh sáng thuần khiết trên sân băng trắng tinh. Thấy Kì Tư Nam cười, Tiểu Băng càng cười lớn hơn, phát ra những tiếng khúc khích. Nhưng nàng không hề để ý thấy, khoảnh khắc Kì Tư Nam quay đầu đi cụp mắt xuống, trong đôi mắt anh ánh lên tia nhìn có phần bất đắc dĩ.

Lượn đi lượn lại vài vòng trên sân băng, động tác nhuần nhuyễn thành thục của Kì Tư Nam đã thu hút không ít sự chú ý của công chúng. Tất cả mọi người đều dừng lại, nín thở nhìn người đàn ông đang xoay chuyển hết mình ở giữa sân băng.

Khuôn mặt nhìn nghiêng được giấu kín dưới vành mũ của anh vẫn vô cùng khôi ngô tuấn tú, đôi môi bắt gặp lại cũng phát ra thứ ánh sáng màu anh đào nhẹ nhẹ.

Tiểu Băng một tay chống cằm, ngồi trên chiếc ghế gỗ ở bên ngoài sân trượt nhìn Kì Tư Nam đang di chuyển nhẹ nhàng khéo léo trên sân giống như một chú bướm hoa.

- Mẹ ơi, mẹ nhìn xem, anh đó trông rất giống Kì Tư Nam!

Cô bé gái khoảng tám, chín tuổi ngồi bên cạnh vừa thay xong đôi giày trượt màu hồng, cô bé không vào sân luyện tập mà chỉ chăm chú nhìn ngắm Kì Tư Nam không chớp mắt.

Vừa nói cô bé vừa giơ tay chỉ về hướng Kì Tư Nam. Tiểu Băng vừa định mở miệng giải thích thì nghe thấy một giọng nói âm áp vang lên bên tai.

- Cô bé, Kì Tư Nam là ai thế?

Câu nói của cô bé vừa dứt, Kì Tư Nam không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt, cười toe toét nhìn nó.

- Kì Tư Nam là một đại minh tinh đấy!

Cô bé gái mở to mắt, một đôi mắt tròn xoe đen láy, cô bé ngẩng đầu lên, chu môi ra trả lời.

- Nhưng mà, đại minh tinh sao lại đến sân trượt tuyết chơi chứ? Mỗi ngày bọn họ đều rất bận, có đúng không?

Kì Tư Nam cười nhăn cả mũi, không quên giơ tay lên quệt một cái lên chiếc mũi nhỏ nhắn cô bé.

- Vâng...

Cô bé bán tín bán nghi gật đầu, theo mẹ vào sân luyện tập trượt băng. Kì Tư Nam thấy cô bé đi được hai bước lại quay đầu lại vẫy tay với anh, thế là anh lại cười dịu dàng vô tư như một cậu bé to xác.

Dừng lại một lúc, anh nhìn về hướng Tiểu Băng, sau đó ngồi xuống chiếc ghế, bắt đầu tháo dây buộc giày.

- Sao không chơi nữa?

Tiểu Băng chỉ về phía sân trượt, vừa rồi Kì Tư Nam còn yêu thích thú lắm mà.

- Chẳng phải bị cô bạn bé nhỏ của chúng ta nhận ra rồi sao?

Kì Tư Nam hướng về phía cô bé vừa rồi khẽ giải thích, thay giày xong, anh nhìn ngó xung quanh một hồi, lúc đó mới tìm thấy một tấm gương treo trên tường, thế là anh liền đi qua đó soi gương, bắt đầu chỉnh đốn lại tóc tai của mình.

Tiểu Băng rất tự nhiên lôi từ trong túi ra một chiếc lược và hộp gel đưa cho anh.

Nàng cười nhẹ nói đùa:

- Vậy anh còn không nhanh lên, cẩn thận bị người khác nhìn thấy thì sẽ nguy to đấy!

Kì Tư Nam thùng thình sửa sang lại phần tóc bị vênh ra ngoài của mình, sau đó cười hài lòng. Ngẩng đầu lên, tình nghịch lè lưỡi, anh quay người lại nhìn Tiểu Băng.

- Em yên tâm, tôi chạy nhanh lắm!

- Vậy anh tự đi mà chạy, em phải về thu dọn hành lý đây!

Tiểu Băng nhét lược và hộp gel vào túi của Kì Tư Nam, cẩn nhẹ môi.

- Thu dọn hành lý? Em lại phải đi đâu à?

Kì Tư Nam đỡ lấy chiếc túi từ tay Tiểu Băng, chớp mắt, nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Em được nghỉ phép! Đương nhiên phải đi du lịch rồi!

Tiểu Băng chớp nhẹ mắt, đột nhiên mắt nàng sáng rực lên.

- Đúng rồi, Nam, Tiểu Tình bảo em mang bản nhạc đến cho anh, em để trong túi của anh rồi, nhớ về đến nhà mở ra xem nhé!

- Em đi du lịch?

Kì Tư Nam trợn tròn mắt, thở phì ra

- Vậy tôi cũng phải đi!

Trong câu nói của anh có chút gì đó nũng nịu, Tiểu Băng nghe xong cười tít cả mắt.

- Thời gian vừa qua xảy ra nhiều việc quá, em muốn đi đề thư giãn...

Nàng thu lại nụ cười, một sự đau thương vụt lóe lên khi nàng cup mắt xuống.

Khi nghĩ đến hình bóng màu đen đỏ, trái tim nàng giống như bị kim đâm vào, giật thót lại, máu trong phút chốc chảy ngược ra.

- Ừ, vậy được thôi, em đi chơi vui vẻ.

Kì Tư Nam mím môi, nở một nụ cười dịu dàng. Nhưng nụ cười ấy bỗng trở nên trắng bệch, không còn rạng rỡ tuyệt đẹp như khi trước nữa.

Thời gian họ quen nhau thật sự rất ngắn ngủi, nhưng vì cùng trải qua những tháng ngày khó khăn nhất nên hai bên trở nên khá hợp. Thời gian ở bên nhau, họ đều có thể rũ bỏ mọi sự phòng bị, phát ra tiếng cười xuất phát từ trái tim.

Tuy đều hạnh phúc và ấm áp, nhưng Kì Tư Nam hiểu, giữa hai người cho dù có thân mật đến đâu đi nữa thì vẫn có một đường ngăn cách mờ hồ.

Thế nên, hai người vĩnh viễn không thể đi đến trái tim của người kia, càng không thể nói tới việc có thể dựa vào nhau, an ủi lẫn nhau vào lúc tuyệt vọng nhất.

Thực ra anh sớm đã hiểu điều này, bọn họ giống bạn bè, giống người hợp tác hơn là người yêu.

Sau khi hoạt động trở lại, lịch trình của Kì Tư Nam được sắp xếp kín mít, ngoài việc lộ diện tại đủ các thể loại quảng cáo ra, thì phần lớn thời gian anh thu âm trong phòng thu tại phòng làm việc của Hướng Tinh, bận rộn tới mức không có thời gian nghĩ ngợi linh tinh.

Vào thời điểm mỗi ngày anh phải thức khuya dậy sớm đó, Tiểu Băng đi đến nơi nàng muốn đến nhất, nơi nàng đã sống trước khi lên năm.

Thành phố nhỏ ở ven biển phương bắc. Đi dọc con phố, nàng có thể hít thở không khí ẩm ướt mang mùi thơm nồng của biển, vào mùa đông nhưng lúc nào cũng có những tia nắng ấm áp rơi trên bờ vai. Cảnh tượng đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của nàng, cuối cùng cũng trở thành hiện thực trước mắt.

Tiểu Băng ngồi bó gối trên bãi cát, bên tai văng vẳng tới tiếng gió vi vu, nàng cảm thấy hơi lạnh, thế là bất giác ngồi co mình lại.

Mùa đông rất ít người đến bãi biển, người ngồi ngây ra bên bờ biển thế này, càng có phần nào đó kì quái. Chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay áp út không ngừng sáng lấp lánh trong gió, ánh sáng chói lóa trông lại càng giống bong bóng trong ảo giác.

Nàng giơ tay lên trước mặt, chặn lại những cơn gió biển đang thổi tới, nhìn ánh mắt mặt trời lọt qua kẽ tay rơi trên khuôn mặt, tạo thành từng khoảng tối sáng lốm đốm, những tia sáng và tối ấy đan xen vào nhau, trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm giác buồn thương khó tả.

Nàng cứ thế đứng đưa chiếc nhẫn đính hôn dưới ánh nắng mặt trời không biết bao nhiêu lần, mặc cho nó phát ra đủ các loại ánh sáng, đập vào tầm mắt, chói lóa khiến mắt nàng cay cay, suýt nữa thì rơi nước mắt.

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh, Alocasia Macrorrhizos tượng trưng cho tình yêu trong trắng đẹp đẽ, nhưng hai người đã phạm phải lỗi lầm như chúng ta, còn có tư cách có được tình yêu trong sạch như thế này không?

Lỗi lầm đã phạm phải, cho dù có bù đắp thế nào, cũng không thể gạt bỏ những tổn thương và lừa dối tàn khốc ra khỏi trái tim.

Em sợ phải lựa chọn, bởi vì đưa ra sự lựa chọn, có nghĩa là phải nhẫn tâm dứt bỏ một cảm xúc nào đó.

Nhưng em xin lỗi, em không thể từ bỏ những kí ức thuộc về anh ấy.

Thì ra... em đã yêu anh ấy nhiều như thế.

... ngay đến bản thân em cũng không hề hay biết.

Trong không khí thoang thoảng cái vị mặn mặn của nước biển, mỗi lần hít thở thật sâu nàng đều cảm thấy tràn ngập mùi vị đó, thủy triều cứ dâng lên rồi lại dạt đi không biết bao lần dưới chân nàng, cứ dồ ập lên bờ cát, nhưng lại không thể không buông tay rời đi.

Tiểu Băng cố cảm giọt nước mắt gần như sắp rơi xuống, cố gắng nói bằng một giọng bình tĩnh nhất.

- Nhưng... Đường Chính Hằng, tại sao anh... vẫn còn đến tìm tôi?

- Đỗ Hữu đã nói hết với cô rồi?

Trong giọng nói lạnh lùng của Đường Chính Hằng có thể nghe thấy một chút xao động, Tiểu Băng cup mắt xuống, nước mắt cuối cùng cũng trào ra, nhanh chóng lún sâu vào cát, biến mất chỉ trong phút chốc.

Tiểu Băng không đáp lại, chỉ lặng lẽ sải bước đi thật nhanh về phía trước. Nàng bây giờ chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức, không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào.

- Vậy anh còn đến đây làm gì?

Tiểu Băng bước trên cát thoăn thoắt tiến về phía trước, nàng nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của Đường Chính Hằng đang đi theo. Không thể tiếp tục đè nén cảm xúc dâng trào trong lòng nữa, nàng gần như mất hết kiểm soát, hét âm lên.

- Tôi muốn...

Đường Chính Hằng đột nhiên giật mạnh lấy cánh tay của Tiểu Băng, cái giật tay khiến bước chân nàng loạng choạng, cả người gần như rơi vào vòng tay người đàn ông này.

- Tôi muốn giải thích với em.

Giọng nói của Đường Chính Hằng dịu dàng đi nhiều, nghe như tiếng những con sóng lăn tăn trên mặt biển phẳng lặng, thủy triều cứ lên xuống dập dềnh, phát ra những tiếng dài như than thở.

Tiểu Băng ngẩng đầu lên, hơi nghiêng đầu dò xét người đàn ông trước mặt, cả người anh lạnh như một tảng băng, trong mắt anh ánh lên sự hổ thẹn, nàng thở hắt ra, sau đó mím môi lạnh lùng nói:

- Người lái chiếc xe Audi A6 ngày hôm đó có phải là anh không?

Đường Chính Hằng cup mắt xuống, không lên tiếng, nhưng biểu cảm trên mặt anh lại gần như là thừa nhận.

- Vậy việc Đỗ Gia bỏ tiền ra để chạy tội cho anh có phải là thật không?

Tiểu Băng lại hỏi, nàng không muốn nghe lời giải thích của Đường Chính Hằng.

- Đúng thế.

Đường Chính Hằng gật đầu, bàn tay đặt trong túi quần siết lại thật chặt, chiếc trầm cài áo bằng lông vũ màu trắng cộm tới mức trái tim anh nhói đau.

- Thế nên, tôi nghĩ sự việc này căn bản không cần thiết phải giải thích gì cả.

Tiểu Băng giật mạnh tay Đường Chính Hằng ra, sau đó quay người bỏ đi.

- Đợi đã!

Giọng nói của Đường Chính Hằng đột ngột vang lên, anh nhanh chóng đuổi kịp Tiểu Băng, chặn ngay trước mặt nàng, sau đó đứng ngẩn ra nhìn nàng.

Ánh mặt trời của mùa đông ấm áp chiếu lên mặt, Tiểu Băng nheo mắt lại, cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh, nhưng đôi mắt đỏ hoe của nàng đã bán đứng nàng.

Người đàn ông xòe bàn tay ra trước mặt nàng, dưới những ngón tay giấu một đồ vật phát sáng, ánh sáng thủy tinh long lanh của Swarovski bỗng chốc làm đỏ hoe đôi mắt của Tiểu Băng.

Chiếc lông vũ đỏ nhẹ tới mức gần như sắp bay đi mất, nó bay bay trước mắt nàng, những sự việc rất đỗi quen thuộc của ngày trước, lại lần lượt hiện về.

Trong phòng ăn yên tĩnh theo kiểu phương Tây, người con gái hai mươi tư tuổi trẻ trung, người phụ nữ trung niên với nụ cười dịu dàng, và người cha với nụ cười hiền từ luôn nở trên môi.

- Tiểu Băng đã thích như vậy, bố sẽ mua cho con một cái giống hệt như thế này...

Lời hứa chân thành của bố vang vọng bên tai, Tiểu Băng run rẩy gột tay ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên chiếc trầm bằng lông vũ, nhưng nàng sợ cái giây phút nàng chạm vào nó, nó sẽ biến thành những đám khói mù mịt của mùa đông, biến mất ngay tức khắc.

Món quà sinh nhật bố tặng cho nàng nhân ngày sinh nhật thứ hai mươi tư đã bị nàng đánh rơi trong buổi tối xảy ra vụ tai nạn ba năm về trước.

Lời hứa của nàng và bố đã không kịp thực hiện, chiếc trầm cài áo giống y hệt, làm việc và chơi đàn cho thật tốt, tất cả đã hóa thành đám bong bóng hư ảo trong phút chốc của cái đêm tràn ngập tiếng cười đó.

- Tại sao anh lại có... chiếc trầm này?

Tiểu Băng gắng gượng nói cho được một câu hoàn chỉnh, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí cầm lấy chiếc trầm cài áo, nó rất nặng, nặng hơn chiếc trầm cài áo của ba năm trước rất nhiều.

- Tôi lái xe quay lại đó, chỉ để trả nó lại cho em

Đường Chính Hằng thu lại ánh mắt đang dán chặt vào chiếc trầm, thứ đồ vật anh đã cất giữ ba năm, khi thấy nó quay trở về với Tiểu Băng, không hiểu sao trong lòng anh lại có một cảm giác trống trải hụt hẫng.

Mối liên kết duy nhất, cuối cùng cũng đã đứt rồi.

Tiểu Băng nắm chặt chiếc trầm trong lòng bàn tay, thứ đồ vật bỏ để lại cho nàng, nhưng nếu như không có nó, tất cả mọi bi kịch có lẽ đã không xảy ra.

Có lẽ những năm qua, anh thật sự đã sống trong sự mặc cảm.

Tiểu Băng lặng lẽ nhìn Đường Chính Hằng, muốn tìm kiếm một điều gì đó hoàn toàn khác biệt bên trong cái vẻ mặt lạnh lùng băng giá của anh. Một Đường Chính Hằng gọi nàng là “bé con”, một Đường Chính Hằng cười rạng rỡ với nàng, một Đường Chính Hằng sẽ rộng mở vòng tay với nàng khi nàng đau buồn nhất...

Có lẽ nàng thật sự đã yêu anh một cách vô thức, bởi anh luôn đem tới cho nàng sự ấm áp khi nàng yếu đuối nhất, giống như một tia nắng mặt trời ấm áp trong mùa đông lạnh giá, chiếu rọi vào đáy lòng và từ đó sẽ ghi nhớ suốt đến hết cả một đời.

Nhưng những điều đó, e rằng vĩnh viễn không thể nào quay trở lại!

Tiểu Băng nhắm mắt lại, từ nhỏ đến lớn, điều duy nhất nàng ao ước đó là một mái nhà hoàn chỉnh, có sự ấm áp của mẹ, sự hiền từ của bố, cả gia đình sẽ mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau.

Nàng đột nhiên nhớ đến Cảnh Lượng, người mẹ mà nó ngày đêm mong mỏi, bây giờ chỉ còn lại một nắm mồ cô quạnh. Ước mơ của họ, từ nay về sau sẽ phải thực hiện thế nào đây?

Đường Chính Hằng, anh đã hủy hoại giấc mơ cuối cùng của bọn em.

Em nghĩ, em đã không thể tha thứ cho anh được nữa.

Nghĩ tới đây, mắt Tiểu Băng chợt sáng lên, hàng mi dài khẽ chớp, gợn ngón tay lên quệt nước mắt.

- Tôi ở trong khu nhà nghỉ Tinh Hải bên đó...

Nàng gợn tay chỉ về phía đằng xa, mắt long lanh

- Tôi nay hãy đến tìm tôi, tôi muốn... giải quyết mọi chuyện.

Nói xong, nàng nhét chiếc trầm vào túi, quay người bỏ đi.

Đường Chính Hằng nhìn theo hình bóng cô đơn của nàng, trong lòng anh dâng trào một sự đau thương không thể nào kìm nén nổi.

Lúc gửi tin nhắn qua MSN, trong mắt Tiểu Băng ánh lên một sự kiên định hơn bao giờ hết, nàng biết khi đưa ra quyết định này, nàng đã không còn đường lui nữa rồi.

Đối phương trả lời rất nhanh, chỉ một lát sau đã gửi tin nhắn tới.

- ... Tôi nay tôi sẽ tới đón cô.

Tiểu Băng cay mảy do dự một hồi, cuối cùng run rẩy gõ câu trả lời lên bàn phím.

- Được.

“Tít tít tít...”

Có tin nhắn qua di động, Tiểu Băng thò tay với lấy điện thoại, tên người gửi hiện lên trên màn hình lại là “Đồng Cảnh Lượng”, nàng ngạc nhiên và mừng rỡ tới mức mắt sáng rực cả lên.

- Chị Tiểu Băng, tuần sau em sẽ về Bắc Kinh ăn tết, em mua quà cho chị đấy! Chị đoán xem là cái gì? Đoán đúng có thưởng nha!

Vẫn là giọng điệu tình nghịch đó, Tiểu Băng thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng đáng yêu của thằng bé đang phùng mồm le lưỡi ở đầu bên kia điện thoại, thế là nàng không nhịn được bật cười hạnh phúc.

Đã lâu rồi không gặp nó, chỉ thỉnh thoảng nghe ngóng được chút tin tức từ các nhân viên ở công ty, biết được Cảnh Lượng học vũ đạo chân phải dẫm lên chân trái bị Phong Lỗi cười cho cả buổi tối, hoặc là Phong Lỗi đánh ghen ta bị Cảnh Lượng nhảy lên nhảy xuống phá đám, sau đó hai đứa một lớn một bé

xông vào đánh nhau một trận.

Ở nơi ngoại quốc xa xôi, tuy mỗi ngày đều luyện tập và học hành vất vả, nhưng cuộc sống bình lặng và ổn định đối với bọn chúng thực ra là một niềm hạnh phúc.

Tránh xa những thị phi của giới giải trí, mới không phải sống trong mệt mỏi.

- Thăng nhóc này, còn tưởng em quên chị rồi chứ!

Ngón tay nàng thoăn thoắt trả lời tin nhắn, Tiểu Băng một mình nằm gục xuống bàn, vùi đầu vào cánh tay, đọc đi đọc lại tin nhắn của Cảnh Lượng. Đột nhiên cảm thấy cảm giác hạnh phúc trào dâng từ tận đáy lòng, thế là nước mắt lại không kìm chế được, cứ thế trào ra.

Người thân duy nhất trên cõi đời này của nàng, em trai của nàng.

Để bảo vệ em, chị không tiếc bất cứ điều gì.

Thế nên cho dù vì em mà phải trở thành kẻ thù của cả thế giới, chị cũng sẽ không ngần ngại đứng về phía em, thay em chống đỡ cả thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thế Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 3: Phiên tòa đối chất

Buổi gặp mặt với Đường Chính Hằng là vào buổi tối. Gần khách sạn có một nhà hàng kiểu phương Tây, từ trang trí cho tới món ăn đều mang đậm hương vị của ngoại quốc.

Tiểu Băng nhìn người đàn ông đang lặng lẽ cúi đầu ăn trước mặt nàng, đột nhiên nhớ lại buổi ăn cơm lần đầu tiên của hai người ở CJW.

Cứ nghĩ lại thấy buồn cười, mỗi lần cùng ăn cơm với Đường Chính Hằng, là đều phát sinh ra những chuyện kinh động.

Ví dụ như lần đầu tiên ăn cơm, nàng đã không cẩn thận ăn phải món lê nhân rượu vang và say mềm; ví dụ như lần Cảnh Lượng xảy ra chuyện, nàng làm ướt hết chiếc áo comple đắt tiền của Đường Chính Hằng bằng nước mắt, khóc cho đã rồi lăn ra ngủ; ví dụ như lần nàng kéo anh thoát khỏi vòng vây của cánh phóng viên trong buổi lễ âm nhạc, rồi sau đó ngất đi để anh phải đưa về...

Chỉ có điều tất cả những việc này, thì ra đều không phải sự trùng hợp, mà là âm mưu Đường Chính Hằng đã sắp xếp sẵn. Có lẽ anh chỉ muốn bù đắp lỗi lầm đã gây ra với nàng, nhưng Tiểu Băng không bao giờ tha thứ được sự lừa dối đó. Đặt đĩa xuống, nàng nhét tay vào túi áo. Từ từ xòe lòng bàn tay ra, chiếc trâm cài áo bằng lông vũ màu trắng vẫn nằm đó, phát ra thứ ánh sáng long lanh.

Chỉ có điều, thời gian ba năm đã qua đi, vật thì còn mà người không còn nữa.

Tại sao?

Anh cất giữ chiếc trâm này trong ba năm, anh đột nhiên xông vào thế giới của em, cho em sự ấm áp khi em tuyệt vọng nhất, anh khiến em dần dần đem lòng yêu một ngọn núi băng là anh.

Nhưng tại sao, dưới ánh mắt lạnh lùng đó của anh, còn cất giấu sự lừa dối kinh khủng như vậy? Bắt đầu từ vụ tai nạn ba năm về trước, đối với em, anh đã xác định chỉ có sự mặc cảm, chỉ có sự đền bù thôi sao? Rõ ràng anh biết điều em quan tâm... không phải là những thứ đó.

Nàng gơ tay gài chiếc trâm lên ngực áo, lúc nàng cúi đầu xuống, đôi môi nở ra một nụ cười.

- Cảm ơn anh, Đường tiên sinh.

Nàng ngẩng đầu lên, hướng về phía anh nâng ly, tuy trong ly chỉ là nước cam

- Cảm ơn anh đã từng giúp tôi nhiều lần như vậy...

Em sẽ không bao giờ quên. Câu nói không thoát ra miệng lặng lẽ chôn sâu vào tim, Tiểu Băng thấy Đường Chính Hằng buông dao đĩa xuống, lạnh lùng nhìn nàng, thế là nàng lại tiếp tục nói với giọng đều đều.

- Nhưng, ăn xong bữa cơm này, chúng ta sẽ không còn là bạn nữa.

Chiếc ly của Đường Chính Hằng đang cầm dừng khựng lại giữa không trung, rượu vang trong ly sóng sánh.

Từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là... đối thủ thôi đúng không? Tiểu Băng thầm nhủ trong lòng, đưa chiếc ly lên miệng nhấp một ngụm, trong vị tươi mát ngọt lịm của nước cam lại khiến nàng cảm nhận được vị đắng. Nói xong nàng đứng dậy quay đầu lại phía sau, theo hướng mà nàng đang nhìn về, một người đàn ông mặc chiếc áo da màu nâu đậm đang nhìn về phía nàng, nở một nụ cười ngang tàng ngạo nghễ.

Cậu giơ tay lên gãi bộ lông nhân tạo cùng màu được gắn trên cổ áo, lông mày nhướn lên, nghiêng đầu, xòe lòng bàn tay ra.

- Hey, có còn muốn đi cùng tôi không?

Đường Chính Hằng ngẩng phắt đầu lên, giọng nói khinh miệt của Đỗ Hiểu vang lên tới mức chói tai, anh đặt mạnh ly rượu xuống mặt bàn, phát ra một âm thanh nặng trịch.

Tiểu Băng dường như không hề để ý tới hành động của Đường Chính Hằng, nàng cười thản nhiên:

- Đường tiên sinh, bạn của tôi tới rồi, tôi đi trước đây.

Nói xong nàng xoay người đi thẳng về chỗ Đỗ Hiểu, lờ đi ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông đang ngồi sau lưng. Bước chân khoan thai duyên dáng, Tiểu Băng giơ ngón tay lướt nhẹ qua chiếc trầm cài áo bằng lông vũ màu trắng trước ngực, thủy tinh lấp lánh chạm vào da thịt tới lạnh cóng.

Đường Chính Hằng bắt lực ngồi phịch xuống ghế, trong lòng đau như dao cắt. Cuối cùng vẫn đi đến nước này, Tiểu Băng quả nhiên vẫn hận anh, nếu không nàng sẽ không quay sang đứng cùng chiến tuyến với Đỗ Hiểu.

Anh biết rõ kết quả sẽ thế này, nhưng vẫn yêu nàng đến mức không còn thuốc chữa.

- Chủ tịch...

Lên xe của Đỗ Hiểu, ngồi vào vị trí tay lái phụ, Tiểu Băng mấp máy môi, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

- Gọi tôi là Đỗ Hiểu.

Đỗ Hiểu nhếch mép, nhưng vẫn không vội khởi động xe.

- Ừm, Đỗ Hiểu, việc lần trước cậu nói với tôi, tôi có thể đồng ý, nhưng tôi có thêm một điều kiện...

Tiểu Băng giơ ngón tay lên gõ nhịp nhịp vào không khí như đang suy tư điều gì đó.

- Nói đi!

Đỗ Hiểu ngắn gọn đáp.

Câu trả lời của Tiểu Băng rất đơn giản, giọng nói không hề do dự, mang một sự kiên định không thể nghi ngờ được.

- ... Vậy được, lần này tôi muốn đích thân đối phó Đường Chính Hằng, tôi muốn anh ta phải ném mùi mất hết tất cả mọi thứ đáng quý trọng.

Lúc nói điều này, trong mắt nàng ánh lên một sự lạnh lùng. Đỗ Hiểu nhìn thấy cũng không khỏi sững sờ, cậu không ngờ Trác Tiểu Băng sẽ đưa ra yêu cầu như thế. Cậu chỉ hy vọng cô ta có thể ra tòa làm chứng, chứng minh Đường Chính Hằng từng mua chuộc nhân chứng, để làm giảm sự tin tưởng của quan tòa đối với anh ta.

- Tôi đã tìm được An Tuyết, bạn thân của mẹ Đường Chính Hằng khi bà tham gia hoa hậu Hồng Kông. Tới lúc đó, bà ấy sẽ là nhân chứng tốt nhất.

Nói tới đây, Tiểu Băng đắc ý nhếch môi cười.

- Chỉ cần chứng minh Đường Chính Hằng không phải con trai của Đỗ Gia, vậy thì, anh ta sẽ chẳng có được bất cứ thứ gì!

Nàng hơi nheo mắt lại, trên mặt hiện lên một biểu cảm vừa kiêu ngạo vừa lười nhác giống như một chú mèo.

Đỗ Hiểu ngay tức khắc vừa mừng lại vừa ngạc nhiên, cậu bắt đầu vui mừng vì mình đã chọn đúng đối tượng hợp tác.

Cô ta đã từng dựa vào khả năng của chính mình để đưa Đồng Cảnh Lượng ngồi lên vị trí quán quân, lại một tay kéo Kì Tư Nam từ nơi tận cùng lên đến đỉnh cao trở lại. Người con gái nhìn có vẻ rất tầm thường này, tại sao lại có một năng lực có thể xoay chuyển trong giới giải trí như thế chứ?

- Ngay mai tôi sẽ đến Thượng Hải một chuyến.

Tiểu Băng hít vào một hơi thở dài, quay đầu lại nhìn Đỗ Hiểu bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Nếu cậu còn muốn lấy lại Hoa Cẩm, bây giờ là lúc nên ra tay rồi!

Ánh mắt lạnh lẽo như băng khiến Đỗ Hiểu cũng phải rùng mình.

Vừa trả lời, Đỗ Hiểu vừa nhanh chóng khởi động xe, chiếc BMW màu đỏ phát ra thứ ánh sáng rực rỡ trong màn đêm, giống như một mũi tên vừa bay vút khỏi chiếc cung.

Buổi đêm mùa đông trời nổi gió, thổi qua mang tai, giống như những tiếng thở than của người đang đau khổ.

Tiểu Băng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai bên đường Trung Sơn phồn hoa nhất của thành phố lấp lánh ánh đèn rực rỡ, đèn điện huy hoàng, tựa như thành phố không đêm trong ảo tưởng.

Ngày lễ truyền thống của người Trung Quốc – ngày tết âm lịch sắp tới gần, đâu đâu cũng là những khung cảnh ôn hòa và tốt đẹp. Chỉ có điều trong sự bao bọc bởi màn đêm yên tĩnh, trong tầm mắt Tiểu Băng lại lóe lên chút gì đó như khói lửa chiến tranh.

Vụ kiện tranh chấp tài sản trị giá sáu tỉ của nhà họ Đỗ cuối cùng đã chính thức mở phiên tòa vào ngày thứ hai cuối cùng trước khi bước sang năm mới.

Khoảnh khắc bước vào tòa án cấp cao của khu Cửu Long, Tiểu Băng nhìn người đàn ông đang đi tới trước mặt, bộ comple màu đen của anh vô cùng bắt mắt giữa đám đông.

Lần này, cuối cùng họ cũng đứng ở vị trí đối địch.

Không thể tránh khỏi.

Lúc ánh mắt giao nhau, một cái nhìn dài đằng đặc như cả nghìn năm.

Tiểu Băng nhếch môi, ngẩng cao đầu đi ngang qua Đường Chính Hằng, ánh mắt lấp lánh, nhưng lại giống như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Có cảm giác nàng chưa từng gặp gỡ Đường Chính Hằng.

- Bé con...

Cái khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, Đường Chính Hằng đột nhiên lên tiếng gọi nàng.

Nghe thấy tiếng gọi không thể quen thuộc hơn được nữa, Tiểu Băng ngẩng người ra, nàng ngừng bước, đứng im tại chỗ.

- Tại sao?

Câu hỏi của Đường Chính Hằng thốt lên hết sức đơn giản nhưng lại chứa đựng bao nỗi cô đơn khó hiểu. Trước khi ra tòa anh nhận được thông báo của luật sư, người ra tòa làm chứng cho Đỗ Hiểu chính là bạn thân của mẹ anh năm đó – An Tuyết, và người giúp Đỗ Hiểu tìm đến An Tuyết chính là Tiểu Băng.

Nàng lại đích thân ra tay đối phó anh, tại sao?

- Chẳng tại sao cả... chỉ là muốn báo thù mà thôi.

Tiểu Băng cười khinh miệt, nhưng trong lòng nàng đau đớn như bị cào xé ra thành trăm nghìn mảnh nhỏ. Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “báo thù”, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Trong mắt Đường Chính Hằng ánh lên tia nhìn lạnh lùng, giống như mặt hồ đã bị đóng băng, không hề tức giận, nhưng Tiểu Băng lạnh lùng nhìn thẳng vào đó, không một chút sợ hãi, không một chút nhường bước.

Luật sư đại diện của Đỗ Hiểu đang đi ra từ phòng nghỉ cùng với An Tuyết, rồi nhanh chóng đi tới, họ sai những bước chân ung dung đi lướt qua Đường Chính Hằng, chỉ để lại một câu ngắn gọn.

- Chúng ta, gặp lại ở phiên tòa!

Phiên tòa hôm nay chật kín người, trong số đó phần nhiều là phóng viên. Vụ án tranh chấp tài sản trị giá sáu tỉ của nhà họ Đỗ đã làm kinh động cả Hồng Kông, cuộc tranh giành gia sản giữa người con riêng và đại thiếu gia nhà họ Đỗ lại càng được bàn tán xôn xao hơn. Đến cả thân thế gốc gác của mẹ ruột Đường Chính Hằng là Đường Xuyên cũng bị moi móc một cách không thương tiếc, không tránh khỏi trở thành những câu chuyện để mọi người bàn tán sau những bữa cơm.

Đây là đã phiên tòa thứ hai trong tháng này rồi, luật sư của hai bên đấu khẩu ác liệt chỉ xoay quanh vấn đề liệu Đường Chính Hằng có phải con trai thật sự của Đỗ Gia hay không, liệu có quyền thừa kế hay không.

Tiểu Băng ngồi bên cạnh Đỗ Hiểu, môi cậu vẫn nhếch lên, nở nụ cười ngang tàng quý quyết như trước. Đỗ phu nhân vẫn mình đầy vòng ngọc đá quý, mặc một bộ xường xám tà xẻ cao ngồi ở đó, rướn cao cổ trông giống như một con hạc trắng đầu đỏ, biểu cảm của hai mẹ con giống y nhau.

Đường Chính Hằng ngồi ở bên còn lại, anh mặc một bộ đồ đen, không chút biểu cảm trên mặt, ngồi bên cạnh anh là Hứa Vĩ Đình, ăn diện giống như một con bướm hoa.

Trong phiên tòa, luật sư bên nguyên cáo đã bắt đầu cho mời nhân chứng

- Tiểu thư An Tuyết, xin hỏi cô có quan hệ như thế nào với Đường Xuyên?

Tuy An Tuyết được gọi là “tiểu thư”, nhưng bây giờ bà đã là một phụ nữ trung niên mập mạp, thân hình giống như một bình nước, gần như không thể nhìn ra thân hình duyên dáng thướt tha khi tham gia tuyển chọn hoa hậu Hong Kong năm đó.

- Tôi... chúng tôi là bạn thời đại học...

Ngồi trên ghế dành cho nhân chứng, An Tuyết có phần nào căng thẳng, lúc nói chuyện bất giác nhìn về phía Tiểu Băng, Tiểu Băng nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho bà hãy thoải mái.

- Hai người từng tham gia tuyển chọn hoa hậu cùng nhau sao? Xin cô hãy nói cho tôi biết đó là vào năm nào?

Luật sư của bên nguyên kéo cao giọng lên, An Tuyết bị cái nhìn của ông có phần hơi hoảng sợ, thế là lắp bắp trả lời:

- 19... 7... à, 77.

- Phản đối! Vấn đề này không liên quan đến vụ án.

Luật sư biện hộ phát hiện tình thế không được ổn, lập tức đứng dậy cắt ngang

- Thưa quý tòa, câu hỏi này tuyệt đối có mối quan hệ trực tiếp với vụ án.

Luật sư bên nguyên xoay người lại nói lớn, quan tòa nghe xong liền gật đầu

- Vậy hãy mau nói vào vấn đề chính.

- Vâng, thưa quý tòa.

Luật sư bên nguyên cúi gập người lễ phép, sau đó quay người lại tiếp tục hỏi An Tuyết:

- Vậy xin hỏi, trong quá trình các cô tham gia thi tuyển hoa hậu Hồng Kông, tiểu thư Đường Xuyên có mối quan hệ mật thiết với những người nào, đương nhiên, người tôi chỉ ở đây là đàn ông.

Đường Chính Hằng cau mày lại, nhìn thẳng về phía Đỗ Hiểu, mắt long lên.

- Lúc đó, có rất nhiều người theo đuổi Đường Xuyên!

Có vẻ An Tuyết không còn căng thẳng nữa, thế là bà nói giọng sang sảng:

- Ngoài Đỗ tiên sinh, còn có Long tiên sinh của Kim Mậu, có một đạo diễn ở đài truyền hình ngày nào cũng tặng hoa cho cô ấy...

Có vẻ như bà đang hồi tưởng lại những chuyện xảy ra khi còn trẻ, thế là bất giác nở một nụ cười.

- Thế có nghĩa là, vào thời điểm đó có rất nhiều người có quan hệ mật thiết với tiểu thư Đường Xuyên đúng không?

Luật sư bên nguyên có ý định dẫn dắt câu chuyện theo ý đồ đã định sẵn của mình, câu nói này lập tức gặp phải sự phản đối của luật sư biện hộ,

- Phản đối luật sư bên nguyên có những phán đoán mang tính chủ quan!

- Thưa quý tòa, đây không phải là những phán đoán mang tính chủ quan, trước buổi hầu tòa, tiểu thư An Tuyết đã liệt kê một danh sách những người đã từng theo đuổi tiểu thư Đường Xuyên vào năm 1977, có ghi chép cả tên cả họ, trong danh sách này có tới 13 người!

Luật sư bên nguyên đưa cho thư kí bảng danh sách, Tiểu Băng vô tình liếc qua, phát hiện sắc mặt của Đường Chính Hằng lạnh lùng tới mức kinh hãi.

Đôi môi nàng thoáng hiện lên một nụ cười đắc ý.

Luật sư bên nguyên tiếp tục trần thuật:

- Tiểu thư Đường Xuyên đã tham gia cuộc thi hoa hậu Hong Kong vào năm 1977, lúc đó người có qua lại vô cùng thân thiết với cô không chỉ có một mình Đỗ tiên sinh, thế nên đứa trẻ cô sinh hạ được vào năm 1978, cũng chính là tiên sinh Đường Chính Hằng, không nhất định là con ruột của tiên sinh Đỗ Hoa Thành!

Rầm!

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Đường Chính Hằng phẫn nộ đứng dậy, nhanh chóng quay lưng bỏ đi. Nhìn lướt qua bóng hình anh, ngay sau đó Tiểu Băng sụp mặt xuống, nặc cho phần tóc mái che lấp hết mọi biến đổi cảm xúc trong mắt nàng. Bản thân đang sợ hãi điều gì, đang băn khoăn điều

gi?

Quá trình An Tuyết ra tòa làm chứng rất thuận lợi, luật sư biện hộ hiển nhiên không dự tính tới tình huống này, thậm chí không thể đưa ra câu hỏi nào có ý nghĩa.

Tiểu Băng khoác tay An Tuyết vừa cười vừa đi ra khỏi cánh cửa lớn của tòa án, đột nhiên Đường Chính Hằng xông ra bất thành lĩnh từ sau cánh cửa, bộ dạng đầy sát khí.

- Này, này, cậu đừng làm như thế! Cậu gặp riêng nhân chứng mà bị pháp quan và bồi thẩm viên biết được, bọn họ sẽ cho rằng cậu làm trở ngại công chứng tư pháp đấy!

Hứa Vĩ Đình vừa đứng bên cạnh vừa khuyên, vừa nói, vừa nghĩ cách để lôi Đường Chính Hằng đi. Không ngờ Đường Chính Hằng không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Trác Tiểu Băng.

- Cô nói nhảm!

Sự đối mặt này kéo dài khá lâu, cuối cùng Đường Chính Hằng cũng lên tiếng, nhìn về hướng An Tuyết, cả người anh dường như đã biến thành tảng băng lớn. Ánh mắt đáng sợ của anh khiến cho An Tuyết sợ hãi, vốn định lùi ra sau, nhưng bị Tiểu Băng giữ đứng im tại chỗ.

- Bà ấy có nói nhảm hay không, phán quan sẽ tự biết phán đoán! Không đến lượt Đường tiên sinh đây phải bận tâm! Chỉ hy vọng Đường tiên sinh không chơi trò mua chuộc nhân chứng giống như ba năm về trước, bằng không, đừng trách tôi nhắc lại chuyện cũ...

Ánh mắt của Tiểu Băng sắc nhọn như dao, không hề khách khí nhìn thẳng vào mắt Đường Chính Hằng. Cái nhìn của nàng khiến trái tim anh đông cứng lại. Hứa Vĩ Đình đứng bên cạnh càng kinh ngạc hơn, lần đầu tiên anh nhìn thấy có một người con gái dám như thế này với Đường Chính Hằng.

Khoác lấy tay An Tuyết, Tiểu Băng ung dung đi về phía trước, khoảnh khắc đi lướt qua Đường Chính Hằng, nàng hạ thấp giọng xuống:

- Tôi chẳng qua chỉ là có gì học nấy, chơi lại trò chơi mua chuộc nhân chứng của anh ba năm về trước mà thôi. Tôi muốn anh ném mùi không còn đường lui giống như tôi năm đó.

Đường Chính Hằng cảm thấy giọng nói khinh miệt đầy căm hận của Tiểu Băng cứ vang lên bên tai anh không xua đi được, anh nhìn theo hình bóng đang khuất dần phía xa của nàng, cắn môi thật mạnh.

- Hứa Vĩ Đình, tôi muốn từ bỏ vụ kiện.

- Cái gì?

Giọng nói của Hứa Vĩ Đình như được kéo lên đến âm vực thứ tám, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên:

- Cậu muốn từ bỏ vụ kiện, cậu không muốn tài sản nữa sao? Cậu muốn tặng không Hoa Cẩm mà Đỗ Gia để lại cho tên thái tử gia Đỗ Hiểu đó sao? Rốt cuộc dây thần kinh nào của cậu có vấn đề rồi hả?

Một loạt những câu hỏi, Đường Chính Hằng nghe xong nhưng không trả lời, chỉ quay người lại nhìn theo hướng Tiểu Băng bỏ đi, mắt anh tối sầm lại.

Chiếc xe lái đến cổng khách sạn, trên mặt Đỗ Hiểu hiện lên nụ cười đắc ý, đợi nửa ngày vẫn chưa thấy người ngồi bên cạnh xuống xe. Thế là cậu ngoảnh đầu lại, nhìn khuôn mặt như đang suy tư điều gì của Tiểu Băng, cậu tò mò nhướn mày lên.

- Đang nghĩ gì thế, lẽ nào cô mềm lòng rồi?

Đôi môi mỏng hơi mím lại, lộ ra một sự chế giễu.

Tiểu Băng chớp chớp mắt, khẽ bật cười:

- Mềm lòng thì không có, nhưng tôi nghĩ đến một việc còn thú vị hơn nên mới thử người ra.

- Là gì thế? Có liên quan tới Đường Chính Hằng?

Đỗ Hiểu tò mò hást hàm lên, Tiểu Băng gật đầu, cúi đầu xuống rút ra một tờ báo trong túi áo, nhét vào tay Đỗ Hiểu.

- Chỉ dựa vào mỗi lời làm chứng của An Tuyết thì chưa đủ, nếu cậu đồng ý, thì đây là cách nhanh nhất.

- Kiểm nghiệm DNA?

Đỗ Hiểu tròn tròn mắt, trước đây cậu đã từng phủ nhận yêu cầu làm kiểm định DNA của luật sư biện hộ, không ngờ Trác Tiểu Băng lại lôi chuyện cũ ra nói.

Pháp luật quy định, tiến hành kiểm định DNA bắt buộc phải có được sự đồng ý của đương sự hai bên, không được tiến hành cưỡng ép.

- Việc này không được! Nếu tới lúc đó có kết quả kiểm định, anh ta quả thực là con trai riêng của cha tôi, vậy chẳng phải tôi tự đào huyệt chôn mình sao? Cô tưởng tôi là đồ ngu hả?

Đỗ Hiểu bấu môi, cười khinh miệt, vo tờ báo thành một cục rồi ném ra ngoài cửa sổ.

- Người đứng đầu viện nghiên cứu này là A Kì, bình thường rất thích cá cược đua ngựa, nếu muốn tìm ông ta, chỉ cần đến trường đua ngựa...

Tiểu Băng mỉm cười, trong nụ cười của nàng chứa đựng hàm ý sâu xa, Đỗ Hiểu ngẩng người ra.

Trong lòng cậu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, nếu bản mẫu dùng để kiểm định DNA căn bản không phải là bản mẫu của Đường Chính Hằng, thì sẽ ra sao?

Đang suy nghĩ, nụ cười trên môi cậu càng lúc càng lớn, ở bên cạnh, Tiểu Băng đã mở cửa xuống xe, nhưng nàng bị thu hút bởi một chiếc váy đang tung bay trước công khách sạn. Ánh mắt nàng xao động, trong lòng không khỏi hiện lên sự nghi hoặc, tại sao lại là cô ấy?

Lặng lẽ chia tay với Đỗ Hiểu, nhìn chiếc xe của cậu đã đi một đoạn xa, Tiểu Băng mới quay người đi vào bên trong, đúng lúc đó nàng bắt gặp ánh mắt của Khuru Dương, thế là mỉm cười với cô theo phép lịch sự.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Băng và Khuru Dương mặt đối mặt cùng ngồi xuống nói chuyện. Lúc này nàng mới biết quan hệ giữa Khuru Dương và Đường Chính Hằng không phải như nàng nghĩ.

Lúc nghe Khuru Dương mở miệng gọi Đường Chính Hằng là “anh lớn”, trong lòng nàng đột nhiên có một thứ cảm xúc nào đó chìm hẳn xuống, những đám mây u ám tích tụ trong lòng cuối cùng đã tan biến hết, lại quang đăng trở lại.

Đương nhiên nàng cũng biết dụng ý của Khuru Dương khi tới đây, chắc hẳn là sẽ nói những lời khuyên nàng hãy buông tha cho Đường Chính Hằng.

- Anh lớn đã thích cô năm năm rồi.

Khuru Dương nhấp một ngụm cà phê, lên tiếng không hề báo trước, nhưng chỉ một câu nói đã khiến Tiểu Băng dờ dẫm. Vào thẳng ngay chủ đề chính, không một chút vòng vo tam quốc, đây là phong cách làm việc và nói chuyện của những người nhà họ Đỗ.

Tiểu Băng không nói gì, chỉ cúi thấp đầu nhìn tách cà phê, Khuru Dương tiếp tục nói.

- Năm năm trước, anh lớn đưa tôi đi tham gia cuộc thi piano toàn quốc...

Người con gái kể với giọng thủ thỉ, Tiểu Băng nghe xong bỗng nhiên mỉm cười, nàng không biết tại sao mình lại cười, có lẽ cứ cười sẽ có thể quên đi những sự thật vừa bị vừa hải ấy, không phải đối diện, cũng không cần phải tiếp nhận.

Lần đầu gặp mặt của họ, nàng lại không có chút ấn tượng nào.

Tham gia cuộc thi đó chẳng qua là một sự hứng chí nhất thời của tuổi trẻ, Tiểu Băng còn nhớ bản nhạc nàng chọn là bài “Lỗ Băng Hoa” mà nàng thích nhất. Đứa trẻ với những u ám cất giấu trong lòng luôn vô tình nghĩ về những chuyện quá khứ đau buồn thời niên thiếu. Tuy bị thương chỉ cần chớp nháy mắt là có thể che giấu mọi tình cảm thật sâu nơi đáy lòng, nhưng tình cảm lại cứ tuôn ra trên những ngón tay, vang lên theo tiếng đàn.

Và cái người vô tình nghe được bản nhạc đó, trên khuôn mặt lạnh lùng băng giá của anh cũng xuất hiện sự xao động của cảm xúc. Những giai điệu êm ái lúc còn nhỏ ngồi trong lòng mẹ nghe mẹ ngân nga hát, giờ đây đang vang lên rất rõ ràng bên tai.

Đêm nào cũng nhớ đến những lời nói của mẹ, Lỗ Băng Hoa lấp lánh những giọt lệ rơi...

Đường Chính Hằng của năm năm trước, đã ghi nhớ vào trong tim hình ảnh của một người con gái có tên Trác Tiểu Băng như vậy. Anh nhớ cái khoảnh khắc ngón tay nàng uyển chuyển lướt trên phím đàn, vút lóe lên trong mắt nàng dường như là một nỗi buồn thương. Khi được gặp, khuôn mặt thanh tú rõ nét của người con gái ấy mang một nụ cười hồn nhiên và xinh đẹp, chiếc trầm cài áo bằng lông vũ màu trắng cứ lấp lánh lấp lánh.

Một khoảnh khắc trong nhà hàng theo kiểu phương Tây, họ đã đi lướt qua nhau. Sau khi rời khỏi đó anh mới phát hiện ra không biết từ khi nào chiếc trầm cài áo bằng lông vũ màu trắng đã gắn lên cravat của anh, thế là vội vàng quay đầu xe.

Quay ngược vòng thời gian, mùa đông năm đó, thì ra khoảng cách giữa Tiểu Băng và Đường Chính Hằng đã từng gần như vậy. Một sự lướt qua ngẫu nhiên, giây sau đó, lại vì hận thù mà họ không thể không đứng ở vị trí đối lập.

- Thực ra sau sự cố ngoài ý muốn đó, anh ấy luôn mặc cảm.

Khuru Dương vừa nói vừa khịt mũi, Tiểu Băng cảm thấy bản thân giống như một thứ đồ chơi bằng gỗ, vẫn cứ mỉm cười một cách vô thức.

Đột nhiên nàng nghe thấy Khuru Dương hỏi thẳng thốt:

- Sao cô lại khóc?

Hiện thực và quá khứ trùng lặp lên nhau, Tiểu Băng dường như nghe thấy Đường Chính Hằng đang hỏi nàng với vẻ đầy quan tâm

- Tại sao em khóc?

- Tôi không... tôi không khóc...

Nàng vừa nói vừa kinh ngạc đưa tay lên, vô tình quệt phải một giọt nước mắt.

Nước mắt trong phút chốc cứ thế tuôn ra, dù cho lau thế nào cũng không thể ngăn lại được, có cảm giác cả người nàng được làm bằng nước, muốn khóc một lần cho cạn nước mắt thì thôi.

Khuru Dương ngăn người ra nhìn Trác Tiểu Băng với khuôn mặt đăm lệ trước mặt mình. Nàng ấy hoàn toàn khác với cái người có nụ cười ung dung bình thản trong phiên tòa. Tiểu Băng lúc này, rõ ràng đang khóc giống như một đứa trẻ phạm phải lỗi lầm gì lớn lắm.

- Thế nên xin cô... hãy tha thứ cho anh lớn, có được không?

Khuru Dương thận trọng hỏi, Tiểu Băng nghe thấy câu đó ngẩng đầu lên, chỉ một cái chớp mắt, trong đôi mắt đỏ hoe ấy lại hiện lên nụ cười lạnh lùng.

- Thích tôi năm năm thì đã sao? Bố mẹ tôi không thể sống lại được nữa rồi!

Nàng khẽ chớp mắt, nhếch mép lên cười nhẹ, những ngón tay bên dưới mặt bàn cũng co lại, mặc cho móng tay đâm vào da thịt, sự tiếp xúc đau đớn ấy truyền thẳng đến tận trái tim.

Có người nói, việc khó có thể làm nhất trên thế giới này chính là khoan dung và tha thứ. Lúc này Tiểu Băng đã thấu hiểu sâu sắc hàm ý của câu nói này.

Nàng từng không thể hiểu nổi tại sao mẹ không bao giờ nói cho nàng biết rốt cuộc cha ruột của nàng là ai, chẳng lẽ tổn thương ấy sâu sắc tới mức không thể vượt qua được tình yêu đã từng đầy ấp một thời sao?

Cụp mắt xuống, giờ phút này, cuối cùng nàng đã hiểu. Không thể tha thứ không phải vì trong lòng còn căm hận, mà là từ đầu chí cuối đã dùng hết sức lực để yêu. Tình yêu như thế, đến phút cuối vẫn không thể nào dứt bỏ được, thế nên chọn cách căm hận để tác thành. Thế là nàng run run đôi môi, từng câu từng câu một nói ra những lời tuyệt tình.

- Anh ta hy vọng tôi sẽ tha thứ cho anh ta, nhưng tôi sẽ không làm vậy! Tôi sẽ không tha thứ...

Tiểu Băng vừa nói, vừa lấy ngón tay nhúng vào cà phê rồi viết con số. Một dãy những con số hình như là số điện thoại của ai đó, từ từ thành hình trên mặt bàn thủy tinh.

- Có một câu nhờ cô giúp tôi chuyển lời đến anh ta...

Nàng cúi đầu xuống nhìn tách cà phê trước mặt, chưa đựng đến một ngụm mà đã lạnh cả rồi.

Khuru Dương bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn nàng, nghe nàng nói bằng một giọng vô cùng bình thản:

- Nếu muốn tôi hận anh ta hơn nữa, thì cứ thử từ bỏ vụ kiện xem!

Câu nói vừa dứt, ngón tay nàng nhịp nhịp hai lần xuống mặt bàn, sau đó bỏ lại Khuru Dương ngồi đó đang ngăn người nghỉ. Nàng tự mình rời đi thật nhanh. Giọt nước mắt trong phút chốc rơi trên gò má nóng hổi trong không khí, trước khi rơi xuống đất, nó đã hóa thành khí nước cạn khô.

Chuyến bay đêm trở về Bắc Kinh, lúc đến nơi đã là đêm khuya.

Từ sự ấm áp của Hồng Kông đến cái lạnh thấu xương của Bắc Kinh, cứ như vừa trải qua sự biến đổi từ mùa hạ sang mùa đông.

Mở chiếc áo khoác lông vũ dày cộm khoác lên mình, khiến bản thân trông to xụ lên, Tiểu Băng giờ mới kéo hành lý đi thẳng ra bên ngoài, nàng rút điện thoại ra xem giờ.

Nàng bất giác mím môi, chỉ mười phút nữa, chuyến bay từ Seoul đến Bắc Kinh cũng đến nơi. Tiểu Lượng của nàng sẽ trở về. Trong lòng Tiểu Băng không ngăn được một niềm yêu thương đang dâng trào. Đang mãi suy nghĩ thì Ena gọi điện tới, vội vội vàng vàng hỏi nàng bao giờ mới tới nơi, vì Kì Tư Nam lúc này đã đứng đợi ngoài cửa sân bay rồi.

Cái trò đích thân đến sân bay đón vợ sắp cưới, Tiểu Băng nghĩ nhất định là do người quản lý giới bày trò là Ena bày ra, chỉ là đối với việc bản thân nàng trở thành một trong những đối tượng của trò này thì nàng vẫn còn có chút không quen, hơn nữa khả năng bày trò của Ena nói thật vẫn còn kém quá.

Cẩn nhẹ môi, nàng dứt khoát đặt hành lý xuống, đứng tại chỗ gửi tin nhắn.

Nói đến bày trò, nàng đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này.

Nàng đoán Ena nhất định đã thông báo trước cho không ít các phóng viên tới đây, Tiểu Băng gửi tin nhắn xong lại nhìn đồng hồ, trong lòng nghĩ kéo dài

thời gian một chút đợi Cảnh Lượng cùng ra thì càng tốt.

Dù sao thì đều là bày trò, chẳng bằng mọi người cùng bày trò cho náo nhiệt. Nếu không nằng cũng không cần phải hao công tốn sức chọn chuyến bay này về Bắc Kinh.

Quanh đi quẩn lại thế mà mười phút nữa đã trôi qua, chuyến bay từ Seoul cuối cùng cũng đến.

Có lẽ ngồi máy bay hơi mệt, hai cậu thanh niên đi trong dòng người đều có dáng vẻ khá mệt mỏi. Cảnh Lượng mặc một chiếc áo lông vũ màu xanh lam, đeo một cặp kính râm to bự che hết cả nửa mặt, gương mặt baby vốn tròn xoe của cậu giờ đây gầy tới mức nhìn thấy cả chiếc cằm nhọn.

Tiểu Băng không khỏi có chút đau lòng.

Phong Lỗi đi bên cạnh Cảnh Lượng, chiếc áo lông vũ màu tím không thể che giấu được thân hình mảnh dẻ của cậu, chỉ có điều tướng mạo cậu ngày càng tuấn tú khôi ngô, đôi mắt lấp lánh, ánh lên thứ ánh sáng kiên định khoan thai.

Bọn chúng đều cao hơn rồi, trưởng thành hơn rồi.

Tiểu Băng nghĩ lại lúc tiền hai đứa đi cách mấy tháng trước cũng tại nơi đây, trên mặt hai đứa vẫn còn nụ cười ngây thơ là thế. Giờ đây, ánh sáng trên người chúng đã ngày càng sáng lạn hơn, cho dù có bị che lấp trong dòng người tấp nập, thì vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Bọn chúng đều là những viên ngọc sáng lấp lánh, giờ đây vỏ bọc cát sỏi bên ngoài đã mất đi, càng thể hiện một diện mạo đẹp đẽ không hề che giấu.

Tiểu băng nhanh chóng đưa tay lên lau nước mắt, sau đó mỉm cười vẫy tay với hai đứa. Cảnh Lượng nhìn thấy Tiểu Băng trước tiên, thế là nhanh chóng bỏ lại Phong Lỗi chạy một mạch đến chỗ nàng, nở nụ cười toe toét.

- Lâu không gặp, em cao lên rồi đấy!

Tiểu Băng nhìn thấy Cảnh Lượng không kìm được sự vui sướng trong lòng, hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu, thằng bé to xác ngồi ngơ ngẩn ôm con gấu bông bên cạnh cửa sổ giờ đây đã bắt đầu trưởng thành và dần trở thành một người đàn ông khôi ngô tuấn tú.

Đứa bé đó chớp đôi mắt màu hạt dẻ, ánh mắt vẫn trong sáng rạng rỡ.

- Vàng vàng vàng, giờ em đã cao 1,83 rồi đấy!

Cảnh Lượng sung sướng gật đầu, phồng má lên cười đắc ý. Đột nhiên hình như phát hiện ra điều gì, cậu khẽ chớp mắt bổ sung thêm một câu:

- Chị, hình như chị cũng đẹp ra rồi.

Một câu gọi “chị” khiến trái tim Tiểu Băng đột nhiên đập loạn xạ, khiến nàng không biết phải nói tiếp như thế nào.

Cũng may mà Phong Lỗi đến kịp lên tiếng chào hỏi mới giải vây cho nàng, chàng thanh niên Tây Bắc với mái tóc để dài trông càng đẹp trai hơn bao giờ hết, dáng người gầy cao của cậu không biết sẽ lại làm say đắm bao nhiêu fan hâm mộ bé nhỏ nữ đây.

Cảnh Lượng hào hứng quần lấy Tiểu Băng hỏi hết cái này đến cái kia, Phong Lỗi đỡ lấy túi của cậu khoác lên vai.

- Đúng rồi, lát nữa đừng có chạy lung tung, bên ngoài có phóng viên...

Nhìn thấy người quen Cảnh Lượng bắt đầu trở nên hưng phấn tột độ, cả đoạn đường bận rộn với việc cãi nhau chỉ chóc với Phong Lỗi, lại cướp lấy chiếc mũ của anh trợ lý đội lên đầu. Tiểu Băng bị cậu chọc cho cười không khép được miệng lại, gần như quên mất việc Kì Tư Nam và phóng viên đang đợi ở bên ngoài, đi đến lối ra nàng mới sực nhớ, thế là nhanh chóng dặn dò Cảnh Lượng và Phong Lỗi rồi chạy đi.

Lúc này ánh đèn flash ở bên ngoài đã sáng rực một khu, ánh sáng trắng có phần nhức mắt. Nhìn thấy phóng viên Cảnh Lượng và Phong Lỗi lập tức thu lại nụ cười và trở nên nghiêm túc, ánh mắt của Tiểu Băng thì lướt qua tất cả mọi người như muốn tìm một hình bóng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

- Em đang tìm tôi sao?

Một giọng nói dịu dàng đột ngột vang lên bên tai, sự tình tứ ấm áp giống như cơn gió mùa xuân khiến Tiểu Băng bật cười không chút che giấu:

- Anh đang chơi trốn tìm với em đấy à?

Ngẩng đầu lên liền bắt gặp nụ cười của Kì Tư Nam, sự ấm áp đó đủ để làm tan chảy sự băng giá, anh đeo cặp kính gọng đen, sau mắt kính là một đôi mắt vừa đen vừa sáng, đôi môi cong lên thật đẹp.

- Chỉ là muốn cho em một bất ngờ thôi!

Kì Tư Nam cười đỡ lấy va li hành lý trong tay Tiểu Băng, sau đó cúi người xuống thì thầm vào tai nàng, động tác tình tứ nhỏ nhặt này lập tức lại khơi dậy một màn “tách tách” liên hồi của đèn flash trên tay các phóng viên.

Trên mặt Tiểu Băng nở nụ cười bình thản, khẽ gật đầu, nhẹ nhàng trả lời một câu:

- Cảm ơn anh!

- Giữa chúng ta không cần phải cảm ơn... .

Kì Tư Nam hạ giọng nói hết câu, chủ động mở rộng vòng tay tặng Tiểu Băng một cái ôm. Mùi nước hoa vị quýt thoang thoang trên người người đàn ông vừa sáng khoái vừa dễ chịu khiến Tiểu Băng nhớ đến những trái cam mẹ mua cho nàng thời niên thiếu.

Tuy quý giá như nhau, nhưng niềm hạnh phúc tươi đẹp này, lại mãi mãi biến mất trong tức khắc.

Tiểu Băng vội vàng trở về từ Hồng Kông chỉ vì để tham gia một tiết mục thu hình đặc biệt chào đón năm mới của một trang web.

Đối phương đưa ra yêu cầu hy vọng Kì Tư Nam có thể đưa người vợ chưa cưới của anh cùng tham gia thu hình, Ena chẳng nghĩ ngợi gì đồng ý ngay tắp lự. Tiểu Băng đương nhiên cũng không có lý do phản đối, dù sao tiền mấy bay khứ hồi của nàng đều do người khác phụ trách.

Trước khi trở về Bắc Kinh, Đỗ Hiểu cuối cùng cũng đồng ý với kế hoạch của Tiểu Băng, thông qua luật sư nộp đơn xin kiểm nghiệm DNA cho tòa án, Đường Chính Hằng không hề phản đối, thế là việc kiểm định lập tức được lên lịch trình.

A Kì và viện nghiên cứu của anh ta tiếp nhận việc kiểm nghiệm DNA của Đường Chính Hằng. Cũng trong thời gian đó Đỗ Hiểu âm thầm đến trường đua cùng xem với A Kì hai trận đua ngựa. Mấy ngày hôm đó A Kì rất hào hứng nói với người ngồi bên cạnh rằng anh ta đã gặp may mắn vì con ngựa anh ta xem giúp mình đã khiến anh thắng được một món tiền lớn.

Chỉ có điều anh thắng được bao nhiêu tiền, thì chỉ có Đỗ Hiểu mới biết được.

Phong Lỗi và Cảnh Lượng sau khi trở về Bắc Kinh chỉ về phòng làm việc một lần, sau đó nghỉ Tết mỗi người trở về quê của mình. Tiểu Băng ôm con gấu Cảnh Lượng mua từ Hàn Quốc tặng cho nàng, có nhìn thế nào cũng thấy rất thú vị. Sao Cảnh Lượng lại có thể nghĩ ra việc mua gấu bông từ Hàn Quốc về làm quà chứ?

Chỉ có điều nàng không thể kiềm chế được việc cứ ôm thứ đồ chơi mềm mại đó vào lòng, khẽ nở nụ cười. Bởi vì trong không khí mà nàng hít thở, từ nay sẽ có mùi vị của cậu em trai.

Tiết mục cùng thu hình với Kì Tư Nam chính là phỏng vấn trước, sau đó cùng nhau biểu diễn tài nghệ gì đó. Tiểu Băng và Ena sau khi thương lượng quyết định chọn bài hát mà Kì Tư Nam thích nhất, sau đó dùng piano thay thế cho ghi ta làm nhạc đệm. Kì Tư Nam ngồi một bên cúi đầu xuống không nói gì, hỏi ý kiến anh thì chỉ trả lời đúng một câu:

- Được.

Rõ ràng thời hạn kí hợp đồng của anh và Đô Luân đã gần kề trước mắt, nhưng tâm trạng anh lại rất u ám, lúc thu hình phần lớn thời gian anh đều ngồi ngây ra nhìn lên bầu trời, ánh mắt vô hồn, có cảm giác như muốn thoát khỏi cuộc sống hiện thực.

May mà mấy lần Tiểu Băng khéo léo chuyển hướng câu hỏi của người dẫn chương trình, bằng không lúc này đạo diễn đã chửi bới om xòm phía sau cánh gà rồi.

Lúc bị hỏi đến vấn đề hôn nhân, Tiểu Băng chỉ ngượng ngập cười nhẹ xem như câu trả lời. Sau đó Kì Tư Nam mới ngẩn ngơ hoàn hồn, trả lời một câu dứt khoát là chưa quyết định. Ena đứng bên dưới dậm chân tức anh ách, hai người này hôm nay làm sao thế không biết, hoặc là không nói gì, không thì đã mở miệng là nói thật.

Nếu cứ tiếp tục thế này, vở kịch này thế nào cũng bị bại lộ cho mà xem.

- Vậy tại sao chị lại chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy?

Người dẫn chương trình mỉm cười, lại hỏi, những người dẫn chương trình lão luyện hiểu phải làm thế nào để hỏi được những thông tin có giá trị, Tiểu Băng mỉm môi không trả lời, tất cả hội trường im phăng phắc, khoảng trống khiến toàn bộ nhân viên đứng phía sau cánh gà đều toát mồ hôi hột, sợ rằng sẽ lại bị đạo diễn quát tháo một trận toi đời.

- Bởi vì... anh ấy đồng ý sẽ cho tôi hạnh phúc.

Tiểu Băng khẽ nháy mắt, trong mắt nàng lấp lánh tia nhìn hạnh phúc, khi Kì Tư Nam quỳ một chân xuống hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, ngay đến trái tim nàng cũng tin đó là thật.

Không phải diễn xuất, không phải nói dối, mà là có một người đàn ông rất thật lòng hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, thời hạn là... cả cuộc đời.

- Tôi đợi lời hứa này... đã đợi rất lâu rồi...

Không che giấu nữa, những kí ức đau thương thời niên thiếu đã được phơi bày ra trước công chúng không hề xót lại. Tiểu Băng thủ thi kể lại khoảng thời

gian từng bị mẹ bỏ rơi, ngồi bên bãi biển đợi mẹ trở về, ngắm nhìn thủy triều lên xuống, mỗi ngày đều có cùng một kì vọng, thất vọng, sau đó là nỗi cô đơn chìm sâu nơi đáy tim.

Kì Tư Nam ngẩn ngơ nhìn nàng, giờ phút này trước mặt anh là một Trác Tiểu Băng trước giờ anh chưa từng nhìn thấy. Những nỗi đau đó chôn sâu tận đáy trái tim nàng, cảm rễ rồi sinh sôi nảy nở.

Nhưng nàng lại dùng nụ cười để che giấu tất cả, không để người bên cạnh phát giác ra sự đau khổ và yếu đuối của nàng. Thì ra, rốt cục anh không bao giờ có thể đi vào trái tim nàng... ánh mắt anh tối sầm lại.

Người dẫn chương trình lại hỏi gì đó anh cũng không còn nhớ nổi nữa, không gian đột nhiên im bất, chẳng nghe thấy bất cứ điều gì hết, sự thất thần này cứ kéo dài cho đến lúc anh nghe thấy những tiếng đàn réo rắt của Tiểu Băng, ánh mắt đã lạc mất nơi nào giờ mới quay trở lại.

Đôi mắt đen láy của anh sáng lấp lánh, những ngón tay cầm micro bắt giắc cong lên, gõ nhịp theo điệu nhạc.

Bài hát anh thích nhất, “Hạnh phúc hơn tôi” của Trần Hiểu Đông.

“Xin em hãy hạnh phúc hơn tôi, mới không làm lãng phí sự buông tay đau khổ, có đau đớn hơn cũng không than thở, yêu không cần dùng lời xin lỗi để đền bù, ít nhất tôi có thể tác thành cho sự theo đuổi của em.”

Trong kí ức, người tác giả hát bản nhạc này đã từng có một mối tình khiến tất cả mọi người phải ngưỡng mộ. Nhưng giờ phút này, người anh yêu đã được gả cho người khác. Nàng ấy đang hạnh phúc bên chồng con, khiến người mọi phải ghen tị.

Đó chính là vì anh tác thành cho hạnh phúc của cô sao?

Kì Tư Nam nhìn Tiểu Băng đang say mê dạo phím đàn, cái khoảnh khắc ngón tay nàng bay bổng, rõ ràng anh nghe thấy có sự bất lực và ưu sầu trong đó. Trong trái tim nàng, cũng có một người nàng hy vọng sẽ được hạnh phúc hơn nàng sao?

Cái người đó, đáng để nàng rũ bỏ thù hận để bảo vệ bằng cả trái tim, không tiếc tất cả để giúp người đó thực hiện tất cả ước nguyện sao?

“Xin hãy nhớ em phải hạnh phúc hơn tôi, mới đáng để tôi tàn nhẫn với bản thân mình, tôi âm thầm đếm ngược, cuối cùng nhìn em cho rõ một lần nữa, thấy tôi trong mắt em thật mơ hồ...”

Anh hát từng câu từng câu một đầy chân thành, bàn tay đặt lên ngực, hát đến mức trái tim đau đớn không còn cứu vãn được. Có lẽ thật sự sẽ có một ngày nào đó, bởi vì lừa dối và tổn thương, em sẽ không do dự bỏ rơi tôi.

Tôi lúc đó, xin em nhất định phải hạnh phúc hơn tôi.

Tiết mục vừa thu xong, Tiểu Băng lập tức lao xuống khán đài đi tìm cái túi của nàng mà Ena đang giữ, trong điện thoại có đến mấy tin nhắn mới, nàng tránh tất cả mọi người đứng trong góc mở ra xem.

Hướng Tinh muốn nàng báo cho Kì Tư Nam biết địa điểm và thời gian nghi thức kí kết hợp đồng vào tuần sau, Đỗ Hiểu thông báo cho nàng thời gian lần mở phiên tòa tiếp theo, còn có một số người bạn làm phóng viên ngày trước nhờ vả Tiểu Băng để hẹn phỏng vấn với Kì Tư Nam.

Người mà nàng chờ đợi... không hề có một chút tin tức nào.

Tiểu Băng lo lắng cau mày lại, tiện tay bấm một số điện thoại quen thuộc. Nhưng điện thoại kêu lên mấy hồi cũng không thấy ai nghe máy, tự động chuyển vào hộp thư thoại.

- Tuệ Tuệ, chiều mai là mở phiên tòa rồi! Cậu nghe thấy lời nhắn thì trả lời mình ngay nhé!

Nàng hạ thật thấp giọng, vừa nói vừa nhìn ngó xung quanh, sợ rằng có ai đó sẽ nghe thấy. Kì Tư Nam vô tình liếc nàng một cái, sau đó cúi người xuống thăm thì với Ena, dường như có một bí mật nào đó không thể nói cho người khác biết.

Bầu trời mây đen vần vũ, mặt trời dần bị những đám mây u ám che lấp, cả thành phố trong tức khắc bị bao trùm bởi một sự u tối mông lung.

Rất mơ hồ, khiến người ta không thể nào thấy rõ được bất cứ chân tướng sự thật nào.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 4: Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra

Tòa án cấp cao Cửu Long, 2 giờ 30 phút chiều.

Tiểu Băng cố ý mặc một chiếc áo khoác màu trắng rất bắt mắt, gắn chiếc trâm cài áo bằng lông vũ màu trắng lên ngực áo, theo ngay sau là Đỗ Hiểu, đi chậm chậm từng bước lên bậc thang trước cửa tòa án.

Trong tang lễ của mẹ ba năm trước, nàng đã từng mặc một bộ quần áo trắng sạch sẽ như thế. Quay ngược thời gian, là hồi ức và cũng là kỉ niệm, nàng lựa chọn mặc lên người cùng một màu áo, bởi vì tất cả những thứ vụ tai nạn đó đem lại, cuối cùng cũng có thể kết thúc triệt để trong ngày hôm nay rồi.

Tiểu Băng nhẹ nhàng gấp ngón tay lại, nắm chặt lấy chiếc di động trong tay. Nó vẫn yên lặng như thế, không có bất cứ phản ứng gì.

Trong lòng nàng thầm nhủ, hy vọng cô ấy... vẫn tới kịp.

Đỗ Hiểu nhếch môi lên nở một nụ cười đắc ý, cách đó không xa Đường Chính Hằng và Hứa Vĩ Đình đi tới từ một phía khác, vừa hay gặp mặt ở trước cổng tòa.

Đường Chính Hằng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Băng trong bộ dạng cả người trắng toát, đột nhiên anh nhớ lại bộ dạng của nàng ba năm về trước, nàng của lúc đó, kiên cường giống như một đóa ngọc lan trắng đang xòe nở, trên người phát ra một thứ ánh sáng rạng rỡ khiến người khác khó có thể nhìn thẳng vào được.

- Họ Đường kia, lần này thì... anh thua chắc rồi!

Đỗ Hiểu hướng về phía Đường Chính Hằng hát hàm lên, khuôn mặt đầy vẻ ngạo mạn.

Đường Chính Hằng sầm nét mặt không buồn nhìn cậu ta, ánh mắt anh nhìn thẳng vào Tiểu Băng đang đứng phía sau.

- Chắc gì đã như vậy? Phiên tòa còn chưa đưa ra phán quyết, Đỗ đại thiếu gia sao biết được chúng tôi sẽ thua chắc?

Hứa Vĩ Đình tức giận nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hiểu, anh vừa nhai nhóp nhép kẹo cao su vừa trả lời thật lớn, âm vực cũng được kéo lên cao vài phần, còn cố ý nhấn mạnh mấy từ “Đỗ đại thiếu gia”.

- Kết quả kiểm định DNA đã có rồi, sự thật bày ra trước mắt, đúng là không hiểu các người còn ở đây tranh luận với tôi để làm gì!

Đỗ Hiểu khịt mũi một tiếng đầy khinh miệt, nhếch mép lên buông giọng nói tiếp:

- Đợi một lát nữa gia tài gì đó cũng không còn nữa rồi, xem anh còn có tư cách đứng đây cãi nhau với tôi nữa không!

Nói xong, không đợi Hứa Vĩ Đình cãi trả, Đỗ Hiểu lướt qua mặt Đường Chính Hằng như một con gió. Tiểu Băng ngây người, mấp máy môi như định nói điều gì, cuối cùng chỉ cúi đầu xuống lặng lẽ đi theo Đỗ Hiểu.

Hứa Vĩ Đình vỗ nhẹ vai Đường Chính Hằng, phát một cái tà áo khoác kẻ sọc đỏ trắng, anh cố gắng nói thật bình tĩnh:

- Tin tôi đi, chúng ta nhất định sẽ không thua, thật đấy! Cậu phải có lòng tin với bản thân, cũng phải có lòng tin với quan tòa...

Đang độc thoại liên hồi, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Chính Hằng đi tít xa rồi.

- Đường Chính Hằng! Cái tay này làm sao thế hả, không nghe tôi nói hết đã đi rồi, này, này... Cậu đợi tôi với chứ!

Hứa Vĩ Đình tất tả chạy đuổi theo, không thèm để ý đến sắc mặt lạnh lùng không chút cảm xúc của Đường Chính Hằng, tiếp tục dùng biện pháp của anh để “an ủi”.

Bên tai cứ lẩm nhảm liên hồi, Đường Chính Hằng một câu cũng không nghe thấy, chỉ có tin nhắn tới qua Tiểu Băng gửi cho anh cứ liên tục hiện lên trong đầu, dường như đã sớm khắc sâu vào tim anh.

Nàng nói:

- Ân oán của chúng ta, hôm nay sẽ chấm dứt.

Nàng từng bước từng bước đẩy anh vào cái vực sâu của thời gian, nhưng không cho phép anh được rút lui giữa chừng.

Đường Chính Hằng rất muốn biết, Tiểu Băng rốt cuộc muốn anh phải trả cái giá thể nào thì mới đồng ý chấm dứt trò chơi báo thù này đây.

Có lẽ là muốn anh mất hết mọi thứ nàng mới chịu buông tay.

Nếu quả thật đúng như vậy, thì nguyện vọng của nàng sắp thành hiện thực rồi. Bởi vì kết quả kiểm định DNA cho thấy, độ giống nhau giữa anh và Đỗ Hiểu chỉ có 0.33%.

Thì ra, anh thật sự không phải con trai của Đỗ Hoa Thành.

Đường Chính Hằng lặng lẽ ngồi xuống vị trí nghe xét xử. Có người quen nhìn anh bằng ánh mắt tò mò, lo lắng hỏi:

- Đường tiên sinh thấy thế nào về vụ kiện này?

Anh im lặng không trả lời, vẫn lạnh lùng như băng, Hứa Vĩ Đình ngồi bên cạnh giúp anh giải thích, nói bằng giọng kiên định:

- Chúng tôi sẽ không dễ dàng chịu thua đâu.

- Đề nghị trật tự!

Quan tòa ngồi xuống vị trí của mình, trong phút chốc cả phiên tòa trở nên yên lặng, đến hơi thở của từng người dường như đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Luật sư bên nguyên theo trình tự mời thêm vài nhân chứng có liên quan, sau đó nộp cho quan tòa báo cáo kiểm định DNA, vì bản báo cáo này có ảnh hưởng vô cùng quan trọng đến vụ án nên quan tòa tuyên bố tạm nghỉ 15 phút, đợi kiểm tra tính thực hư của bản báo cáo.

Đúng vào khoảnh khắc quan tòa tuyên bố tạm ngừng, chiếc điện thoại mà Tiểu Băng để ở chế độ rung đột nhiên rung lên bần bật.

Mắt nàng sáng rực lên, trên môi nở một nụ cười. Từ Tuệ Tuệ, cậu đứng là khiến tôi đợi lâu quá đấy! Tuy nhiên, có thể xem màn kịch thú vị này, chờ đợi lâu cũng đáng giá.

Nàng giơ tay lên nhìn đồng hồ, 15 phút lần này, có lẽ còn dài hơn cả thời gian ba năm trước kia.

Chỉ trong 15 phút ngắn ngủi, Tiểu Băng giơ tay xem đồng hồ phải đến hơn ba mươi lần, xem ra có chút lo lắng, Đỗ Hiểu đang chìm đắm trong sự sung sướng khi sắp thắng vụ kiện, không hề để ý thấy những hành động kì lạ của Tiểu Băng lúc này.

Những người tới xem lần phán xử này cũng chờ đợi mười lăm phút trôi qua với tâm trạng lo lắng y như vậy. Chỉ hai hôm nữa là đến đêm trừ tịch rồi, khắp nơi đều nô nức không khí vui mừng hoan hỉ, nếu vụ tranh chấp tài sản trị giá sáu tỉ này kéo qua năm mới thì thực sự có chút không được thích hợp cho lắm.

Thế nên lúc quan tòa từ từ ngồi trở lại vị trí của mình, tất cả mọi người trong tòa án đều nín thở.

Bọn họ mở to mắt, dòng tai lên, chỉ để chờ đợi kết quả cuối cùng mà quan tòa sẽ nói.

- Thông qua kiểm định, bản tòa tin rằng, báo cáo kiểm định DNA này thực sự có hiệu lực...

Quan tòa lật giở tập tài liệu bên tay ông, háng háng giọng, sau đó bắt đầu nói:

- Dựa vào những gì bản báo cáo kiểm định này cho thấy, mức độ giống nhau giữa bị cáo – tiên sinh Đường Chính Hằng và nguyên cáo – tiên sinh Đỗ Hiểu chỉ có 0,33%, giữa hai người không có bất cứ mối quan hệ nào.

Đỗ Hiểu lặng lẽ nhếch mép lên, hất hàm liếc một cái đầy khinh bỉ về phía Đường Chính Hằng, rồi quay đầu đi không thèm để ý đến anh, cậu nắm chặt lấy tay Đỗ phu nhân, sau đó mở rộng vòng tay dành tặng bà một cái ôm.

Hứa Vĩ Đình tức giận tới nỗi gần như muốn nhảy khỏi vị trí, nhưng bị Đường Chính Hằng kéo tay áo lại.

- Thả tôi ra!

Hứa Vĩ Đình vùng vẫy để thoát khỏi tay anh, trợn mắt bất bình gào ầm lên:

- Rõ ràng bọn họ đã giở trò, tôi không tin là...

Tiếng nói của anh đột ngột ngắt lời quan tòa, tất cả ánh mắt của mọi người đều đồng loạt đổ dồn về phía anh, quan tòa gồ gồ chiếc chùy trước gổ mặt mình, nói lớn:

- Trong phiên tòa đề nghị giữ im lặng.

Tiểu Băng khẽ nheo mắt, chính vào lúc tất cả mọi người đều tập trung vào Hứa Vĩ Đình thì nàng nghe thấy một tiếng bước chân càng ngày càng rõ rệt.

- Vị tiên sinh này xin anh hãy giữ trật tự, bằng không bản tòa sẽ cho rằng anh đang coi thường tòa án!

Quan tòa trừng mắt lên nói với Hứa Vĩ Đình, anh không hề khách khí trừng mắt nhìn lại, phất ống tay áo một cái, sau đó tức giận đùng đùng ngồi xuống vị tác động của cái kéo thật mạnh của Đường Chính Hằng.

- Thế nên...

Quan tòa đang định nói tiếp những gì đang nói vừa này, Tiểu Băng quay đầu nhìn về phía cánh cửa lớn, nín thở chờ đợi.

- Bản tòa phán quyết, tiên sinh Đường Chính Hằng không phải là con trai ruột của tiên sinh Đỗ Hoa...

“Rầm!”

- Thưa quý tòa!

Câu nói của quan tòa lại một lần nữa bị chặn đứng giữa cổ họng, cánh cửa vốn được khép chặt bị một ai đó mở toang ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều xoay lại tập trung vào người con gái đang đứng trước cửa. Cô đứng đó thờ hồn hên, trong tay cầm một tờ tài liệu, đang cố gắng để khiến mình bình tĩnh lại.

Tiểu Băng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì họ cũng đến rồi.

Đường Chính Hằng và Hứa Vĩ Đình đều quay sang nhìn nhau, tròn tròn mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc, bởi vì người vừa mới tới lúc này, không phải ai khác, chính là Khuru Dương đã mất tích mấy ngày nay.

- Thưa quý tòa!

Khuru Dương nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đầu tiên cô cúi gập mình chào quan tòa, sau đó bước nhanh tới chỗ ngồi của luật sư biện hộ, cùng lúc đó cô nói lớn.

- Thưa quý tòa, có thể cho tôi nói vài câu với luật sư biện hộ được không? Trong tay tôi giờ đang có một chứng cứ vô cùng quan trọng, có thể chứng minh tiên sinh Đường Chính Hằng chính là con trai ruột của tiên sinh Đỗ Hoa Thành!

Câu nói của cô vừa dứt, cả hội trường trở nên xôn xao.

Sự việc vốn đã sắp chấm dứt, rõ ràng bản báo cáo DNA đã phán định Đường Chính Hằng và Đỗ Hiểu không hề có bất cứ mối quan hệ ruột thịt nào, sao đột nhiên lại xuất hiện chứng cứ Đường Chính Hằng và Đỗ Gia là cha con ruột chứ?

Đỗ Hiểu trong phút chốc kinh ngạc đến ngất người ra, Đỗ phu nhân ngạc nhiên nhìn Khuru Dương, chỉ có mình Tiểu Băng vẫn thản nhiên như thường, có cảm giác như nàng đã sớm biết tất cả mọi chuyện.

- Bản tòa có thể phê chuẩn yêu cầu của vị tiểu thư này, nhưng xin cô hãy mau chóng...

Quan tòa miễn cưỡng kìm nén sự bất mãn trong lòng, ý bảo hai bên nhanh chóng tiến hành trao đổi chứng cứ.

- Phản đối! Bên biện hộ nộp chứng cứ không hề thông báo trước với bên nguyên, phần chứng cứ này hoàn toàn không phù hợp với trình tự pháp luật!

Luật sư bên nguyên thấy sự việc trước mắt không ổn, thế là lập tức đứng dậy phản đối.

- Thưa quý tòa!

Luật sư biện hộ cúi đầu nhìn thật nhanh phần tài liệu mà Khuru Dương chuyển cho ông, bắt đầu giải thích một cách từ tốn

- Phần chứng cứ trong tay tôi tuy giao cho tòa án khá gấp gáp, nhưng nó đủ sức ảnh hưởng tới cục diện của vụ án này. Đây cũng là một phần kiểm nghiệm DNA giữa nguyên cáo và bị cáo! Hơn nữa bây giờ vẫn còn một nhân chứng nữa đang đợi bên ngoài, anh ta có thể giải thích cho mọi người hiểu tại sao hai bản báo cáo này lại không đồng nhất!

- Bản tòa chấp nhận sự giải thích của ông, cho phép truyền nhân chứng!

Nhân chứng vội vàng đến nơi cuối cùng cũng xuất hiện trong phiên tòa, Tiểu Băng cảm lấy di động, nhấn một tin rất nhanh.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có đúng hai từ:

- Cảm ơn.

Rốt cuộc, vào thời khắc cuối cùng Tuệ Tuệ cũng khuyên được người bạn tốt của cô là A Kì ra tòa làm chứng, tất cả sẽ như nàng mong muốn, cuối cùng sẽ là một kết thúc viên mãn ác giả ác báo.

- Cô...

Đỗ Hiểu nhìn thấy A Kì từ từ bước tới ghế ngồi của nhân chứng, trong lòng đột nhiên hiểu ra điều gì, thế là căm hận nhìn về hướng Tiểu Băng.

Là cô ta, thì ra là cô ta đã âm thầm lên kế hoạch tất cả mọi thứ!

Sự báo thù mà cô ta nói, chẳng qua chỉ là một cái cớ để lường gạt cậu mà thôi!

Đỗ Hiểu lập tức siết chặt nắm đấm, những mạch máu nổi rần rật trên da thịt cậu, chiếc nhẫn có mặt đầu lâu trên ngón tay cậu trông rất hung tợn, dường như muốn cắn chết người.

- Đỗ tiên sinh đưa cho tôi hai mươi vạn, muốn tôi thay đổi bản mẫu kiểm nghiệm của tiên sinh Đường Chính Hằng trước khi kiểm tra...

Trong phiên tòa trang nghiêm, A Kì cuối cùng cũng nói ra chân tướng sự việc:

- Tôi thấy tôi làm vậy không đúng, thế nên đã làm lại một phần báo cáo kiểm định khác đúng như lương tâm của mình.

Khuru Dương đang ngồi ở vị trí nghe phán xét ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Băng, ánh mắt hai người gặp nhau, họ cùng cười.

Trò chơi được lên kế hoạch rất cẩn thận, cuối cùng cũng đến lúc công bố ai là người thắng cuộc.

Tiểu Băng cảm thấy trong lòng có một sự bình tĩnh trước giờ chưa từng có, nằng nín thở, nghe luật sư biện hộ tiếp tục nói.

- Thưa quý tòa, đây mới là bản báo cáo kiểm định DNA giữa đương sự của tôi là tiên sinh Đường Chính Hằng và Đỗ tiên sinh, nguyên cáo đã tự mình thay đổi bản mẫu, làm trở ngại cho tính công minh của vụ án, thế nên bản báo cáo kiểm định mà luật sư bên nguyên nộp lên không có hiệu lực, không nên được tòa án chấp nhận!

Luật sư biện hộ ung dung giao bản báo cáo kiểm định cho thư kí phiên tòa, quan tòa khẽ gật đầu, liền sau đó tuyên bố bản kiểm định mà nguyên cáo đưa ra không có hiệu lực.

“Rầm!”

Đỗ Hiểu đâm một đấm thật mạnh xuống ghế, mắt cậu hùng hục sát khí, Đỗ phu nhân không hề che giấu cảm xúc bắt đầu khóc thành tiếng.

Cả hội trường náo loạn cả lên.

Không ai có thể ngờ tới, vụ án tranh chấp tài sản trị giá sáu tỉ này đến phút cuối lại phát sinh một sự chuyển biến động trời như vậy.

Đường Chính Hằng vốn đã nắm chắc phần thua trong tay, vậy mà chỉ dựa vào một tờ báo cáo và một nhân chứng, chỉ trong chớp mắt đã nắm trong tay quyền chủ động của vụ kiện.

Tất cả mọi trần ai đã kết thúc, điện thoại của Đường Chính Hằng lại một lần nữa hiện lên tin nhắn của Tiểu Băng.

Nàng nói với anh, lần này... ân oán giữa họ cuối cùng đã kết thúc.

Đường Chính Hằng ngẩng phắt đầu lên, nhưng trong dòng người đông đúc, anh không thể nào tìm thấy bóng hình màu trắng thuần khiết đó nữa.

Không biết từ khi nào, nàng đã lặng lẽ rời đi.

Đường Chính Hằng vội vàng lao ra khỏi tòa án, nhưng ngay lập tức anh bị cả đám phóng viên lao tới bủa vây lại, những ánh đèn flash dồn dập và những câu hỏi không ngừng của cánh phóng viên khiến Đường Chính Hằng phát điên, anh dùng hết sức để đẩy họ ra, hòng tìm được một lối thoát.

Anh nhất định phải tìm thấy nàng, anh có quá nhiều điều phải hỏi cho rõ.

Trong lòng cứ có một tiếng nói hét lên với anh như vậy, chỉ cần nghĩ tới thôi là lại thấy ruột đau như cắt.

Tại sao? Tại sao?

Tại sao lại phải dùng cách này để báo đáp cho sai lầm tôi đã phạm phải với em năm đó?

- Tại sao?

Đúng vào lúc Đường Chính Hằng rơi vào sự bủa vây của phóng viên, người vội vàng rời khỏi tòa án là Tiểu Băng đột nhiên bị Đỗ Hiểu đuổi theo chặn lại.

Trông cậu giống như một con sư tử đang phát điên, hai con mắt trợn trừng lên hung tợn, hiện rõ cả những vằn máu trong đó, đến cả sắc mặt cậu cũng xanh tới mức khiếp sợ.

- Tôi nhớ là tôi đã giải thích lý do với cậu... tôi muốn báo thù.

Tiểu Băng cười rất thản nhiên, đứng trên bậc thang cao cao ở trước cửa tòa án, cả người trong bộ đồ trắng khiến nàng trông bất mắt khác thường.

- Cô muốn báo thù? Vậy tại sao lại giúp Đường Chính Hằng đối phó tôi?

Đỗ Hiểu đã tức giận tới mức mắt không còn giữ được sự bình tĩnh cần thiết nhất, gào thét điên cuồng lên với Tiểu Băng

- Ô, xin lỗi tôi đã quên không nói...

Tiểu Băng giờ ngón tay lên khua khua trong không khí, trên mặt nàng hiện lên một nụ cười khinh bỉ

- Cái báo thù mà tôi nói, không phải là tìm Đường Chính Hằng để báo thù, mà là...

Trong chớp mắt, ngón tay nàng chỉ thẳng vào mặt Đỗ Hiểu, khiến cậu lập tức trở nên dờ dẩn!

- ... tìm – cậu – báo – thù!

Từng từ từng chữ rất kiên định, mang một sự hận thù không thể diễn tả bằng lời.

Ngày hôm đó ở Thượng Hải, cái cảnh tượng Cảnh Lượng nằm co ro dùng tay ôm lấy mặt, nhưng máu không ngừng chảy qua những kẽ ngón tay của thằng bé, sao nàng có thể quên được?

Những mâu thuẫn và giằng xé khi Vũ Chí Tân đưa những tấm ảnh thân mật đó ra dọa nàng, ép nàng phải cài virus vào máy tính Đường Chính Hằng, sao nàng có thể quên được?

Chính cậu ta đã suýt hủy hoại tương lai của Cảnh Lượng, cũng chính là cậu ta đã từng bước từng bước đẩy nàng về phía đối lập với Đường Chính Hằng.

Tất cả những điều này... đều không thể tha thứ được!

- Tôi nghĩ, chỉ một lát nữa là cảnh sát sẽ tìm đến cửa nhà họ Đỗ rồi! Ha ha...

Tiểu Băng vui sướng cười thành tiếng, nàng đương nhiên không thể bỏ qua cho Đỗ Hiểu dễ dàng như vậy được.

- Tôi nghĩ, đã đến lúc để mọi người biết nguyên nhân của một loạt các sự việc là gì rồi... Cảnh Lượng bị fan tấn công, bệnh tình của Đỗ Gia bộc phát, Hà Lệ bị trúng khí ga trong nhà...

Tiểu Băng vừa nói vừa giơ lên chiếc máy thu âm đang nắm chặt trong tay, vô cùng đắc ý.

- Cô? Cô đều biết cả rồi? Nhất định là con tiện nhân đó, nhất định là ả đã nói cho cô đúng không? Con tiện nhân đó, tại sao lúc đó tôi không giết chết ả luôn chứ?

Đỗ Hiểu nghiêng răng đầy căm hận, trợn mắt lên nhìn Tiểu Băng một cách hung dữ.

- Thật đáng tiếc, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi!”

Tiểu Băng nhún vai, cười nhạt:

- Tôi nghĩ, chẳng mấy chốc là cậu sẽ được thể nghiệm cuộc sống trong nhà tù rồi!

- Đưa máy thu âm đây!

Đỗ Hiểu dường như ý thức được chiếc máy thu âm trong tay Tiểu Băng chính là chứng cứ, đột nhiên thò tay ra giật lấy!

Tiểu Băng bị hành động đột ngột này của cậu làm giật mình, loạng choạng lùi về sau hai bước, nàng bước hụt chân, cả người mất thăng bằng, cứ thế ngã lộn về phía sau!

“Á!”

Nàng kinh hoàng kêu lên một tiếng, tay buông ra, chiếc máy thu âm rơi xuống đất.

Đỗ Hiểu giơ tay ra kéo nàng theo phản xạ, nhưng một ý nghĩ lóe lên, ngón tay cậu run rẩy trong không trung, cánh tay dừng khựng lại không cử động tiếp nữa.

Nếu như cô ta vĩnh viễn không thể nói được nữa, thì sẽ không ai nói cho cả thế giới này biết những việc cậu đã làm.

Trong lòng nghĩ như vậy, cậu cứ đứng ngây người ra nhìn Tiểu Băng lăn dần dần xuống khỏi những bậc cầu thang cao cao của tòa án.

Nhưng trong lòng cậu lại sợ hãi, dưới chân cậu như đổ chì, không thể nào động đậy được.

- Trác Tiểu Băng!

Khuru Dương không dễ dàng gì mới lọt được khỏi đám phóng viên, vừa chạy ra tới nơi thì nhìn thấy cảnh Tiểu Băng lăn từ bậc thang xuống, cô không kịp lao đến kéo nàng lại, chỉ đứng ngây ra kinh hãi.

Trời đất xoay chuyển, cả thế giới dường như quay trở về cái ngày của ba năm về trước.

Tiểu Băng cảm thấy sự lạnh lẽo của những bậc thang làm cho toàn thân nàng đau đớn, rất giống cái khoảnh khắc xảy ra vụ tai nạn, nàng cảm thấy cả thế giới đều đảo lộn xung quanh nàng chỉ trong chớp mắt, mất hết phương hướng, cũng không còn tính mạng, chỉ còn lại một màn đêm u tối.

Cả người nàng bị hất lên, sau đó rơi bịch xuống đất.

Giống như một con búp bê nạp năng lượng không có sinh mệnh.

Trong một khoảnh khắc, nàng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đầy quan tâm của Đường Chính Hằng, sự giải thích đầy sợ sệt và bất lực của Đỗ Hiểu, tiếng khóc râm rứt của Khuru Dương, và vô số những tiếng “tách tách” của những chiếc đèn flash...

Một luồng ánh sáng trắng lóe lên trước mắt nàng, thế giới từ đây rơi vào sự âm u vô cùng vô tận.

Tất cả mọi thứ, thật sự đều đã kết thúc rồi sao?

Thời gian quay ngược trở lại, dường như quay trở lại những tháng ngày nàng phải một mình đối diện với sự thật.

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Đỗ Hiểu nhếch mép cười đắc ý, nhìn Tiểu Băng, cười một cách vô cùng tàn nhẫn, cậu muốn lấy tay nâng cằm Tiểu Băng lên, nhưng nàng đã ngoảnh đầu tránh đi.

“Ha ha...”

Tiếng cười của Đỗ Hiểu cứ vang vọng trong phòng bệnh, cậu chắc chắn đã nắm rõ được tất cả sự thật, thế nên mới nói bằng cái giọng ngông cuồng và ngạo mạn đó.

- Trác Tiểu Băng, bí mật này... tôi nghĩ cô nhất định sẽ thấy hứng thú.”\

Bởi vì cậu biết trong vụ tai nạn ô tô ba năm về trước, người lái chiếc xe thứ bảy đó... rốt cuộc là ai.

- Người đó là Đường Chính Hằng?! Dựa vào đâu mà tôi phải tin rằng tất cả những gì cậu nói là sự thật chứ?

Đôi môi mỏng của Đỗ Hiểu mấp máy, ung dung nói ra đáp án, nhưng Tiểu Băng giống như một con thỏ bé nhỏ bị kinh động, giật lùi ra sau vài bước, nàng hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này, cái người lái chiếc Audi A6 đó sao lại có thể là Đường Chính Hằng được?

Cả trái tim trở nên nặng trĩu, cứ thế rơi thẳng xuống vực sâu không đáy, những gì đã từng xảy ra giữa nàng và Đường Chính Hằng cứ lần lượt hiện lên từng việc một, tình cảm kì lạ như gần như xa của anh dành cho nàng. Sự bảo vệ và quan tâm hết lòng của anh với nàng. Sự lạnh lùng của anh. Sự ám áp dịu dàng của anh và cả những lời anh muốn nói mà lại không nói nên lời...

- Tôi không tin, trừ phi... cậu có bằng chứng.

Tiểu Băng hoang mang lắc đầu nguầy nguậy, nụ cười đắc ý của Đỗ Hiểu khiến trái tim nàng càng thêm hoảng loạn.

- Tôi có thể nói như vậy, đương nhiên là phải có chứng cứ rồi!

Đỗ Hiểu nheo nheo mắt, khi nhắc tới cái tên Đường Chính Hằng, trên mặt cậu lộ đầy vẻ khinh bỉ.

- Năm đó ông già vì để giúp hần chạy tội đã tiêu không ít tiền đâu! Những người nhận tiền đó đều là nhân chứng hết! Nếu cô không tin tôi, thì hãy đem ảnh của Đường Chính Hằng cho họ coi, tôi bảo đảm đáp án sẽ là một mà thôi!

Thật sự là anh...

Tiểu Băng cau mày, cặp mắt xuống.

Kết quả chờ đợi ba năm ròng khổ sở... thì ra tàn nhẫn như thế này đây.

Đối với người đã cướp đi sinh mạng của cha mẹ nàng, Tiểu Băng tưởng rằng nàng sẽ rất căm hận, nhưng khi trở về phần mộ của cha mẹ nàng mới phát hiện trong lòng đã không còn hình bóng của sự thù hận nữa rồi. Thù hận chỉ là không thể thắng nổi sự dằn vặt của thời gian, mỗi khi mở mắt choàng tỉnh vào một buổi sáng tỉnh mơ nào đó, nó sẽ hóa thành những đám mây đen của mùa đông, nhanh chóng tan biến.

Còn sự thật nằm trong kí ức của Hà Lệ lại càng khiến con người ta hồn bay phách lạc.

Thì ra Đỗ Gia không phải chết vì bệnh tình đột ngột bộc phát, mà là bị Đỗ Hiểu cố tình chọc giận, cậu ta thấy cha ruột của mình vùng vẫy và hấp hối dưới chân, vậy mà lại giữ thật chặt hộp thuốc cứu mạng trong tay, không hề động đậy.

Cái cậu ta muốn là Hoa Cẩm, là tất cả gia sản của nhà họ Đỗ. Như vậy cậu mới có thể danh chính ngôn thuận đuổi Đường Chính Hằng ra khỏi nhà mình, làm cho anh biết mất khỏi tầm mắt cậu vĩnh viễn.

Đỗ Hiểu mở miệng nói muốn hợp tác với nàng, và Tiểu Băng hiểu vụ kiện tranh chấp tài sản này là không thể tránh khỏi. Đỗ Hiểu nhất định muốn dồn Đường Chính Hằng vào chỗ đường cùng, mất hết tất cả. Nàng đã từng phải giương mắt nhìn Đỗ Hiểu làm tổn thương Cảnh Lượng, lần này, nàng không cho phép bị kịch lại một lần nữa tái diễn.

Thế nên nàng giúp Đỗ Hiểu đến tìm gặp An Tuyết, nhờ đó chiếm được lòng tin của cậu, nàng tự tay thiết kế một cái bẫy to lớn và dày đặc, muốn khiến cho Đỗ Hiểu thân bại danh liệt.

Cứ cho là nàng sẽ chẳng có tương lai nào với Đường Chính Hằng thì nàng cũng phải giúp anh, khiến cho anh danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của Hoa Cẩm và nhà họ Đỗ.

- Cô ấy làm vậy, tất cả đều là vì anh...

Thời gian lại quay về hiện tại, Khuru Dương đứng bên cạnh Đường Chính Hằng, thấy anh đứng tựa lưng vào tường lặng lẽ nhìn lên trần nhà màu trắng của bệnh viện, khuôn mặt vẫn lạnh lùng không một chút biểu cảm.

Khuru Dương giơ tay lên lau một vệt nước mắt, giờ mới phát hiện cô đã bắt đầu rơi lệ một cách không tự chủ, cánh cửa phòng bệnh khép hờ, Khuru Dương nói xong liền liếc vào phòng bệnh qua khe hở ở cửa. Trong phòng bệnh ngập tràn màu trắng, màu sắc đơn điệu cộng thêm mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến cho người ta không thể nào thở nổi.

Trên giường bệnh là Tiểu Băng với khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Bởi vì phía sau não từng chịu nhiều lần tổn thương bên ngoài, nên một số cục máu còn tồn dư trong não nàng vẫn chưa tan hết, và cái khoảnh khắc nàng lăn xuống bậc thang, những cục máu này đã vỡ ra làm tổn hại tới dây thần kinh, chính điều này dẫn đến việc nàng vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Đường Chính Hằng nhìn theo ánh mắt của Khuru Dương, trên mặt Tiểu Băng vẫn như đang nở một nụ cười, nàng hít thở yên lặng và bình ổn, chỉ là vẫn không chịu tỉnh lại, giống như người đẹp bị trúng lời nguyền trong truyện cổ tích xa xưa.

Có lẽ, nàng đang mơ một giấc mơ rất đẹp, trong giấc mơ có người cha hiền từ, có người mẹ xinh đẹp dịu dàng, cả gia đình cùng chung sống rất hạnh phúc.

Bởi vì quá lưu luyến hạnh phúc đẹp đẽ ấy, nên nàng mới cố chấp không chịu để mình tỉnh dậy khỏi cơn mơ hư vô.

Nếu tỉnh lại sẽ phải tiếp tục đối mặt với sự thật tàn khốc này, nàng sẽ sợ hãi.

- Anh biết.

Đường Chính Hằng gạt đầu, giơ tay lên cọ nhẹ vào cổ áo, anh gắn chiếc trầm cài áo bằng lông vũ màu trắng của Tiểu Băng lên ngực áo mình, để mặc cho thủy tinh lỏng lạnh phát ra thứ khí lạnh lẽo, có lẽ do thời tiết bỗng trở lạnh nên đến trái tim cũng không thể nào trở nên ấm áp được.

Khuru Dương ngăn người ra nhìn người đàn ông trước mặt, cô chưa bao giờ nhìn thấy Đường Chính Hằng để lộ ra vẻ đau đớn và quan tâm nhường ấy. Đường như anh đang đánh mất thứ mà mình yêu quý nhất, ngay đến khuôn mặt điển trai cũng trở nên nhợt nhạt.

Ngày hôm đó trong tiệm cafe của khách sạn, trước khi Tiểu Băng rời đi đã gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, thế là dựa theo âm thanh nho nhỏ ấy, cô ngừng đầu liếc nhìn số điện thoại mà đối phương để lại.

Sau khi gọi vào số điện thoại đó cô mới biết người nghe điện thoại thì ra là một luật sư tên là Từ Tuệ Tuệ. Thông qua Từ Tuệ Tuệ, Khuru Dương cuối cùng đã biết rõ mọi việc, cuộc chơi có tên là báo thù này, tất cả đều do Tiểu Băng sắp đặt.

Sau đó bọn họ liên tục giữ liên lạc qua điện thoại thì mới có thể có được báo cáo kiểm định DNA thật sự, còn khuyến được A Kì ra tòa làm chứng.

Ngoài việc báo thù ra, Khuru Dương cũng hiểu, Tiểu Băng yêu Đường Chính Hằng sâu đậm tới mức nào. Nàng nguyện từ bỏ việc báo thù vì tình yêu này, không màng mọi thứ chấp nhận tác thành cho hạnh phúc của đối phương. Người con gái từ trước tới giờ luôn thông minh và bình tĩnh, cuối cùng cũng chọn lựa để mình lún sâu trong tình yêu, muôn đời muôn kiếp không bao giờ quay đầu lại được.

- Thế nên, sau này anh hãy yêu cô ấy thật nhiều!

Khuru Dương cố gắng để bản thân có thể cười thật rạng rỡ, nhưng sự đau buồn trong đôi mắt ướt lệ đã bán đứng cô. Tình yêu của cô dành cho Đường Chính Hằng có lẽ không được sâu đậm như Tiểu Băng, thế nên trước khi vẫn còn có thể cứu vãn, cô chấp nhận lựa chọn tác thành và từ bỏ.

Đường Chính Hằng vẫn giữ im lặng, nhưng anh giơ tay vỗ nhẹ lên vai Khuru Dương, cái vỗ đầy hàm ý. Hai người họ, mãi mãi chỉ là người thân và bạn bè mà thôi.

Cho đến tận khi mỗi người đều có được hạnh phúc thuộc về mình, tóc đã bạc phơ, con cháu đầy đàn, cũng sẽ vẫn giống như năm đó, khi đối phương cần đến, vẫn không hề do dự giơ ra đôi tay ấm áp nhất để che chở và giúp đỡ.

Đây chính là định nghĩa của bạn bè.

Tiểu Băng dường như đã mơ một giấc mơ rất dài rất dài.

Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy bản thân khi còn nhỏ, hai tay chống cằm ngồi một mình ngẩn ngơ trên phiến đá.

Gió biển nhẹ nhàng lướt qua mặt, dịu dàng và mát mẻ.

Những chú hải âu kêu thành tiếng bên bãi biển, trong mắt nàng trời và biển giao nhau, là một khoảng xanh bao la vô cùng tận.

Mẹ nàng cầm một trái cam tròn mọng nước, đi tới từ một phía khác của bờ biển, trên mặt bà nở một nụ cười ấm áp.

Nàng chạy lon ton tới chỗ bà với nụ cười trên môi, sau đó sà thẳng vào lòng mẹ, giang rộng vòng tay đòi hỏi mẹ một cái ôm.

- Mẹ!

Nàng không nhìn được hết ầm lên, nhưng miệng thì mở rộng mà nói không thành tiếng, bên tai nàng vang vọng một giọng nói khác lạnh lót và ngoan ngoãn, nàng ngẩng đầu nhìn qua bên đó, một thằng bé trắng trẻo xinh xắn đang đứng cách đó không xa, nốt ruồi dưới đuôi mắt đập vào tầm mắt nàng, cái miệng đang chu lên của nó sáng bóng lên như những viên thạch trái cây trong suốt.

Thằng bé chớp chớp mắt, đột nhiên thò bàn tay nhỏ bé bụ bẫm của nó ra, ánh mắt lấp lánh chứa chan sự chờ đợi.

Nàng hiểu ra ngay lập tức, thế là liền mỉm cười, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của mẹ để kéo lấy tay em trai.

- Chị ơi...

Thằng bé trắng trẻo trước mặt đột nhiên trở thành một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú, giọng nói của Cảnh Lượng trầm ấm, chứa đựng trong đó sự trưởng thành không phù hợp với gương mặt của nó.

- Chị ơi... chị ơi...

Thằng bé cứ gọi liên hồi, giọng điệu gấp gáp và bi thương, gương mặt nó giờ đã trở nên mơ hồ không rõ, giọng nói dường như càng lúc càng xa dần, nhưng trong phút chốc xuyên qua giới hạn của không gian và thời gian, truyền thẳng đến tận đáy tim nàng.

- Tiểu Lượng...

Đôi môi Tiểu Băng khẽ run rẩy, lẩm bẩm thốt ra những lời mơ hồ không rõ, người con gái cứ mãi chìm sâu trong giấc ngủ, giờ đây cuối cùng đã bắt đầu tỉnh lại.

Những người đang đứng bên cạnh nàng không ai không tươi cười mừng rỡ, ngay cả Đường Chính Hằng cũng không thể kìm chế được khẽ cong môi lên, nở một nụ cười rạng rỡ, đẹp đến mức không gì sánh nổi.

Hàng lông mi của Tiểu Băng khẽ run run, giống như chú bướm bị làm kinh động đến mức hoảng loạn vỗ cánh.

- Chị ơi... chị ơi...

Tiểu Lượng mừng rỡ kêu lên liên hồi, giờ phút này cậu mới biết cái người luôn luôn âm thầm bảo vệ cậu thì ra chính là người chị gái cùng mẹ khác cha của mình.

Nhiều hơn một người thân, nhiều hơn một phần yêu thương, trong lòng cũng sẽ có nhiều hơn sự ấm áp.

Nghe thấy tiếng gọi này, đôi môi Tiểu Băng khẽ động đậy, rồi nhoèn cười.

Nàng mở choàng mắt với nụ cười hạnh phúc, cả một màu trắng toát đập vào mắt nàng, nhưng nàng lại thấy ngay một bóng dáng màu đen đứng ngay bên cạnh.

Lúc này anh đang cười không hề giấu giếm, nụ cười tuyệt đẹp tới mức khiến con người ta đánh mất phương hướng.

Phía sau ánh mắt lạnh giá của anh là một người đàn ông lịch thiệp với đôi mắt nhuốm đầy vẻ mệt mỏi giấu sau cặp kính gọng đen, đôi mắt Kỉ Tư Nam vẫn đen và sáng như thế, chỉ cần anh nở một nụ cười sẽ khiến người ta nghĩ ngay tới một từ, “phong hoa tuyết đài”.

Bọn họ... Tiểu Băng cup mắt xuống, chỉ một cái chớp mắt liền che giấu mọi sự biến đổi cảm xúc trong mắt nàng.

Nàng cố gắng nói thật dịu dàng, nhưng không hề dám tới ánh mắt đầy quan tâm của Cảnh Lượng đang nhìn nàng, quay đầu về hướng hai người rất đỗi quen thuộc là Tuệ Tuệ và Hường Tinh.

- Tuệ Tuệ, Tiểu Tinh...

Nghe thấy Tiểu Băng lên tiếng, Đường Chính Hằng vui mừng nhìn nàng, anh muốn tìm thấy những cảm xúc quen thuộc trong ánh mắt nàng.

- Bé con...

Anh cất tiếng gọi một cách không tự chủ, cái tiếng gọi mà anh dành riêng cho nàng, nhưng Tiểu Băng chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt nhìn anh mang một vẻ xa lạ và lạnh lùng, dường như đang nhìn một người hoàn toàn không quen biết.

Nàng giơ tay lên đỡ lấy đầu, cay mảy nhìn anh, giọng nói bình thản giống như một lưỡi kiếm sắc nhọn, trong phút chốc đâm thẳng vào tim, không một chút nương tình.

- Tôi... quen anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 5: Từ bỏ để tự do

Ngày 30 Tết, đêm trừ tịch.

Thành phố nhỏ bé ở một nơi xa xôi phương bắc, quê nhà của Kì Tư Nam, chỉ cần đến mùa đông là sẽ ngập trời màu trắng bạc của băng tuyết, đẹp tựa phong cảnh ảo mộng trong những câu chuyện cổ tích.

Tiểu Băng ôm lấy đầu gối ngồi thu mình bên đống lửa to, vẫn nghe thấy mơ hồ những tiếng lách tách của củi cháy, nhiệt độ dưới chân nàng nóng hừng hực, làm cho nàng ấm áp từ những ngón chân vào tận trong lòng.

Đây là lò lửa chỉ riêng vùng Đông Bắc mới có, lần đầu tiên nàng được nhìn thấy nên không kiềm chế được tò mò, leo lên xem, thế rồi bị hơi ấm này bao bọc lấy khiến nàng không muốn rời đi nữa.

Bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ lấp lánh những vì sao, không có trăng, nhưng đêm vẫn sáng rực lên bởi những bông tuyết ngập trời. Vẫn chưa đến mười hai giờ đêm, những tiếng pháo đã vang lên đùng đoàng khắp nơi, âm thanh ấy ồn ào và khiến con người ta cảm thấy mừng rỡ.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm nàng cùng đón Tết với người khác.

Không biết tại sao, khi Kì Tư Nam đưa ra lời đề nghị muốn đưa nàng về nhà đón Tết, Tiểu Băng lại cảm thấy vui mừng khôn xiết. Có lẽ vì từ giờ nàng không phải một mình trải qua đêm trừ tịch dài dằng dặc này một mình, không phải ngồi nghe những tiếng cười nói vui vẻ của muôn nhà để rồi sau đó một mình âm thầm rơi lệ.

Nhà của Kì Tư Nam ở một thành phố nhỏ hẻo lánh ở phương bắc, bố anh là hiệu trưởng của trường học duy nhất trong thị trấn, những người ở đây chỉ biết con trai của hiệu trưởng luôn “làm thêm” ở một thành phố lớn, chứ hoàn toàn không hay biết anh đã trở thành một đại minh tinh nổi tiếng như thế này.

Bởi vì trong cái thị trấn nhỏ bé này, hiệu trưởng họ Kì mới là một người vô cùng nổi tiếng.

Gia đình của Kì Tư Nam rất ấm cúng, bố anh tuy trông có vẻ nghiêm khắc, nhưng thỉnh thoảng có những câu nói khiến người khác không nhìn được phải ôm bụng cười. Mẹ anh có ánh mắt rất dịu dàng, đôi môi cong cong lúc nào cũng nở nụ cười, tay nghề nấu nướng của bà khiến Tiểu Băng vô cùng kính phục.

Vì có được chủ đề chung về nấu nướng, mẹ của Kì Tư Nam và Tiểu Băng chỉ mới gặp mà đã như hai người bạn cũ, chẳng mấy chốc đã thân thiết như hai mẹ con. Hai người bận rộn cả một buổi chiều trong bếp, làm không ít món ăn, khiến cho hai cha con hiệu trưởng Kì và Kì Tư Nam đều cảm khái rằng mình thật có phúc phận.

Sự ấm áp này khiến Tiểu Băng cảm thấy bản thân lại trở về những tháng ngày trước kia. Nàng cùng tập đàn với bố, mẹ bung đĩa hoa quả lại, bà nhìn những ngón tay chơi đàn của hai người, chỉ đứng một bên lặng lẽ mỉm cười.

Nhưng đáng tiếc thời gian đã trôi qua thì dù có níu kéo thế nào cũng không bao giờ có thể quay trở lại.

Nàng chỉ có thể cố gắng trân trọng hiện tại, không để bản thân phải hối tiếc.

Khẽ nghiêng đầu, bên ngoài cửa sổ không biết nhà ai đang đốt pháo ầm trời, Tiểu Băng giơ tay lên bịt tai thò đầu ngó ra bên ngoài, cả gia đình hạnh phúc khiến cho nàng bất giác mỉm cười.

- Làm gì thế?

Không biết Kì Tư Nam đi vào từ lúc nào, tiếng đốt pháo quá lớn nên anh ghé sát vào tai Tiểu Băng nói.

Tiểu Băng hướng về phía cửa sổ chu môi lên, Kì Tư Nam nhìn theo hướng ánh mắt của nàng liền thấy một màn đốm pháo rực rỡ đập vào tầm mắt, soi rọi cả một không gian xung quanh và cả trong mắt anh cũng lấp lánh đủ sắc màu.

- A, tuyết rơi rồi!

Tiểu Băng sung sướng thốt lên, không biết từ lúc nào bầu trời bắt đầu thả xuống những bông hoa tuyết trắng xóa, bay bay trong ánh lửa lung linh, đẹp vô cùng vô tận.

- Đúng thật là...

Tiểu Băng hưng phấn như đang nghĩ đến điều gì, vô tình chạm mặt vào tấm kính cửa sổ lạnh cóng, thế là liền bật cười:

- Nhà anh đúng là lạnh thật đấy, giống y như anh nói lúc trước!

Nói xong nàng hơi hận tới mức suýt nữa thì tự cắn lưỡi. Nàng lấy tay bịt mồm lại, đảo đảo mắt hoảng hốt, không biết phải làm thế nào.

- Thật ra... em không hề mất trí nhớ đúng không?

Kì Tư Nam mỉm cười, trông bộ dạng anh như đã sớm biết tất cả

- Chỉ là em muốn khiến Đường Chính Hằng tưởng rằng em đã quên anh ta...

Em đã hy sinh nhiều như vậy cho anh ta, em sớm đã yêu anh ta sâu đậm như vậy, tại sao khi anh ta ở ngay trước mặt thì em lại trốn chạy?

Kì Tư Nam có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không thể thốt nên lời.

- Em xin lỗi...

Tiểu Băng cúi đầu xuống, vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Cái khoảnh khắc nàng mở mắt ra, nhìn thấy Đường Chính Hằng và Kì Tư Nam cùng đứng bên cạnh nàng, không ai có thể nhìn thấu được trong lòng nàng có biết bao điều mâu thuẫn.

Một bên là người đàn ông đã yêu nàng năm năm, một bên là người đàn ông nàng đã hứa sẽ ở bên cạnh nàng cả đời, cho dù rẽ phải hay là rẽ trái, thì cái cân trong lòng nàng cũng không thể nào cân bằng được.

Thà nàng lựa chọn từ bỏ tất cả, dùng cái cơ bị mất trí nhớ để trốn chạy.

- Chắc là... em rất yêu anh ta phải không?

Kì Tư Nam tiến lại gần, ngồi xuống vai kề vai với nàng.

Tiểu Băng nhìn Kì Tư Nam với ánh mắt không biết phải làm thế nào, người đàn ông lúc nào cũng dịu dàng như nước này lại nhìn thấu những bí mật trong lòng nàng.

Đúng thế, rốt cuộc thì nàng đâu có thực sự mất trí nhớ, thế nên tình yêu này còn có thể tiếp tục che giấu được bao lâu đây? Rõ ràng đã không biết bao lần mềm lòng muốn xông tới ôm chặt lấy hình bóng đang ngày càng xa dần của Đường Chính Hằng, nhưng trong lòng lại có một tiếng nói bảo với nàng rằng “không được”, không được nói với anh sự thật.

Rõ ràng anh lạnh như một ngọn núi băng, nhưng vào những lúc nàng lạnh lẽo nhất anh lại luôn mang đến cho nàng sự ấm áp chưa từng thấy.

Tình yêu giống như những cơn gió biến đổi vô thường, nhưng kì vọng và chờ đợi thì nó càng không đến, nhưng vào những lúc bất chợt không thể nào ngờ tới thì nó lại ập đến không hề báo trước.

Nếu em nói cho anh biết ngay từ lúc anh đeo chiếc nhẫn vào tay em, em mới biết Đường Chính Hằng trong tim em quan trọng như thế nào, thì Kì Tư Nam, liệu em có làm tổn thương anh không?

Tiểu Băng nhìn ánh mắt đầy bi thương của Kì Tư Nam, nàng đã từng làm anh tổn thương một lần rất sâu sắc, nàng không muốn lại đâm thêm một nhát vào vết thương đã lành lặn của anh, nàng không có sự quyết đoán và nhân tâm đó.

- Em... chưa từng yêu anh ấy.

Tiểu Băng nói khẽ, nghiêng đầu dựa vào vai Kì Tư Nam, nàng đã quen dùng sự kiên cường và bình thản để làm lớp vỏ bọc phòng vệ, nhưng mỗi lúc đêm xuống tĩnh lặng, nàng vẫn yếu đuối tới mức không chịu đựng nổi bất cứ điều gì.

Em đang lừa tôi, hay tự lừa gạt chính bản thân mình?

Kì Tư Nam vòng tay qua vai Tiểu Băng, đôi mắt cong cong đọng đầy nỗi buồn man mác, anh nhẹ nhàng ôm trọn Tiểu Băng vào lòng.

Những con người sống nơi thành phố phồn hoa sớm đã quen với việc dùng đủ mọi lời nói dối bao bọc lấy bản thân. Nhưng lời nói dối của Tiểu Băng lúc này lại vô cùng chua chát và giả dối, không có một chút tác dụng nào.

Thậm chí đến chính bản thân nàng... cũng không thể lừa nổi.

Anh sụp mắt xuống.

Đôi môi hơi cong lên nở một nụ cười miễn cưỡng.

Bên tai anh lại vang lên câu nói khi ấy của Lâm Phi, anh hít một hơi thật sâu, Tiểu Băng vẫn nằm trong vòng tay anh, hít thở đều đều, dường như đã ngủ say.

Nam, tuyệt đối không được dễ dàng yêu một người.

Bởi vì người đem lòng yêu trước, sẽ là kẻ thua cuộc cả đời này...

Anh không cảm lòng được, ngoảnh đầu lại đặt một nụ hôn lên trán Tiểu Băng.

Tôi hy vọng biết bao người thắng cuộc sẽ là tôi, nhưng thật đáng tiếc, thật ra tôi sớm đã thua rồi. Thế nên Tiểu Băng à, nếu em không nhẫn tâm từ bỏ tôi, vậy thì hãy để tôi giúp em đưa ra quyết định... Dù sao thì sự phản bội này sớm muộn cũng sẽ xảy ra mà thôi.

Tiểu Băng không nghe thấy tiếng nói trong lòng Kì Tư Nam, chỉ lặng lẽ mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngập trời tuyết trắng được phản chiếu trong ánh lửa bập bùng thật lung linh, đẹp tựa như cảnh tượng trong cổ tích.

Ở thành phố phương bắc yên bình này, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một cảnh tượng tuyệt đẹp đến vậy. Nhìn những bông tuyết trắng càng lúc càng dày rơi bên ngoài cửa sổ, dần dần khiến tầm mắt cũng trở nên một màu trắng xóa. Tiểu Băng nhắm mắt lại, từ từ co mình vào lòng Kì Tư Nam.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong đêm sâu thẳm, biến thành một làn khói tan nhẹ vào hư vô.

Đêm đã về khuya, Kì Tư Nam thở dài một tiếng, lắng nghe những tiếng pháo đi đùng cứ vang lên liên hồi bên ngoài cửa sổ, nghe đến mức tâm trạng anh rối bời. Kim đồng hồ trên tường khẽ chỉ đúng mười hai giờ đêm, cuối cùng một năm mới cũng đã tới.

Trong bầu trời đêm bỗng chốc nở bung những bông hoa muôn màu muôn sắc long lanh, lấp lánh sáng rực rỡ, như định hình những kí ức tuyệt đẹp của người thân, bạn bè, tình nhân trong giây phút đầu tiên của năm mới.

Thành phố bé nhỏ yên bình ở phương Bắc, nơi đây không có âm mưu, không có phản bội, không có tổn thương và cũng không có sự lựa chọn.

Đây... sẽ là một sự bắt đầu mới sao?

Vì sắp tới buổi kí hợp đồng với Đô Luân nên kì nghỉ của Kì Tư Nam chỉ vồn vện có ba ngày. Trên đường từ nhà trở về Bắc Kinh, biểu cảm của anh càng lúc càng u ám, khuôn mặt anh ngập đầy mây đen, có cảm giác sắp đổ mưa.

Ngày kí kết hợp đồng càng lúc càng gần, điều đó đồng nghĩa với việc những ngày ở cùng Tiểu Băng càng lúc càng ít. Lúc Kì Tư Nam nghĩ tới đây, anh cau mày theo phản xạ, trong lòng không khỏi nhói đau.

Bọn họ đáp chuyến bay từ Cáp Nhĩ Tân về Bắc Kinh, sau khi nghe cú điện thoại của Ena ở sân bay, cả đoạn đường Kì Tư Nam không nói không rằng, chỉ cau mày và ngồi ngẩn ra.

- Nam...

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp hỏi hai người muốn dùng đồ uống gì, Tiểu Băng thấy Kì Tư Nam không phản ứng, liền lấy khay tay huých nhẹ anh một cái.

- Há? Đến rồi sao?

Kì Tư Nam thu lại ánh mắt thất thần, ngạc nhiên nhìn ra xung quanh.

- Là đồ uống đó...

Tiểu Băng hạ thấp giọng nói khẽ vào tai anh, chỉ vào đồng hồ uống. Kì Tư Nam có chút ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu.

- Lấy cho anh cà phê nhé?

Tiểu Băng ghé sang hỏi thêm một câu, Kì Tư Nam liền mỉm cười gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười cảm ơn với cô tiếp viên tên là Bân Bân.

Tách cà phê nóng hồi đặt ở đó, tỏa ra một mùi hương ngào ngạt pha chút vị đắng.

Những động tác nhỏ nhất đầy thân mật của hai người khiến những người nhìn thấy không khỏi ngỡ ngàng, không ít người đều đã nhận ra đôi tình nhân này chính là cặp gần đây thường xuyên xuất hiện trên các tờ báo và tạp chí giải trí, đó chính là Kì Tư Nam và vợ hôn thê của anh.

- Xin hỏi anh là Kì Tư Nam đúng không? Có thể kí tên cho tôi được không?

Vị khách ngồi bên cạnh sung sướng chuyển qua một quyển sổ,

- Tôi và con gái đều rất thích những bộ phim anh đóng.

Kì Tư Nam cười toét miệng. Sau khi nhận lấy cuốn sổ, anh giơ tay lên phóng một đường cong tuyệt đẹp, đôi môi còn mím chặt cũng không thể che giấu được sự hạnh phúc trong đáy mắt.

Tiểu Băng ngồi bên cạnh nhìn anh kí tên, nghiêng đầu mỉm cười, tay nàng bất giác xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay áp út.

Những tình tiết hoàn mỹ y như trong cổ tích, nàng lọ lem và hoàng tử sống bên nhau hạnh phúc, không có tranh cãi, không có lừa dối, càng không có những bất đắc dĩ không theo ý muốn.

Nhưng người ngồi bên cạnh họ là Ena, khi ngoảnh đầu lại nhìn Kì Tư Nam đang cười rất hạnh phúc, trên mặt không khỏi lộ ra biểu cảm lo lắng.

Đã rất lâu rồi không thấy Kì Tư Nam cười như thế. Nụ cười trước ống kính máy quay tuy điển trai và nho nhã, nhưng đó đều là sự bình thản giả dối, biểu cảm trống rỗng như đánh mất hết linh hồn.

Từ khi người con gái tên là Trác Tiểu Băng xuất hiện, Kì Tư Nam bắt đầu trở nên dịu dàng và vui vẻ lên nhiều, lúc nào anh cũng cười thật lòng, hơn nữa còn cười rất hạnh phúc.

Nhưng càng quyến luyến niềm hạnh phúc này, chìm vào nó càng sâu thì khi cô ấy rời khỏi cậu, cậu sẽ phải một mình đối mặt thế nào đây?

Kì Tư Nam ơi là Kì Tư Nam, rõ ràng cậu biết rằng cái giá để bảo vệ cô ấy chính là hủy hoại hạnh phúc của càng nhiều người hơn nữa.

... Trong số đó, có cả chính bản thân cậu.

Vừa hết Tết, Đồ Luân tiến hành một nghi thức kí kết hợp đồng rất hoành tráng để đón chào nghệ sĩ chuyển tới từ Thiên Dật là Kì Tư Nam. Đây không chỉ là nghệ sĩ đầu tiên kí kết hợp đồng trong năm mới này của Đồ Luân, mà Kì Tư Nam sau khi trải qua sự vụ scandal lại càng được yêu thích hơn, càng được giới báo chí phong cho danh hiệu “thiên vương được hâm mộ nhất của thời đại mới”.

Vì thế, việc anh kí hợp đồng với Đồ Luân Trung Quốc – một trong những ông lớn của giới giải trí trong nước – cũng trở thành một sự kiện trọng đại trong giới giải trí đầu năm mới.

Hai bên sân khấu hình chữ T đều chật kín fan hâm mộ và phóng viên, cả sân khấu đều được trang trí bằng Alocasia Macrorrhizos, những bông hoa trắng ngần thuần khiết nở rộ, thể hiện thân phận người phát ngôn của Kì Tư Nam.

Sau khi Đường Chính Hằng rời đi, mọi việc của Đồ Luân Trung Quốc đều do một tay Chủ tịch Tổng Công ty là Hứa Vĩ Đình trực tiếp quản lý. Trước đó trong nội bộ công ty phát ra tin đồn, Hứa Vĩ Đình cũng sẽ xuất hiện tại nghi thức kí kết, đích thân tặng cho Kì Tư Nam chiếc dây chuyền mặt chữ Đ tượng trưng cho thân phận nghệ sĩ của Đồ Luân.

Nhưng không khí náo nhiệt này của hiện trường là điều ban tổ chức không ngờ tới.

Các fan hâm mộ phim của Kì Tư Nam ngồi kín cả một bên khán đài, còn không ít người đứng ở hành lang và lối đi, bọn họ đều đeo những tấm đèn biển, bóng bay và poster đủ loại khác nhau, và vừa mới bước vào hội trường đã bắt đầu hò hét khẩu hiệu không ngừng nghỉ, những tiếng la ó và gào thét cứ không lúc nào ngớt.

Các phóng viên tới phỏng vấn không trừ một thể loại nào, thậm chí cả những người đã bị ban tổ chức từ chối, vậy mà không hiểu bằng cách nào vẫn lọt vào được bên trong.

Tiểu Băng mặc một bộ lễ phục màu đỏ hoa hồng, yên lặng ngồi đợi ở một bên khán đài, theo sự sắp đặt của ban tổ chức, trong nghi thức kí kết hợp đồng còn có một tiết mục nho nhỏ để nâng lên sân khấu tặng hoa, theo ý của Ena và công ty, vì Kì Tư Nam đã có vợ hôn thê nên không thể đi theo con đường thân tượng được nữa. Thế nên họ phải dùng con bài “tình yêu”, tặng thêm một số “thao tác” về mối tình của hai người, đồng thời có thể thu hút thêm fan hâm mộ cho Kì Tư Nam, đối với anh mà nói thì chỉ có lợi không có hại.

Để thể hiện sự coi trọng của công ty với Kì Tư Nam, nghi thức kí kết hợp đồng cũng mời đến người dẫn chương trình nổi tiếng nhất của Đồ Luân là Tô Nguyệt. Tuy cô là người Đài Loan, nhưng lại thường xuyên đến đại lục làm tiết mục giải trí, phong cách dẫn chương trình của cô khá thoải mái vui vẻ, dám nói dám làm, có một chút phong cách “trời không sợ đất không sợ”.

Kì Tư Nam đã đến hậu đài từ rất sớm, sự xuất hiện của anh khiến tất cả nhân viên có mặt ở hiện trường không khỏi kinh ngạc. Một người trước giờ chưa từng chịu mặc trang phục một màu như anh hôm nay lại mặc cả bộ lễ phục màu đen, bên trên có thêu ren và trăn châu màu đen, trông rất âm u và thần bí.

- Ena, hôm nay giúp tôi hóa trang đi!

Đang ngồi trên ghế trong phòng hóa trang, Ena vừa định đi ra ngoài gọi người đến hóa trang cho Kì Tư Nam thì nghe thấy giọng nói khe khẽ của Kì Tư Nam khiến trong phút chốc khẽ ngáy người ra.

Lúc Kì Tư Nam mới vào nghề, Ena không phải là người quản lý của anh mà là một thầy hóa trang có tay nghề thâm niên. Hai người quen biết không lâu thì người quản lý của Kì Tư Nam vì tham ô tiền lương quảng cáo của nghệ sĩ nên bị Lâm Phi đuổi đi. Thế là Kì Tư Nam đề nghị với công ty để Ena làm quản lý của anh, tuy Lâm Phi nghi ngờ năng lực của Ena nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

- Từ khi trở thành người quản lý của tôi, anh chưa từng một lần giúp tôi hóa trang...

Trong giọng nói của Kì Tư Nam có chút gì đó bất đắc dĩ, Ena cảm thấy cảm xúc của anh có điều gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói ra được có vấn đề ở đâu. Thế là anh nhanh chóng tìm một người hóa trang quen mượn bộ đồ trang điểm, đau đáu đến trước mặt Kì Tư Nam thoa cho anh một lớp phấn nền trước.

- Nam, rốt cuộc cậu làm sao thế hả?

Ena không nhịn được lên tiếng hỏi, Kì Tư Nam nhắm mắt lại lắc đầu, chỉ cười nhạt

- Không có gì, hôm nay em rất vui, hình như lại trở về ngày mà chúng ta mới quen... Em còn nhớ anh đã bôi cho em phấn mắt màu trắng sáng, anh nói bộ dạng của em thích hợp làm thiên sứ...

Đó là phần ám áp đầu tiên anh cảm nhận được trong giới giải trí giá lạnh này.

Đã nhiều năm trôi qua, trải qua bao sự dùi mài của năm tháng, nhưng điều đó vẫn in sâu trong trái tim anh, chưa từng quên lãng.

Bàn tay của Ena bắt đầu run rẩy, rõ ràng anh nghe thấy một sự kiên quyết trong câu nói của Kì Tư Nam, trong lòng anh bắt đầu trào lên một cảm giác bất an.

Anh nín thở, từ từ thoa phấn lót, thoa kem che vết thâm... sau đó đánh phấn...

Từng bước từng bước một giống như lúc trước, những đường nét khôi ngô của người đàn ông dần dần hiện lên rõ nét dưới bàn tay anh, đột nhiên hiện lên một vẻ đẹp kinh người.

Từ đầu tới cuối Kì Tư Nam vẫn nhắm mắt, trên môi nở một nụ cười yên bình, đơn thuần giống như một đứa trẻ. Ngắm nhìn Kì Tư Nam yên lặng giống như một bức tượng điêu khắc, Ena cup mắt xuống, anh thò tay lấy hộp phấn mắt màu trắng bạc.

Nhưng một cánh tay đột ngột thò ra giữ lấy tay anh.

- Hôm nay hãy giúp em đánh phấn mắt màu đen.

Kì Tư Nam bình thản nói, khuôn mặt cậu tĩnh lặng tới mức không thể nhìn ra bất cứ biểu cảm nào, Ena vừa định lên tiếng hỏi nguyên nhân thì đột nhiên nghe thấy Kì Tư Nam nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu...

- Hôm nay em không muốn làm thiên sứ, em muốn làm Lucifer...

Đột nhiên Ena cảm thấy trái tim mình nhói đau, ngón tay anh run rẩy đánh rơi hộp phấn mắt màu trắng bạc, anh cố gắng cảm thật chắc hộp phấn mắt màu đen, nó cộm tới mức khiến tim anh đau nhói.

Không giống như câu chuyện được ghi chép trong "Paradise Lost", mọi người càng muốn tin vào truyền thuyết Lucifer rơi khỏi bầu trời vì tình yêu.

Thiên sứ lửa có địa vị cao nhất chốn thiên đình, chỉ vì đem lòng yêu một người con gái của thế giới quỷ mà đã thu lại đôi cánh màu bạc, cam tâm tình nguyện rơi xuống địa ngục.

- Làm thế này đáng sao? Vì cô ấy...

Anh dừng tay lại, ngẩng người nhìn Kì Tư Nam, cuối cùng anh cũng hiểu Kì Tư Nam muốn làm gì rồi.

Đôi môi Kì Tư Nam khẽ động đậy, tạo thành một đường cong, và anh cười. Trong nụ cười này có một vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc, nó khiến Ena gần như đồ dẫn.

Anh cúi đầu, từ từ mở hộp phấn mắt ra, bôi màu phấn đen thẫm đó lên mắt Kì Tư Nam, từng lớp từng lớp một, dần dần hiện lên một bóng đen u ám.

Khoảnh khắc đó, dường như anh nhìn thấy thiên sứ mười hai cánh có đôi mắt màu vàng kim và đôi cánh màu bạc đang giang rộng hai vai mỉm cười, rơi xuống theo cơn gió.

Thiên sứ đó nhanh chóng trút bỏ vẻ ngoài trắng bạc, hóa thân thành một màu đen u tối cô đơn.

Anh không kiềm chế được, ngoảnh đầu đi, ngẩng mặt lên, nuốt những giọt nước mắt sắp rơi trong mắt vào tim.

Bên tai anh văng vẳng câu nói không giấu giếm ưu phiền của Kì Tư Nam.

- Em đã không còn tư cách đem lại hạnh phúc cho cô ấy nữa rồi.

Từ đầu chí cuối, Tiểu Băng đều cảm thấy “hạnh phúc” đối với nàng mà nói là một từ xa xỉ.

Khi Kì Tư Nam đứng giữa sân khấu được bao bọc bởi những ánh đèn lấp lánh, cái cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn. Nàng đột nhiên có một cảm giác tuyệt vọng cận kề, có cảm giác nàng sắp đánh mất anh.

Kì Tư Nam toàn thân trang điểm đen xì khiến cho nàng không thể kiềm chế liên tưởng ngay đến Đường Chính Hằng ở nơi Hồng Kông xa xôi, khi biết tin nàng bị mất trí nhớ, Đường Chính Hằng thậm chí đến một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ bỏ đi.

Anh tưởng rằng giữa họ đã kết thúc hoàn toàn rồi.

Tiểu Băng cắn môi thật chặt, nàng không muốn phải từ bỏ, nhưng lại quá khó khăn khi phải lựa chọn.

Người dẫn chương trình với bộ trang phục kiểu Âu màu trắng bắt đầu nói những lời mở đầu, dưới sự dẫn dắt của cô, các fan hâm mộ ở hiện trường hoàn toàn bùng nổ, bọn họ hò reo vang dậy những tấm poster và đèn biển trong tay, Kì Tư Nam chỉ có thể liên tục dùng nụ cười và những lần nghiêng mình làm câu trả lời.

Sự xuất hiện của khách mời đặc biệt – Chủ tịch Hứa Vĩ Đình của Đô Luân – càng khơi dậy sự bùng nổ của những ánh đèn lấp lánh ở hiện trường, anh mặc một bộ comple màu đỏ, trên đó có thêu những hoa văn màu đen, sự đối lập màu sắc giữa tối và sáng khiến cho anh càng thêm nổi bật.

Với danh nghĩa công ty, anh sắp tặng cho Kì Tư Nam chiếc dây chuyền có mặt chữ Đ đại diện cho thân phận nghệ sĩ của Đô Luân, đón chào anh chính thức gia nhập công ty giải trí Đô Luân Trung Quốc.

- Nam, anh có thể nói với chúng tôi cảm nhận của anh hiện giờ không?

Vào lúc Kì Tư Nam đón lấy chiếc dây chuyền, xung quanh sân khấu đột nhiên bùng lên những ngọn lửa vàng rực, khiến tất cả các fan hâm mộ có mặt tại hiện trường bị một phen kinh hãi.

Không khí đột ngột lên đến đỉnh cao nhất, Tô Nguyệt chớp ngay lấy thời cơ đưa ra câu hỏi, Kì Tư Nam nhìn những ngọn lửa bùng lên rực rỡ trong chớp mắt rồi tàn lụi, liền cup mắt xuống, anh đảo mắt một vòng rồi mới gạt đầu, giờ micro lên sát miệng, nói bằng một giọng trầm trầm.

- Thực ra, tôi muốn nói với mọi người vài câu...

- ... Nếu cậu đã quyết định như vậy, tôi có thể đồng ý với cậu, tôi đồng ý tha cho Trác Tiểu Băng. Nhưng, tôi tha thứ cũng có cái giá của nó...

Câu nói của Lâm Phi dường như vẫn vang lên bên tai, trong giọng nói của cô chất chứa đầy sự căm hận, cô hận người đàn ông đã hủy hoại hạnh phúc cả đời của cô.

Thế nên cô phải báo thù.

- ... Sau khi cậu rời khỏi Thiên Dật, Trác Tiểu Băng nhất định sẽ vì thế mà cảm thấy hổ thẹn, dựa vào mối quan hệ của cô ấy và Hường Tĩnh, nhất định cô ấy sẽ tìm mọi cách để giúp cậu, sắp xếp cho cậu vào được Đô Luân...

- ... Thế nên tôi muốn vào cái ngày kí hợp đồng với Đô Luân, cậu phải công khai sự thật Hứa Vĩ Đình ám hại cậu trước mặt tất cả giới báo chí!

Trong trí nhớ anh cứ liên tục hiện lên câu Lâm Phi nói với anh ngày hôm đó, trái tim Kì Tư Nam đau đớn tới mức muốn rỉ máu, bởi vì... cái giá để tha thứ cho Tiểu Băng chính là hủy hoại Đô Luân, hủy hoại vương quốc giải trí mà Hứa Vĩ Đình đã dùng toàn bộ tâm huyết để gây dựng nên.

Cùng cái lúc giúp Lâm Phi trả thù Hứa Vĩ Đình, cũng sẽ hủy hoại hạnh phúc của người khác.

Làm như vậy thật quá ư tàn nhẫn.

- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và tin tưởng tôi suốt bao nhiêu năm nay, thậm chí vào những tháng ngày tôi khó khăn nhất cũng vẫn không bỏ rơi tôi...

Kì Tư Nam nói xong, gập người xuống thật thấp cúi đầu cảm ơn tất cả những fan hâm mộ ngồi bên dưới khán đài, màu mắt đen của anh dưới ánh đèn phát ra một thứ ánh sáng đủ để mê hoặc lòng người.

- A...

Các fan hâm mộ điên cuồng gào thét, dùng những tiếng hò hét ngày càng to hơn để đáp lại lời cảm ơn của Kì Tư Nam.

- Cảm ơn những người đã luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, quan tâm tới tôi... chị Lâm Phi, là chị đã khiến em từ một người phục vụ ở quán cafe trở thành Kì

Tư Nam của ngày hôm nay; người quản lý Ena của tôi, em không bao giờ quên lần đầu tiên anh hóa trang cho em; đạo diễn A Lâm, cảm ơn ông đã dạy tôi phải diễn xuất thế nào, phải trở thành một diễn viên đích thực ra sao...

Nói xong, anh lại gặp người lần nữa, sự cảm ơn xuất phát từ trái tim chứa đựng sự chân thành, những fan hâm mộ dưới khán đài nghe xong mắt đỏ hoe, thậm chí có những người còn bịt miệng ngăn tiếng khóc bật ra.

Ena siết chặt nắm đấm quay người, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng anh lúc khóc.

Các phóng viên bắt đầu ngơ ngác nhìn nhau, hành động lúc này của Kì Tư Nam khiến họ cảm thấy rất kì lạ, thế là có người quên mất phải mở máy ra chụp ảnh, có người quên mất phải lấy giấy bút ra ghi chép, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về cùng một hướng.

Tiểu Băng ngồi đờ đẫn lặng lẽ ở một bên. Trên mặt nàng vẫn nở nụ cười cứng ngắc, nhưng đôi mắt nàng âm u không chút ánh sáng. Trong tay nàng vẫn còn lưu tin nhắn Kì Tư Nam vừa gửi, vào cái lúc tất cả mọi người đều không hay biết, nàng đã biết được chân tướng của sự việc.

Từng câu từng chữ, đau đớn xé lòng.

- Xin lỗi, tôi đã lừa dối em

Sự thật đó khiến nàng cảm thấy giờ phút này phản bội lại nàng... là cả thế giới.

- Tôi tin rằng sợi dây chuyền này là thứ đồ vật được nhiều nghệ sĩ ngày đêm mong muốn có được, tôi cũng rất vinh hạnh được Chủ tịch trao cho sợi dây này, nhưng...

Kì Tư Nam giờ sợi dây chuyền ra trước mặt, mỉm cười lắc đầu, ánh mắt anh mờ đi.

- ... tôi đã không còn cần đến nó nữa rồi.

Nghe xong câu nói kiên quyết của Kì Tư Nam, Tiểu Băng đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi, đứng từ xa, nàng nhìn về phía anh với ánh mắt không thể nào tin được, hy vọng có thể tìm thấy một sự ảm áp còn sót lại trong mắt anh.

- Bởi vì hôm nay... tôi từ chối kí hợp đồng với Đô Luân!

Anh gặp người xuống cúi chào các phóng viên, trong mắt anh lấp lánh sự kiên định không gì so sánh được.

Cánh phóng viên xôn xao, Kì Tư Nam lại từ chối kí hợp đồng với Đô Luân trước mặt công chúng ngay tại hiện trường nghi tức kí kết? Đây là một tin tức lớn, tuyệt đối là một tin tức lớn!

Không biết ai là người đầu tiên bắt đầu, các phóng viên chen lấn xô đẩy để xông tới trước sân khấu, vươn cổ ra giờ cao chiếc micro thu âm và máy ảnh trong tay.

Trong phút chốc hiện trường trở nên hỗn loạn.

Hứa Vĩ Đình ngậy người, trước mặt anh là những phóng viên đang xô đẩy nhau, náo loạn lên đưa ra câu hỏi, những ánh đèn flash lóe lên không ngừng, khiến cho trước mặt anh biến thành một màu trắng xóa!

Hai chân Tiểu Băng mềm nhũn ra, nàng ngồi phịch xuống ghế.

Tại sao lại thế này? Tại sao lại biến thành thế này?

Buổi lễ kí kết vốn tốt đẹp đến mức không thể tốt đẹp hơn, Kì Tư Nam sẽ nhanh chóng có được tương lai tốt đẹp hơn, album mà Hương Tinh chế tác cho anh sắp bắt đầu hoàn tất...

Nhưng vào giờ phút này anh lại nói từ chối?

Rốt cuộc là tại sao?

- Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, tôi đã quyết định sẽ rút khỏi giới giải trí!

Kì Tư Nam trông vô cùng bình tĩnh trước vô số ống kính và micro, có cảm giác lúc này anh chỉ đang tiếp nhận một cuộc phỏng vấn, một buổi họp báo như lúc bình thường.

Nhưng giây phút này lại là lúc anh muốn từ bỏ tất cả. Không còn làm thiên sứ đẹp đẽ đến không có thực trên sân khấu, để tác thành hạnh phúc của người khác, anh muốn được một lần làm Lucifer thật sự, giang rộng rồi cánh màu đen – giữa sân khấu được muôn người chú ý – làm một màn giáng trần hoành tráng và hoa lệ.

Tiểu Băng đưa tay bưng miệng thật chặt, cổ không để mình bật khóc.

- Về phần em, vị hôn thê Trác Tiểu Băng của tôi...

Ánh mắt của Kì Tư Nam lướt qua lần lượt từng gương mặt kinh hoàng hoặc hoảng hốt, dường như phải vượt qua cả nghìn trùng mới tìm thấy gương mặt quá đỗi quen thuộc trong đám đông.

Anh đứng thẳng người lên, chỉnh lại vạt áo, sau đó giơ tay lên sửa lại tóc mái.

Anh muốn được làm cho trọn vẹn lần kiêu ngạo cuối cùng này của mình, anh là người coi trọng hình thức như vậy, cho dù đầu tóc có rối bời thì cũng phải chỉnh lại từ tế ngay lập tức.

- Hợp đồng của chúng ta tới đây kết thúc, em... được tự do rồi!

Người con gái trong bộ lễ phục màu đỏ hoa hồng đứng giữa dòng người, chiếc nhẫn trên tay nàng vẫn sáng lấp lánh như thế, nàng không bao giờ quên được anh đã cầu hôn với nàng thành khẩn như thế nào trên sân khấu của quảng trường Thời Đại.

Anh nói với nàng rằng:

- Từ nay về sau, anh sẽ đem hạnh phúc đến cho em.

Và rồi tất cả những điều dường như là hạnh phúc đấy, thì ra chỉ là một bản hợp đồng, nó hư ảo như những miếng bong bóng xà phòng những đứa trẻ vẫn thường thổi khi chơi đùa, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi kết cục bị tan vỡ.

Tiểu Băng từ từ buông tay ra, trên mặt nàng đầm đìa nước mắt.

Nàng rút chiếc nhẫn khỏi ngón tay áp út không một chút biểu cảm, bước nhanh tới chỗ Ena đang đứng, nhét chiếc nhẫn vào tay anh.

- Tiểu Băng...

Ena thấy nàng quay người chuẩn bị rời đi, liền gọi nàng một tiếng.

Tiểu Băng dừng bước, không quay đầu lại, chỉ đứng ngây ra tại chỗ. Sau lưng nàng, Kì Tư Nam mỉm cười bình thản trong sự bủa vây của cánh phóng viên, nhưng không giải thích thêm bất cứ điều gì.

Ena muốn mở miệng giải thích tất cả mọi việc, nhưng khi nhìn thấy nụ cười ấy của Kì Tư Nam, câu nói vừa đến cửa miệng lại trôi tuột trở lại, lời nói của anh cũng đầy bất lực.

- Tiểu Băng... đừng hận cậu ấy...

Cuối cùng anh chỉ nói ra vài câu ngắn ngủi, toàn thân Tiểu Băng run rẩy, đôi môi mím chặt thật khó để nở ra nụ cười.

Sự bất lực không thể theo ý mình trong giới giải trí đâu phải nàng không biết. Có lẽ từ bé thầy cô giáo đã nói với chúng ta là, thế giới này không phải đen sẽ là trắng, không phải đúng thì sẽ là sai.

Nhưng trên thế giới này có một nơi không có thật và hư ảo, không có đúng và sai, không có sự chân thật và lừa dối...

Trong cái không gian màu xám, mỗi con người để sinh tồn, để thành công, đều cam tâm tha mình theo sự chìm nổi, sau ánh hào quang rực rỡ là sự bất lực không thể làm theo ý mình.

Nàng cắn môi, không để ý tới đám đông đang xôn xao sau lưng, bỏ đi thật nhanh.

Lúc nàng cúi đầu xuống, trên ngón tay áp út đã không còn nữa lời hứa nặng nề, lúc nàng khóc, cũng không còn nữa vòng tay ấm áp đó.

Hai người đàn ông để lại những kí ức sâu sắc trong cuộc đời nàng... lúc này đều đã vĩnh viễn rời xa nàng rồi.

Tiểu Băng nghĩ như vậy, nâng tà váy lên bước thật nhanh ra khỏi hội trường, ập tới trước mặt nàng là luồng không khí lạnh lẽo nhưng tươi mới, nàng hít một hơi thật sâu, trên mặt nàng lại hiện lên nụ cười đầy tự tin và duyên dáng.

Tất cả đã kết thúc rồi đúng không?

Kết thúc như thế này liệu có phải là một sự bắt đầu mới mẻ không?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thế Nào Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 6: Hậu kí

Từ đầu đến cuối.

Cuốn sách này cuối cùng cũng xuất bản.

Đã từng có người bạn hỏi tôi rằng

- Cậu nghĩ thế nào mà lại viết câu chuyện này?

Bây giờ nghĩ lại tôi cũng thấy có chút xa vời, cũng có rất nhiều kịch tính. Trước đây vào một lần nói chuyện cùng với cô bé biên tập xinh đẹp Na Na của K17, chúng tôi vô tình nhắc tới giới giải trí, Na Na nói tôi cũng là một phóng viên, biết rất nhiều chuyện nội bộ, chỉ bằng viết một câu chuyện về giới giải trí!

Tháng 8 năm 2008, lúc đó tôi đang ở Bắc Kinh phỏng vấn thể vận hội Olympic, lúc đó có hẹn đi ăn lẩu tự chọn với cô bé biên tập có thâm niên Tuyền Tuyền của K17. Lúc ngồi nói chuyện đợi nước sôi, tôi nói với Tuyền Tuyền sự việc đã từng nói với Na Na lúc đó, thế là chúng tôi lập tức vỗ tay hợp tác.

Sau thể vận hội, câu chuyện này bắt đầu được sáng tác, lúc mới bắt đầu vì không có cái cảm giác viết cho ra nó nên mỗi lần đưa bản thảo cho Tuyền Tuyền kiểm tra đều bị cô ấy đập lầy đập để đến mức đầu roi máu chảy. Dần dần mới tốt dần lên, vừa hay đúng lúc đó, tòa soạn có điều động nhân sự, tôi chuyển ngành sang làm giải trí, sau một thời gian nhập cuộc cũng thu hoạch được khá nhiều, cũng tích lũy được không ít tư liệu.

Vừa làm việc vừa viết sách, hơn một năm trời tôi mới hoàn thành bản sơ thảo hơn mười vạn chữ.

Khi đó tiểu thuyết được update liên tục trên mạng, nhận được rất nhiều sự ủng hộ của bạn bè. Bạn thời đại học của tôi là Tư Tư luôn là độc giả đầu tiên của những chương tiểu thuyết tiếp theo tôi viết. Cô ấy lúc nào cũng rất nhiệt tình đưa ra cho tôi những góp ý để sửa đổi, cũng như cho tôi rất nhiều sự cổ vũ, khiến cho tôi không bỏ cuộc vào lúc sự nghiệp của tôi thảm hại nhất.

Một độc giả trung thành khác chính là bạn học thời cấp ba của tôi – Hán Vĩ, cậu ấy thúc bản thảo còn khủng khiếp hơn Tuyền Tuyền, nhưng ý kiến của cậu ấy rất thành khẩn, cũng là động lực để tôi viết hết câu chuyện này.

Những người bạn tôi quen khi viết văn ở K17, Hàm Chiêu, Lan Sắc Yêu Từ, Tam Nguyệt Vi Lương, Khảo Lạp... Hàm Chiêu với tôi về cơ bản là những người cùng chung hoạn nạn, vì sách cô ấy viết không ít lần bị Tuyền Tuyền đập, chúng tôi về cơ bản mỗi ngày đều ngồi kể khổ với nhau.

Đầu năm 2009, cuốn sách này vốn đã có hy vọng được xuất bản, nhưng vì đủ các loại nguyên nhân nên bị trì hoãn, Tuyền Tuyền rất tức giận, cũng luôn không thoải mái, bây giờ thì Tuyền Tuyền đã thoải mái rất nhiều rồi!

Bắc Kinh

Trong cuốn sách này đại đa số các phân cảnh đều được diễn ra ở Bắc Kinh, chứ không phải ở thành phố của tôi là Đại Liên.

Không chỉ vì xu hướng của câu chuyện này này sinh ở Bắc Kinh, càng quan trọng hơn là, đối với tôi mà nói, Bắc Kinh là một thành phố kéo dài ước mơ và hy vọng, một thành phố vinh quang và kiêu ngạo.

Ở nơi đây, tôi đã tham gia thể vận hội Olympic.

Từ tháng 10 năm 2007 đến tháng 8 năm 2008, tôi sống ở Bắc Kinh, tham gia các báo cáo của thể vận hội, cùng làm quen và chạy tin với những người bạn cùng làm nghề phóng viên ở Bắc Kinh cũng như từ khắp nơi trên cả nước. Vẫn còn nhớ ngày đầu tiên đến Bắc Kinh tôi đã làm phiền thầy Tiểu – Tiểu Lương Chí, còn chưa gặp mặt đã lỡ mắng gọi điện tìm thầy hỏi đường; phóng viên bóng đá lão luyện – anh Châu Hiểu Lương, rất vui vẻ, có sự nghĩa hiệp của người phương bắc, tôi luôn làm phiền anh vì những chuyện nhỏ nhặt.

Tôi vẫn còn nhớ những người bạn đã quen trong buổi họp báo của tổ thể vận hội: Người bạn tốt nhất – Liễu Chí Hồng, đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong những báo cáo sau này của thể vận hội, bây giờ đã rời khỏi Bắc Kinh chuyển sang ngành khác không làm báo nữa rồi; Nữ phóng viên xinh đẹp thích Châu Kiệt Luân – Tiểu Vân Khôn, tuy giờ chúng tôi đã rất ít liên lạc, nhưng ấn tượng của tôi đối với cô ấy vẫn rất sâu đậm; Phóng viên Ngô Bằng của “Tờ báo Tân Kinh”, anh và con mèo của anh rất thích món mực khô tôi mang lên từ Đại Liên, là một phần tử căm ghét xã hội và những thói tục xấu xa; Phóng viên Lưu Dương của “Tờ báo Tân Kinh”, tôi quen cô ấy khi phỏng vấn Lý Liên Kiệt, lúc ấy chúng tôi đều bị biểu hiện xuất thần của Lý đại sư đánh bại, sau đó chúng tôi vui mừng phát hiện ra là đồng hương, thế là chúng tôi cứ thế nhận.

Cuối cùng tôi muốn nói lời cảm ơn với một người tôi đã làm phiền rất nhiều lần, nhưng đến gặp mặt cũng chưa gặp được – phóng viên Trương Nam của Đảng Tân, lúc trước khi phỏng vấn Lâm Đan cùng với những thành viên của đội cầu lông quốc gia, đều là cô ấy lợi dụng quan hệ giúp tôi liên hệ, luôn nói phải mời cô ấy ăn cơm mà đến gặp mặt một lần cũng chưa gặp, đúng là đáng tiếc.

Chị Triệu Từ Ninh của Sogou mà tôi quen lúc chạy thi tranh giải ở Thiên Tân, lúc nào tôi cũng nghĩ chị là một người rất lợi hại, cũng luôn sùng bái chị. Chị

đã cho cuốn sách này rất nhiều ý kiến, cũng luôn chờ đợi cuốn sách này xuất bản. Chị đã kể cho tôi nghe rất nhiều những câu chuyện của chị, sự cố chấp của chị trong tình yêu cũng khiến tôi rất cảm động, tại đây tôi cũng xin cầu chúc cho chị cuộc sống sau này mãi mãi hạnh phúc.

Và còn phóng viên Trương Hân của Tân Hải ở Thiên Tân, tôi mới đến Thiên Tân lạ nước lạ cái, là cô ấy đến đón tôi, còn đưa tôi đi phỏng vấn, khiến tôi cảm thấy con người Thiên Tân thật đúng là hiếu khách và nhiệt tình như trong truyền thuyết.

Ngoài ra còn có một người đến tận bây giờ tôi vẫn làm phiền, người đồng hương hiện đang ở Liêu Ninh – Nhiệm Hoa Nam, chị Nam Nam thân yêu không bao giờ kêu ca phàn nàn giúp đỡ tôi liên lạc mọi nơi, lần trước liên lạc quán quân Vương Mông và Châu Dương của thể vận hội mùa đông. Chị ấy cũng giúp tôi rất nhiều, tuy cuối cùng phỏng vấn không thành công, nhưng tôi vẫn muốn nói sau này chúng ta sẽ vẫn tiếp tục hợp tác vui vẻ nhé!

Những câu chuyện liên quan đến Bắc Kinh rất nhiều, không thể không nhắc tới Văn Văn – người bạn đại học thân nhất của tôi, mỗi lần đến Bắc Kinh đều chỉ có một mình, rất cô đơn buồn tẻ, nhưng có cô ấy bầu bạn tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa. Còn cả chồng cô ấy, sư huynh thời đại học của tôi – lão Châu, tôi và lão Châu là người cùng ngành, có rất nhiều việc đều phiền đến anh, mỗi lần tôi đến Bắc Kinh đều ăn nhờ ở đậu, bản thân tôi cũng thấy ngại, nhưng lão Châu đều rất nhiệt tình tiếp đãi. Đáng tiếc là tôi không thể đến Bắc Kinh tham dự hôn lễ của lão Châu và Văn Văn, cũng chúc cho hai người hạnh phúc viên mãn.

Bạn bè

Tôi rất thích kết bạn, bạn bè cũng rất nhiều, trong đó đặc biệt là một nhóm bạn thường xuyên từ Nam tiến Bắc cùng nhau.

Cái đám những cô nàng điên loạn đó tôi quen ở Thượng Hải vào tháng 6 năm ngoái. Lần đầu tiên khiến tôi biết được sự thú vị của du lịch, tuy trước đây tôi đi công tác rất nhiều, nhưng lần đó đến Thượng Hải xem đại nhạc hội Thịnh Điển Khang Hy là lần đầu tiên tôi đi du lịch một mình. Cô gái Thượng Hải xinh đẹp Hoàn Tử mà tôi quen lúc trước trên mạng đã đảm nhiệm vai trò hướng dẫn viên du lịch, còn giúp tôi mua được vé xem đại nhạc hội vô cùng rẻ, lại được vị trí tốt. Hoàn Tử rất thích chụp ảnh tự sướng, kiểu tóc trước kia rất giống cô gái nhỏ, còn kiểu tóc ngắn hiện giờ trông rất có cá tính. Nha Nha và Hiếu Phong – một béo một gầy – vậy mà tôi không thể nào phân biệt nổi. Tiểu Du rất dễ thương, lúc nào cũng bám lấy tôi hỏi đủ các loại câu hỏi, Tiểu T thì lúc nào cũng cầm dao chạy sau lưng tôi vung qua vẩy lại, Tiểu Cửu và Lộ Lộ thì đến giờ tôi không còn phân biệt được nữa rồi.

Cái đám chị em gái này khiến tôi thu hoạch được một kì nghỉ chân thực, bận rộn nhưng lại rất vui vẻ.

Sau đó, Hoàn Tử đến Đại Liên, tôi lại quen được người cùng nghề với cô ấy là kuku, thực ra tôi rất muốn gọi cô ấy là “khóic khóic” (*trong tiếng Trung, “khóic” có phiên âm là “kū”), nhưng tôi rất cảm ơn kuku, bởi chính vì cái diễn đàn “Chỉ yêu Đường Vũ Triết” của cô lập ra đã cho tôi cơ hội quen được rất nhiều bạn bè, người bạn sáng lập, cậu có công lao to lắm đấy! Thế nên tôi sẽ luôn ủng hộ cậu.

Người đồng hương Đại Liên của tôi, cô bạn 9x An An, thường xuyên bị hiểu lầm là bạn học đại học của người thế hệ 8x là tôi đây, chính vì thế mà cô bé thế sẽ không bao giờ bước qua cửa tòa soạn chúng tôi nữa. Nhưng sự đa tài của An An khiến tôi kinh ngạc, cô bé hát quá hay, sau này em hãy đi làm mình tính đi!

An An nói muốn làm hội trưởng hội tiếp viện của tôi, cuốn sách này được xuất bản, cô ấy cũng hao tốn không ít tâm tư, bận rộn tuyên truyền với bạn bè và bạn học, thật ra tôi muốn nói, tôi không muốn làm thần tượng của em, hy vọng chúng ta có thể mãi mãi làm chị em tốt, bạn bè tốt.

Sau đó là bạn chí cốt của An An: mỹ nữ Phi Phi, bất cứ lúc nào Phi Phi cũng giữ được nụ cười điềm tĩnh, tính cách cởi mở, dám yêu dám ghét, Phi Phi học ngành y, tôi tin sau này em nhất định sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc!

Sau đó phải nói đến tiểu mỹ nữ vô địch Dur Dur, Dur Dur rất thích đại minh tinh Kỉ Tư Nam trong cuốn sách, mỗi ngày đều uy hiếp tôi, “nếu chị không cho Tiểu Nam của em được hạnh phúc thì em sẽ khiến chị thế này thế kia!” Nhưng Dur Dur à, nếu chị để Tiểu Băng và Tiểu Nam của em đến với nhau, chị tin rằng rất nhiều độc giả sẽ khiến chị phải thế này thế kia mất.

Cuối năm ngoái tôi được nghỉ cuối năm, thế là đi Vũ Hán chơi, cũng vì thế mà quen được A Cẩm, Hạ Thiên, Vân, San San và một đám bạn. Chuyên ngành A Cẩm học cũng có liên quan với báo chí, lúc nào cũng giành giật chức hội trưởng hội tiếp viện của tôi với An An, sau đó tự phong là phó hội trưởng, lúc nào cũng muốn tìm cơ hội để phỏng vấn tôi, lúc nào cũng mong ngóng ra sách, sau đó còn bắt tôi phải kí tên kèm theo lời chúc, A Cẩm à, em yên tâm, chị nhất định sẽ thực hiện mọi nguyện vọng của em!

Ngoài ra tôi xin gửi lời cảm ơn tới những người bạn trong nhóm đọc sách của tôi, cả một thời gian dài chỉ có nhóm đọc sách này, trong đó có gần 200 người, đến từ mọi miền trên đất nước, chỉ có một mình Noãn Noãn đến học ở Hongkong lúc nào cũng lạc quan yêu đời, mỗi ngày đều đem đến rất nhiều niềm vui cho mọi người. Tuệ Tuệ ở Giang Tô luôn thích xin được làm khách mời trong tiểu thuyết, thế là lần này trong sách đã có tên cô ấy, vai diễn là một luật sư lớn. Chư Chư và Vũ Nhi ở Thành Đô luôn thích kẻ tung người hứng, phối hợp ăn ý! Tiểu Dịch ở Thượng Hải lúc nào cũng nói ra những câu làm kinh hãi người khác, vừa quay phim vừa làm tình nguyện viên ở Expo Thượng Hải, cuộc sống của em cũng quá là phong phú đấy! Đương nhiên vẫn còn Cẩm Cẩm, Tiểu Dạ Công Tử, Tùy thân yêu, còn Đóa Đóa thường xuyên xuất hiện chia sẻ những cảm nhận cuộc đời với tôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và cổ vũ cho tôi.

Cùng ngành

Làm báo chí thế nào cũng có lúc phải chạy tin lớn tin bé, gặp rất nhiều người cùng ngành, mọi người cũng ủng hộ và cổ vũ nhau, giúp đỡ nhau rất nhiều.

Lần đầu tiên một mình đi phỏng vấn là chạy đến Nam Kinh làm phỏng vấn riêng, nhiệm vụ rất nặng nề và cũng gấp gáp, kết quả vẫn là làm phiền anh Trương Hạo của “Tờ báo tối Dương Tử” giúp đỡ, còn ăn không của anh một bữa thịt bò, anh giới thiệu một đồng nghiệp khác cho tôi là chị Trương Nhan, chị ấy cung cấp cho tôi rất nhiều mối phỏng vấn quan trọng, vô cùng cảm ơn chị.

Nói đến người cùng ngành, thì tôi vẫn quen với giới báo chí ở Bắc Kinh nhất, phóng viên giải trí của Đảng Tấn là A Phôi và Tiểu Ngu tôi còn chưa gặp mặt, chỉ liên lạc qua internet, nhưng bọn họ toàn bị tôi làm phiền, dò hỏi đủ các loại thông tin, còn anh chàng đẹp trai Tiểu Đình của “Vui về số 8”, bị tôi ép đi xem tạp chí cũ. Anh chàng đẹp trai Từ Cảnh Sinh của Vững Dị đúng là khiếp đảm, số điện thoại tôi không thể nào kiếm được, thế mà chỉ một lát là anh có được luôn.

Còn có nữ phóng viên giải trí Vương Nhiễm của Hà Nam, chúng tôi quen biết nhau trong hoạt động phỏng vấn 60 thành lập nước ở Bắc Kinh, chẳng qua chỉ là sự bất chuyện ngẫu nhiên, thế mà cô ấy lại giúp tôi có được đầu mối phỏng vấn rất đáng quý: phỏng vấn Trương Nghệ Mưu, đây là kí ức có lẽ cả đời này chỉ có một lần, ân tình này tôi không dám quên!

Ngoài ra còn có mỹ nữ Dương Manh của “báo Cạnh Tranh”, vừa nghe nói tôi muốn ra sách là lập tức nói sẽ phát tờ truyền miễn phí cho tôi. Tuy chúng tôi chỉ gặp nhau một lần, nhưng thực ra chúng tôi đã rất quen rồi, dù sao thì tôi vốn quen nhanh.

Hồ Á Linh của đài truyền hình Hồ Bắc, Trần Minh và Trương Hinh của “Báo sáng Vũ Hán”, năm ngoái lúc tôi đến Vũ Hán đã làm phiền mọi người rất nhiều, hy vọng lần sau gặp lại tôi đừng chê tôi phiền phức nhé!

Anh Trương Kỳ thiên tài điện ảnh của mạng truyền hình trung ương khiến tôi thực hiện được nguyện vọng phỏng vấn David Beckham, luôn vào cái lúc tôi bất lực nhất, anh đã kịp thời vớt cho tôi phương thức liên hệ có tác dụng, thậm chí đến phương thức liên lạc của Chân Tử Đan mà anh cũng có được, phải nói là đại cứu tinh của cuộc đời tôi. Ngoài ra còn có mỹ nữ Trúc Tử của công ty đĩa hát Hoàn Cầu, anh Tổng thích Bakers, bộ kế hoạch của đại truyền hình Hồ Nam – Châu Ngọc Nga, Tạ Nhĩ Kỳ... và rất nhiều những người bạn trong giới giải trí, mọi người đã khiến tôi học được rất nhiều điều.

Ngoài ra còn phải nói đến mmoojt người không thể không nói, đó là mấy người bạn làm nghề biên tập mà tôi quen khi chuyển sang ngành phát hành sách.

Tuy không thể coi là người cùng ngành thật sự, nhưng lại hợp tác với nhau không ngừng nghỉ, đặc biệt là Bao Bao của nhà xuất bản Trung Tín, Tiểu Bảo của nhà sách Ma Thiếp, Vương Tinh của Beibei Te Bắc Kinh, Lưu Hàm và Diêm Diêm của nhà xuất bản Nhân Văn, Trúc Tử của nhà xuất bản Tác Gia. Bọn họ đã khiến tôi bắt đầu học tiếp xúc với giới xuất bản, cũng là người cuối cùng giải quyết việc xuất bản của cuốn sách này.

Đồng sự

Tôi tin là các anh chị em tòa soạn sẽ không trách tôi khi tôi nói tới mọi người sau cùng.

Bởi vì càng thân thiết thì trọng lượng trong tim càng nặng. Khi viết lại càng phải thận trọng, càng phải mang nặng sự biết ơn.

Tòa soạn là một gia đình, tới tòa soạn vài năm nay, càng lúc tôi càng cảm nhận được sự quan tâm và giúp đỡ của mọi người, bất luận là đồng nghiệp của bộ thể dục, bộ văn nghệ của ngày trước, hay là trung tâm tuần báo của hiện giờ, tôi luôn luôn nhận được sự chăm sóc của mọi người.

Mấy vị lãnh đạo của tòa soạn rất cổ vũ tôi, tổng giám đốc Vương thường hỏi về cuốn sách mất hơn một năm mới xuất bản, nói là rượu thơm không sợ ngõ sâu; giám đốc Trương mỗi lần gặp tôi đều hỏi một lần tình hình xuất bản gần đây, bây giờ, cuối cùng thì tôi cũng có thể đưa cho họ một đáp án hợp cách rồi.

Người tôi biết ơn nhất, đó chính là chủ nhiệm của bộ thể dục ngày trước, người lãnh đạo già của tôi – Vương Bác.

Yêu cầu của ông đối với tôi rất nghiêm khắc, có những lúc răn dạy không hề nể mặt, nhưng luôn hết lòng cho tôi một cơ hội để rèn luyện, ông phái tôi đến Bắc Kinh làm báo cáo thời kì đầu cho thể vận hội, đưa tôi đi phỏng vấn thể vận hội Bắc Kinh, còn để tôi phụ trách những hoạt động lớn của bộ môn, tôi xin cảm ơn sự tin nhiệm ông đã dành cho tôi, nhân cơ hội này, nhất định tôi phải nói lời cảm ơn với ông thật nghiêm túc, thật trịnh trọng.

Sau đó là thầy giáo cấp hai của tôi, cũng là đồng nghiệp hiện giờ của tôi, đồng thời cũng là người thầy đưa tôi vào nghề báo chí này; thầy giáo Trì, hai chúng ta rất có duyên, thầy từng là thầy giáo cấp hai của tôi, sau lần nào đó nhận ra nhau ở canteen của tòa soạn, tôi càng cảm thấy gần gũi hơn. Tôi kính trọng thầy, bởi vì cho dù ở trường hay ở tòa soạn, thầy đều là thầy giáo của tôi, thầy đã dạy cho tôi rất nhiều điều, kiên trì, chờ đợi, nhẫn nại, khoan dung... tôi muốn nói với thầy rằng, em sẽ luôn coi thầy là thầy giáo của em, vĩnh viễn!

Thật ra tôi không muốn đặt chủ nhiệm bộ môn hiện giờ của tôi là Kỉ Mỹ Nhân ở vị trí thứ ba, xếp hạng không phân trước sau, lãnh đạo không để ý thì mới được. Tôi quen cô ấy là do cả hai chúng tôi đều thích tiểu thuyết vượt thời gian, còn thích cùng một tác giả, sau đó tôi rất vui được làm việc cùng một bộ phận với cô ấy, cô ấy có ơn với tôi, đã cho tôi rất nhiều cơ hội phỏng vấn để thể hiện năng lực của bản thân, kỉ niệm 60 năm quốc khánh, Expo Thượng Hải của ngày hôm nay, tất cả những điều này trước đây đến nghĩ tôi cũng không dám nghĩ.

Nhưng nói thật là, tôi thật sự rất ghen tị với cô ấy, lãnh đạo ngày nào cũng ăn vặt nhiều như thế, tại sao chị vẫn có thể giữ được thân hình đẹp như vậy?

Hãy chia sẻ bí quyết đi!

Trước đây đã từng là, bây giờ cũng vẫn là lãnh đạo chủ quản của tôi – phó tổng biên tập Vương Tiểu Nham, cô ấy lúc nào cũng theo phong cách người phụ nữ có khí chất, luôn luôn là tấm gương mà tôi nỗ lực theo đuổi, nhưng luôn luôn chỉ là cố gắng mà thôi... Cô ấy đã cho tôi rất nhiều sự cổ vũ và ủng hộ, khi nghe tôi nói sẽ viết tiểu thuyết, cô ấy chủ động đưa ra đề nghị update, đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Còn có một số anh chị em bộ môn thể dục đã từng một thời anh dũng chiến đấu ngày đêm cùng tôi ở Bắc Kinh, “cấp trọng lượng” nhưng viết bản thảo siêu nhanh – thầy giáo Tùy, rất giỏi giao tiếp rất giỏi phỏng vấn nhưng giờ đã chuyển ngành – thầy giáo Tiểu Thôi, và cả người đã rời khỏi tòa soạn, mà mi sống chung nhà với tôi – chị Hoàng Song. Còn có anh Trịnh, anh Trang và anh Lực ba người biên tập, những kí ức cùng làm việc và sinh hoạt cùng mọi người, tôi sẽ ghi nhớ thật sâu đậm, không bao giờ quên.

Người bạn thân nhất ở tòa soạn của tôi là biên tập – mỹ nữ Triệu – luôn chờ đợi cuốn sách này được xuất bản, lúc đó cô còn là phóng viên làm sách, còn huyền hoàng bảo sẽ giúp tôi làm mười bản tuyên truyền.

Cảm động.

Mấy câu cuối cùng, tôi muốn viết cho một “người bạn” không phải là bạn.

Trước khi làm phóng viên, tôi luôn cho rằng tôi cách rất xa giới giải trí, những đại minh tinh đứng trên sân khấu rực rỡ ánh đèn ấy đều xa vời không thể với tới.

Nhưng sau đó tôi quen được anh.

Chúng ta tiếp xúc không nhiều, gặp gỡ không quá năm lần, lần lâu nhất chỉ là một lần cùng quay phim với nhau mà thôi, đương nhiên, anh là vai chính, còn tôi chỉ là một trong vô số những người qua đường.

Với bất cứ ai anh đều cười rất nhiệt tình, anh chủ động đưa tay ra bắt tay tôi, anh hỏi tôi đã ăn cơm chưa, muốn tôi về nhà nghỉ ngơi cho sớm, lúc chào từ biệt, anh còn vẫy tay chào tôi bảo tôi phải đi đường cẩn thận.

Thế là, tôi đã không kiềm chế được, bị cảm động mất rồi.

Cảm ơn anh, tiên sinh Đường Vũ Triết, anh khiến tôi cảm nhận được sự ảm áp và quan tâm đáng quý nhất trong giới giải trí.

Thế nên tôi quyết định tặng câu chuyện này cho anh.

Mỗi con người trong cuộc đời, đều sẽ gặp phải rất nhiều sóng gió và gian khổ, có lẽ là đen tối, có lẽ là cô đơn, nhưng tôi tin rằng, những điều đó chỉ là tạm thời. Bởi vì tôi từng nỗ lực đi qua những cam go và thất bại đó, khi quay đầu lại tôi mới phát hiện, đó cũng là con đường của cuộc đời, là một phần đáng để trân trọng và gìn giữ.

Chính là giống như bạn trong quá khứ, hoặc là tôi trong quá khứ.

Chỉ cần không bỏ cuộc, chỉ cần đủ kiên trì, tôi tin rằng, đến cuối cùng, chúng ta đều có thể nhìn thấy dải cầu vồng không bao giờ biến mất trong cuộc đời.

Hãy cố lên!

Đường Tiểu Lam, tháng 4 năm 2010

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Tình Yêu Không Thể Nào Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.